

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RABİA GÜMÜŞ

Sevda Karası

Parola

RABİA GÜMÜŞ

*Sevda
Karası*

Parola

PAROLA YAYINLARI: 673

Roman: 231

Eser Adı: Sevda Karası

Yazar: Rabia Gümüş

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Hilal Aydın

Kapak Tasarım: Rabia Gümüş

Kapak Uygulama: Yaren Uludağ

Çizer: Seda Turgul

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-69-4

1. Basım: 2024

© Rabia Gümüş 2024

© Parola Yayınları 2024

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

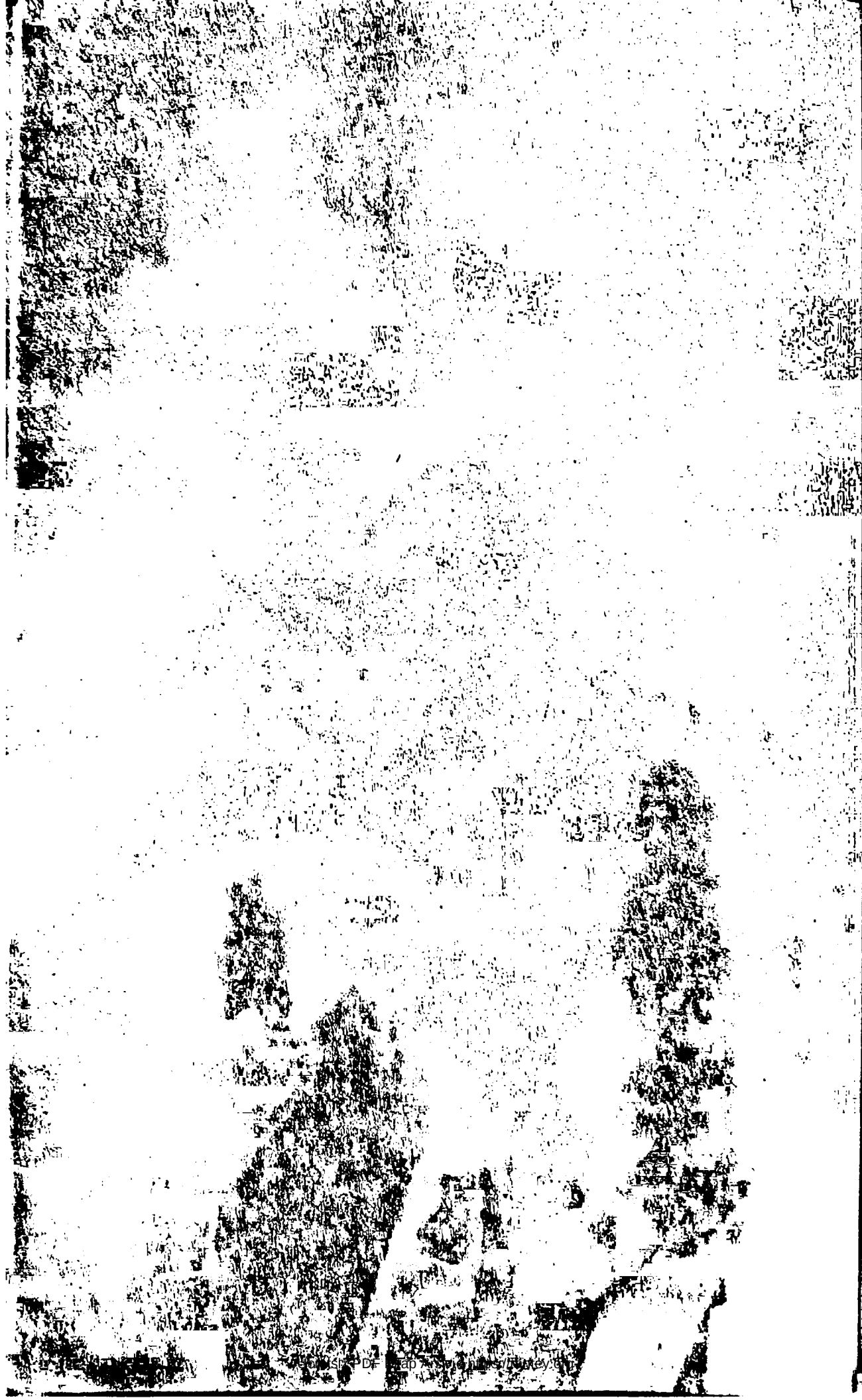
RABİA GÜMÜŞ

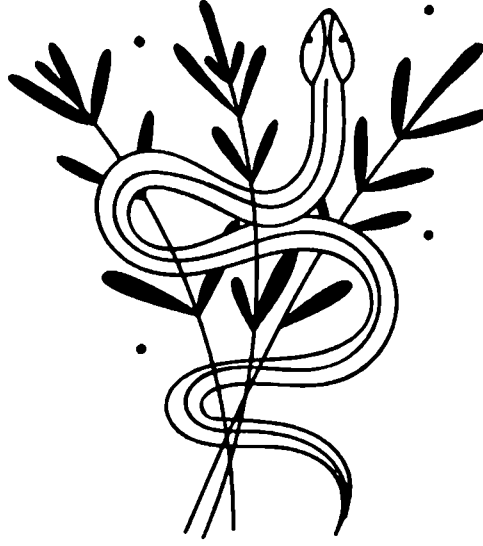
*Sevda
Karası*

Parola

*Kavuşursan aşk olur demişler,
Kavuşamazsan kara sevda.
Bizimkisi aşktı, Sevda Karası oldu.
Sevda'sı onda, Kara'sı bende kaldı.*

Bölüm 1

Kara

Derin bir nefes daha çektim elimdeki yarısı küle dönmüş sigaradan ama yine de susmadı aklımın her bir hücresinde dolaşan ve bas bas bağırان o lanet ses. Verdiğim nefesten çıkan duman havaya karıştı. Ben de karışıp özgür olmak istedim, tamamen kendimi bırakmak istedim.

Eğer karışsam şu bulutların arasına geçer miydi bu acı yoksa daha da artıp yağar mıydım bu şehrin üstüne?

İnsanın canını en çok sevdiği yakarmış. Benim canımı aldı da ben sustum.

Biten sigaramı söndürüp kenardaki çöp kovasına attım. Burada olmamam gerekiyordu, burası bana yasaktı. Geri dönmem, bir daha buraya adım atmamam gerekiyordu ama yapamıyordum. Eğer gidersem ona yenilirdim ve ben ona bir kez daha yenilmek istemiyordum. Gözlerimi kapatıp yavaşça açtım. Koskoca Yüzbaşı Kara, dağları yıkıp geçiyordu da bir şu anın içinden çıkıp gidemiyordu.

Bedenim sanki ağır bir külçe gibi zorlukla hareket ederken adımlarımı sağlam attım. Üstümdeki ceketı düzeltip başımı dik tuttum. Girişteki kalabalığa yaklaştığımda ceketimin cebinden çıkardığım

davetiyeyi uzattım görevliye. İnsan eski nişanlısının nişanına gider miydi? Davet edildiyse gidiyordu işte, kendimden biliyordum.

Aşırı lüks kokan büyük salona girdiğimde kendi nişanımızı düşündüm. Büyük bir kır bahçesi tutmuş, kendi aramızda arkadaşlarımızla kutlama düzenlemiştik. Altın renginin ağırlıklı olduğu, kristal avizelerin tavandan sarktığı, masaların üstünün şamdanlar ve çiçeklerle bezendiği bu salon bana çok yabancıydı.

Eylem'in anne ve babasını görmemiştim henüz. Gerçi ne diyeceklerini ya da ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Kenarda duran masalardan birinin arkasına geçip öylece ayakta durdum. Yükselen alkış sesleri ve gülüşmelerle başımı sahneye çevirdim. Üstünde bedenini saran pembe ağırlıklı bir elbise vardı. Ona çok yakışmıştı ama sorun yakışması değildi. O, pembeden nefret ederdi.

Yüzündeki gülümsemeyle yanındaki adama döndüğünde benim de bakışlarım müstakbel damat adayına döndü. Sarı saçlı, mavi gözlü biriydi. Kısaca benim tam tersim. Siyah saçlarım vardı benim, güneşte bal rengine dönüştüğünü söyledikleri açık kahveydi gözlerim. Tenim güneşin sıcaklığında bronzlaşmıştı. Karşımda duran adamın onu saran elleri bile daha narin duruyordu. Yüzümde alaycı bir gülümseme oluştu.

Bir adım ileri çıkıp beni fark etmelerini sağladım. İlk o fark etti beni. Önce yüzündeki gülümseme gitti, sonra dudakları titredi. Bu mesafeden bile biliyordum ne söylediğini. “Kara,” demişti. Yanındaki adam da bana doğru döndüğünde masadan aldığım şampanya kadehini onlara doğru kaldırdım. Tek dikişte içtikten sonra masaya bırakıp arkamı döndüm. Geldiğim gibi çıktım o kapıdan.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken ellerimi yumruk yaptım. Bir şeylere vurmak istiyordum; dağıtmak, parçalamak, yok etmek! Elimi kalbimin üstüne vurdum iki kez. *Dur artık, dur da ben de kurtulayım bu eziyetten!*

“Kara!”

Sesiyle adımımı atamadım, öylece durdum. Zorlukla yutkunup arkamı döndüm. Elbisesinin eteklerini tutup bana doğru koşar adım gelirken ne de güzeldi... Ama biliyordum ki bu gelişler, gidişinin ha-

bercisiydi. Açık bıraktığı dalga dalga beline düşen kızıl kahve saçları, her adımında sarsılıyordu. Önümde durduğunda kaşları öfkeyle çatılmış, nefesleri kesik kesikti.

“Neden geldin?” Başını kaldırıp gözlerimin içine baktığında sesi de gözleri gibi soğuktu.

“Davet eder de neden diye mi soruyorsun bir de?” Ceketimin cebinden davetiyeyi çıkarıp uzattım. Elini uzatıp alırken parmaklarının titrediğini fark etmemi istemese bile görmüştüm.

“Ben göndermedim bunu,” dedi üstünde yazan ismime baktığında.

“Kimin gönderdiği önemli değil, sonuca bakarım ben. Hayırlı olsun nişanın, umarım bu defa sevmeyi becerirsin.”

Soğuk çıkan sesimle bakışlarını elinde tuttuğu karttan bana çevirdi. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırırken gözleri dolmuştu. Benim içim yanıyordu ama dayandım. Bakışları takılı kaldı gözlerimde. Ne çok istemiştim bir zamanlar hep bana böyle baksın ve hiç gitmesin gözlerimin önünden diye... Ama şimdi her şey değişmişti.

“Eylem!”

Aramızdaki sessizliği bozan kişiyle bakışlarımı ondan çekmedim. Olduğu yerde gözlerini kapatıp geri açtı. Onun nişanı vardı ama o benim peşime takılıp gelmişti. Kendi nişanında eski nişanlısının karşısında duruyordu.

“Ona git. Ne zaman bana gelsen canımı daha fazla yaktın. Ben artık yanmak değil, sönmek istiyorum. Yemin olsun Eylem, unutacağım. Kalbimi zehrinden arındıracağım.”

İlk defa benden böyle sözler duyduğu için sendeledi. Hep aşk, sevgi cümleleri duymuştu benden bu zamana kadar. Hiç karşı çıkmadı benim kalbim ona, gittiğinde bile dönmesine izin verdi. Hiç unutacağım demedim ben ona, hep beklediğimi bildi. Şimdiyse anlıyordu artık bir şeylerin değiştiğini. Son kez gözlerine bakıp arkamı döndüm.

Bitti Kara, bak bunu da atlattın. Seni her şeyden çok sevdiğini söyleyen kadının sana sırtını dönmesine de eyvallah dedin.

Bitti. Bugün sondu, başka yolu yoktu. Yandı, kül oldu, savruldu.

Adımlarım hızlanırken beklemeden arabamın kapısını açıp bindim. Arabayı geri vitese takıp döndüğümde dikiz aynasından baktım. Ona sarılıyordu. Ne bekliyordum ki? Aradan bir yıldan fazla geçmişti, kendi elleriyle öldürmüştü bizi. Gaz pedalına yüklenirken titreyen elleri ve dolan gözleri geldi gözümün önüne.

Cebimden çıkardığım sigaramı bugün kaçınıcı kez yaktığımı bilmiyordum. Tutuşan sigara mıydı yoksa ben miydim farkında değildim. Telefonum çalmaya başlarken kimin aradığına baktım. Kimseyle konuşmak istemesem de açmam gerekiyordu. Telefonu açtıktan sonra arabanın içine verdim sesi.

“Abi, annem yemeğe bekliyor. Geleceksin değil mi?” Sırma’nın meraklı ses tonuyla içimi çektim.

“Yarım saate geliyorum.” Telefonu kapatıp direksiyonu çevirdim.

Bu hayatta bir annem kalmıştı bir de Sırma. Babam ben daha liseye giderken vefat etmişti. Kız kardeşim Sırma da nişanlıydı, benden dört yaş küçüktü. İki hafta sonra düğünü olacaktı. Üniversiteden mezun olmuş, hemşire olarak görev yapıyordu özel bir hastanede. Aynı hastanede doktor olarak çalışan Tamer’le geçen yaz nişanlanmışlardı. Aslında düğün için beni bekliyorlardı ama ben sıramı çoktan onlara vermiştim. Tamer iyi çocuktı, Sırma’yı da sevdiği belliydi. Evlenince bizim üst kata taşınacaklardı. Apartman ailemize aitti, babam mimar olduğu için istediği gibi bir bina inşa etmişti. Giriş katta annem, ikinci katta amcamlar, üçüncü katta kiracılar, çatı katında da benim evim vardı. Her kat iki daire üstüneydi. Amcamların karşı dairesi geçen ay taşınmıştı, Sırma ve Tamer de oraya geçeceklerdi. Tamer’in ailesi de yakınlarda oturduğu için kabul etmişti Sırma’nın bu isteğini.

Çatı katını ise Eylem’le nişanlanınca hazırlamaya başlamıştım. Eşyaları beraber seçmiştik, her şeyi birlikte yerleştirmiştik. Bir yıldır görevdeydim, o günden sonra bir daha kapısını açıp uğramamıştım. Geldiğimde hep alt katta annemde kalırdım, zaten üç günü de geçmezdi yatılı kaldığım günler.

Arabayı durdurduğumda sokağın kenarına park ettim. Direkt

nişana geçtiğim için bagajda kalan bavulları indirdim arabadan. Derin bir nefes alıp apartmana doğru ilerledim. Anahtarla girmek yerine zili çaldım. İnsan özlüyordu biri tarafından beklenmeyi ve çaldığı kapının açılmasını.

“Abi!” diyerek boynuma atladı Sırma. Gülümseyerek sıkıca sarıldım, bütün can sıkıntımı bir kenara bırakıp.

“Oğlum.” Annemin sesiyle Sırma beni bırakınca sıkıca sarıldım eğilip boyu bir hayli kısa olan mis kokulu kadına. Cennet kokuyordu benim annem.

“Annem, sen iyice kilo almışsın, bu kızın dikkat etmiyor mu hiç sana?” Kaşlarını çatıp Sırma’ya baktığımda güldü.

“Hiç dikkat etmiyor abi, kaç kere dedim kara oğlun gelince kızacak diye. Şekeri de sınıra ulaştı, benden demesi. Mahallede kadınlarla gün yapıyoruz ayağına götürüyorlar hamur işlerini.” Kızının şikâyetiyle kaşlarını çatıp baktı annem memnuniyetsiz bir şekilde. Bu kadar kolay satıldığına göre epey aşmıştı sınırı.

“Kapı ağzında konuşturuyorsunuz beni, hadi içeri girin.” Konuyu değiştirmek için çabalayan annemi kolumun altına aldım. Bavulları girişe bırakıp birlikte salona geçtik.

Masa çeşit çeşit yemeklerle donatılmıştı, sevdiğim her şeyden yapmışlardı. İştahım olmasa da oturup her şeyin tadına baktım. Boğazıma dizilen her lokmayı yuttum. Annem, Eylem’in adının bile geçmesini yasaklamıştı bu evde. Ayrıldıktan sonra fena dağılmıştım, oğlunun bu hâline içi el vermeyen kadıncağız benim yüzümden hastalanmıştı bir de. Ondan sonra kendimi hızlıca toplamış dağ, taş dememiş uzak durmuştum buradan.

“Abi böyle gelir gelmez sormak olmaz ama ne kadar kalacaksın? Bari bu sefer uzun kalacağını söyle.” Sırma’nın gözlerine hüznün çökerken kaşığımla kenara bırakıp elini tuttum.

“Doğu görevim bitti, buradaki birliğe tekrar verdiler beni. Sürpriz yapmak için söylemedim gelene kadar. Bir süre buradayım artık.” Sırma yerinden kalkıp sevinçle boynuma sarılırken annemin de gözleri doldu. Uzun zamandır hasret kalmıştık.

“Oğlum hemen hazırlarım odanı.” Hevesle bana bakan annemi kırmak istemesem de başımı iki yana salladım.

“Kendi evimde kalacağım anne. Yarın iki kişi bul da evi temizlesinler. Sen sakın elini sürme, zaten çabuk yoruluyorsun artık. Eşyaların hepsini ihtiyacı olanlara dağıt, en ufak bir şey görmek istemiyorum. Hepsini yeniden alacağım.” İki yıl önce alınan eşyaların hepsi yeniydi, o evde Eylem’le birlikte oturmak istediğimden hiç taşınmamıştım.

“Nasıl istersen öyle olsun oğlum.” Annem gitmemem için ne dersem kabul ederdi. Bunca yılın üstüne bir de evlat hasreti yüklenmişti omuzlarına.

Yemekten sonra biraz daha bizimkilerle oturdum. Sırma sabah erken kalkacağı için yatmaya gitmeden kahve pişirmişti. Annemle karşılıklı oturduğumuzda gözleri daldı bir süre. Babama benziyordum ben; boyum posum, duruşum bile aynıydı. Bazen annem, “*Seni görünce karşımda babanın gençlik hâli duruyor sanıyorum,*” derdi, gözleri dolardı sonrasında. Çok severek evlenmişlerdi, çok da güzel bir aileydik.

“Söyle hadi anne, kıvranıp duruyorsun.” Fincanımı sehpanın üstüne bırakıp anneme döndüm.

“Aradan bir yıldan fazla geçti, zaman yerinde saymıyor. Otuzunu geçtin artık, kendi önüne bakmanın zamanı gelmedi mi?” Daha önce açtığı ve benim defalarca kez kapattığım konu olduğunu tahmin ediyordum zaten.

“Geldi anne, haklısın.” İlk defa konuyu kapatmadığım için yüzünde bir tebessüm oluştu. Derin bir nefes aldı, gözleri umutla ışıldadı.

“Bak, kız kardeşin kendi yuvasını kuruyor. Sen de yuvanı kur istiyorum oğlum. Benim tek varlığım sizsiniz, Halil’imin emanetisiniz bana.” Babamın adı geçince bile özlemle sesi titriyordu. Hâlâ seviyordu, toprak bile koparamamıştı ikisinin arasındaki sevgi bağını.

“Tamam anne, sen bakmaya başla. Bu saatten sonra sevdiğimizi alamıyorsak aldığımızı severiz.”

Herkes âşık olarak, severek evlenecek diye bir kaide yoktu. An-nem haklıydı, artık geçmişi bir kenara bırakmam gerekiyordu yoksa canım hep yanmaya devam edecekti. Sırf bu yüzden de başkasının kızını üzecek değildim, ben bugün vazgeçmişim Eylem'den. Bu yolun geri dönüşü de yoktu artık.

Misafir odasına geçtiğimde bavulumu açıp içinden bornozumu, dış fırçamı, macunu ve eşofman takımımı çıkarıp kenara koydum. Banyoya yönelip sıcak bir duşun ardından üstümü giydim. Yatağa kendimi attığımda gözlerim yorgunlukla kapandı. “Düşünme,” dedim beynime ama beni dinlemedi. Her uykudan önce olduğu gibi o günün anısıyla işkence etti bana.

Daha bir hafta önce Eylem'in internette görüp beğendiği sehpanın aynısını bulmuş, salona yerleştirmiştim. Biraz sonra burada olacaktı, evin son hâlini görmek için gelecekti. Çalan zille birlikte kapıya doğru adımladım. Düğünümüze iki ay kalmıştı, her şey tamamdı. Kapıyı açtığım an anladım bir şeylerin ters gittiğini. Gözleri her zamanki gibi parlamıyordu, soğuktu. Sarıldığımda bile karşılık vermedi bana. Kaşlarım çatılırken geri çekildiğimde yanımdan geçip içeriye girdi. Kapıyı kapatıp ben de arkasından salona geçtim.

“Ne oldu? Canını kim sıktı?”

Çantasını koltuğa atıp sinirle bana döndüğünde, “Sen!” dedi başını dik tutup.

“Ben ne yaptım?” Şaşkınlıkla sorduğumda iki adım atıp hızla yanıma geldi.

Daha ne olduğunu bile anlamadan üstümdeki gömleği hışımla çekti. Kopan düğmeler odanın içine dağıldı. Parmağını sargıda olan omzumun üstüne bastırduğunda canım yansa da ses çıkarmadım. İki gün önce dönmüştüm görevden, kolumdaki kurşun yarasını kimseye söylememiştim. En son aldığım yarada Eylem neredeyse kendini kaybetmişti, üzülsün istemedim. Zaten anneme hiç söylemiyordum, bir Sırma bilirdi pansuman yaptığı için.

“Ufak bir sıyrık,” diyerek geçiştirdim.

“Kara, ben bıktım artık! Ya sen ölüyordun be adam! Daha üstünden altı ay geçmedi kurşunladılar seni caddenin ortasında! Bir

ay hastanede kaldın, yetmedi iki ameliyat geçirdin! Bırak ne olur, bırak artık!” Ellerini omuzlarıma koyup gözleri dolarken bir adım geri attım.

“Bırakamam Eylem, neden anlamıyorsun? Benim işim bu, her şeyden önce vatan görevi. Bunun getirisi de böyle, alıştım artık.” Daha önce hastaneden çıktığımda buna benzer bir konuşma yapmıştık ama o zaman durumum daha kötü olduğundan üstüme gelmemişti, yeni nişanlanmıştık.

“Senin bir mesleğin vardı zaten, işletme okudun sen. Babamın yanında çalışabilirsin, sana güveniyor ve seviyor biliyorsun.” Gözlerimin içine ısrarla baktığında başımı iki yana salladım.

“Olmaz Eylem, bu konuyu kapatalım. Ben yaptığım işten memnunum, mesleğimi bırakmayacağım.” Kesin bir şekilde konuştuğumda bunun mümkün olmayacağını anlasın ve kabullensin istiyordum.

“O zaman ben seni bırakırım. Sen her dakika telefonda gözünün olması, en kötüsü de çaldığında yabancı bir numara görünce aklının çıkması ne demek biliyor musun? Günlerce, haftalarca, aylarca haber alamıyorum senden! Kaç kez özleminle tişörtüne sarılıp ağlayarak uyudum biliyor musun? Ben bu aşkı iki kişilik yaşamaktan yoruldum!” Yüzüme bağırarak haykırırken elleriyle saçlarını dağıttı, sinirden yüzü kızarmıştı.

Zorlukla derin bir nefes aldım. Bu karşımdaki kadın, “*Senin için her şeyden vazgeçerim,*” diyen kadın değildi. Ne olmuştu ona? Şimdi gözleri öfkeyle bakıyordu, soğuktu. Buraya can vermeye değil, can almaya gelmiş gibiydi. Benim canıma talipti. Bedenim iyice gerilirken öfkem arttı.

“Ne istiyorsun benden Eylem? Sana çok âşığım, çok seviyorum biliyorsun. Ayrıca yeni mi geldi aklına benim mesleğim? Sen tanıştığımız ilk günden biliyordun benim ne iş yaptığımı. O üniformanın içinde vurulmadın mı bana? Şimdi bana bahaneleri geç ve dürüstçe ne istediğini söyle. Gözlerimin içine bak!”

Bağırdığımda irkildi olduğu yerde. Hiç sesimi yükseltmemiştim ona karşı, bu denli birbirimize girmemiştik. Kavgalarımız olmuştu

ama hepsini kendi içimizde sakince konuşup halletmiştik. Şimdiyse hiçbir şekilde ulaşamıyordum ona. Bütün yollarımı bilerek, isteyerek kendi elleriyle kapatıyordu.

“Her gün ölmektense bir gün ölürüm daha iyi. Senden ayrılıyorum Kara. Bitti.”

Parmağından çıkardığı yüzüğü masanın üstüne bırakıp koltuktaki çantasını da alıp arkasını döndü. Ben olduğum yerde kalırken çarpılan kapının sesiyle kendime geldim. Eylem... Gitmişti.

Sabah gözlerimi açtığımda yataktan kalktım. Saate baktığımda yedi olduğunu görünce biraz daha uyumak istedim ama mümkün değildi. Bir kez uyanınca bir daha uyuyamıyordum. Alışkanlık olunca da sürekli erken kalkıyordum, tatil günlerinde bile. Odadan çıktığımda Sırma'yı gördüm.

“Günaydın abi.” Esnerken bir yandan da saçlarını topluyordu.

“Sana aymamış gibi.” Koltuğa geçip oturduğumda çantasını koluna taktı.

“Tamer’le görüşemiyoruz. Bu hafta ameliyatı vardı, benim de nöbet zamanım uyuşmadı. Kahvaltı için konuştuk, beni almaya gelecek. Sen de gelsene hem uzun zaman oldu birlikte bir şeyler yapmalı.” Boynunu büküp tatlı tatlı baktığında başımı iki yana salladım.

“Olmaz güzelim, öğlen karargâha geçeceğim pazartesi işe başlıyorum. Öğlene kadar annemin yanında olayım, başka zaman güzel bir yemek yeriz beraber.”

Sırma telefonu çalınca, “Tamam o zaman abi, akşam görüşürüz,” deyip açtı telefonu.

Sırma çıkarken ben de oturduğum yerden kalkıp banyoya ilerledim. Elimi yüzümü yıkayıp birkaç günde uzayan sakallarıma baktım. Kesip kesmemek arasında kalsam da vazgeçtim. Mutfığa geçip güzel bir kahvaltı hazırlamaya başladım çayı demleyip. Kahvaltılıkları masaya koyduğumda mutfaktan içeriye annem girdi.

“Ben hazırlardım, niye kaldırmadın beni?”

Elimdeki salatalık doğradığım tabaktan bir dilim alıp ağzıma

attım. “Aman anne alt tarafı kahvaltı işte, sen daha çok hazırlarsın bana.” Çayları masaya yerleştirdiğimde karşılıklı geçip oturduk.

“Oğlum, dün söylediklerinden vazgeçmedin değil mi?” Çekine-
rek sorduğunda tebessüm ettim.

“Vazgeçmedim anne.”

Yüzündeki gülümsemeyle ince çizgileri belli olsa da yaşının ge-
tirdiği güzelliğini bozmadı. Kahvaltımızı yaptıktan sonra biraz an-
nemle oturup konuştum ben yokken neler olduğunu. Hafta sonu
üst kata eşyalarını yerleştireceklerdi Tamer ve Sırma. Ben de ken-
dime yeni eşya bakacaktım artık, bu hafta sonu kendi evime geçmek
istiyordum.

Odaya geçip siyah tişört, lacivert kot pantolon giydikten sonra
telefonumu cebime attım. Evden ayrılıp arabama geçtim. Karargâ-
ha gidip imzalamam gereken evraklar vardı görevlendirme işlemleri
için sonrasında eşya bakacaktım. Yola çıktığımda radyoyu açıp kon-
tağı çalıştırdım. Karargâha geldiğimde kimlik kartımı gösterip içeri-
ye girdim. Üstümde sivil kıyafet olduğundan hızlı adımlarla yönetim
binasına geçtim.

“Komutanım!” Koridorda duyduğum tanıdık sesle arkamı dön-
düm. Fırat adımlarını hızlandırıp bana doğru ilerledi.

Fırat benim komutamdaki ekibin üyesiydi. Uzun zamandır bir-
likte çalışıyorduk, eğitiminin çoğunu ben vermiştim, o yüzden ara-
mızda abi-kardeş ilişkisi vardı. Birlikte birçok göreve çıkmış, birbiri-
mize canımızı emanet etmiştik. Benden beş altı santim kısa, esmer,
yirmi altı yaşında bir gençti. Üç yıldan fazla zamandır beraber görev
yapıyorduk.

“Hayırdır Fırat, izinli değil misin bugün?” Üstünde kamuflaj
vardı benim aksime.

“İzinliydim ama Yıldırım’ın işi çıkmış onun yerine evrakları al-
maya geldim. Sizi görünce selam vermek istedim.” Elinde tuttuğu
dosyayı görünce başımı salladım onaylayarak.

“Tamam, ben bir Binbaşı’nın yanına uğrayacağım görüşürüz
sonra.”

Fırat başını sallayıp giderken ben de merdivenlere yöneldim. Fırat, Kesik ve Yıldırım'la birlikte yürütüyorduk ekibi. Hüseyin de vardı ama tayini çıktığından dolayı ayrılmıştı ekipten. Görev bitimi ekip geri çağırılmış bir süre yer değişimi yapılmayacağı belirtilmişti. Bir yıldan fazladır dağlardaydık, şimdi dinlenme sürecine girmiştik. Bizim yerimize başka bir ekip gidecekti.

Kapıda bekleyen asker, geldiğimi haber verince girmem için kapı açık bırakıldı.

“Komutanım.” Selam verdiğimde eliyle koltuğu gösterdi.

“Geç otur Kara. İyi oldu geldiğin, ben de seni arayacaktım.” Operasyonu yöneten Binbaşı da bizimle birlikte geri dönmüştü. Bir yıl içinde belki üç dört kez görmüştük birbirimizi.

“Bir sorun mu var komutanım?” Binbaşı kolay kolay beni çağır-mazdı.

“Ekte dört kişi kaldınız, altıya tamamlayacağım. Bir yıl bu-radasınız hepiniz, ülke dışı saha görevi süreniz doldu. Askeriye dışında görevlendirme emri geldi.” Bana uzattığı dosyayı aldım. Kaşlarım çatılırken görevi merak ettiğim için beklemeden okuma-ya başladım.

“Komutanım, bu Terörle Mücadele'nin işi değil mi?” Merkez içi olaylarına karışmazdık biz, şaşırmıştım.

“Bu yüzden dâhil olduk. Ortak yürütülen bir operasyon. Özel izinle kurulan bir ekip olacak, burada olduğumuz kadar sınır öte-sinde de operasyona devam edeceğiz. Çift taraflı mesai yapacağız bir süre.” Başımı usulca sallayıp dosyanın detaylarını okumaya devam ettim.

Uyuşturucu ticareti, kumar, fuhuş, kara para aklama... Her şey vardı bu pisliklerde. Elde ettikleri parayı da terör örgütlerine gön-deriyorlardı. Dışarıdan bakanlar adam sanırdı. İyi giyimli, ünlü iş adamları ya da bilindik saygın kişilerdi çoğu. İnsanların gözlerini de böyle boyuyorlardı zaten.

“Tamam komutanım, o zaman pazartesi görüşmek üzere.” Aya-ğa kalkıp dosyayı tekrar masanın üstüne bıraktım.

“Kara, çıkmadan raporları da imzala.”

Selam verip odadan çıktım. Yan taraftaki odaya girdiğimde askerden raporları getirmesini istedim. Dağda görev raporu yazamıyorduk malum, üsse geçince verdiğimiz bilgilerle raporlar hazırlanıyordu biz de topluca imzalıyorduk. Kâğıtları imzaladıktan sonra işim bitince karargâhtan ayrılıp otoparka ilerledim.

Arabama bindiğim gibi derin bir nefes aldım. Saate baktığımda Sırma'nın işten çıkmasına az bir zaman kaldığını fark ettim. Hastaneye doğru yola çıktım. Sırma'yı da alıp eve geçebilirdim. Tamer de müsaitse birlikte bir yemek yedik. Annemi arayıp haber verdim hastaneye geçtiğimi. Hastaneye geldiğimde arabayı park edip acil serviste çalıştığından acilden giriş yaptım. Danışmadaki görevli kadına doğru ilerledim.

“Merhaba, Sırma Hemşire burada mı?” Kâğıtlardan başını kaldıran kadın bana bakmak için boynunu geriye doğru yatırdı. Boyu benden bir hayli kısa olduğu için normaldi bu durum.

“Bir hastaya pansuman yapıyordu, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” Tebessüm ederek sorduğunda başımı iki yana salladım.

“Nerede olduğunu söylemeniz yeterli,” dedim sadece. Biraz erken gelmiştim anlaşılan.

“Koridora çıkınca sağdan ilk odadır, biraz önce pansumana hastası geldi.”

Hemşirenin gösterdiği yeri görünce, “Teşekkür ederim,” dedim.

Koridorda ilerlerken hastane oldukça sakindi. Özel hastane olmasının büyük etkisi vardı bunda. Normal bir hastane acili çok daha yoğun ve kalabalık oluyordu. Burasıysa daha sakindi. Koridora çıktığımda hastası olduğu için kapının önünde durup bekledim.

“Bak kızım ya! Dur şurada iki dakika, geliyor şimdi beşkardeş! Ulan nasıl beceriyorsun her ay buraya gelmeyi?” Sırma'nın neredeyse bağırarak çıkan sesini duymamla gülümsedim. Hastası, arkadaşydı sanırım.

“Sus be artık, beynimi deldin iki dakikada. Sen lisede böyle değildin, bu hemşirelik sana yaramamış.” İçeriden gelen sakin ses tonu

nedense tanıdık gelmişti. Sırma'nın liseden arkadaşıysa tanıma ihtimalim de vardı. Birkaç dakika sonra kapı kolu hareket edince iki adım atıp geriye çekildim.

Sırma, "Abi," diyerek sevinçle boynuma atladı beni görünce. Kolumun altına alıp sarıldım ben de. Uzun zamandır yanımda olmadığımından sevinliyordu beni her gördüğünde.

Başımı kaldırdığımda kapının ağzında bize bakan kız görüş alanıma girdi. Bakışları yerde olduğu için gözlerini göremiyordum. Kahve saçları omuzlarına kadar geliyordu, boyu normale göre biraz daha uzundu, bir yetmiş iki olabilirdi. Omuzlarının ve bedeninin dik duruşundan spora ilgili olduğu belliydi. Başını yerden kaldırdığında göz göze geldik. Kahvenin koyu tonuydu gözleri, ıslak toprağa benziyordu. Böyle direkt bakmanın ayıp olduğunu anlayınca bakışlarımı Sırma'ya çevirdim.

"Ben gidiyorum Sırma, sonra görüşürüz." Yanımızdan geçip giden kızla hiçbir şey anlamadım.

"Hadi seni almaya geldim, Tamer müsaitse onu da çağır yemeği birlikte yiyelim," diyerek kardeşime döndüm.

"Abi, Tamer bugün nöbetçi olduğu için gelemes ama yarına ayarlayalım." Sırma da giden arkadaşının arkasından bir süre bakıp bana dönmüştü.

Başımı sallayıp onayladım. Üstünü değiştirmek için giderken ben de dışarıya çıktım. Bugün günlerden cumartesiydi, pazartesi işe başlayacağım için yarın yemeğe gidebilirdik.

Haziran ayının getirdiği sıcak hava akşam olmasına rağmen bunaltıyordu. Üstümdeki tişörtün ön tarafını çekiştirdim. Ağaçların altındaki banka geçtiğimde bir sigara yaktım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Dün geceyi düşünmek istemiyordum, aklıma gelmemesi için sığındığım şu lanet zehir bile işe yaramıyordu. Dumanını verdiğim nefes gibi keşke içimdeki zehri de böyle havaya karıştırabilseydim.

Gözlerimi açtığımda Sırma bana doğru geliyordu. Arabaya geçerken sigaramı bitirmiştım. Birlikte eve doğru yola çıktık.

Akşam yemeğinden sonra çalan telefonumla mahalleden arkadaşlarımın davetiyle birlikte evden çıktım. Uzun zamandır mahallede olmadığım için herkes tekrar gitmeden görüşmek istiyordu ama artık bir süre buradaydım. Çocukluğum burada geçmiş olsa bile liseden sonra üniversiteyi başka bir şehirde okumuştum. Yine de geldikçe diğerleriyle buluşup oturuyorduk.

Mahallenin girişinde bulunan büyük çay bahçesine geldiğimde arabayı park edip indim. Yazın çok uğrak bir yerdi burası; sevgililerin buluşma noktası, gençlerin eğlence yeri, arkadaşların sohbet ortamıydı. Bizimkileri görünce yanlarına doğru gidip boş bir sandalyeye oturdum.

“Hoş geldin kardeşim.” Sedat’ın elini uzatmasıyla yumruğumuzu tokuşturduk. Kaç yıl geçse bile aradan aynı şekilde selamlaşıyorduk.

Sedat, Poyraz, Cihan ve ben mahallenin en yaramaz çocuklarıydık. Şimdi otuzumuzu geçmiş hepimiz iş sahibi olmuştuk. Poyraz ve Cihan evliydi, hatta çocukları bile vardı. Sedat hiç niyetlenmemişti, anı yaşamayı seviyordu. Benim durum da ortadaydı.

“Anlatın bakalım, ben yokken neler yaptınız?” İçlerinden ben kopsam da onlar hep bir aradaydı.

“Ne yapalım, bu yine baba oluyor,” diyerek Poyraz’ı işaret etti Sedat gülerek.

“Yuh be kardeşim, her geldiğimde çocuk haberi veriyorsunuz!” Gülerek söylendiğimde Poyraz bizi hiç takmadı, hâlimden gayet memnundu.

“Ben sizi baba olunca göreceğim kardeşim, ikiniz böyle atıp tutuyorsunuz Sedat’la ama sonunuz hayır olsun. Ben mutluyum çocuklarımla, zaten Halide de istiyordu ikizlere kardeş. İki tane oğlandan sonra sonunda kızım oluyor.” Mutlu mutlu konuştuğunda gülümsedim.

Poyraz evleneli beş yıl olmuştu, dört yaşında birbirinden yaramaz iki oğlu vardı. Geçen yıl de Cihan’ın kızı olmuştu, onun da bir oğlu vardı üç yaşında. Poyraz üniversiteye gitmemiş, babasının marangoz dükkânını devralmıştı bildiği işi yaparak. Cihan da mimar ol-

muştı. Sedat benim gibi saha hayatını seçmiş, üniversiteden sonra polis olmuştu.

“Kız babası olmak harika bir duygu bak o konuda haklısın. Altuğ doğduğunda ilk çocuğumuzdu çok heyecanlıydık ama Naz bir başka. İşten gelince *babacığım* diye kucağıma bir atlıyor, ulan ne yorgunluk kalıyor ne bir şey!” Cihan’ın sözleriyle Poyraz bize kaş göz işareti yaptı *gördünüz mü* der gibi.

“Bekârlık sultanlık abi, onu bunu bırakın ben hayatımdan memnunum. Kara da benden bak, adam dağ bayır geziyor evlenmemek için.” Sedat kendine yancı olarak beni gösterince güldüm.

“O kadar emin olma kardeşim, sen düşünmüyor olabilirsin ama ben düşünmeye başladım.” Sözlerimle birlikte herkes bir duraksadı.

Ne düşündüklerini biliyordum, o kadar severken yapamayacağımı düşünüyorlardı. Onlar da şahitti Eylem’e olan sevgime. Bir kez bile bu konuyu açmamıştım onların yanında ama şimdi konuşurken düşünüyordum da ben de sıcak bir aile istiyordum. Bana bunları vermek istemeyen, bunu yüzüme haykırmaktan çekinmeyen bir kadın için daha kendimi ne kadar harap edecektim?

“Ben doğru duydum değil mi? Evlenmeyi mi düşünüyorsun sen?” Sedat’ın sorusuyla başımı salladım.

“Peki... O?” Cihan’ın kimi kastettiğini hepimiz biliyorduk.

“Dün nişanlandı.” Kalbimde ince bir sızı oluşurken cebimden sigara paketini çıkardım, açık alanda oturduğumuz için sorun olmazdı.

“Gittin değil mi?” Sedat’ın sorusuyla başımı salladım usulca. Gitmiştim.

Sigaramı yakıp derin bir nefes aldım. Merak etmişim mutlu mu diye. En çok da beni bu kadar yaralarken mutlu olabiliyor mu diye merak etmişim. Yüzündeki gülümseme geldi aklıma, derin bir nefes daha çektim sigaramdan. En kötüsü de mutluydu. Oysa ben onu öyle görmeye bile dayanmıştım. Mutsuz olsun istemişim. Sadece benimle mutlu olmasını isteyecek kadar da bencildi hislerim.

“En iyisi senin de yoluna bakman kardeşim,” dedi Poyraz süren sessizliği bozarak.

İçilen çayların ardından sohbetle birlikte ilerleyen saatle evlere dağıldık. Kendimi yatağıma attığımda annemle Sırma çoktan uyumuştı. Benim eşya bakma işi de yarına ertelenmişti. Annem yukarıdaki eşyaları bugün ihtiyaç sahiplerine dağıttığını söylemişti akşam yemeğinde. Evi de temizlemişlerdi. Sabah bir yukarı çıkıp bakacaktım, boya istemiyorsa direkt eşyayı yerleştirirdim. Zaten ev hiç kullanılmadığından zorluk çıkacağını sanmıyordum. Babam vefat etmeden iki yıl önce yapmıştı binayı, sonrasında ben de elden geçirip asansör ekletmişim.

Dört katlı olan apartmanda sekiz daire vardı. Her katta iki daire olduğu için evler 4+1 üzerine yapılmıştı. Oldukça büyük ve ferahtı, çatı katında da teras vardı. Babam dairelerden birini bana, diğerini Sırma'ya vermişti. Amcamların ve babaannemin dairesi de vardı ama babaannem ve dedem vefat edince daireyi kiraya vermiştik. Amcamlar yazın köyde kalıyorlar, kışın burada oluyorlardı. Amcamın iki kızı benden büyüktü, başka şehirde evlilerdi. Oğluya benden iki yaş küçük avukattı. Kendi evinde kalıyordu, üniversiteden sonra ailesiyle yaşama fikri ona iyi gelmemişti.

Eylem'le evlenmemize az bir süre kaldığında evin bütün dolaplarını, yerlerini, vestiyerini, kapılarını yeniletmişim. Başımı iki yana salladım. “Düşünme,” dedim kendime. Gözlerimi kapattığımda derin bir nefes alıp uyumak için düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve çok geçmeden uykuya daldım.

Sabah uyandığımda annem ve Sırma'yla güzel bir kahvaltı yaptık. Eşya bakmak için ben çıkarken Tamer geldi. Bugün onların eşyaları da gelecekti, kalmak istesem de Sırma eşyaları taşımacı getireceğinden ihtiyaç olmadığını söyledi. Akşam yemeğine kalacaklarından ben de kabul ettim. Yukarı çıkıp hızlı bir şekilde evi gezdim, boyada da bir sorun yoktu.

Önce çarşıya uğrayıp siyah klasik bir salon takımını aldım. Yanında ahşap orta sehpa ve yemek masası takımını seçtim. Çift kişilik yatak, giysi dolabıyla birlikte mutfak için altı kişilik masa, sandalye

takımı da aldım. Bizimkiler gelirse diyerek misafir odasına yatak ve dolap aldım bir tane de. Diğer iki oda boş kalacaktı zaten, biri bebek odası diğeri çalışma odasıydı. Eve iş getirmediğim düşünülürse ve bebek de olmadığına göre boş olarak kalması sorun değildi. Hazır depoda olan ürünlerden seçtiğim için hızlı bir şekilde teslim edilecekti, özellikle buna dikkat etmiştim. Ödemeyi yaptıktan sonra eşyalar depodan çıkartılıp araca yüklendi. Eve geçtiğimizde eşyaları hızlıca kurup gitti elemanlar. Kendimi salondaki koltuğa attığımda fark ettim televizyon falan almadığımı. Onları sonraya bırakıp kapıyı kilitleyip aşağıya indim.

Kapıyı açıp içeriye girdiğimde direkt banyoya ilerleyip elimi yüzümü yıkadım. Bizimkiler salona kurmuştu sofrayı, yerime geçip oturdum.

“Nasılsın abi? Geldin ama görüşemedik.” Tamer’in sorusuyla birlikte başımı salladım ben de.

“İyiyim Tamer, hazırlıklarınız var yoğunsunuz normal. Sen nasılsın, var mı bir sıkıntı?” Annemin uzattığı çorba tabağını aldım elinden.

“Yok abi işte gün sayıyoruz, evi yerleştirdik. İzinleri de ayarladım bugün başhekimle konuşup. Bizimkiler de yardımcı oldu sağ olsunlar.” Tamer’in bir annesi babası vardı, abisiyle uzun süredir görüşmüyorlardı. Nedenini hiç sormadım, aile meselesiydi sonuçta, Tamer de hiç bu konuyu açmamıştı.

Yemekten sonra Sırma’nın yaptığı kahveleri içtik. Ben eşyalarımı alıp üst kata çıktım. Annem bu konuda bir şey demiyordu beni uzun süre görmediği hâlde. Aynı binanın içindeydik zaten aramızda birkaç kat vardı sadece. Bavulları kenara koyup kapıyı açtım. İçeri girince derin bir nefes aldım.

Biraz yalnız kalıp kendimi dinlemeye ihtiyacım vardı. Bavulları yatak odasına götürüp açtım. Katlı olan kıyafetleri yerleştirdim. Beyaz eşyaları henüz almadığım için yarın onlara da bakmam gerekecekti artık. Dolabı yerleştirip bavulları boş odaya kaldırdım. Yatak odasında işim bitince mutfığa geçtim. Terasa çıktığımda burada önceden beri duran üçlü koltuğa ilerleyip başımı koltuğa yaslayıp

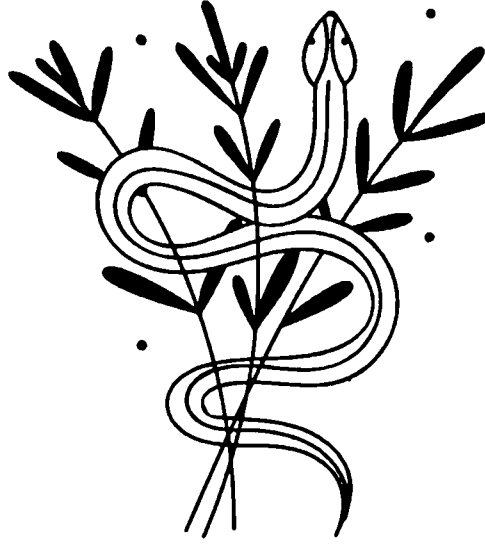
yattım. Hava kararmış, gecenin ışıltısı olan yıldızlar çok uzaktan göz kırpyordu. Gözlerim kapanırken uykuya daldım.

Sabah uyandığımda koltukta yattığım için her yerim tutulmuştu. Hava henüz yeni aydınlanıyordu. Banyoya girip duş aldıktan sonra tıraş oldum. Yatak odasına geçip kamuflejlerimi giydikten sonra telefonumu ve cüzdanımı alıp çıktım evden. Saat daha erken olduğundan bizimkilere seslenmedim. Arabama bindiğimde direkt karargâha gitmek üzere yola çıktım. Orada bir şeyler atıştıırırdım.

Karargâha geldiğimde arabayı park edip indim. Saat sekize geliyordu, kahvaltı saati gelmişti. Yönetim binasına doğru ilerlediğimde askerlerden birisi gelip Binbaşı'nın beni toplantı odasında beklediğini söyledi. Binbaşı'nın odası yerine birinci kattaki toplantı odasına geçtim. Kapıyı tıklattığımda içeriden gelen emirle kapıyı açıp içeriye girip selam verdim.

“Ekibimizin son üyesi de geldi. Yüzbaşı Kara, ekip lideri olarak görev yapıyor. Siz de tanışın.” Binbaşı'nın sözleriyle birlikte rahata geçip yan tarafıma doğru döndüm.

“Komiser Sevda Ilgaz,” diyerek bana elini uzatan kıza baktım. Ben bu kıızı iki gün önce Sırma'nın yanında hastanede görmüştüm.

Bölüm 2

Sevda

“Komiser Sevda Ilgaz.” İsmimi söylerken parmaklarım avuçlarının içinde kayboldu. Gözleri bir süre beni incelediğinde birkaç gün önceki karşılaşmamızı hatırladığını anladım.

“Memnun oldum komiserim.” Eli elimden çekilirken başımı salladım usulca. Tok ses tonu odanın içine yayılmıştı.

“Timur Doğan.” Yanımda duran görev arkadaşımın öne çıkmasıyla birlikte ikisi tokalaştı bu sefer.

Kara’nın gözlerinden geçen ani dalgalanmayı görünce birden duraksadım. Birbirlerini bir yerden tanıyorlar mıydı bilmiyordum ama durum ilgimi çekmişti. Soğuk kırılacakmış gibi görünen birkaç dakikalık sessizliğin ardından Binbaşı’nın hafifçe öksürüp koltukları işaret etmesiyle rahat bir nefes aldım.

Toplantı masasına geçerken yeni ekip arkadaşlarımızla birlikte isim olarak tanışmıştık. Işıklar kapatılıp projeksiyon hazırlanmaya başladı. Kara bir kez daha gözlerini bana değdirmezken ben bakışlarımı ondan çekmedim. Tıraş olmuştu, iki gün önceki kirli sakallı gitmişti. Bal rengi gözleri odanın loş ışığında lakabı gibi karaya dönmüştü. Yanındaki Fırat’la konuşurken kısa bir süre sağ tarafına

döndü. Ben tam karşısında oturduğum hâlde masanın üstünde dönen bakışları yine beni bulmadı. Yüzümde küçük bir tebessüm olurken açılan projeksiyonla bakışlarımı Binbaşı'ya çevirdim.

“Sevda ve Timur’la tanıştınız, bu işi birlikte yürüteceksiniz. Elimizde bir isim listesi var, en baştan başlayacağız. En alttan başlayıp en tepeye doğru çıkacağız. Gizli görev için iki günlük hazırlık süreciniz var, ekibin tek kadın üyesi olduğundan Sevda, siteye yeni taşınan evli çiftten birisi. Sevda’nın eşi olacak kişiyi kendi aranızda konuşursunuz. Sitede ev tutuldu, her şey hazır. Önemli olan, herkesi evli olduğunuza inandırmanız.” Binbaşı’nın verdiği görev dosyaları dağıtılırken ilk sayfasını açıp takip edeceğimiz adamın fotoğrafına baktım.

Bu evli kısmıyla ilgili bakışlarımı kısa bir süre masada gezdirdim. Parmağında yüzük olmayan Kara ve Timur vardı sadece. Bakışlarım ikisi arasında takılı kalırken, “*Umarım Timur olur,*” diye düşündüm. Kara ile aynı evin içinde uzun süre birlikte kalmayı ve herkese evli olduğumuzu inandırmayı düşündüğümde kalbim ufak çaplı bir şok yaşadı. Ben düşüncelerimi toplayamadan masada hareketlilik oldu.

“Görev için en uygun aday bizden Kara. Hepimizin nişanlısı, eşi, sevgilisi var binbaşım. Bir fotoğrafla ifşa edilebiliriz.” Kesik’in konuşmasıyla bakışlarım yine onu buldu.

Kesik, Fırat, Yıldırım ve Kara asıl ekip üyesiydiler. Timur ve ben onlara sadece bu operasyon için eşlik edecektik. Kara’nın rütbesi yüzbaşıydı. Kesik ve Yıldırım, üsteğmen; Fırat, kıdemli astsubaydı. Hepsiyle ortak operasyon yapacağımız için tanışmıştık. Kara’yı öğrenmeme gerek yoktu, zaten biliyordum. Hatta bu masada belki de en iyi ben tanıyordum onu.

“Sen ne diyorsun Kara?” Binbaşı’nın sorusuyla birlikte Kara’nın gözleri kısa bir an bana değip geçti.

“Haklılar komutanım ama Timur’a da sormak isterim. Sonuçta Sevda’yla birlikte çalışıyorlar ve daha rahat bir çalışma alanı sağlayabilirler.” Sözlerinden sonra yanımda sessizce oturan adama kaydı bakışlar.

“Benim için fark etmez, görev sonuçta.” Timur omuz silkip umursamaz bir tavra bürünürken Kara’nın tek kaşı havaya kalktı. Aralarında kısa bir bakışma geçti.

“Neyse siz toplantıdan sonra karar verirsiniz, devam edelim. Adamımızın adı Hasan Tolan. Evli, iki çocuk babası. Gayet güzel bir aile yapısı olduklarına bakmayın. Adamın çalıştığı şirket, terör örgütlerine finansal destek sağlıyor ve para akışını bu adam yönetiyor. Sizin yapmanız gereken tek şey, adama ve ailesine yaklaşıp evine dinleme cihazı yerleştirmek. Oldukça kolay görünebilir ama böyle pis işlerle ilgilenenler özellikle yakın çevresine kimseyi almaz. O yüzden oldukça inandırıcı olması gerekiyor. Arkadaşları, dostları, iş konusunda destekçileri olun. Zamanımız kısıtlı, geri kalan her şey dosyalarda yazıyor.” Binbaşı sözlerini tamamlarken önümüzdeki dosyayı incelemeye başladık hepimiz.

Oldukça genç ve güzel görünen otuz yaşındaki kadının habersiz çekilmiş fotoğraflarının yanında kırk yaşındaki adamın fotoğrafları da vardı. Sekiz ve on yaşında iki kız çocukları vardı. Dışarıdan güzel bir aile gibi görünüyorlardı. Belki kadının, kocasının yaptığı işten bile haberi yoktu. Karşılaşmadığımız şey değildi.

“Yarın eşya taşıma için görünmeniz gerekiyor.” Yıldırım’ın sözleriyle dosyayı kapatıp masaya bıraktım.

“Hikâye üstünde de çalışmak gerek.” Sözlerimle birlikte Yıldırım onayladı beni.

“Evet, Sevda’nın yanında kim olacak?” Fırat soruyu ortaya bıraktığında bakışlarım Timur ve Kara arasında gidip geldi tekrar.

“Tamam, ben olurum. Timur dışarıdan destek verir, çok meşgul olacağı için ilgilenemeyebilir.” Kara’nın sözlerinin altında yatanı sadece Kara ve Timur biliyordu. Kara sonunda pes ederken Timur umursamaz tavrını sürdürdü. Bu iş gittikçe ilginç oluyordu.

Binbaşı’nın verdiği dosyada adresler vardı; sahte isimlerimiz, geçmişlerimiz de yer alıyordu. Bugün serbest olarak görev yapacağımız için diğerleri masadan kalkmaya başladı. Yerimden doğrulduğumda Timur da ayağa kalktı. Terörle Mücadele şubesinde bir süredir aynı ekipte çalışıyorduk ama çok uzun zamandır birbirimizi

taniyorduk, aynı üniversiteye gitmiştik, o benden bir dönem üstteydi. Çok fazla yan yana gelemesek de mesleğinde çok iyi bir polis olduğunu biliyordum. Benden on beş santim kadar uzun, mavi gözlü, sarışındı. Yapılı olmasının yanında refleksleri de oldukça kuvvetliydi.

“Sevda sen kal, dosya üstünden hikâyeyi oluşturalım.” Kara’nın cümlesiyle gitmek için atacağım adımı geri çekip arkamı döndüm.

“Olur yüzbaşım.” Yerime tekrar oturduğumda karşıma geçip dosyayı açtı. Masanın üstündeki kalemlerden birini bana uzatıp diğerini kendi aldı.

“Hikâye kurma işini sana bırakıyorum, ben pek o işlerden anlamam.” Geriye doğru yaslanıp ensesine attığı eliyle bakışları beni buldu.

“O zaman çok uzun değil de daha kısa ve akılda kalıcı bir hikâye oluşturalım. Üç ay önce bir davette karşılaştık ve birbirimizi tanımaya karar verdik. İlişkimiz hızlı ilerledi, evlilik kararı aldık. Bunda benim babamın etkisi büyüktü çünkü evlenmeden birlikte yaşamamıza karşıydı biz de daha fazla uzatmak istemedik. Tatilden yeni döndük, evi kiraladık.” Kurduğum hayali tanışma ve evlenme senaryomla birlikte Kara bir süre düşündü.

“Evlenmeden önce ayarlarlar yeni evli çiftler kalacakları yeri. Orayı nasıl açıklayacağız?” Kara’nın parmak bastığı noktayla düşündüm.

“Kıskançlık olabilir. Üst katımızda oturan kadın sana sarktı ve ben bunu görüp olay çıkardım. Sen de yeni evlendiğimiz için huzurumuzun bozulmaması adına acele bir şekilde yeni bir ev buldun.” Bulduğum çözümle birlikte Kara memnun bir şekilde onayladı beni.

Notlarımızı dosyanın kenarına aldıktan sonra yarın öğlen eve bakmaya birlikte gidecektik. Kara’yla toplantı odasından ayrıldıktan sonra ben otoparka, o ise onu bekleyen Fırat’ın yanına gitti. Aşağıya indiğimde kendimi arabama atıp radyoyu açtım. Çıkan müzikle derin bir nefes alıp arabayı çalıştırdım. Eve doğru giderken telefonumu cebimden çıkarıp annemi aradım. Birkaç çalıştan sonra telefon açıldığında arkadan gelen Cennet teyzenin sesiyle neden geç açtığımı

anladım. Büyük ihtimalle yine birilerinin kazanını kaynatıyorlardı.

“Anne, ne yapıyorsun?” Sabah evden çıkarken uyuduğundan sessizce gitmişim. Dün ablama yemeğe gidince diyeti bozmuş, gece biraz rahatsızlanmıştı. Hastaneye götürmek istesem bile geçer deyip durmuş sonunda uyumuştı.

“Cennet teyzendeyiz kızım, börek açmış seni de çağırıyor.” Arkadan gelen Cennet teyzenin sesiyle tebessüm ettim.

“Olur gelirim. Bugün erken bitti işim, yarım saate kapıdayım. Hem seninle de konuşacağım bir konu var anne, işle ilgili.” Bu görevlendirme meselesinde evde kalacağımız için geceleri eve gelmeyecektim bir süre. Daha önce de görevlendirmeye ayrı kalmıştım ama annem her defasında ilk kezmiş gibi üzülüyordu.

“Tamam kızım.” Annemin sesi yine görevlendirme geldiğini anlamış gibi durgunlaştı.

Telefonu kapattıktan sonra trafik ışıklarında durdum. Yanan yeşil ışıkla yoluma devam ederken arabanın klimasını yükselttim. Haziran ayının bütün sıcaklığı Ankara’yı resmen ele geçirmişti. Kuru sıcak olan bu mevsimde nem o kadar azdı ki yaprak bile kımıldamıyordu. Uzun yıllardır yaşadığım bu şehri yine de seviyordum. Yirmi beş yaşımıydım ve bu şehirden gitmeyi hiç düşünmemiştim. İlk görev yerimin de aldığım yüksek puanın etkisiyle Ankara çıkmasına sevinmişim.

Arabayı Cennet teyzelerin evinin karşı sokağına park edip indim. Annemin ahretliği olan kadının kimsesi yoktu. Oğlu iki yıl önce bir trafik kazasında vefat etmişti, tek çocuğuydu. Eşi de oğlunun acısına dayanamamış kalp krizi geçirmişti. Çok zor zamanlar atlatmıştı Cennet teyze. Annemle aralarındaki dostluk bağı o zamanlar daha güçlenmiş, iki kadın birbirine dayanak olmuştu.

Babam ve annem küçük yaşta tanışıp evlenmişler. Önce ablam sonra ben doğmuşum. Aradan geçen birkaç yılın ardından babamın kanser olduğunu öğrenmişler, lenf kanseriymiş. Dönemin şartlarıyla çok dayanamamış babam ve biz henüz çok küçükken vefat etmiş. Annemse bizi alıp babasının yanına dönmüş ve Ankara’da yaşamaya başlamışız. Küçük yaşta babasız kalsak da dedem bir günden bir

güne bize hissettirmemiş, hep çok sevmiştir. Babamız olmuştur. Dede yerine büyükbaba derdik. Üniversiteyi bitirdiğim yıl kaybetmiştim onu da. Anneannem zaten ondan çok önce vefat etmişti.

Sevdiklerim birer birer göçüyordu bu dünyadan. Bir ablam vardı bir de annem. Ablam benden dört yaş büyüktü, beş yıl önce evlenmişti. Şimdi dört yaşında dünya tatlısı bir kızı vardı. Rana benim sevmelere doyamadığım biricik yeğenimdi. Ablamın eşi Fuat abi öğretmen, ablam da memurdu. Arkadaşları sayesinde tanışmış, sonrasında evlilik kararı almışlardı. Şimdiyse evlilikleri Rana ile taçlanmış, mutlulukları artmıştı.

“Sevda kızım gelmiş.” Zili çaldığımda kapıyı açan Cennet teyze kollarını açtığında sıkıca sarıldım.

“Cennet teyzem, nasılsın?” Geri çekildiğinde içeri girmem için terlik koydu önüme. Terliklerimi giyip salona doğru geçtim.

“İyiym kızım, seni bekliyorduk.” Annemi öptükten sonra Cennet teyze boş koltuğu gösterdiğinde karşılına geçip oturdum.

“Hadi çıkarın ağzınızdaki baklayı. Yine kimi buldunuz bana?” Gülererek sorsam da ikisinin birbirine bakmasıyla tam on ikiden vurduğumu anladım.

“Bir ahababımın oğlu. Uzun zamandır burada değildi, askermiş. Çoktandır kadını görmüyordum. Bugün markette karşılaştık, ‘Tanıdığın bekâr kız var mı?’ deyince sen geldin aklıma. Bak hemen reddetme, en azından bir konuş.” Cennet teyze heyecanlı heyecanlı anlatırken diğerleri gibi geri çevireceğimi biliyordu.

“En son beni yemeğe çıkartmak için zorladığınızda pes edip kabul ettim ve sonunda ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Adam devlet düşmanı çıktı, az daha elimde kalıyordu. Neymiş, evlenince polisliğe devam edip bu faşist düzenin bir parçası olamazmışım. Şeref... Ihım... Yani öyle işte.” İki kadın büyüttüğü gözleriyle bana bakarken edeceğim hakareti son anda durdurmuştum. “Şerefsiz,” diye içimden geçerdim, haksız değildim sonuçta. Sonrasını hatırlayınca keyiflice gülümseyip geriye yaslandım.

Önümdeki yemeği kafasından aşağı boşaltmış, ağzıma geleni saymışım. Sonra da bağırarak, “Şimdi ara polisi çağır hadi sıkıyor-

sa!” demiştim. Tabii ağzını açıp tek kelime edememişti hayvan herif. Böylelikle benim görücü usulü yemekler de rafa kalkmıştı.

“Bak kızım bu asker işte, sen de polissin. Ne güzel yakışırsınız.” Cennet teyze şansını bir kez daha denediğinde içimi çektim.

“İsmi neymiş? Belki tanıdıktır, bu ara çok asker görür oldum.” Aslında tanıma ihtimalim olabilirdi ama yeni geldi dediğine göre ihtimal düşüktü.

“ocuğun adını söyledi ama unuttum. ‘Kara oğlum’ diye bahse diyordu kadın da zaten. Soyadlarını biliyorum ama Karahan.” Cennet teyzenin konuşmasıyla tüm dikkatimi ona verdim.

Olabilir miydi? Aklıma Sırma’nın da soyadının Karahan olduğu düştü. Gözlerim dolarken Yüzbaşı Kara’yı düşündüm. Gelir gelmez evlenmek istiyordu demek. Hayatına yeni birini almak için kalbini açmaya hazırdı. Karşımda duran iki kadın benden bir cevap beklerken düşüncelerimi topladım.

“Tamam. Haber verin kadına, oğluyla bu akşam buluşacağım. Saat sekizde verdiğim adrese gelsin. Tek şartım var, ismimi söylemeyeceksiniz. Eğer ilk görüşte bir etkilenme olmazsa çıkar giderim.” Kara değilse eğer soyadı benzerliğiyse tanımazlıktan gelirdim gelen kişiyi, o da kusura bakmasın artık.

Cennet teyzenin gözleri parlarken annem sessiz kaldı. Gözleri bana değdiğinde *sorun yok* dercesine tebessüm ettim. Tanıyordu kızını, içini dışını biliyordu ne de olsa anneydi.

Cennet teyze kadınla konuşmuş verdiğim adresi söylemişti. Bir süre daha oturup konuşmuş, vakit geçirmiştik. Saatin ilerlemesiyle annemle birlikte eve gitmek için biz de vedalaşıp ayrılmıştik. Zaten birkaç sokak ileride oturuyorduk. Elimdeki börek kabını arka koltuğa koydum. Annem de arabaya binince beklemeden çalıştırdım ama annemin sözleriyle hareket ettirmedim.

“Kızım yuva kurmanı ben de çok isterim ama sırf evlenmen için değil kendin istedin diye. Abla gibi severek evlenmeni isterim.” Sonunda içindeki sıkıntıyı dile getiren annemle elini tuttum sıkıca.

“Merak etme anne. Biliyorum, babamla senin arandaki gibi bir

sevda istiyorsun benim için de. Hep yaptığın gibi güven kızına.” Dudaklarıma konan tebessümle annem de tebessüm edip başını salladı usulca.

Bu yüzden ismimi babam Sevda koymuştu. Anneme ilk görüşte sevdalanmış, çok sevmişti. Ablamın ismi de Güneş’ti. Benim aksime sarı saçları anneme benzeyen ablam, babamın güneşi olmuştu. Ben de sevdasıydım, bu dünyada çok az vakit geçirdiğim kalbinin mükemmelliğinden emin olduğum babamın. Bazen eski fotoğraf albümlerine bakardık. Annem kaşımı, gözümü babamdan aldığımı söylerdi hep. Ablam annem gibi sarışın, orta boylu, ela gözlüyken ben babam gibi kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, uzun boyluydum. Böylelikle babamın güneşi ve sevdası olmuştuk biz de.

Yola çıktığımda kısa sürede eve gelmiştik. Arabayı apartmanın sokağına park edip indim. Annem de inince kapıları kilitledim. Eve girdiğimizde ilk önce eşyalarımı bırakıp banyoya yöneldim. Güzel bir duşun ardından odama geçtim. Çift kişilik yatak, çalışma masam, üç kapaklı krem rengi gardıroptan oluşan odamın biraz büyük balkonu vardı. Balkonu da kapattırıp iki tane berjer ve küçük bir kitaplıkla kendime göre kullanışlı bir hâle getirmiştik. Burada kitap okurken kahve içmeyi seviyordum.

Dolabımı açıp kıyafetlere göz gezdirdim. En sonunda siyah, kolları tülден ve bedenimi saran tulumumu çıkardım. Altına tek bantlı siyah kısa topuk ayakkabılarımı çıkardığımda gayet güzel göründü gözüme. Üstümü giydikten sonra saçlarımı düzleştirip yan taraflardaki saçlarımı arkaya doğru toplayıp iki yandan serbest bıraktım. Makyajımı günlük yaptığım hafif makyajın yerine biraz daha belirgin tuttum. Aynadaki kadına baktığımda dudaklarıma gülümseme yayıldı, hiç fena değildi.

Saate baktığımda arabayla yarım saat sürecektir yol için tam vaktinde hazırlandığımı anladım. Bordo kutu şeklindeki çantam üstümdeki tek renkti. Siyah rengini fazlasıyla seviyordum ve sık sık giyiyordum. Dolabımın yarısından fazlası siyah rengi kıyafetlerle doluydu. Bu yüzden baştan aşağı siyah olmak beni rahatsız etmedi, aksine alışkın olduğum bir şeydi bana yakıştığını düşünüyordum.

Odadan çıkarken çıkardığım kıyafetleri kirli sepetine attım. Annemin sesi mutfaktan gelirken oraya doğru ilerledim, ablamla telefonda konuşuyordu. Çıktığımı haber verip evden ayrıldım. Arabama bindiğimde restorana doğru yola çıktım. Derin bir nefes aldım, ne kadar bastırmaya çalışsam bile heyecanlıydım. Kara olup olmadığını ya da gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

Arabayı restorana geldiğimde park edip içeriye girdim. Normalde rezervasyon yapmamız gerekiyordu ama burası üniversiteden arkadaşımın yeri. Sık sık geldiğim için çalışanlar beni tanıyordu. İçeri girdiğimde Poyraz'ın bana geldiğini gördüm.

“Hoş geldin güzellik, yoksun birkaç haftadır.” Kısa bir sarılmanın ardından gülümsedim.

“İş güc işte koşturuyorum, sen nasılsın?” Poyraz aynı zamanda Masal'la nişanlıydı. İkisi de üniversitedeyken yakın arkadaşındı. Masal kendi mesleğine devam ederken Poyraz kendine bu restorani açmıştı geçen yıl.

“Gayet iyiyim, düğün hazırlıkları işte yoğunluk var bizde de. Tek misin gelecek var mı?” Normalde iş çıkışı yemek yemediysem tek ya da arkadaşlarımla uğruyordum. Bugün biraz şıktım, sanırım ondan sormuştu.

“Bana sakın bir yer ayarlar mısın? Birini bekliyorum.” Tek kaşını kaldırdığında omuz silktim. Bir yönden burayı tercih etme sebebimde buydu; arka kapısından çıkmak için kullanabilirdim, en olmadı Poyraz eğer gelen kişi tahmin ettiğim kişi değilse beni kurtarabilirdi.

Poyraz beni cam kenarı arka masalardan birine oturttuğunda sadece su istedim boğazımı rahatlatmak için. Saate baktığımda sekize on dakika vardı, erken gelmişim ama sorun etmedim. Gelen suyu içtiğimde derin bir nefes aldım. Sanırım ilk defa biriyle buluşacağım için bu kadar heyecanlıydım. Ellerimi masanın altında birbirine bastırıp etrafıma bakmaya başladım. İsmimi söylemediğim için içeriye girince benim olduğumu bilmeyecekti ama bugün görüştüğümüz için beni tanıyacaktı.

Yüzbaşı Kara. Birçok anlam ifade ediyordu bu iki kelime benim

için. Sırma'nın abisi Kara, lise yıllarında hayran olduğum Kara, kalbimin hızlı atmasını sağlayan Kara, asker olduğunda hayranlığımın yanında saygı duyduğum Kara...

En sonda beni kırık bir kalple arkasında bırakan Kara.

Doğru, bir zamanlar çok sevmiştim onu. İnkâr edersem o zamanlar döktüğüm gözyaşlarına haksızlık olur. Yine de şimdi hissettiğim tek duygu var, o da büyük bir boşluk. Aklımdan geçen tek düşünceyse neden beni değil de onu seçtiği? Eylem'i sevdiğini biliyordum.

Oysa ben daha on yedi yaşımın baharında tutulmuşum bir çift bal rengi göze. Bir okul günü Sırma'nın ısrarıyla girdiğim evde bir kalp bırakıp çıkmışım.

Lise son sınıfa geçmenin heyecanı vardı üstümüzde. Sırma benim en yakın arkadaşım, birlikte iki yıldır aynı sınıftaydık. İkimizin de ortak bir yanı vardı, babasızlık. Ben çok erken yaşlarda kaybetmişim ama Sırma'nın babası vefat edeli birkaç yıl olmuştu henüz. Ortak acılar insanları birleştirir derler, bizim için de öyle olmuştu. Yılları devireceğimiz bir arkadaşlığın temelini atmıştık yıllar önce.

O gün Sırma yaptığımız ortak ödevi evde unuttuğu için eve dönmek zorunda kalmıştı, ben de onu yalnız bırakmamıştım. Daha önce evine hiç gitmemiştim. Evlerimizin arası biraz uzaktı, genelde parkta ya da okulun kütüphanesinde buluşurduk. İkimiz de sayısal bölümünü seçtiğimiz için derslerimiz daha ağır oluyordu. Kapıyı bize annesi açmıştı, daha önce birkaç kez okuldaki toplantılarda görmüştün. Tanışıyor olduğumuzdan Sırma ödevi alırken içeriye davet etti. Sırma da, "Beş dakika gir hadi," deyince mecbur adımımı atıp geçtim o eşikten.

Salona adım atar atmaz olduğum yerde kaldım. Üstümde okul üniforması, elimde tuttuğum çantamla öylece bakıp kalmışım. Onun gözleri de kısa bir an bana döndü ama hızla çekti bakışlarını. Duştan çıktığı belli olan dağınık nemli saçları alnına dökülmüştü. Elindeki bardakta sıcak çayın dumanı hâlâ üstündeydi. Cam kenarındaki tekli koltuğa oturmuş pencereden dışarıya bakıyordu ben-den çektiği gözleriyle.

“Ödevi buldum, hadi çıkalım!” Sırma’nın seslenmesiyle kendime gelirken sanki asırlardır alamadığım nefesi ciğerlerime doldurmuş gibi gerilen bedenimi harekete geçirdim.

Kim olduğunu daha sonrasında Sırma’dan duyacaktım. O zamanlar daha Kara olmamıştı, Sırma’nın abisiydi benim için bir ismi bile yoktu. Üniversite okuyordu şehir dışında. Yaz dönemi onların okulu bizden sonra açıldığı için evdeydi, birkaç hafta sonra gidecekti.

“Abimin evde olduğunu bilmiyordum. Aslında bütün yaz çalıştı, sanırım izin günü bugün,” diye omuz silkti Sırma yolda hızlı hızlı yürüyüp derse yetişmeye çalışırken.

Kalbimin gürültülü sesinin duyulmasını, aldığım hızlı nefesleri hep o aceleci hâlimize bağlamıştım. Ta ki ne zaman aklıma bir çift bal rengi göz düşse göğsümün sıkışmasıyla içimin titrediğini hissettim. İşte o zaman anladım, geçmeyecekti bu aceleci ruh hâli; kalıcıydı, can yakıcıydı, bitmeyecekti.

O, gitti yine bilmediğim bir şehirde başkalarının hayatına misafir olmaya. Ben üniversiteyi kazandım, Sırma ile ayrı düştük. Sonra farklı bölümler, araya giren insanlar, dersler derken azaldı görüşmelerimiz. Dört koca yıl geçti aradan. Sonra ben polis olmak için eğitim görmeye başladım, Sırma da hemşire olarak staja başladı. Bir olay sırasında ufak bir bıçak sıyrığı ile yaralanınca onun görev yaptığı hastaneye gittim tesadüfen ve arkadaşlığımız yeniden samimi bir hâl aldı. Sormadım, sormadım ona yıllardır aklımdan çıkmayan adama ne olduğunu.

“Abim de asker oldu Sevda, ben de hemşire olmasaydım polislik düşünürdüm senin gibi.” Laf arasında geçen birkaç cümleyle anlamıştım ona ne olduğunu. Buradaymış, bugün gidecekmiş meğerse görev yerine.

“Bir deli cesaret,” dedim kendime. “Bir deli cesaret çık karşına.” Sırma’dan ayrıldıktan sonra yıllar önce bir kez gittiğim evin sokağının başında öylece durdum kaldım. Bir söğüt ağacının gölgesinde bekledim onu. Dalları baharla yeşillenmiş beni gizlerken bir söğüt ağacı anladı kalp çarpıntımı. Belki evde bile yoktu. Ne bileyim, bekledim işte.

Sözlere geçmiyordu bazen kalpten geçenler. Dilde lafı olmayanın gönülde izahı oluyordu.

Sonra çıktı kapıdan. Üstünde askerî üniforması, ayağında siyah botlarıyla dimdikti. Öyle heybetli bir adam olmuştu ki... Yıllar ona öyle güzel davranmıştı ki... Benim yıllar önce gördüğüm adam şimdi sadece kalbimi sızlatmadı, içimde tarifi imkânsız bir his de bıraktı. Ayaklarım yanına gitmek, ellerim ellerine dokunmak istedi; tenindeki kokusunu duyumsamak, bütün benliğini hiçbir gizli yanı kalmayana kadar ele geçirmek istedi. Yürüdüm, duramazdım artık durduğum yerde. Gölgesine sığındığım söğüt bile esen rüzgârla dallarını çekti benden, “*Ona git!*” dercesine.

Benim adımlarım onaydı, onun adımları bilinmezliğe. Başım yerdeydi hafifçe kaldırdım. Yere bastığında bile her adımıyla yeri göğü inleyen, *ben geliyorum* diyen bir ifadesi vardı. Öylece geçti yanımdan, ben onun benden geçtiği yerde durdum. O beni arkasında bırakıp devam etti, ben onun kokusunda kayboldum. O beni bulutlara karıştırıp gitti, ben kaldım bıraktığı yerde. O, sadece gitti...

Dönmedim arkamı. Biliyordum bakmadığını ve asla onun bakaçağı yerde olmayacağını.

Beni bıraktığı yerde kaldım. Sonra her gelişinde ve her gidişinde o söğüt ağacının dalları arasına sığındım. Bu sefer itmedi beni ona gideyim diye; sakladı, sardı, göstermedi kimseye. Aradan geçen haftalar, aylar oldu.

Benim derdim uzakta durdu, ben şifa istemem deyip yandım durdum.

Kalbim o evin içinde sahibini hiç bulamadı. Zaman döndü durdu da yıllar geçti aradan ve ben ona hiç ulaşamadım. Hiç burada olmamıştı zaten, sürekli bir koşturmacanın peşindeydi. Yılda en fazla iki kez uğradı evine. Her geldiğinde ben o sokağın başında izlemiştim onu bir gün fark ederim umuduyla. Yıllar geçmişti aradan böylelikle ben hep o kapının dışında kalmaya devam ettim.

Sonra bir gün vazgeçtim ondan. Üç yıl kadar önceydi, polislik eğitimim bitmiş göreve başlayacaktım. O gün Sırma’yla telefonda

konusuyorduk, yine Kara'nın geldiğini öğrenmiştim ondan. Kapının açılma sesini duymuştum ve dudaklarından o sözler döküldüğünde ben telefonun diğer ucunda nefesimi tutmuştum.

“Sırma, seni yengenle tanıştıracam, bu akşam birlikte yemek yiyeceğiz.”

Başımın dönmesiyle telefon elimden düştü. Bu zamana kadar yanında, yakınında birisini görmemiş ya da başkasından bir kez bile Kara'nın biriyle birlikte olduğunu duymamıştım. Duysaydım büyütür müydüm bu sevdayı bu kadar kalbimde? Sonra oturdum kendi aptallığıma yandım, adamın benim kim olduğumdan bile haberi yoktu ki. O geceyi hiç unutmam, unutamam. Yirmi iki yaşımıydım o gece, Kara'ya âşık olduğumda o da benim yaşımıydı. Şimdiyse ben yirmi beşi o ise otuz yaşını doldurmuştu.

Ben tam üç yıl önce vazgeçmiştim kalbimi bıraktığım adamdan.

Şimdiyse öyle bir zamanda çıkıp gelmişti ki ne gidecek bir yerim vardı ne de kaçacak bir köşem. O beni hatırlamazken benim bütün anılarım onunla doluydu. Sırma'nın her, *“Abim geliyor,”* dediğinde kayboluyordum ortadan. “Bu zamana kadar o beni görmemişti madem, bundan sonra da ben ona kendimi göstermem,” demiştim. Gerçi hoş, o bir tek onu görüyordu, Eylem'i...

Sonra vazgeçtim işte, daha doğrusu vazgeçtiğimi sandım. Bir gece ansızın çalan bir telefonun sabahında kendimi bulduğum odanın içinde onunla yüz yüze geldim. Sekiz yıldır tanıdığım adamın ilk defa elini tuttum, gözlerinin içine baktım ve ismini söyledim. Dışarıdan bakan birisi yeni tanışan iki kişiyi görse de birisi diğerinin kokusunu hafızasına kazıyarak kadar yakındı diğerine. Kader ya da tesadüf demeyeceğim ama eğer gelmişse kapıma geri de çevirmeyeceğim.

Ben Kara'yı bir kez verdim ellere bu sefer gitmesine izin veremeyeceğim.

Ellerimle söküp atacağım gerekirse o kıza ait her şeyi, yıkayacağım sevgimle. En başta göstereceğim aslında onu sevenin kim olduğunu ve sevilmenin ne demek olduğunu. Bütün izlerini silene kadar durmayacağım.

Artık Eylem yoktu, şimdi Sevdâ zamanıydı. Sevdâ'nın Kara'sı olma zamanıydı.

Restoranın içinde dolaşan gözlerim hissetmiş gibi kapıya odaklandı ve o an restoranın kapısından kararlı adımlarla içeriye girdi. Dik bir duruş sergileyip içeriye adımını attığı gibi bütün dikkatleri de üstüne çekmişti. Gözüm onun üstünde olsa bile etraftaki bakışların da farkındaydım. Üstünde siyah kot ceket, siyah kot pantolonu ve asker botları vardı. Baştan aşağıya benim gibi siyah giymişti. Gözlerimiz birbirine değdiğinde birkaç adım ilerimde durmuştu.

Ben onun gözlerine bakarken mevsimler değişti, kuruyan dallar yeşerdi ve bir kuş havalandı gökyüzüne özgürce. Bir kırlangıç ilk kez kanatlarını açıp uçtu mavi derinliklere ve bir balık ilk kez anladı susuz yaşayamayacağını. Bense kırlangıç gibi önce havalandım kanatlarımı açıp, sonra sudan çıkan balık gibi nefessiz kaldım. Onun karşısındaydım ve bu kez ilk defa karşısında bulacağı kişi bendim.

“Merhaba,” dedim ilk adımı atarak. Beni gördüğüne oldukça şaşırmış, kaşları yukarı doğru havalanmış ve dudakları aralanmıştı.

“Sevdâ?” Sorar bir ses tonuyla konuştuğunda isminin bir kez daha onun dudakları arasından çıkmasını dinledim.

Güzeldi, çok güzeldi bu his.

“Boşuna endişe etme, aradığın kişi benim.” Elimle karşımdaki sandalyeyi gösterdiğimde anladığını biliyordum. Sandalyeyi çekip oturdu.

“Ne yemek istersin?” Menüü ona doğru uzattığımda benim rahat tavrım karşısında uzanıp aldı.

“Buraya daha önce gelmemiştim. Önerin varsa alabilirim.” Sözleriyle başımı usulca sallayıp ona biraz zaman tanıdım durumu sindirmesi için.

Yanımıza gelen garsonla onun da sevebileceği şekilde siparişleri verdim. Garson yanımızdan ayrılınca kısa bir sessizlik oldu aramızda. Burada nasıl olduğumuzu sorguluyorduk ikimiz de. Yıllar önce vazgeçtiğim dediğim adamla şimdi karşılıklı yemek yiyecektim. “On-

dan sana yâr olmaz,” diye gözyaşı döktüğüm gecelerim geldi aklıma, çekmedim gözlerimi ondan ilk defa. Sonunda o başlattı konuşmayı.

“Ben olduğumu bilerek mi geldin?” Aklındaki soruyu dile döktüğünde usulca başımı salladım.

“İsmi söylemediler ama asker olmandan ve soyadından tahmin ettim. Kız kardeşin, yani Sırma, çok uzun zamandır arkadaşım.” Dürüst olacaktım bu konuda. O bir askerdi, yalanı kolay yakalardı ki benim şu an saklayacak bir şeyim yoktu.

“Anladım, ben de ismini bilmiyordum. Sadece polis olduğun söylendi. Sen seslenmesen restoranın içinde *polis var mı* diye anons yapacaktım sanırım.” Hafifçe tebessüm ederken dudağı yukarı doğru kıvrıldı. Sağ yanağını içine göçüren gamzesi ortaya çıktı yeni tıraş olduğu için.

“O zaman iyi ki seslenmişim, bu biraz garip olurdu.” Ben de tebessüm ederken gelen yemeklerimizle yine bir süre sessiz bir ortam oluştu.

Yemeğe odaklanmaya çalışmak zor olsa da kendimi bu duruma alıştırmak için birkaç lokma attım ağzıma. Durumun tuhaflığı Kara’yı da düşündürüyor olmalıydı. Sabah birlikte çalışacağımızı öğrenmiştik ve hatta bir süre aynı evde kalacaktık şimdiyse görücü usulü randevuya çıkmış yemek yiyorduk. Daha ne kadar tuhaf olabilirdi?

“Tanışalım mı?” Elimdeki çatalı bir kenara bırakıp direkt ona baktım.

“Biz zaten tanışıyoruz Sevda.” Sorum saçma olsa bile istediğimi almaya kararlıyım.

“Komiser, görev arkadaşın, kız kardeşinin arkadaşı Sevda yok şu an karşında. Sadece seninle yemek yiyip normal bir şekilde tanışmak istiyorum.” Açık sözlülüğüm karşısında o da çatalını bırakıp kollarını masaya dayadı.

Onunla bir kez olsun kendim olduğum için tanışmak istiyordum. Ne lisede kız kardeşinin arkadaşı olarak kalmaktı aklımdaki ne de bu sabahki komiser olarak. Sevda olmak istiyordum, başında

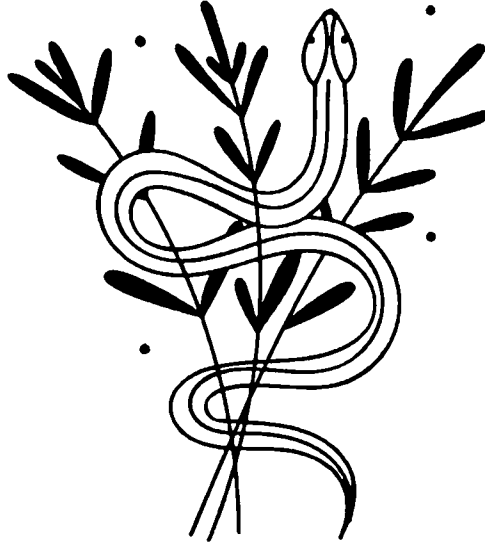
eki veya sıfatı olmadan. İsmimi söylerken yanına bir şeyler eklemek yerine aklına bir şeyler eklesin istiyordum.

“Sevda Ilgaz,” diyerek elimi uzattım tutmasını bekleyerek.

“Kara,” diyerek yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle tuttu elimi.

“Lakabını değil, ismini istiyorum senden. Kara olduğunu dağ, taş, uçan kuş biliyor. Buraya Yüzbaşı Kara olarak değil, kendin olarak geldin.” O kapının dışında bırakmayacaktı beni çünkü onu tanıyanlar bilirdi. Kara olarak bilenler sadece dışarıdan görürdü onu.

“Demir Karahan.” Sıcacık eli avcumun içini sararken beni içeriye davet etti geri çevirmeyerek.

Bölüm 3

Kara

“Demir Karahan.” Eli avcumun içinde küçücük kalırken yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. Sevda gayet memnun bir şekilde elini geri çektiğinde uzun zaman sonra birisine ismimi söylediğimi fark ettim. *Kara* denmesine o kadar alışmışım ki kendi ismim bile bana yabancı gelmeye başlamıştı artık.

“Demir... Güzel bir isim. Peki sana neden Kara dediklerini öğrenebilir miyim? Soyadın Karahan olduğu için kısaltma gibi mi?” Bardağında küçük bir yudum su alıp, kirpiklerinin altından baktı.

Bunu ona açıklamak istemedim. Bana ilk Kara diyen kişiyi şu an aramıza dâhil etmek istemiyordum. Sevda güzel bir kadındı, çekingen ya da utangaç bir havası yoktu, bana istediği şeyi rahatça sorabiliyordu ki bu şu an bizi germesinden daha iyiydi. Kahve gözleri dikkatli bir şekilde bakarken benden bir cevap beklediği için derin bir nefes aldım ve usulca başımı salladım.

“Öyle de denebilir. Askerler arasında lakaplar oldukça yaygındır, bizimkilerden de anlamışsındır zaten,” diyerek bir yandan kabullenip diğer yandan konuyu değiştirdim.

“Ah evet, Kesik ve Yıldırım’da kendi isimlerini kullanmıyor ama

tanışırken isimlerini öğrendim. Bizde öyle kısaltma ya da lakap olmuyor, genelde isim ve soy ismi kullandığımızdan sanırım.” Hafifçe tebessüm ettiğinde kısılan gözleriyle birlikte geriye yaslandı. İkimiz de daha fazla bir şey yiyemeyecektik sanırım.

“Mesleğini seviyorsun.” Onun hakkında bir tespitti bu, mesleğinden bahsederken gözlerinin içine ulaşan derin bir ifade vardı.

“Evet, seviyorum. Ben polisliği tercih edeceğimi bilerek üniversite okudum. Mesela istediği bölümü okuyup iş bulamayınca polis ya da asker olan oldukça fazla kişi var. Bana göre içinden gelmediği sürece yaptığın iş sana her zaman yük olur.” Konuşmasındaki duruluk, kendinden emin duruşu ve kelimeleri her bakımdan ifade ediş şekliyle içinden geldiği gibi konuşuyordu.

“Bu konuda haklısın, mesleğe başladıktan sonra yapamayacağını anlayıp istifa eden çok kişi var. Bence vatan sevgisiyle de alakalı bu biraz. Koruma içgüdüğü otomatik olarak oluşuyor insanın içinde.” Yaptığımız iş ne kadar ayrı kulvarlarda olsa da aynı kapıya çıkıyordu. İkimiz de vatanımızın birliğini bozmaya çalışanlara karşı mücadele veriyorduk.

“Sevmek önemli. İnsan sevmediği her şeye karşı dik durabiliyor ama söz konusu sevdiklerimiz olduğunda ayaklarımız gitmiyor, elimiz titriyor, altından kalkamıyoruz. Bazen sevmediklerinden çok sevdikleri yük oluyor sırtında.” Dalgınca kurduğu cümlelerle, masanın üstündeki peçeteyi parmaklarının arasına almış bilinçsiz bir şekilde hareket ettiriyordu. Sanki bu cümleleri başka bir anlamda kuruyordu.

“Evet Sevda, sevmek önemli. Bir diğer önemli konuya benim için dürüstlük. Burada neden oturduğumuzu ikimiz de biliyoruz.” Konuya girmemle birlikte dalgın bakan gözlerinin odağı ben oldum.

Araya giren garsonla birkaç dakika sessiz kaldık. Yemek servislerimiz masadan kalkarken ikimiz de kahve istemiştik. Bardağımdan birkaç yudum su içip derin bir nefes aldım. Gelen kahvelerimin ardından biraz önceki konuşmama devam etmek için bakışlarımı Sevda’ya çevirdim.

“Daha önce nişanlandığımı belki biliyordundur, bir yılı geçti

nişan atalı. Evliliğin kenarından döndüm, bu senin için bir sorun olur mu?”

Sevda gözlerini benden kaçırırken sanki farklı bir duygu gördüm kısa bir an. Ona karşı bu konuda dürüst olmak istiyordum, sonuçta ben kısa dönem bir sevgililik geçirmemiştim. Arada uzun yıllar süren bir ilişki vardı evliliğe doğru giden. Sonunda olmamışsa bile yarın, bir gün başkasından duymasını ya da benim yanımda gördüklerinde Eylem’i sorduklarında ona karşı dürüst olmadığımıdan dolayı sorun çıkmasını istemiyordum. Burada sevgili olmak, gezip tozmak için değil ciddi bir şekilde evlilik düşündüğümüz için oturuyorduk.

“Benim için sorun değil, geçmiş sonuçta. Yine de eğer içinde ona karşı hâlâ bir duygu varsa o zaman bana bunu şimdi söylemelisin ki ben de en başından bileyim. Dedğin gibi ikimiz de burada neden olduğumuzu biliyoruz.” Eliyle yüzüne düşen bir tutam saçını kulağının arkasına iterken ses tonu oldukça durgundu.

Sorusunu düşündüğümde birkaç gün öncesine gitti aklım. Bir hafta önce bana bu soruyu sorsa, “*Kalbimin ufak bir bölümü sızlıyor,*” derdim ama onu o adamın yanında, parmağında yüzüğüyle gördükten sonra her şey daha kolay olmuştu. *Bitti* demiştim yüzüne karşı ve vazgeçmiştim. Eğer Sevda’ya ya da evlendiğim kişiye karşı haksızlık olacağını düşünsem asla böyle bir şeye kalkışmazdım. Ben Eylem’den vazgeçmiştim, yolum ayrıydı artık.

“Yok Sevda, ben ondan vazgeçtim. Eğer devam etmesini isteseydim bir yolunu bulurdum ama bazı durumlar vardır, insan vazgeçmesi gereken noktayı bilmelidir ve ben çoktan o noktaya gelmiştim. Sadece bunu fark etmem biraz uzun sürdü.” Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bile hafiflediğimi hissettim. Söyledikçe daha çok emin oldum kendimden, vazgeçtiğimden.

“Aileni biliyorum, yani Sırma arkadaşım olduğu için genel olarak tanıyorum. Senin sormak istediğin bir şey varsa çekinme lütfen.” Konuyu kapattığında sözlerime inandığını anladım. Daha fazla uzatmaya niyeti olmadığı için ben de karşımdaki kadını inceledim.

Kahvesini içerken topladığı saçlarından kaçan birkaç tutam

yüzüne doğru geldiğinde kulağının arkasına atıyordu. Kaşları çatıldığında hafifçe alnı kırışıyordu. Kahvenin koyu tonundaki saçları omuzlarının altındaydı. Boyu bir yetmiş ila bir yetmiş beş arasındaydı ama ayağına giydiği ayakkabılarla daha uzun duruyordu. Kahve gözleri saçlarıyla neredeyse aynı renkti. Oldukça sade giyinmeyi seviyor olmalıydı ve siyahı sevdiği tahminlerimin arasındaydı. Onun hakkında merak ettiğim ya da ilgimi çeken şeyleri düşündüm.

“Aileni anlatabilirsin istersen.” Yüzünde kendiliğinden oluşan tebessüm gözlerine ulaştı, ailesini seviyordu.

“Annemle birlikte yaşıyorum, bir tane ablam var evli. Babamı çok küçük yaşta kaybettim, hatırlamıyorum bile sadece fotoğraflardan biliyorum. Annemle birbirlerini çok severek evlenmişler ama kader işte... Kanser teşhisi konmuş çok genç yaşta, birkaç yıl içinde de vefat etmiş. Annem büyüttü bizi, dedemlerin yanında kalıyorduk. Ablam memur, eniştem öğretmen, ben de polis oldum işte.” Omuz silkip sandalyesinde geriye yaslandı. Babasından bahsederken tebessümü buruk bir hâl aldı. Hiç tanımadığı birini özlüyordu.

“Başın sağ olsun, ben de babamı liseye giderken kaybettim. Sırma da fazla hatırlamaz, o zamanlar ortaokula gidiyordu henüz. Kız çocukları için babalarının yeri ayrıdır derler.” Anlayışla baktığımda başını usulca salladı. Ben babamı tanıdığım, onunla vakit geçirdiğim hâlde bu kadar zor kabullenmişken Sevdâ babasız büyümüştü ve bu yüzden içindeki aile sevgisi yönünden babasının yeri boştu. Küçük bir kız çocuğu gibi göründü o an gözüme, babasız bir kız çocuğu... Kalbim sızladı o hissin verdiği hüznle.

“Öyle sanırım. Babalar kızlarının kahramanıdır, ilk aşkıdır derler ama dedem sağ olsun çok destek oldu bu konuda. Bu arada senin de başın sağ olsun.” Yüzünde aynı acının farklı bir tonu belirirken başımı salladım usulca. Kahvelerimiz biterken saat de ilerlemişti.

“Sevdâ, sana son bir şey söylemek istiyorum bu yemek bitmeden, biz bu kapıdan çıkmadan önce.”

Başını kaldırıp bana baktığında, “Tabii,” dedi.

Ne kadar bu konuyu dile getirmek istemesem de bir kere yanımdım ve tekrar bunu yaşamak istemiyordum. Doğru, Eylem beni terk

etmişti ama ben onun peşinden hiçbir zaman gitmemiştim. Beni terk ettikten sonra bir kere bile aramamış, geri dönmesini istememişim çünkü bana seçim şansımın bile olmayan bir şey söylemişti giderken.

“Ben askerim, biliyorsun. Uzun görevlere çıkıyorum, belki aylarca geri gelmiyorum. Bana en çok ihtiyacın olduğu zamanda, doğum gününde ya da belki o an yanında olmamı istediğinde bile gelemeyebilirim. Günlerce telefon bile edemeyecek ya da yanında kalamayacağım. Senden bunu düşünmeni istiyorum. Hayatının yarısında varsam yarısında yok olacağım ve ben mesleğimi bırakmayacak kadar çok seviyorum.” Gözlerini gözlerimden ayırmadan dinledi beni sonuna kadar.

“Ben polisim Kara. Bazen gece nöbetlerim sabahlara kadar sürecektir, görevlendirme emriyle il dışına çıkacağım, operasyonlarda günlerce belki haftalarca eve gelmeyeceğim. Ben de mesleğimi seviyorum ve bırakmam. Belki günler sonra eve geldiğinde bir sıcak çorba koyamam önüne, yorgunsun diye ceketini çıkarıp vestiyere asıp gününün nasıl geçtiğini soramam ama seni anlarım. Nereden geldiğini, canını ne kadar tehlikeye attığını, o gün dönüşte bir eksik geldiğinizi bir bakışından anlarım. Ben de sana bu vaatleri veremem, her şey mükemmel olacak diyemem ama eğer olursa elimden geleni de yaparım.”

Sözlerindeki ağırlık, anlayış ve kendini ifade edişi bana birçok anlamda güven verdi. Benim asker oluşumun yanında onun da polis olması bizi dengeliyordu bir yönden. Genelde askerler askerlerle polisler de polislerle evleniyordu. Bu mesleğe sahip olduğunuzda zamanla bu meslek sizin hayatınıza sahip oluyordu. Eylem’le bunu yakından tecrübe etmiştim. Şimdiyse yeni bir ilişkiye adım atmaya hazırlanırken yeniden aynı sorunlarla baş etmek istemiyordum. Sevda’nın kararlı yapısı ve kendinden emin duruşuyla, tabii bunda yaptığı mesleğin de etkisi vardı, sözlerine güvendim.

“Peki Sevdâ, ben seninle tekrar görüşmeyi isterim iş dışında. Tabii sen de istersen.” Geriye doğru yaslandığımda verdiğim karardan emindim. Sevdâ isterse birbirimizi tanımak adına görüşmek istiyordum.

“Olur, ben de bunu isterim.” Yüzündeki tebessümle cevap verdiğinde derin bir nefes aldım.

Sohbetimizin sonuna geldiğimizde hesabı ödedim. Birlikte kalktığımızda işletme sahibinin Sevda’nın arkadaşı olduğunu öğrendim. Kısaca vedalaştıktan sonra ayrı ayrı geldiğimiz için arabalarımıza yöneldik. Sevda arabasına binerken bana bakıp tebessüm ettiğinde elimi kaldırdım ben de. Arabasına binip çalıştırdıktan sonra yola çıktı. Ben de kendi arabama bindim ve eve gitmek üzere yola çıktım.

Eve geldiğimde direkt üst kata çıktım. Anneme şimdi bir saat ne konuştunuz, nasıl gitti hesabı verecek durumda değildim. Cebimden çıkardığım anahtarla kapıyı açtım. İçeriye girdiğimde ceketimi vestiyere astım. Banyoya yöneldim. Duş aldıktan sonra üstüme siyah eşofman, lacivert tişört giyip nemli saçlarımı kuruladım. Odadan çıkıp balkona ilerledim. Açık havaya çıkmak iyi gelmişti. Köşede duran koltuğa oturup cebimden sigaramı çıkarıp yaktım.

İçime çektiğim duman havaya karışırken birkaç saat önce olanları düşündüm. Sevda’yı gördüğümde şaşırmıştım açıkçası. Anneme görüşmek için kız bakmasını söylediğimde ertesi gün yanıma gelmesini beklemiyordum. Aslında bunca işin arasında bu görüşmeye gitmek tereddütte bırakmıştı beni. Görüşeceğim kişinin polis olduğunu bilmek bir yönden de ilgimi çekmişti, sonuçta benzer mesleklerdeydik. Sigaranın yanan külünü çırpıp derin bir nefes daha aldım.

Değişmiştim, bütün bu yaşadıklarım beni daha temkinli bir adam yapmıştı. Özellikle bir kez canım yanmışken artık kolay kolay kimseye güvenemiyordum. İnsan başına gelmeyince bilmiyordu bazı şeyleri, yaşayarak öğrenmek gerekiyordu. Ben de bu hayatın o zorlu yollarından geçmek zorunda bırakılmıştım. Üstünden ne kadar zaman geçerse geçsin bazı şeylerin izi kalıyordu. Düşmüştüm, yaralarım kanıyordu. Bir süre sonra kabuk bağlamış, kapanan yerler tekrar açılmıştı. İnce ince akan kan sızlamıştı. Şimdiyse kabuğu düşmüş, izi kalmıştı. Ben aynı yerde tekrar düşüp yaralanmak istemiyordum. Ben artık izlerimin üstünü kapatmak istiyordum.

“Sevda,” dedim ismini sesli söyleyerek. Sevda, acaba bana da sevda olacak mıydı? İşte bunu zaman gösterecekti.

Sigaramı kül tablasına bastırıp söndürdüm. Çalan zille beraber ayağa kalktım. Annem gelmiş olmalıydı kapıda arabamı görünce. Sevda'yla görüşmeye devam edeceğimi söyleyecektim. Uzun zamandır bekliyordu bunu duymayı. Salondan geçip kapıyı açtım.

“Senin ne işin var burada?” Kaşlarım çatılırken Eylem beni umursamadan açtığım kapıdan içeriye girdi.

Arkamı sinirle dönerken kapıyı kapattım. Salona geçtiğimde etrafa bakıyordu. Sinirli görünüyordu ama umurumda değildi. Mutfığa doğru ilerleyip sonrasında durdu ve gözlerinde hayal kırıklığıyla bana baktı. Onunla aldığımız her şeyi atmıştım, bunu fark etmesi şaşırtmıştı onu.

“Kara, bu kadar mı bittim sende?” Gözleri dolarken çaresizce sordu.

“Sen bende biteli çok oldu Eylem ama benim fark etmem uzun sürdü. Şimdi parmağında başka bir adamın yüzüğüyle benim evime neden geldin?” Sert çıkan sesimle birlikte bir adım geri attı. Önümde duran koltuğun arka kısmına elimi koydum. Kolundan tutup onu atmak istemiyordum ama beni zorlarsa yapmayacağım şey değildi. Üstelik bu evden en son nasıl çıktığını dün gibi hatırlarken.

“Ben seni, daha doğrusu sizi gördüm. Gülüyordun o kıza, gözlerine bakıyordun. Sen benden sonra kimseye gülmemiştin, kimseyi görmemiştin.” Hüznün gölgeleri yüzünde yer alırken gelme sebebi de ortaya çıkmıştı.

“Ne bekliyordun? Hep bir köşede senin geri dönmeni bekleyeceğimi mi? Bu kapıdan sen çıktın, beni sen terk ettin. Elin adamına koşa koşa giderken ne bekliyordun Eylem?! Söyle karşında duruyorum işte, bizi bir kalemde silip atarken aklında ne vardı?” Ellerimi iki yana açıp yılların geçtiğini bilsem bile kendimi sormaktan alamadım. Yediremiyordum kendime, bu kadar her şeyimi vermişken gitmesini. Zor geliyordu bütün bunlar, üstelik yıllar önce yapmamız gereken konuşmayı şimdi yapıyorken.

“Gitmezsın sandım! Bu kadar çok severken beni bırakmazsın sandım! Bir kere bile gelmedin peşimden, bir kere bile aramadın! Bekledim günlerce, haftalarca, aylarca bekledim! Ararsın, gelirsın,

barışırız diye umdum. Ne aradın ne de sordun, beni bir başıma bıraktın! Seven, sevdiğinin peşinden gitmez mi?” Öfkeyle, hırsıyla, en çok da kırgınlıkla baktı gözlerime. Yine de sadece havada asılı kaldı cümleleri, ulaşamadılar bana.

“İnsanın sabrı sonunda taşıyormuş Eylem, bunu bana sen öğrettin. Kaç kere terk ettin beni? Kaç kere kavga ettin benimle? Her göreve gittiğimde ben seni geride bırakmanın sıkıntısını yaşarken sen benimle kavga ediyordun. Ölümün kıyısına geldim lan ben kaç kere! Sırf erken döneyim diye kaç gece uykusuz kaldım, sana haber vereyim diye hiç durmadan yürüdüm kilometrelerce, sen anlama diye kaç yaramı sakladım ben! Bu muydu karşılığı? Susmasana söyle!” Şiddetle bağırduğimde artık bende de sabır kalmamıştı. Göğsüm hızlı nefeslerimden dolayı inip kalkarken bütün bedenim gerilmişti.

Karşımda sarsılmış bir şekilde bana bakan kadını yok saymak istiyordum. Cevap vermemek, susmak istiyordum ama madem buraya geçmiş konuşmak için gelmişti benden de duyacaklarına katlanmak zorundaydı. Bu kadar yıl bir kez bile gitmemiştim kapısına, aramamıştım, hatta o davetiye gelene kadar biriyle görüştü mü diye bile kimseye sormamıştım. Şimdi karşıma çıkmış benden hesap soruyordu. Yine de bilmediği bir şey vardı. Ben ondaki hesap defterini kapatmıştım ve çoktan ateşe vermiştim.

“Gelseydin Kara, ben kazanacaktım. Bir kere arasaydın şimdi bu evde birlikte olacaktık. Beraber seçtiğimiz şu köşede duran koltukta hangi filmi izleyelim diye tartışacaktık. Sen aksiyon isterken ben romantik komedide ısrar edecektim. Kırmayacaktın beni, kabul edecektin. Çünkü sen bana kıyamazdın Kara. Neden gelmedin ki?” Gözlerinden süzülen damlalar yanaklarından aşağıya akarken benim görmek bile istemeyip attığım koltuğun durduğu ama şimdi boş olan yere baktı.

“Neyi kazanacaktın?” Kurduğu bütün cümlelerin içinde bey-nime işleyen *ben kazanacaktım* kelimeleri dönüp durdu. Kaşlarım düşünceyle çatıldı.

Eylem sorumla birlikte yutkundu. Başını yerden kaldırıp gözlerimin içine baktı. Kızarmış gözleri, dağılmış ifadesiyle içini çekip

gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Bundan sonra kendi gözyaşlarını kendi ya da o adam silerdi. Benim için akıttığı gözyaşlarını başkasının sildiğini bilmek, sanırım en çok da acı olan buydu.

“Saçmaladım işte.” Sessizce konuşup toparlandı derin bir nefes alıp.

“Git artık Eylem, konuşacak bir şeyimiz kalmadı artık bizim. Sorularını sordun, cevaplarını aldın. Bir daha bu kapıya gelme çünkü senin için açılacak bütün kapılara kilit vurdum ben.” Gözlerimi ondan çekip kenara çekildim. Kapıdan uzaklaştığımda adım sesleri tam yanımda durdu.

“Onu sevecek misin?”

Titreyen ellerini bana doğru uzattığında parmağında olan yüzüğe rağmen bana bunu sordu. Yüzümde alaycı bir gülümseme oluşurken gözlerinin içine bakarak cevap verdim.

“Günler, haftalar, aylar sonra ilk defa bugün nefes aldığımı hissettim... Ve ben, nefes almak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sevda bana nefes olursa ben ona yâr olacağım. Beni darağacına çıkartanı değil, boynumdaki ipi keseni seveceğim. Şimdi git, ben senden vazgeçtim. Senin yolların bana çıkmaz artık, benim sokaklarıma bir başkası çiçekler ekiyorken.” Bir adım geri çekilip kapıyı açtım.

Gözlerinden geçen duygular karışık. Beni kaybettiğini anlayınca hırs yapmıştı belki de. Belki de her zaman yedekte görmüştü ya da, “*Nasıl olsa Kara geri döndüğümde kabul eder,*” diye düşünmüştü. Şimdi karşıma geçmiş, “*Onu sevecek misin?*” diye sorarken bile parmağında birine ait olduğunu gösteren o yüzük vardı. Eylem yanımdan çıkıp giderken bu sefer çarparak kapattı o kapıyı.

Salondaki koltuğa kendimi bıraktığımda bugün olanları düşünüyordum. Sevda bir yıldırım gibi hayatımın ortasına düşerken, Eylem fırtına gibi geçmişte kapattığım ne varsa tekrar gün yüzüne çıkarmıştı. Ona, Sevda hakkında söylediğim her şeyin arkasındaydım. Bugün ilk defa nefes aldığımı hissettim, Sevda’yla konuşmak o kadar kolaydı ki gözlerinde her zaman beliren o anlayışlı ifade bütün kapıları açıyordu.

Eylem zordu, inatçıydı, kavgacıydı. Kırmaktan asla korkmazdı.

Geçmişe dönüp baktığımda neden onun peşinden gitmediğimi şimdi daha iyi anlıyordum. Yorulmuştum, öyle çok hırpalamıştı ki beni artık kendim olmaktan çıkmıştım. O gün kapıdan çıkıp gittiğinde artık benim arkasından gidecek hâlim kalmamıştı. Giderken bizden geriye kalan her şeyi yanında götürmüştü. Şimdi istediği kadar çarp-sın kapıyı benim için bir anlamı yoktu.

Odaya geçip ışığı kapattım, yorgunlukla kendimi yatağın üstüne bıraktım. Yarın Sevda'yla yeni göreve başlayacaktık. Bundan sonra bir düzen kurmaya karar vermiştim, Eylem'in geri dönüşünün bunu etkilenmesine izin vermeyecektim.

Sabah uyandığımda evden çıktığım gibi arabama bindim. Karargâha geçecektim ama sivil giyinmiştim. Bugün görev dolayısıyla yeni evimize bakmaya gidecektik. Kahvaltı yapmadan çıkmıştım, yolda bir kafede durup tost ve çayla geçiştirdim. Karargâha geldiğimde direkt toplantı odasına yöneldim. Kapıdan girdiğimde herkes yerinde oturuyordu.

“Günaydın,” diyerek masanın başındaki deri koltuğa oturdum. “Günaydın,” diyerek karşıladı diğerleri beni.

Bakışlarım birkaç saniye Sevda'nın üstünde oyalandı. Benim gibi sivil giyinmişti, üstünde siyah bir elbise vardı. Saçlarını açık bırakmış, makyaj yapmıştı. Dün gecekine göre daha şık giyinmişti. Gideceğimiz yer zengin bir semt olduğu için gayet normaldi. Aralarında ilgi çekmememiz, hatta onlardan biriymiş gibi görünmemiz gerekiyordu.

“Nasıl gidiyor plan?” Kesik'e doğru döndüğümde elindeki dosyayı bana doğru uzattı.

“Hedefimiz şu an evinde, birkaç saat sonra ofisine geçecek. Aldığımız habere göre hafta sonu büyük bir davet verecekler evde. Bugün salı ve siz beş gün içinde o davetiyeyi alırsanız kalabalık ortamda büyük bir şansınız olacak cihazı yerleştirmek için.” Dosyayı alıp inceledim. Yatırımcıların paralarının güvende olduğuna dair ikna turuydu büyük ihtimalle. Teröre giden paralar böyle ortamlarda toplanır daha sonra sahte hesaplar aracılığıyla aklanır ve yurt dışına çıkartılırdı.

“Burada iş bize düşüyor, bir an önce tanışmamız ve içeriye sızmamız gerekiyor.” Sevda’nın konuşmasıyla başımı kaldırıp ona baktım.

“Evet, aynı zamanda dikkatli olmalısınız Sevda. Böyle adamlar her şeye ve herkese şüpheyile yaklaşır.”

Timur’un bakışları Sevda’ya değdiğinde tek kaşımı kaldırdım. Bana doğru baktığında yüzümde gördüğü ifadeyle geriye doğru yaslandı. Sevda onaylayıcı birkaç cümle söylerken sadece başımı salladım. Fırat’la Yıldırım davet gecesi garson olarak görev alacaktı. Timur’la Kesik dışarıdan destek olurken Sevda ve benim içeride olmamız gerekiyordu. Bunun için de ilk adımı atıp komşularımızla tanışma aşamasına geçmeliydik. Dosyanın üstünden bir kez daha geçtikten sonra Sevda’yla kurduğumuz evlilik planlamasını anlattık. Diğerleri de planı oldukça mantıklı buldu.

“Seninle biraz konuşalım mı?” Timur’a başımla kapıyı işaret ettiğimde şaşırılmış görünmüyordu.

Başıyla onaylayıp kalktığında ben de oturduğum koltuktan kalktım. “Siz devam edin,” dedim diğerlerine. Sevda’ya kayan gözlerimle onun meraklı bir şekilde bana baktığını gördüm. Timur’la ne konuşacağımı merak ediyordu büyük ihtimalle, onlar ekip arkadaşıydı. Görevle ilgili olsa ikisiyle birlikte konuşacağımı biliyordu.

Toplantı odasından çıkınca karargâhın arka kısmındaki açıklığa yürüdüm. Timur sessizce beni takip etti. Cebimden çıkardığım sigaradan alırken paketi ona doğru tuttum.

“Kullanmıyorum,” dediğinde geri çekip cebime koydum. Çakmağı çıkarıp sigaramı yaktım, derin bir nefes alırken diğer elimi pantolonumun cebine koydum.

“Seni neden konuşmak için çağırdığımı biliyor musun?” Timur’a doğru döndüğümde duvara sırtını vermiş beni dinliyordu.

“Tahminlerim var.” İkimiz de asıl nedeni bildiğimiz hâlde tahminlerindeki o çeşitliliğin ne olduğu aklımı kurcaladı.

“Nişanlın dün gece evime geldi. Bir daha olmasın. Senin Eylem’le biz birlikteyken görüştüğünüzü bilerek bu kadar sakın kalabiliyorsam,

geçmiş diyorsam sen de geleceğim de ve bunu aklında tut. Senin nişanlın, senin sorumluluğun.” Eylem’in dün gece bana geldiğine hiç de şaşırılmış gibi durmuyordu. Daha bir hafta önce birbirlerine sarılmış gülümserken gördüğüm çift şu an çok yabancı geliyordu bana.

Timur, Eylem’in nişanlısıydı. Toplantı odasında ilk gördüğümde bunu biliyordum ama sessiz kalmıştım. Eylem benim için geride kalmıştı ve karışmaya hakkım yoktu. Yoluna kiminle istiyorsa onunla devam edebilirdi. Bu konuşmayı şu an yapmamın tek nedeni, eğer Timur’un yerinde olsaydım ben bilmek isterdim. Nişanlım dediğim insan bir gece önce başka bir adamın evine gittiyse ve o adamla bir geçmişi varsa bunu bilmek benim de hakkımdı. Timur’a bu yüzden bunu söylemiştim.

Eylem’in beni asker olduğum için terk edip gidip polis biriyle nişanlanması ise tam bir saçmalıktı. Belki de onda olan ama bende olmayan bir şey vardı. İlk görüşte Eylem’i kendine âşık etmiş, mesleğini bile bir kenara bıraktıracak kadar sevdirmişti. Sigaramı dudaklarımın arasına yerleştirirken kısılan bakışlarımı yere odaklayıp bu düşüncelerin arasından sıyrıldım usulca.

“Eylem seni gerçekten çok sevdi ama onun için doğru kişi değildin, hiçbir zaman da olmadın Kara. Bazen insanın en doğru sandığı en büyük yanıltıcı olabiliyor. Bunları sana söylediklerinden dolayı demiyorum. O, güçlü bir kadın, bunu da atlatacak. Nasıl seni terk ettiğinde benim kollarımda ağladıysa yine yanında olacağım. Birilerinin mutlu olması için birilerinin üzülmeye gerek. Sen Eylem’i merak etme, bir daha kapına gelmeyecek.” Rahat bir şekilde konuşurken asla tereddüt etmedi.

Eylem’in bana geldiğini zaten bildiğini açıkça gösteriyordu.

Sigaramı söndürüp geldiğim yoldan ilerlemeye başladım. Bir şeyler yerine oturuyordu. O, ben varken de Eylem’in hayatındaydı. Benden ayrıldığında kollarında ağladığı kişinin kendisi olduğunu kendi ağzıyla itiraf etmişti Timur. Bu ilişki belki de en başından itibaren vardı ve asker olma meselesi tamamen bir bahaneydi. Bunu iki yıl önce öğrensem inanmazdım. Ben Eylem’in sevgisine, aşkına güvenmiştim. Böyle bir şeye ihtimal dahi vermezdim, şimdiyse

bunca zamandan sonra *olabilir, yapmıştır* demekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Timur'un da dediği gibi belki de Eylem ona uygun biri olmadığını bir anda fark etmiş ve en yakınında her zaman bulacağı yerde olan bir başkasını tercih etmişti.

Toplantı odasına girdiğimde Sevda'nın tek başına oturduğunu gördüm. Diğerleri görev yerlerine gitmişlerdi. Biz birlikte eve geçeceğimiz için beni beklemişti. Başını okuduğu dosyadan kaldırıncı göz göze geldik.

“Çıkalım mı?”

Sorumla birlikte ayağa kalktı. “Olur,” diyerek onayladı.

Birlikte karargâhtan çıkıp otoparkta görev için ayarlanan lüks siyah araca bindik. Arabayı çalıştırdığımda bahçeye göz attım ama Timur görünmüyordu. Açılan kapılardan çıkıp direkt verilen adrese doğru arabayı sürdüm. Sevda yanımda sessizce oturuyordu.

“Önümüzdeki hafta sonu düğün var, görev biter mi o zamana kadar?” Sırma'nın düğününü hatırlatmasıyla birlikte içimi çektim.

“Bilmiyorum ama bu hafta sonu cihazı yerleştirirsek sivil görevimiz sona erer. Haftaya düğüne katılmak için bir sorun teşkil etmez bu durum. Sırma davet etti seni değil mi?” Yandan Sevda'ya bakış atıp önüme söndüm. Siyah küçük çantasını dizlerinin üstüne koymuş, başını bana doğru çevirmişti.

“Nikâh şahidi olduğuma göre davetliyim sanırım.” Sesinden gülmüşediğini anladım.

“Biz gidemezsek eğer kendilerine yeni şahit bulmak zorunda kalırlar. Tamer'in nikâh şahidi de benim.” O kadar arkadaşı olmasına rağmen ısrar ettiği için kabul etmiştim. Sırma ile evlenmeleri konusunda destek olmuşum hep, Tamer de güvenimi hiç boşa çıkarmamıştı.

“O zaman pazar günü bu işi mutlaka halletmemiz gerekiyor,” dediğinde başımı salladım onaylayarak.

Siteye giriş yaptığımızda artık başka bir kimliğe bürünmüştük. Ben ünlü mimar Karan, Sevda'da eşim Selvi'ydi. Anahtarları emlakçıdan aldığımız için içeriye girmemiz zor olmadı. İki katlı dubleks

evlerden oluşan site *ben pahalıyım* diye bağıırıyordu. Sevda'yla içeriye girdiğimizde etrafa göz gezdirdik. Büyük bir salon, Amerikan tip mutfak, geniş bir hole sahipti. İçinde henüz eşya yoktu, yarın büyük bir nakliyat şirketi gelip eşyaları taşıyacaktı.

“Beğendin mi evi?” Sevda etrafa dikkatlice bakınca sorma gereği duymuştum. Düşüncesini merak ediyordum.

“Ev çok büyük, çok da iyi bir konumu var ama...” dediğinde kaşları çatılmıştı. Bir şeyler arıyor gibi gözlerini kıstı ve bana baktı. Sözlerinin devamını beklediğimi görünce omuz silktilti. “Ama ruhu yok, sanki boş bir kabuk gibi. Ben buraya ev diyemezdim. Daha çok insanların ihtişamını pazarladığı iş yeri gibi,” diye tamamladı düşüncesini.

“Peki senin ev anlayışın ne?” Sırtımı duvara dayayıp ilgimi ona verdim.

“Ev, rahatlık demek bana göre. Mesela pijamalarımı giyip televizyon karşısında oturup rahatça film izlemek, içtiğim kahveye bir kaşık fazla şeker atıp karıştırmam zaten diyerek kolay çözüm bulmak, kendimi huzursuz ya da güvensiz hissettiğimde sığınacağım yorganımın altı demek. Bir evi ev yapan içindeki eşyalar ya da büyüklüğü değil, o evde ne kadar mutlu, rahat ve huzurlu olduğundur.” Konuşurken hafif alını kırışmış, düşüncelerini bütün berraklığıyla anlatırken gözleri kısılmıştı. Sanki o evi karşısında görüyor gibiydi.

Sevda'yı tanıdığım şu kısa zaman dilimi içerisinde sanırım ondaki en belirgin özellik buydu. Söyleyeceklerini düşünmeden dile getirmiyordu ve söylerken de olabildiğince açık olmaya dikkat ediyordu. Karşısındaki kişi onu net bir şekilde anlayabiliyor, hislerindeki derinliği görebiliyordu. En azından ben görüyordum.

Bir süre daha evde oyalandık. Dikkat çekmemek için boş evde daha fazla duramayacağımızı fark edince gitme vaktimizin geldiğini anladık. Evden ayrılırken karşı komşumuzu görünce elimi Sevda'nın beline koydum. Bana yandan bir bakış atarken önüne doğru döndü.

“Merhaba.” Karşı evden çıkan adam yüzünde gülümsemeyle bize doğru adımlarken biz de adımlarımızı ona uydurup ortada buluştuk.

“Merhaba,” diyerek elimi uzattım hedefimize.

“Hayırlı olsun, yeni taşınıyorsunuz sanırım.” Elimi tuttuğunda kısa bir tokalaşmanın ardından çektim. Gözleri Sevda’yla benim aramda kısa bir süre gezip bende kaldı.

“Evet, bu hafta yerleşmiş oluruz. Bu arada ben Karan, eşim Selvi, tanıştığımıza memnun olduk.” Sevda yüzüne kondurduğu tebessümle elini uzattığında kısaca tokalaştılar.

“Memnun oldum, ben de Hasan. Ne güzel, tam bir aile sitesine denk geldiniz. Burayı seveceğinize eminim.” Kırklı yaşlarda olmasına rağmen gayet dinç görünüyordu. Karısının fotoğraflarını görmüştük, yaş olarak aralarında epey fark vardı.

“Biz de öyle umuyoruz Hasan Bey.” Yanımdaki kadının gayet dingin ve normal çıkan ses tonuyla birlikte bir elimin hâlâ belinde durduğunu o an fark ettim. Geri çekmek de olmazdı şimdi, çift olarak görünüyorduk.

“Bey kelimesinden iş dışında hoşlanmıyorum, Hasan yeterli.” Arada on beş yaş olmasına rağmen Sevda’dan ismini söylemesini istediğinde tek kaşımı kaldırdım. Biraz daha dikkatli bakınca adamın Sevda’ya karşı belli belirsiz göz süzmesini yakaladım.

“İsminizle seslenmek de ayıp olur Hasan abi, malum aradaki yaş farkı.” Üstüne bastırarak *abi* dediğimde yüzü düştü pisliğin, benden bile on yaş büyüktü.

“Tabii tabii, neyse sizi tutmayayım nasıl olsa sürekli görüşeceğiz artık.” Sevda’ya baktıktan sonra kısa bir baş selamı verip yanımdan ayrıldı.

“Şerefsiz, piç.” Arkasından ettiğim küfürle birlikte geri kalanını içimden saydırmaya başladım.

“Kara.” Sevda’nın sesiyle uzaklaşan adamdan bakışlarımı çekip yanımda duran kadına çevirdim. Gözleriyle belini saran elimi işaret ettiğinde hızla elimi çekip aramıza kişisel sınırı koruyan bir alan bıraktım.

Arabaya doğru ilerlediğimizde küfürlerime yenilerini ekliyordum. Direksiyona geçip arabayı çalıştırdım. Ev tamamen hazırды,

sadece birkaç eşya getirmemiz gerekiyordu. Adamın boşboğaz bir salak olması işimize gelirdi. Arkama doğru bir bakış attığımda şoförünün beklediği arabasına binmişti. Evin etrafında gördüğüm kadarıyla iki koruma bekliyordu. Site içinde dahi olsa kendi özel güvenlik sistemleri vardı. Geri dönüp siteden çıkarken dikiz aynasından baktığımda, arkamızdan çıkan siyah araba bizden ters yöne doğru ilerlemeye başladı.

“Elimi yıkamam gerek.” Tiksintiyle yüzünü buruşturan Sevda’ya doğru döndüm ve hafif eğilip torpidoyu açtım. Çıkardığım ıslak mendili kucağına bıraktım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı ıslak mendilin paketini açıp.

Islak mendille adamın tuttuğu elini silip paketi yeniden torpido gözüne yerleştirdi. Dikkatim yolda olmasına rağmen her hareketini rahatça görüyordum. Hasan’ı başka bir araba takip ediyordu, içinde Kesik ve Yıldırım vardı. Biz karargâha geri dönüp Binbaşı ile konuşacak, ardından birkaç parça eşya almak için eve uğrayacaktık. Sevda’nın telefonu çaldığında arka koltuğa bıraktığı çantasından uzanıp telefonunu aldı.

“Efendim Sırma.” Bana doğru döndüğünde kardeşimle konuştuğunu anladım.

“Tabii olur canım, elbisemi zaten almıştım. Senin istediğin başka bir şey var mı?” Konu hakkında bir şey bilmememe rağmen düğün mevzusu hakkında olduğunu düşünüyordum.

“Görüşürüz.” Telefonu kapattıktan sonra gözlerini benden çekmediğini dikiz aynasından rahatlıkla görüyordum.

“Sorun mu var?” Karargâhın olduğu ana yola girdiğimde ona doğru baktım.

“Sırma’nın nikâh şahidiyim biliyorsun. Ben görüştüğümüzü ona söylemedim, yani yemeğe çıktığımızı ve birlikte çalıştığımızı da. Senin de söylemediğini tahmin ediyorum. Düğünde birbirimizi tanımıyor gibi mi yapacağız?”

Anlaşılan bu konu Sevda’nın aklını karıştırmıştı ki sorma ih-

tiyacı duymuştu. Evet, onunla yemeğe çıktığımızı Sırma'ya söylememiştim ama bu tamamen kasıtlı bir şey değildi. Sırma ve ben yoğun bir tempoda çalışıyorduk, ben sabah evden çıkarken Sırma nöbetten yeni gelmişti. Sevda'nın sorusuyla ben de bunu düşün­düm. Onlar yakın arkadaştı, bir şey saklamak büyük ihtimalle hoşuna gitmiyordu.

“Görevden bahsetme,” dedim.

“Peki diğer konu?” Mırıldanarak sorduğunda ona doğru baktım. Kırmızı ışıkta durduğumuz için yüz ifadesini inceleyerek cevap verdim.

“Eğer istersen görüştüğümüzü söyleyebilirsin. Benim kimseden gizleyecek bir şeyim yok.” Sözlerimdeki kararlılıkla usulca başını salladı.

“O zaman söyleyeceğim.” Dudaklarını birbirine bastırırken te­bessüm etti.

Arkadan çalan kornayla birlikte ışığın yeşile döndüğünü fark ettim. Sevda evinin adresini verince bugünkü görevimiz bittiği için evine bıraktım. Evlerimizin arasının oldukça yakın olduğunu da böylelikle öğrenmiş oldum. Kendimize bavul hazırlayıp yarın eve taşınacaktık. Görev süresi boyunca çalışan bir çift olduğumuz için evde fazla görünmesek bile akşamları aynı evde vakit geçirecektik.

Kendi evime geçtiğimde arabayı binanın otoparkına bıraktım. Kendi arabamı bir süre kullanamayacaktım. Apartmana girdiğimde anneme geçtim direkt. Zili çaldığımda kapıyı Sırma açtı, üstünde hemşire üniforması vardı. Kısaca sarıldıktan sonra salona geçtik.

“Oğlum, hoş geldin.” Anneme sarılıp yanına oturdum.

“Hoş buldum anne.”

“Ben ıkıyorum, nöbetim var. Sabah görüşürüz.” Sırma antası­nı sırtına takarken bize doğru döndü.

“Ben bıraksaydım,” dediğimde dışarıdan gelen korna sesiyle, “Tamer geldi abi, o bırakacak,” dedi gülümseyerek.

Sırma çıkarken pencereden baktım. Tamer arabayı kapının önü­ne park etmiş bekliyordu. Biraz sonra apartmandan çıktı, arabaya

bindiğinde hareket ettiler. Kardeşimi böyle mutlu görmek sevindiriyordu beni. Sevdığı insanla hayatını birleştiriyordu.

“Aç mısın oğlum?” Annemin sorusuyla gözlerimi pencereden çektim.

“Yok anne, sizi görmek için geldim. Görev emrim geldi ama çok uzağa gitmeyeceğim. Sabah yola çıkacağım, bavulumu hazırlamam lazım.” Elinin üstüne elimi koyduğumda içini çekti.

“Bu sefer biraz daha kalırsın sanıyordum.” Hüzünlü bakan gözleri yüzümde dolaştı.

“Geleceğim anne hem bu sefer sık sık arayacağım. Her gün olmasa bile iki günde bir ararım. Ayrıca benim sana bir haberim var.” Göz kırptığımda yüzündeki hüznün gölgesini dağıtmak için tebessüm ettim.

“Hayır olsun inşallah.” Kadın benden öyle uzun zamandır hayırlı haber duymuyordu ki şaşırması normaldi.

“Dün gece görüştüğümüz kızla konuşmaya devam etmeye karar verdik. İsmi Sevda, Sırma’nın arkadaşı, belki tanıyorsundur,” dediğimde annemin yüzünde geniş bir tebessüm belirdi.

“Bilmez miyim? Ah, o kızı nasıl severim. Cennet, Sevda dediğinde hiç aklıma gelmedi hatta sonradan unuttum bile kızın ismini. Bir polis olduğu kalmış aklımda. Sonradan da ayıp olur diye sormadım. Çok iyi kızdır Sevda, bir annesi var onunla yaşıyor. Arada Sırma anlatıyordu, birkaç kez de dışarıda gördüm hastaneye gittiğimde. Çok sevindim evladım.” Gülen yüzüyle ne kadar sevindiğini belli ediyordu annem. Zaten kim olduğu belli olmayan birini bile getirsem kabul ederdi benim mutluluğum için.

“Sırma’ya söyleme anne, Sevda kendisi anlatacakmış. Ben de kalkayım işlerimi halledeyim.” Ayağa kalktığımda benimle birlikte kalkan annem kapıya kadar geldi yanımda.

“Tamam söylemem evladım. Sen de dikkat et kendine, şimdi kızla da görüşür görüşmez bu göreve gitmen olmadı gibi. Biraz konuşup tanısaydınız birbirinizi.” Çoktan aklında düğün dernek kuran anneme tebessüm ettim.

“Tanırız anne, kaçmıyorum ya bir yere.” Üstelik gittiğim yer Sevda’ya çıkıyordu.

Annem başını sallarken en azından görüşme kararımıza sevinmişti. Sabah erken çıkacağım için sıkıca sarıldım anneme. Asansöre yönelip en üst katın düğmesine bastım. Biraz sonra evime girmiş, kendimi duşa atmıştım. Duştan sonra giydiğim eşofmanla balkona doğru ilerledim. İki gündür tıraş olmadığım için uzayan sakallarıma götürdüm elimi. Serbest görevlere çıktığımda genelde tıraş olmuyordum. Balkondaki koltuğa oturduğumda içimi çektim. Hava o kadar soğuk değildi ama hafif esince insanın içini ürpertiyordu.

Bir süre şehrin seslerini dinledim. Yavaş yavaş yerini sakinliğe bırakan yorgun şehirden geriye kapanan ışıklar, yaz ayının verdiği sıcaklık, hafif bir rüzgâr kalmıştı. Karanlığa gittikçe gömülürken, yıldızların ışıltısı bulutsuz bir gökyüzünün ardından kendini gösterdi. Şehrin ışıklarından görmeye alışık olmadığım bu görüntü bana çokça yaptığımız gece görevlerinde dağlarda izlediğim gökyüzünü hatırlattı. Bunca yaşanan ve yaşanacak olan şeyin ardından derin bir nefes verdim.

Oturduğum koltuktan kalkıp banyoya geçtim. Dişlerimi fırçaladıktan sonra yatak odasına geçmek için ilerlediğimde telefonumun yanan ışığını fark ettim. Sehpanın üstünden aldığım da direkt ekrana düşen mesajı okudum.

Sevda: *İyi geceler.*

Mesajı gördükten sonra cevapla bölümüne girdim.

Kara: *İyi geceler.*

Mesajı gönderdikten sonra uzun zaman sonra birinden özel olarak mesaj aldığımı fark ettim. Genelde bizimkiler arardı, ekiptekilerle zaten sürekli birlikte olduğumuz için görevlerde gün içinde kısa konuşmalar yapardık. Elimde telefon öylece durduğumu fark edince yatak odasına geçip telefonun alarmini kurup yattım. Bir süre düşünceler arasında kendine yer açmaya başlayan yeni bir his belirdi. Birinin uyumadan önce düşündüğü son kişi olmak... Sevda bana bunu hatırlatmıştı.

Sabah alarm çaldığında telefonu kapatıp yataktan kalktım.

Banyoya yönelip ihtiyaçlarımı giderdikten sonra üstüme siyah kot pantolon ve alıp giymeye fırsat bulamadığım beyaz gömleklerimden birini geçirdim. Kol saatimi ve ayakkabılarımı da giydikten sonra dolabın üstünde duran bavulu indirdim. Dolaba daha birkaç gün önce yerleştirdiğim kıyafetleri bavula koydum. Birkaç çift spor ve klasik ayakkabı, takım elbise, topladığım bilgisayar çantamla birlikte işimi bitirmiştım. Çantaları kapının yanına bırakıp mutfığa geçtim. Buzdolabını annem doldurmuştu. Bir şeyler atıştırdıktan sonra siyah spor ceketimi giyip bavulu ve eşyaları alıp evden çıktım. Rehberde ismini bulduğumda direkt aradım.

“Günaydın,” diyerek açıldı telefon. Sesinde ayrı bir enerji vardı bu sabah.

“Günaydın Sevda. Seni almaya geliyorum, hazır mısın?” Arabaya bavulları koymuş, sürücü koltuğuna geçmişim.

“Hazırım, bekliyorum.” Arkadan gelen galiba annesinin sesiyle benim duyamayacağım bir şeyler söyledi. Nefes sesi telefondan uzaklaştığında anlamıştım bunu.

“Tamam, yarım saate oradayım. Görüşürüz.”

Sevda da, “Görüşürüz,” dediğinde telefonu kapattım.

Sabah trafiği yoğun olduğundan normalde yirmi dakika olan yolculuk yarım saati bulmuştu. Evlerinin önünde durduğumda Sevda kapıdan çıktı. Elinde el çantası ve bavulu vardı. Bavulunu arabaya yerleştirmek için arabadan indim. Ona doğru baktığımda arkasından kız kardeşimin gelmesini beklemiyordum. Karşımda durduklarında kız kardeşim sırtıyor, Sevda ise gözlerini benden kaçırıyordu.

“Sen işte değil miydin?” Ensemi kaşırken Sırma’ya baktım.

“Nöbetim sabah bitince Sırma’ya kahvaltıya geldim. Bir de ne öğreneyim? Sevgili abim, en yakın arkadaşına yürüyormuş!” Neşeye gülüp konuştuğunda, Sevda’nın koluyla onu dürttüğünü fark ettim.

“Sırma düzgün konuş. Sevda ve ben seviyeli bir şekilde görüşüyoruz. Çocuk muyuz biz, ne o öyle yürümek falan...” Daha fazla

Sevda'yı utandırmasını önlemek için kaşlarımı çattığımda bir adım geri attı yüzündeki gülümsemeyi silmeden.

“Neyse abiciğim ben eve gidiyorum, siz uslu uslu birbirinize yürü...” dediğinde daha fazla çatılan kaşlarımla sözünü kesip, “Görüşün,” diye tamamladı ve koşar adım uzaklaştı. Sırma giderken ben de karşımdaki kadına döndüm.

“Kusura bakma Sevda, Sırma işte dilinin ayarı yok.” Gözlerini yerden çekip ilk defa bana çevirdi.

“Önemli değil, çok iyi tanıyorum kardeşini. Gidelim mi?” Konuyu kapatmak istercesine bavulunu arka bagaja doğru götürürken başımı salladım.

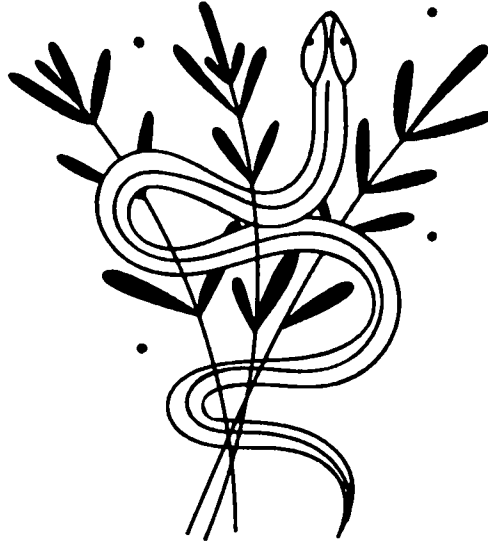
Bavulu bagaja yerleştirip arabaya bindik. Yolda Binbaşı karargâha uğramamız için aradığında yolumu değiştirdim. Önemli bir konu olmasaydı çağırmazdı. Sevda'yla görev dışında bir şey konuşmamıştık, özellikle Sırma'nın söylediklerinden sonra kaçınıyor gibi gelmişti. Ona biraz zaman tanıyıp ben de konuyu açmadım. Karargâha geldiğimizde arabadan inip toplantı salonuna yöneldik. Sevda bugün siyah deri etek, üstüne de bordo rengi gömlek giymişti, ayakta yine hafif topuklu bir ayakkabı vardı. Koyu renkleri gerçekten seviyordu.

Toplantı odasına girdiğimizde ekibin yerlerinde olduğunu gördüm. Binbaşı'ya selam verip ben de yerime geçtim. Sevda benim karşıma, Timur'un yanına oturmuştu.

“Ne oldu binbaşım?” Buraya neden çağrıldığımızı merak ediyordum. Görev süresince bir daha karargâha uğramamamız gerekiyordu tedbir amaçlı.

“Davet gecesi erkene alındı, hafta sonu yapılacak diye biliyorduk ama gelen habere göre çalışanlar erken çağrılmış. Yarın gece evli bir çift olarak davete katılmanız gerekiyor.”

Binbaşı'nın sözleriyle Sevda'yla birbirimize baktık. Evli bir çift olarak kendimizi yarın gece bir partiye davet ettirmek zorundaydık ve bunun için sadece saatlerimiz vardı.

Bölüm 4

Sevda

“Davet gecesi erkene alındı, hafta sonu yapılacak diye biliyorduk ama gelen habere göre çalışanlar erken çağrılmış. Yarın gece evli bir çift olarak davete katılmanız gerekiyor.” Binbaşı’nın sözleriyle birlikte Kara’ya baktım.

Göz göze geldiğimizde ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk büyük ihtimalle. Bir gün sonraya alınan operasyon bizim için ani bir değişiklik olsa da plan hazırды. Sadece yapmamız gereken davete katılmaktı. Kara ve ben evli rolü yapacaktık, bugün kendimizi o davete kabul ettirmemiz gerekiyordu.

“Zaman çok kısıtlı.” Timur’un sözleriyle başımı sallayıp onayladım.

“Evet, zamanımız az ama ben başaracağımıza inanıyorum.” Kara’nın net çıkan cümlesiyle işinde ne kadar iyi olduğunu bildiğimden şüphe etmedim. Başaracağız diyorsa elinden gelen her şeyi yapacağına emindim.

“Tamam o zaman, göreve odaklanın. Sevda ve Kara hemen yola çıkın. Kesik ve Yıldırım siz de gözetleme işini devam ettirin. Timur, Fırat’la birlikte sitenin çevresine yerleşin. Hasan geldiği an haber

veriyorsunuz Kara'ya. Herkes görev yerine dağılsın." Binbaşı hepimize tek tek baktıktan sonra toplantı odasından ayrıldık.

Ayağa kalkıp çıkışa doğru ilerledik. Çantamı omzuma astığımda yan tarafıma doğru döndüm. Kara yanımda sessizce yürürken derin bir nefes aldım. Hâlâ yakınlığına alışmış değildim, bu durum oldukça garip geliyordu. Sabah Sırma'nın söyledikleri üstüne Kara'nın aramızdaki ilişkiyi *seviyeli bir görüşme* şeklinde adlandırdığı gelince aklıma, gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerçekten komik bir diyalogdu, abi-kardeş iyi anlaşıyorlardı.

"Sevda, beklesene iki dakika." Arkamdan gelen Timur'un sesiyle olduğum yerde durdum. Geriye doğru döndüğümde hızlı adımlarla yanıma geldi.

"Efendim Timur." Karşımda durduğunda birkaç saniye yüzüme baktı.

"Dikkatli olmanı istiyorum. Müdürün dediğini unutma, sen bana emanetsin." Hatırlatmasıyla birlikte aynı birimde çalıştığımız ekip amiri olan Nihat Müdür'ün sözleri geldi aklıma. "*Birbirinize sahip çıkın*," demişti çünkü biz kendi evimizden başka bir eve misafirliğe gelmiştik.

"Merak etme, iyi olacağım." Tebessüm ettim, ekip arkadaşı olduğumuz için benimle ilgili endişe etmesini istemedim. Yaklaşık bir yıldır aynı yerde çalıştığımızdan aramızda ekip olmanın getirdiği bir samimiyet vardı.

"Aynen Timur, merak etme. İyi olması için elimden gelen her şeyi yapacağım." Kara'nın sert ses tonu tam arkamdan gelirken şaşkınlıkla ona baktım. Herkes gitmişti ama o üç adım arkamda duvara yaslanmış bir şekilde duruyordu.

Timur sadece başını sallayıp yanımızdan geçip gitti. Ben de daha fazla beklemeden Kara'nın yanına ilerledim. Birlikte binadan çıkıp otoparktaki arabaya yöneldik. Biraz önce olanlar hakkında hiçbir fikrim yoktu. Timur'u kıskandı desem ortada kıskanacak bir durum yok. Üstelik Kara birkaç günde birini sahiplenecek, kıskanacak birisi değildi. Bana karşı duygularının olmadığını biliyordum. Timur da ters bir harekette bulunmamıştı, eğer göreve gidecek ben değil de

o olsaydı aynı şekilde ben de kendisine dikkat etmesini isterdim. O kadar hukukumuz vardı aramızda.

Arabaya bindiğimizde emniyet kemerini taktım. Arabayı hâlâ çalıştırmadığını fark edince ona doğru döndüm. Baktığı yere doğru başımı çevirdiğimde iki araba ilerimizde kendi arabasına binen Timur'u gördüm. Cidden aralarında bir problem olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Üstelik birlikte ne konuştuklarını da bilmiyordum.

“Timur’la ne kadar yakınsınız Sevdâ?” Sorusuyla birlikte ona doğru döndüm.

“Görev arkadaşım, bir yıldır birlikte çalışıyoruz. Bir sorun mu var?” Dayanamayıp eklediğim soruyla o da başını bana doğru çevirdi.

“Hayır, yok. Sadece aranızdaki yakınlığı merak ettim.” Arabayı çalıştırıp kısaca cevap verdiğinde konuyu daha fazla uzatmadım. Belki de Timur’la ilgili başka bir şeye takılmıştı. Kara’ydı bu, herkese şüpheyile yaklaşırdı.

Geri dönüş yolunda bugün komşularımızla daha yakından tanışmak için neler yapacağımızı konuştuk. Kısa yoldan tanışmaya gitmenin en iyi yolu, kapılarını çalıp kendimizi tanıtmaktı. Siteye giriş yaptığımızda arabayı park etti. Bavulları alıp birlikte eve girdik. Ev dün bıraktığımız gibiydi. Üst kattaki yatak odasına çıktığımızda Kara, odayı bana bırakıp yandaki misafir odasına yerleşti. Zaten görevimiz çok uzun sürmeyecekti. Planda birkaç değişiklik yapmıştık.

“Sevdâ.”

Kapı iki kez tıklatıldığında, “Gel” dedim. Kapı yavaşça açılırken içeriye girdi.

“Fırat aradı. Adam eve geliyor, çıkıyoruz.” Ona baktığımda üstünü değiştirmişti, altında bacaklarını saran lacivert kot pantolonu, üstünde beyaz omuzlarına tam oturan bir tişört vardı.

“Üstümü değiştirsem mi ben de?” Aynaya döndüğümde üstündeki siyah elbiseyi kontrol ettim. Dizimin biraz üstünde bitiyordu, kalın askılı kollarıyla bedenime tam oturuyordu.

“Gerek yok bence.” Aynada bakışlarım onunla buluştuğunda gözlerini kaçırdı. Yüzüme tebessüm yayılırken ben de başımı yere eğdim bir şey demeden.

Odadan çıkıp birlikte aşağı kata indik. Evin anahtarlarını alırken telefonumu küçük siyah çantama koydum. Kapıyı tam açmış, bahçeyi geçerken arabası sitenin içine girdi Hasan’ın. Adamın dün beni süzerkenki bakışları aklıma gelince gerildim. O pis bakışları sadece ben değil Kara da fark etmişti. Belime sarılmaya devam ettiğinin bile farkında değildi ve bu beni eğlendirmişti. Onun sıcak eli belimde dururken kalp atışlarımın hızlandığını hatırladım. Şimdi yanımda oturuyorken bile gerçek olduğuna inanmakta zorluk çekiyordum.

“Merhaba Hasan abi!” Kara’nın seslenmesiyle arabasından inen adam bizi fark etti. Normalde olsa bir kaşık suda bozacağına eminim ama şimdi rolünün hakkını verircesine samimiydi.

“Merhaba Karan, yerleştiniz mi?” Bize doğru ilerlediğinde biz de bahçeden çıkıp karşısına geçtik.

“Evet, yerleştik. Selvi yemek yapmayı bilmediğinden dışarıda yemek zorunda kaldık. Yardımcımız yıllık izne ayrıldı biz balayına çıkınca.” Kara rahat bir şekilde konuşmasına devam ederken Selvi derken bana bir bakış atmıştı.

“Madem o kadar ev yemeği istiyorsun, sen yap da biz yiyelim Karan. Benim gibi bir kadına mutfakta yemek yapmayı mı layık görüyorsun?” Alaycı bir tavırla yüzümü buruşturdum zengin, şımarık genç kadın rolüme devam ederek.

“Sakin olun, bize yemeğe gelmeye ne dersiniz? Hem birbirimizi yakından tanımış oluruz.” Hasan’ın arsızca üstümde dolaşan gözlerinin, Kara ile aramızdaki tartışmadan dolayı keyifli olduğunu anladım.

“Çok iyi olur aslında,” dedim ben de onu baştan aşağı süzerek. Bu his midemi bulandırsa bile yüz ifademe gülümseme oturttum. Bu adamla bir an önce yakın bir sohbeta girmemiz gerekiyordu, bunun için de huyuna gitmeliydik.

“Tabii ki böyle ince bir daveti reddetmek olmaz.” Kara araya

girerek bir adım öne çıktığında beni arkasına aldı. Nedense bu hareketi aşırı hoşuma gitmişti.

Hasan'ın bizi evine davet etmesiyle bir taşla iki kuş vurmuştuk. Evin içini görme ve keşif yapma şansımız olacaktı. Bugün dinleme cihazını yerleştirmeye çalışmayacaktık, bu bile bile yakalanmamıza yol açardı. Evde bizden başka yabancı biri olmadığından da riskliydi.

Karşıdaki dubleks evin önünde durduğumuzda kapıdaki iki güvenlik görevlisi kenara çekildi. Kapıyı açan hizmetli bizi içeriye aldı. Hasan bizi büyük salona yönlendirirken etrafa bakmaya dikkat ediyordum. Ev o kadar şıkır şıkır dizilmişti ki nereye baksam farklı bir detay zenginlik diye bağıırıyordu.

“Hoş geldiniz.” İnce bir kadın sesi duyduğumda salonda ayakta duran kadını fark ettim. Üstünde ultra mini straplez sarı bir elbise vardı. Siyah saçları beline kadar geliyordu ve göğüsleri elbisenin üstünden taşıyordu. Fotoğraflarından tanımıştım, Hasan'ın genç karısı Yelda'ydı.

“Hoş bulduk.” Tebessüm ederken uzattığı elini sıktım kısaca.

Arkamda kalan Kara'ya elini uzattığında içini çektiğini duydum. “Merhaba, ben Yelda,” dedi göz süzerek. Bakışları bile ilgiyle parlıyordu. Karı koca arsızdı bunlar.

“Karan,” diyerek kendini tanıttı kısaca Kara.

Hasan yanımıza geldiğinde karısının yanağına öpücük bırakıp elini beline koydu. “Karan ve Selvi karşı komşumuz hayatım, yeni taşındılar. Yemeğe davet ettim ben de tanışmak için.” Bize doğru dönen çiftin bakışlarıyla tebessümümü korudum. Yelda özellikle gözleriyle yemişti Kara'yı.

“Ne güzel, hemen iki servis daha açtırıyorum. Taşınma telaşı yormuş olmalı, masaya geçelim.” Yelda tebessüm ederek arkada kalan masayı gösterdiğinde hizmetli kız hızla iki servis daha açtı.

Masaya geçtiğimizde başa Hasan otururken bir yanına Yelda, diğer yanına Kara oturdu. Ben de Kara'nın diğer yanına oturdum. Yelda oldukça meraklı bir kadındı, özellikle yanımda oturan adam dikkatini çektiğinden sorularını ikimiz üstünden soruyordu. Plana

sadık kalarak hızlı olan taşınmamızın nedenini açıkladım. Yemek servisi başlarken çorbalar tabaklarda yerini almıştı.

“Rezidans almıştık aslında biz ama üst kat komşumuz Karan’a göz koyunca işler değişti. Kadın sabah, akşam demiyor kapımızı çalıyordu bir şeyleri bahane ederek. En sonunda ev ararken bulduk kendimizi. Burası için de emlakçı aile sitesi olduğunu söylediğinde hiç düşünmeden kabul ettik.” Kıskanç bir kadın olarak kaşlarımı hafifçe çatıp yanımda oturan adama baktım suçlarcasına.

“Bakma öyle canım, kadın erkekten anlıyorsa suç benim mi?” Çapkınca göz kırptığında gözlerim dudağındaki küçük tebessüme takılı kaldı.

Evli olduğumuzu düşündükleri için bu kelimeler dışarıdan bakınca normal gelebilirdi ama benim kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Bir canım demesi bile beni böyle etkiliyorken bunun ilerisinde ne olacağını bilemiyordum.

“Selvi haklı, biz kadınların asla böyle şeylere tahammülü yok,” diyerek beni onaylayan Yelda, tam tersine arsız bir bakışla Kara’ya gülümsedi.

Sakin ol Sevda. Hayır, o kadını öldürmeyeceksin. Şimdi yavaşça masadan aldığın o bıçağı yerine bırakıp derin bir nefes al.

“Siz kadınlardan korkulur.” Hasan’ın gülümseyerek eşine bakmasıyla altında bir ima olup olmadığını merak ettim.

Avcumun içinde duran bıçağı masaya geri bırakıp tebessüm ettim. Ana yemeğe geçerken sohbet iş üstünden açıldı. Kara kendi mimarlık şirketi olduğundan bahsedip kartvizitini verdi. Bilişimde görev yapanlar çoktan bizim için bir şirket kurmuş ve her şeyi yasal yollarla halletmişti. Hasan bilgileri araştırırsa hepsinin doğru olduğunu görecekti sadece. Bu operasyon hem Emniyet hem de askeriye için oldukça önem taşıyordu. Terör örgütlerinin dağ ve şehir yapılanmasına büyük bir darbe vurmaya planlıyorduk.

“Ben de çizim yapıyorum ama yeterince iyi mi biliyorum. Mimar olduğunuza göre çizim konusunda yetenekli olmalısınız.” Yelda neşeli bir şekilde Kara’ya bakarken tek kaşımı kaldırdım.

“Evet, ne kadar patron olsam da şirketteki projeler benim elimden geçiyor.” Aklıma kendi resim ödevini bile Sırma’ya yaptırdığı gelince kahkaha atmak geldi içimden.

“O zaman bir bakmanızı isteyeceğim resimlerime.” Gözleri parlayan kadının göğüsleri yemek tabağına taşmak üzereydi. Kocasına bakışlarım kayarken umurunda değil gibiydi.

“Tabii, bakalım.” Gayet rahat çıkan sesiyle Kara, başını sallayıp onayladı.

Bir daha Kara’yla kesinlikle ortak bir operasyona katılmak istemiyordum. Biliyordum işini yapıyordu, bu benim kadar onun da göreviydi ama içimdeki sıkıntılı hâle engel olamıyordum. Profesyonelliğimi kullanıp gerçeği hatırladım. Bunların hepsi bir planın parçasıydı ve Kara o kadına asla yüz vermezdi. Dışarıda yanına gelse kesinlikle geri çevirirdi. Bunları düşününce sakinleştiğimi hissettim.

“Harika, sen Yelda Hanım’la resimlere bakarken biz de biraz sohbet ederiz,” dedim rahat bir tavra bürünerek. Özellikle ne ismini söylemiş ne de abi demiştim. Sadece *biz* derken Hasan’a doğru bakmışım.

“Memnuniyetle.” Gözlerine ulaşan o memnun hâliyle tereddüt etmedim değil.

Yemek bitiminde salonun diğer köşesinde olan oturma grubuna doğru yöneldik. Yelda, Kara’yı resim atölyesine doğru yönlendirirken onlara bakmamak için sehpaaların üstünde duran heykelleri inceledim. Bu heykeller yaklaşık yirmi santim boyunda melek figürüydü. Beyaz alçıdan yapılmıştı. Bu kadar ihtişamlı bir evde böyle basit bir şey görmek dikkatimi çekmişti.

“Kahvenizi nasıl alırsınız?”

Hizmetli kızın sorusuyla birlikte arkamı dönüp cevapladım. “Sade olsun lütfen.” Kız yanımdan ayrılınca ben de oturma grubundaki ikili koltuğa oturdum.

“Senin de sanata merakın var mı Selvi?” Hasan biraz önce heykelleri incelediğimi fark etmişti, beni izlediğini biliyordum.

“Aslında benim için sanat, makyaj malzemeleriyle yapılıyor.

Heykeller dikkatimi çekti sadece,” diyerek gülümsedim. Yüzümde normalde yaptığımdan çok daha fazla makyaj vardı, bu bana daha kadınsı bir yüz ifadesi sağlamıştı. Normalde sade hâlimle yaşımda daha küçük dururken kırmızı rujum ve siyah göz makyajımla yaşıma tam olarak gösteriyordum.

“Yüzün sanat eserlerinden bile güzel, beğenmekte haklısın.” Arsız bakışları dudaklarıma yöneldiğinde yüzümdeki gülümsemeyi bozmamak için direndim.

“Siz de çok genç duruyorsunuz. Karan size abi diyor ama ben-
ce abi olarak anılmak için fazla gençsiniz.” Elimle saçlarımı geriye atıp boynumu açıkta bıraktım. Çekingen bir ifade yerleştirip kir-piklerimin arasından baktım. Fiziki gerçekten de iyiydi, spor yaptığı her hâlimden belliydi ama yüzünde oluşan kırışıklıklar yaşını yansıtıyordu.

“Ah, senin gibi güzel bir kadından bu sözleri duymak çok tatmin edici bir his doğrusu.” Dudağı yukarı doğru kıvrıldı.

Adam ayaküstü götürecekti beni, Kara hâlâ sanat derdinde.

Kahvelerimiz gelirken Kara ve Yelda da salona giriş yaptı. Sonunda derin bir nefes aldım. Yelda’nın çizimlerinden övgüyle bahsedince ben de görmek istediğimi söyledim. Yelda beni geçiştirirken konu yarın gece yapılacak davetten açıldı. Yelda’nın yaptığı resimler sergilenecek ve satışa sunulacak, gelir ise bir vakfa bağışlanacaktı. Kara ile göz göze geldiğimizde ikimiz de olayı çözmüş-tük. Gelen parayı böyle aklayacaklardı. Yarın akşamki davette toplanan para bir vakfın kasasına değil, terör örgütü yapılanmalarına gidecekti.

“Bu davet özel sanırım. Resimlerinizi görmek ve sizin gibi kaliteli insanlarla tanışmak isterdim, malum yeni taşındık buraya.” Kahve fincanını dudaklarıma götürüp rahat bir şekilde istediğimiz yere çekmek için konuyu değiştirdim.

“Evet özel ama bir kereliğine esneklik gösterebiliriz. Değil mi hayatım?” Yelda hevesli bir şekilde kocasına baktığında davet edeceği asıl kişinin Kara olduğunu biliyordum.

“Küçük bir ayrıcalık yapabiliriz bu seferlik.” Hasan ayağa kalkarak

salondan çıktı, birkaç dakika sonra elinde davetiyeyle geldi. Üstünde *Selvi & Karan* yazıyordu. Davetiyei gözlerimin içine bakarak bana uzattığında aldım.

“Mutlaka geleceğiz,” dedim.

Kahvelerimizi içtiğimizde görevimizi tamamlamış bir şekilde ayrıldık evden. Hasan ve Yelda beklediğimiz gibi adım adım planımızın içine çekilmişti. Kızları evde görmemiştik, sonradan öğrendiğimize göre davetten önce Hasan kızlarını annesinin yanına göndermişti. Bu davetlerde çocuklarını o hafta eve getirmiyordu. En azından çocuklar için endişe etmemize gerek kalmamıştı.

Kapıdan içeriye girdiğimizde Kara bana doğru döndü. “Kahve içer misin?”

Elimdeki çantayı sehpanın üstüne bıraktım. “Olur.” Birlikte mutfığa geçtiğimizde sandalyenin birini çekip oturdum. Rahat bir şekilde kahve makinesinin fişini takıp dolaptan bardakları çıkardı. Kolumu masaya dayayıp elimi çeneme koydum. Sırtı bana dönük olduğundan sırt kaslarının gerilip esnemesini, eliyle saçlarını dağıtmasını izledim. Bana doğru döndüğünde dikkatli bakışlarımı fark etmişti ama bir şey demedi.

“Teşekkür ederim,” dedim önüme bıraktığı kahveyle.

“Afiyet olsun.” Karşımdaki sandalyeyi çekip kendi kahvesini alıp oturdu.

Bir süre sessizce oturduk. Dudağıma yasladığım kupayla kahvenin kokusunu içime çektim. Gözlerim kapanırken genzimden içeriye dolan o yoğun kokuyla nefesimi verdim. Bir yudum aldığım da kahvenin tam da sevdiğim gibi olduğunu anladım. İçinde süt vardı ama şekersizdi. Ona doğru baktığımda beni izlediğini fark etmek bir an şaşırmama sebep oldu.

“Kahveyi nasıl içtiğimi biliyorsun.” Ben onun şekersiz ve koyu kahve içtiğini biliyordum ama onun da beni bilmesi garip bir histi.

“Restoranda garsona söylemiştin.” Kahvesini yudumlarırken kısaca açıkladı nereden öğrendiğini.

O çok detaycı bir adamdı. Muhtemelen o gün karşısında ben

oturmasam bile bu bilgiyi hafızasında tutardı. Mesleki deformasyon diyebilirdik sanırım buna. Her an tehlikeye açık olduğu için her şeyi kontrol etme ve alana sahip olma isteğiydi. Bu yüzden benimle ilgili çoğu şeyi hafızasında tutuyordu, ben onun alanına girdiğimden güvenli olup olmadığımı öğrenmeye çalışıyordu. Normalde birisi buna romantik olarak görebilirdi ama ben olayın diğer yüzünü bildiğimden öyle göremiyordum.

“Yarın için kıyafet getirdin mi? Özel bir parti olacağı için aralarında dikkat çekmememiz gerekiyor.” Benim sessizliğimle Kara konu açınca kahvemi masaya bıraktım.

“Evet getirdim, Binbaşı uyarmıştı bu konuda dikkat etmemi. Getirdiğim elbiseyi Sırma seçmişti.” Tebessüm ettiğimde kardeşini tanıdığı için kaşları çatıldı.

“Önceden görme gibi bir ayrıcalığım var mı?” Eğer elbiseyi görse *giyme* demezdi belki ama içten içe kendiyle çatışmaya girerdi ya da tam tersi olurdu. Şu an karşımda duran adamı dışarıdan tanıyordum ama içeriden nasıl birisi olduğunu daha yeni yeni keşfediyordum.

“Tabii, ilk gören sen olacaksın. Sonuçta birlikte gideceğiz davete.” Kahvemle ilgilenirken ondan tarafa hiç bakmadım. İlk cümlele nefesini sesli bir şekilde verirken devamında sessiz kalmıştı. Başımı kaldırdığımda gözlerinde farklı bir ifade vardı.

“Oyun oynuyoruz demek. Kabul. Ben de Yelda ile ne konuştuğumu anlatamayacağım o zaman.” Kollarını birbirine dolayıp geriye doğru yaslandı.

“Anlatma, nasıl olsa ekibe söyleyeceksin.” Omuz silkip göz kırptım.

“Ben tek kelime etmeyeceklerini söylersem hepsi susar.” Bana meydan okuduğunda öne doğru eğilip gözlerime baktı.

“Timur anlatır.” Diğerlerinin anlatamayacağını biliyordum, hem ekip lideri hem de onların komutanıydı ama Timur onlardan ayrıydı.

“Bu kadar çok güveniyorsun yani Timur’un anlatacağına?” Tek

kaşını kaldırıp öne doğru eğildi kolunu masaya dayayıp. Timur konusunda neden böyle davrandığını merak ediyordum.

“Bunu bugün ikinci kez yapıyorsun ve ben nedense kabul etmemene rağmen Timur’la aranızda kötü bir etkileşim olduğunu düşünüyorum.” Açıkça fikrimi dile getirmiştım çünkü bu konuda beni rahatsız eden bir şey vardı.

Kara, birini tanımadan sevmeyecek bir adama benzemiyordu. Üstelik garipti ama Timur da ondan geri kalmıyordu. Sanki aralarında sözsüz bir gerginlik vardı. Dışarıdan bakan birisi fark etmeyebilirdi ama her iki adamı da az çok tanıdığım için bunu görebiliyordum.

“Bir anda güvenemem ben insanlara, içimize aldığımız kişileri sorgularım. Genelde ilk izlenim benim için önemlidir.” Tahminimi Kara’nın sözleriyle de teyit ettim.

“Peki benim hakkımdaki ilk izlenimin neydi?” Konuyu dağıttım çünkü daha fazla konuşmak istemiyordu. Bakışları yumuşarken geriye doğru yaslanıp gözlerimin içine baktı.

“Nahif, zeki, güzel.” Üç kelimesiyle tebessümüm büyüdü. Böyle düşünmesi hoşuma gitmişti.

“İyi bir izlenim bırakmışım sende ama bir konuda yanılıyorsun.” Dudaklarımı birbirine bastırıp bu anın tadını çıkardım.

“Güzel olmadığını söyleme,” diyerek güldü. Gülüşü güzeldi.

“Aksine, güzel bir kadın olduğumu biliyorum. İnsan kendini sevdiği sürece güzellik algısı kendine göre değişir. Narsist değilim ama kendimle barışık bir insanım. Nahif değilim Kara. İnsan bazen öyle anlar yaşıyor ki kırılmaz olmaktan çıkıyor, kırıla kırıla kırılmaz olmayı öğreniyorsun.” Bakışlarımı ondan kaçırıp önümdeki bitmiş kahvenin fincanına verdim.

Bana o öğretmişti kırılmaz olmayı.

Usulca yerimden kalkıp boş fincanları elime aldım. Kahveyi o yaptığı için bardakları sudan geçirip makineye ben attım. Bu süre içinde ikimiz de sessizdik. Pencereden dışarıya baktığımda yağmurun yağdığını fark ettim. Yaz yağmuruydu iri damlalı, hızlıca gelip

gidenlerden. Yağmur taneleri cama her vuruşunda tok bir ses çıkarıyordu.

Bana bundan birkaç ay önce ömrün boyunca sevdiğin tek adamla bir odanın içinde üstelik bir ilişkiye adım atmaya çalışırken duracaksınız çeselerdi, yüzümde hüznü bir gülümsemeyle *keşke* derdim. Şimdiyse o keşke dediğim anı yaşıyordum.

Pencereden bakışlarımı çekip ona doğru döndüm. Siyah saçlarının birkaç tutamı dağılmıştı, kollarını açıkta bırakan tişörtünden bilekleri görünüyordu. Sırtı bana dönük oturduğunda geniş omuzlarına baktım. Boyu bir hayli uzun olduğundan otururken bile heybetli duruyordu. Biraz önce gözlerime değen bal rengi gözleri geldi aklıma. Onun karşısında dik durmak için kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Bazen keskin bir bakışıyla nefesim duraksıyor, tek kelimesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. “*Güzelsin,*” demişti bana, bu basit ifade bile özeldi benim için. Onun gözünden nasıl olduğumu bilmek bile güzeldi. Hissedilmeye değdi.

“Ben yukarı çıkıyorum, sabah erken ayrılacağım evden işe gitmek için.” Kara kısa bir duraksamanın ardından konuştuğunda iki adım öne çıkıp karşısına geçtim. Hasan’ın onu kontrol edeceğini bildiğimizden Kara sabah evden çıkıp onun için ayarlanan mimarlık şirketine gidecekti.

“İyi geceler. Yorucu bir gündü, dinlemek iyi gelecek.” Biraz kendi içimde düşünmem gerekiyordu benim de. Sürekli onun yanında olmak bunca zaman sonra farklı hissettiriyordu.

“İyi geceler.” Yerinden kalkıp mutfaktan çıktığında derin bir nefes aldım.

Sandalyelerden birini çekip pencerenin kenarına yerleştirip oturdum. Pencereye vuran damlalarla birlikte düşündüm Kara’nın hayatımda olmadığı, özellikle beni bilmeden kırdığı zamanları.

İnsan kendinden başka birini en fazla ne kadar severdi ki?

Kendimden biliyordum, çok severdi. Her şeyden vazgeçecek, her an yanında olmak isteyecek, her detayını ezberleyecek kadar çok severdi. Gözlerini kapatınca karşında onun hayali belirirdi, suskun olduğun günler zihninin en çok onu düşünürdü. Bir yağmur yağsa ya

da bir fırtına kopsa en çok şimdi ne yapıyor, durumu nasıl diye düşünürdü. İnsanı en çok sevmek yorar, hırpalır ve yakardı.

Yemek yemez, su içmez, uykuları haram olur, gece gündüz bilmezdi seven. Bazen sabahlara kadar döktüğün gözyaşlarından haberdar olmayan birisi için ağlardın. Bazense yüzündeki tebessümün aklına bir anda onun gelmesiyle oluşmasını bilmediğini fark ederdin. Uzaktan sevmek sevmelerin en güzeli ve en zor olanıydı. Kısaca çok sevmek yasaklanmalıydı çünkü insan en çok kendi düşmanı olurdu bir başkasını severken.

Onu gördüğümde içimde ayaklanan bir isyan vardı. Dağınık duran saçları mıydı beni bu kadar etkileyen yoksa bal rengi içine bütün evreni sığdıracak kadar güzel olan gözleri miydi, bilmiyordum. Her şeyden önce kalbi güzel bir adamdı. İçimde oluşan isyanın sebebiydi dedim ya, o isyanı hiçbir zaman bilmedi mesela. Kaç gece kapısından döndüm, yolumu çevirdim, aklımdan atmaya çalıştım bir ben bilirim. Yine de yapamadım, ben bu isyanı bastıramadım, dur diyemedim. Sevince geçer dedikleri ne kadar yaram varsa sevince açıldı.

Annemin öptüğü yerlerden öpsün beni istedim. Küçükken düşünce dizlerim acıdığında annem öper, “Geçti mi?” diye sorardı. Acısa bile, “Geçti,” derdim ben. O öpseydi acıyan yaralarımın geçmesi bile geçtiğini söylerdim.

Bir yanı eksik bir çocuktum ben, belki de o yüzden hiç görmedi beni. Babasızlığı tatmış, çokça yara almıştım zaten. İnsan hiç bilmediği bir duyguyu özler miydi? Ben babamın saçlarımdaki elini, kızım derken bilmediğim ses tonunu, duruşunu bile özlüyordum. Bir de onun hasreti eklenmişti. Sevdığım ama hasretini çektiğim adamların ikisi de beni hiç tanımamış, hiç onlara duyduğum sevgiyi bilmemişti. Hayat çok garipti.

Âşık olduğunda hani derler ya, “Midemde sanki kelebekler uçuyor,” diye. Benim midemdeki kelebek ordusunun bir katili vardı. Bu kişi Kara değil, Eylem’di.

Aklımdan geçen bu isimle iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. Ne zaman Kara’nın yanında görsem kalbime saplanan acıyla

baş etmek zorunda kalıyordum. Kara bilmiyordu ama ben onları çok kez görmüştüm. Evlerimizin arası yakındı ve biz aynı semtte oturuyorduk. Ben Kara'ya bir daha kendimi göstermedim ama çok kez Kara bana kendini gösterdi, üstelik yalnız da değildi. O güne gitti aklım, onları en son gördüğüm güne. Uzun zaman önceydi, yine bir yaz günü.

“Sevda, şurada bir şeyler yiyelim de öyle geçelim merkeze.” Timur'un sözleriyle birlikte sabahtan beri bir şey yemediğim geldi aklıma.

“Çok iyi olur,” diyerek onayladım.

Önünde durduğumuz kafeye birlikte girdik. Timur'la henüz birlikte çalışmıyorduk ama aynı dava üstünde çalışan farklı ekiplerdeydik. Olay yerini incelemiş tutulan raporlarla birlikte merkeze dönmek üzereydik. İçeri girdiğimizde kalabalık ortamdan uzaklaşarak köşede bir masaya geçtik.

“Ne alırdınız?” Yanımıza gelen garsonun sorusuyla birlikte menüye göz attım.

“Servis köfte ve kola,” diyerek siparişimi verdim. Timur da bana uyduğundan yaklaşık on beş dakika dava hakkında konuşmuş, ardından gelen yemeğimizi yemeye başlamıştık.

Başımı kaldırdığım an onu gördüm. Elimdeki çatal masaya düşerken ben gözlerimi onun üstünden alamıyordum. Bakışlarım biraz sağa kaydıığında gülümseyerek baktığı kişi de görüş alanıma girmişti. Eylem'in beline elini koymuştu ve ona bir şeyler anlatan kızı dikkatlice dinliyordu. Üç ileride, çaprazımızda kalan masaya oturdular.

“Sevda iyi misin?” Timur'un sesiyle gözlerimi onlardan çekip masaya baktım.

“Kalkabilir miyiz?” Ses tonum net çıkarken dolan gözlerimi görmemesi için ona bakmadım.

“Tabii, kalkalım,” dedi beni ikiletmeden.

Masadan kalktığımızda hızla çantamı aldım. Hesap umurumda değildi, bir an önce çıkmak istiyordum. Garsonu bile çağırmadan

kasaya ücreti ödemek için ilerledik. Burada kalıp daha fazla onları görmek istemiyordum. Timur'la birlikte onların masasının önünden geçerken dayanamadım ve başımı yerden kaldırdım.

Eylem, Kara'yı öperken benim gözümde bir damla yaş düştü.

Restorandan çıktığımızda hızla gözlerimi kuruladım. Anladım ki gözden uzak olunca gönülden de uzak olmuyor. Uzun bir zaman yine görmemiştim ama görevden geldiğini Sırma aracılığıyla öğrenmişim. Görevlerin yoğunluğunu bahane ederek sadece hastanede görmeye gidiyordum Sırma'yı onun geldiği zamanlar. Kardeşini bulduğumuzda almaya gelecek diye ya da evlerine gittiğimde karşı karşıya geleceğiz diye aklım çıkıyordu.

"Sevda," dediğinde Timur, başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerimin içinin kızardığına emindim.

"Efendim." Titrek çıkan sesime lanet edip derin bir nefes aldım.

"Raporu yarın verebiliriz, ben konuşurum başkomiserimle. Yorgun görünüyorsun." Yüzünde durgun bir ifade oluşurken arabasının kapısını açtı.

"Çok iyi olur Timur." Hiç kimseyi görecektim ya da konuşacak durumda değildim. O an aklıma geldikçe kendime gelmem daha da zorlaşıyordu.

"Evine mi bırakayım?" Arabaya bindiğimizde yan tarafıma doğru döndüm. Sabah beni evden Timur aldığı için arabamı almaya gerek görmemiştim.

"Yok, sen beni merkezde bırak. Eve gitmek istemiyorum." Dört duvar arasında kalıp kendimi yemektense kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Timur arabayı çalıştırıp yola çıktığında geriye yaslanıp pencereden dışarıya baktım. Yol akıp giderken kalbim sıkıştı, nefes alamadım. Benim nefesinin tenimde bıraktığı hissi bile bilmediğim adam bir başka kadının dudaklarında nefes alıyordu. Gözlerim tekrardan dolarken elimi yumruk yaptım, tırnaklarım avcumun içine batarken içimi çektim.

Araba durduğunda etrafıma baktım. Kapıyı açtığımda Timur da

benimle birlikte indi. Başımı kaldırıp tabelayı okuduğumda şaşkınlıkla ona baktım. Meyhanenin kapısının önündeydik.

“Neden buraya geldik?” Sorumla birlikte Timur bana doğru yaklaştı.

“Bir dosta ihtiyacın var gibi görünüyor, nereye gideceğini bilmiyorsun. Biliyorum, birbirimizi fazla tanımıyoruz ama bugün senin dostun olabilirim. Dostlar birbirlerine içini ya rakı sofrasında ya da çay bardaklarının sıcaklığında döker. Ben seni buraya hatırlaman için değil, unutman için getirdim. Güven bana.” Gözlerinden bilir bir ifade geçtiğinde başımı usulca salladım.

Birlikte içeriye girip köşede kalan bir masaya oturduk. Alkolle aram yoktu, tadını ve kokusunu sevmiyordum. Masaya iki kişilik servis açılırken garson Timur’un bardağını doldurdu. Benim bardağıma sıra gelince elini bardağımın üstüne uzattı.

“Hanımefendi içmeyecek.” Garson sadece su doldurup gitti mezeleri dizdikten sonra.

“Hani rakı sofrasında döküyorduk içimizi?” Tek kaşımı kaldırıp su dolu bardağımdan bir yudum aldım.

“Ben içeceğim, sen anlatacaksın. Sen anlatacaksın, ben unutacağım.” Cebinden arabanın anahtarını çıkarıp masada benden tarafa koydu. Bardağındaki rakıdan büyük bir yudum aldı.

“Ben anladım ki sevmek yetmiyor, acı çekiyorum. Bitsin istiyorum ama bitmiyor. Canım yanıyor. Bir sevgi, bir aşk, bir kalp dilenmek birinden ne kadar zor biliyor musun?” Titrek bir nefes aldım dolan gözlerim, akmayan gözyaşlarıma inat acı bir tebessüm eşliğinde.

“Canım acıyor, kanıyorum. Ben en çok onun beni görmediği yerlerde ölüyorum.”

Bana dediğini yaptım. İsmi vermedim ama her şeyi anlattım ona. “Bir adam sevdim,” dedim. “Ama beni hiçbir zaman görmedi.” Hiç kimseye anlatamadığım derdimi ona anlattım. O içti, ben ağladım. O dinledi, ben konuştum. Ben sustum, o unuttu.

Gecenin devamında Timur’u evine bırakmıştım. Kendime taksi

çağırıp evime geçmiştim. Annem çoktan uyumuştı, kendi odama geçip yatağıma yatmışım. İlk defa birine onu anlatmış ve biraz da olsa rahatlamıştım. En yakın arkadaşıma bile anlatamıyordum, yıllarca yük olmuştu bu aşk bana. O gece Timur benden biraz yükümü almıştı. Bir daha asla bu konu açılmamış, o gece hiç olmamış gibi davranmıştık. Kısa süre sonra dava bitmiş biz de kendi görev yerlerimize geçmiştik.

Yağmur dururken düşüncelerimi bir kenara bıraktım. O gün berbat bir ruh hâlindeyken Timur'un yanımda olmasına her zaman minnet duymuştum. Kara o gün benim canımı çok yakmıştı. Bu yüzden onu suçlayamazdım, beni tanımıyordu bile. Yine de içimde kalan acıyı söküp atamıyordum. Eğer yapabilseydim en başında Kara'ya olan aşkımdan içimden atardım. O bir başkasını seviyorken vazgeçerdim ama öyle kolay değildi işte aşk denen bu lanet.

Sandalyeden kalkıp eski yerine yerleştirdim. Mutfaktan çıkıp üst katın merdivenlerine yöneldim. Kara'nın odasına doğru baktığımda ışığı yanmıyordu. Yatak odasına geçip kapıyı kapattım. Oda'nın içinde ebeveyn banyosu olduğu için üstümü çıkarıp temiz havlu aldım. Oda'nın ışığını kapatıp küçük banyoya ilerledim. Ilık bir duşa ihtiyacım vardı. Makyajımı çıkarıp duşa girdim. Duşun ardından küçük havluyu saçlarıma, büyük olanı da bedenime doladım. Banyonun kapısını açtığım an, oda'nın kapısı açıldı.

"Sevda." Kara'nın sesini duyduğumda gözlerim açıldı.

"Oda'nın ışığını sakın yakma," dedim hemen. Banyonun ışığı yanmıyordu ama loş bir ışıktı odaya yayılan. Eğer ışığı yakarsa kalçamın altında biten havluyla direkt olarak beni görürdü.

"Neden ses vermiyorsun? Kaç kez seslendim, evin içinde aradım seni." Biraz önce endişeli çıkan sesi şimdi sitemli geliyordu.

"Duşa girmiştim. Bir şey mi oldu?" Ses tonumu sabit tutmaya çalışırken kalp atışlarım yükseldi. Birkaç adım atıp loş karanlıkta görünen bedenine baktım. Tam olarak yüzü görünmese de bedenini görüyordum.

"Binbaşı'yla konuştuk, senin de bilmen gerekenler var." Arkasını dönmüştü ama şimdi tam tersine yüz yüze bakıyorduk.

İçimden gelen şeytanın sözlerine kulak kabartırken öne doğru iki adım daha attım. Şimdi tam anlamıyla karşı karşıya duruyorduk. Saçlarımdan kurtulan havlu yere düşerken birkaç su damlası çıplak omuzlarıma düşünce ürperdim. Nefesim Kara'nın göğsüne çarparken hareketsizce duruyordu.

“Anladım,” dedim yutkunarak.

“Ben kapıdayım.” Derin bir nefes aldığında duraksadı. Az önce duş aldığım için yoğun olan kokumu solumuştu. Bir adım geri çekilip açık olan kapıdan çıktı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, pişman değildim. Ben onun her cümlesinden, hareketinden etkileniyorken durumu biraz eşitlemekten kimseye zarar gelmezdi. Işığı yakıp kapıyı kapattım. Üstümü değiştirdikten sonra saçlarımı tarayıp odadan çıktım ve aşağıya indim. Salondaki koltuğa oturmuş beni bekleyen Kara'yı gördüğümde ben de karşına geçtim.

“Binbaşı ne diyor?” Direkt konuya girip ona baktım. Biraz önce odada olan elektriklenmeyi düşünmek ya da konuşmak istemiyordum şu an.

“Yarın davete gelecekler arasında Baysal isminde birisi var, dikkat etmemizi istedi.” Sıkıntılı bir konu olduğu, gergin duran bedeninden belliydi.

“Tanıdık mı?” Daha önceki aldığımız davalarda böyle bir isim geçti mi diye düşündüm.

“Albaydı eskiden, meslekten atıldı görevi kötüye kullanmaktan. Kaçakçılık gibi suçlardan yargılanıyordu. Örgütle anlaşma yaptığı düşünülüyordu sınırdan uyuşturucu geçirsin diye. Sonra bir anda bütün suçlamalar düştü ama mesleği geri verilmedi. Adamı yakalayan timin içinde ben de vardım, bir kez karşı karşıya geldik ama üç yıl önceydi.” Kara geriye yaslanıp eliyle saçlarını dağıttı. Eğer adam onu hatırlarsa bu durum bize sorun olabilirdi.

“Görevden çekilebiliriz, bu çok tehlikeli Kara. Eğer Baysal seni tanırsa o evde bizi infaz ederler.” Görevi yerine getirmemiz gerekiyordu ama bu bile bile intihar demektir.

“Başka şansımız olmayabilir Sevda. Binbaşı da çekilmek istiyor ama büyük bir uyuşturucu sevkiyatı yapılacağı haberi geldi muhbir-den. Sevkiyatın zamanını ve yerini öğrenmek için son şansımız olabilir.” Geri çekilmek istemediğini sözlerinden ve duruşundan anlayabiliyordum. Bu kadar yaklaşımsken üstelik, yenilgiyi kabullenmek olurdu.

“Tamam, sana güveniyorum. Unutma Kara, ben canımı emanet ediyorum sana. Madem operasyonun elimizde patlamayacağını garanti ediyorsun ben bu işte varım.” Kara bir konuda haklıydı; bir sonraki operasyona kadar binlerce genç bu zehri tatmış, yüzlercesi ölmüş olabilirdi. Beni çağırmasının tek nedeni onayımı almak istemesiydi.

“Canını, canımdan önde tutacağıma yemin ederim.”

Bir yemin içti, gözlerimin içine bakarak bir söz verdi.

Canımın kendisi olduğunu bilmeden.

“Peki o zaman, plana sadık kalıyoruz.” Başını usulca sallayıp onayladı beni.

Odalarımıza geçtiğimizde yarın için heyecanlıydım. Operasyon öncesi genelde bu hisse sahip olurdum ama şimdi bir başkaydı. Kara’yla bir operasyona katılmanın etkisi de vardı üstümde. Işığı kapatıp yatağa uzandım. Gözlerim kapanırken aklımda bana verdiği söz vardı, ona güveniyordum. Uykuya teslim olan bilincimde sürekli konuşmamız yankılandı.

Sabah uyandığımda direkt telefonumdan saati kontrol ettim. Sekiz buçuktu, gece düşünmekten çok fazla uyumamıştım zaten. Yataktan kalkıp odanın içindeki banyoya ilerledim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra işlerimi hallettim. Saçlarımı toplayıp odaya geçtim. Üstüme kot pantolon ve düz siyah bir tişört giydim. Odadan çıkıp aşağıya indiğimde ortalık oldukça sessizdi. Mutfağa yöneldiğimde boş olmasıyla tek kaşımı kaldırdım. Kara henüz uyanmamış mıydı?

Mutfağa girince kahvaltının hazır olduğunu fark ettim. Masanın üstünde duran kâğıdı elime aldım.

“Ben çıkarken uyuyordun, uyandırmak istemedim. Afiyet olsun.”

Notu okurken yüzümde büyüyen gülümsemeyle içimi çektim. Kahve makinesinde hâlâ sıcak olan kahveyi dolaptan aldığım kupa-ya doldurdum. Sandalyemi çekip oturduğumda keyifle kahvaltımı yaptım.

Kara işe gidiyor gibi görüldüğünden akşama kadar gelmeyecekti. Davet saatine kadar ben de evde oyalanacaktım. Telefonuma herhangi bir bildirim gelmemişti henüz. Operasyonun devam etmesi yönünden Kara, Binbaşı’yı ikna etmişti. Ben de direkt tehlikeye atılmak istemiyordum ama bu operasyon çok önemliydi. Bir daha bu fırsatın elimize geçme olasılığı oldukça düşüktü. O tedbirli bir adamdı, her şeyi düşünmese devam etmek istemezdi.

Kahvaltımı yaptıktan sonra ortalığı topladım. Üst kata çıkıp terastan görünen arkadaki ormana baktım. Sitenin etrafı oldukça büyük bir ormanla kaplıydı, göze çok güzel görünüyordu. Gözlerden hem uzak hem de normal olan bu yer buluşma yeri için oldukça uygundu. Hepsi zengin kesimden olan bu grup, kirli işlerini insanların yüzüne gülererek hallediyordu. Hepsi içimizdeydi, bizden gibi davranıyorlardı ama buldukları ilk an kuyumuzu kazıyorlardı.

Derin bir nefes alıp içeriye geçtim. Üst kattaki oturma odasında perdenin arkasına geçip karşıdaki eve doğru baktım. Koruma sayısı arttırılmıştı, içeriye çok fazla giren çıkan kişi vardı. Akşam için hazırlıklar başlamıştı. Siteye giren herkesin fotoğrafı dışarıdaki ekip tarafından çekiliyordu. Bütün geçmişleri araştırılıyor, normal görevli mi yoksa onlardan birisi mi olduğu belirleniyordu. Bu operasyon bitiminde çoğu kişi hakkında bilgi edinecektik.

Akşama kadar karşı eve baktım arada. Mutfağa geçip bir şeyler hazırladım. Davete gitmeden önce yemek yeriz diye düşündüm. Kara da dışarıdan gelecekti ve aç olabilirdi. Hem bana sabah kahvaltı hazırlamıştı, ben de akşam yemeğini hazırlayabilirdim. Bütün bahanelerimi bir kenara bıraktım ve kendime itiraf ettim. Onunla birlikte bir şeyler yapmak, paylaşmak istiyordum. Bu bir tabak yemek olsa bile.

Zil çaldığında mutfaktan çıkıp kapıya doğru ilerledim. Küçük

dürbünden Kara'yı görünce derin bir nefes aldım. Bu duruma hâlâ alışamamıştım. Kapıyı açtığımda tebessüm ettim geçmesi için kenara çekilerek. "Hoş geldin."

"Hoş buldum." Tebessüm etmedi ama gözleri birçok şey söyledi bana, hoş bulduğunu doğrularcasına.

"Davete daha var, yemek yaptım. Senin için de bir tabak hazırlayayım mı?" Çıkardığı ceketini vestiyere asarken bana doğru döndü.

"Olur, yeriz." Dudakları yukarı doğru hafifçe kıvrıldı, bal rengi gözleri sımsıcak baktı.

Kalbim taklalar atarken yanından geçip mutfağa doğru ilerledim. Sofrayı hazırlayıp yaptığım salatayı ortaya bıraktım. Mercimek çorbası, pilav ve et sote hazırlamıştım. Hem zamanım çoktu hem de aklımı dağıtmak istemiştim. Çorbaları koyup iki tane servis tabağına pilav ve eti hazırladım. İçecek olarak kolaları bardağa doldurdum. Kara içeriye girdiği an bakışlarım ona döndü. Üstünü değiştirmiş, tişört giymişti gömleğini çıkartıp. Saçlarının ön tarafı ıslaktı, yüzünü yıkamıştı.

"Yardım edeceğim bir şey var mı?" Sandalyeye oturmadan bana doğru dönüp sorduğunda başımı iki yana salladım.

"Her şey tamam, geçelim yemeğe," diyerek çektiğim sandalyeye oturdum. Kara da yerine geçtiğinde birbirimize baktık.

Açıkcası bu oldukça garipti. Bir ilişkinin başındaydık henüz ve şu durumumuz kırk yıllık evliler gibiydi. Bu düşünceyle dudağımı ısırdım. Kara ile evli olmak, yıllarca sevgisini beklediğim adamla birbirimize ait olduğumuzu kabul etmek... Düşüncesi bile güzeldi.

Yemeğe başladığımızda sessizce birbirimize eşlik ettik. Sessizliğin içinde bile huzur vardı. Dingin bir ruh hâlindeydik ve daha fazla konuşmak istemiyorduk sanki ikimiz de. Bunun bir diğer sebebi çıkacağımız operasyondur, ikimizin de endişeleri vardı. Baysal, Kara'yı tanırorsa hiç iyi olmazdı.

"Ellerine sağlık Sevdâ, yemekler çok güzeldi." Kara'nın sözleriyle elimdeki bardağı masaya bıraktım.

"Afiyet olsun. Bu arada kahvaltı için teşekkür ederim." Çoktan

yemeğimi yemiştim ama onunla masada oturmak için biraz oyalanmışım.

“Sana da afiyet olsun. Sen hazırlan, ben toplarım burayı. Zaten takım elbise giyeceğim sadece.” Teklifiyle bir an şaşırmadım desem yalan olur. Oldukça ciddi duruyordu.

“Birlikte halledelim,” dedim. Aslında duş alsam iyi olacaktı, üstüme yemek kokusu sinmişti.

“Zaten iki tabak, iki bardak. Sen git hadi.” Kesin kurduğu cümleyle başımı sallayıp onayladım.

Yerimden kalkıp mutfaktan çıktım. Üst kattaki odama girip bu sefer kapıyı kilitledim. Bavuldan çıkardığım elbisemi de ütüleyip asmışım. Havlu alıp banyoya yöneldim. Kısa bir duşun ardından saçlarımı kuruttum. Omuzlarımin altındaki saçlarıma dalga verdim sadece. Göz makyajımı hafif tuttum, elbisemle aynı renk olan rujumla dudaklarıma renk verdim. Hazır olduğumda en son elbisemi ve ayakkabılarımla giyip aynaya baktım. Güzel görüyordum. Bordo renkli düşük omuzlu, bileklerime kadar uzanan elbisenin derin bir bacak yırtmacı vardı. Sırma çok ısrar ettiği için almışım bu elbiseyi ama daha önce hiç giymemiştim. Şimdi işime yarayacaktı. Altına siyah ince topuklu ayakkabılarımla giymiştim, küçük siyah kutu çantama rujumu ve telefonumu attım. Odadan çıkıp aşağıya yöneldim, davet saati gelmişti.

Salonda oturan Kara’nın sırtını gördüğümde nefesimi tuttum. Tepkisini oldukça merak ediyordum. Laminantın üstünde yankılanan ayakkabının tok sesiyle birlikte başını bana çevirdi. Geri önüne döndükten sonra bu sefer başını ağır ağır çevirip baştan aşağıya bana baktı oturduğu yerden. Tek kaşı kalkarken gözlerimde durdu. Bu hâline gülmek istesem de tepkisini izlemek için sessiz kaldım. Oturduğu yerden ayağa kalkıp bana doğru ilerledi.

Üstüne giydiği siyah gömlek bedenine tam oturuyordu. Ceke-tini koltuğun kenarına bırakmıştı. Siyah takım elbise bütün fiziğini gözler önüne sererken hayranlıkla baktım. Geniş omuzlarına oturan gömlek yakaları iki yandan açılmış boynunu gösteriyordu. Üstten kapatmadığı o iki düğmeden esmer teni görünüyordu. Üstüne

koltuktan aldığı ceketini giydi. Bakışlarımı kaçırmak bana uzattığı koluyla ona doğru yaklaştım. Elimi kolundan geçirirken ikimiz de oldukça sessizdik.

“Sırma’yla bir ara konuşma yapmam gerekiyor sanırım.” Mırıldandığında elbiseyi Sırma’nın seçtiğini söylediğim geldi aklıma. Sırma bu tarz giyiniyordu genelde ve bir kere bile Kara’nın ona karşı olduğunu duymamıştım. Açıkçası kıskanan Kara’nın nasıl olduğunu merak etmiyor değildim.

Evden çıktığımızda hava kararmıştı, sitenin içinde yoğun bir araç trafiği vardı. Davetiyeyi dün aldığımız için Kara girişteki görevliye verdi. İçeri girdiğimizde dün gördüğüm evle şimdi baktığım evin arasında uçurum vardı. Bütün eşyalar kaldırılmış ve yerlerini şövaleler üstündeki resimler almıştı. Elliye yakın kişi vardı; çift olarak sohbet edenler, resimlere bakanlar, bir şeyler içenler... Herkes sanki buranın bir parçasıymış gibi hareket ediyordu.

“Hoş geldiniz.” Yelda’nın sesini duyunca yan tarafıma doğru döndüm. Üstüne giydiği ultra mini mor elbisesi ve abartılı makyajıyla onu görünce yüzümü buruşturma isteğimi bastırdım. Kara uzattığı eli sıkınca ben de elimi uzattım. Benim elimi kısaca geçirir gibi sıkıp Kara’ya yöneldi.

“Ben de sizi bekliyordum. Birazdan açılış konuşması yapacağım, tam zamanında geldiniz.” Abartılı bir neşeyle neredeyse bağırarak konuşuyordu.

“Ya ne güzel, konuşmanıza yetişmişiz.” Kara sakince cevaplar-ken ben sessiz kaldım.

Birileri Yelda’ya seslenince izin isteyip ayrıldı ama gözleri sık sık Kara’ya değişirdi hâlâ. Resim sergisini gezerken oyalandık. Hasan yanımıza bir kez hoş geldiniz demek için uğradı. Bizden daha önemli misafirleri vardı ne de olsa. Kara’yla sürekli üst kata çıkan merdivenlere bakıp duruyorduk kimseye fark ettirmeden. Hasan ortaya çıkıp konuşma yapması için Yelda’yı davet ederken Kara, başıyla merdivenleri işaret etti.

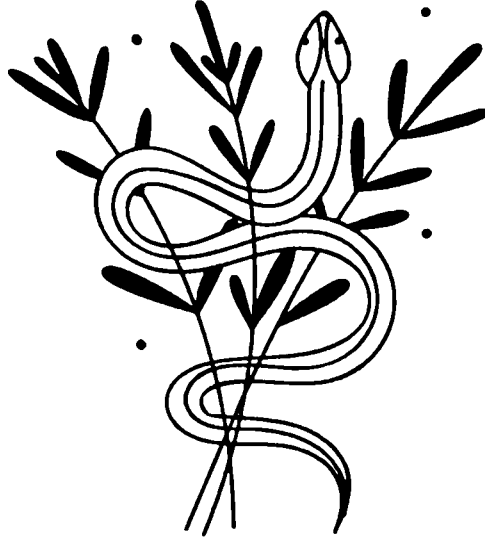
“Ben bir lavaboya gideyim canım.” Sesli olarak konuşup birkaç kişinin bizi duymasını sağladım.

“Tabii, eşlik edeyim sana.” Kara eliyle önden işareti yaparken ilerlemeye başladım.

Merdivenleri çıkarken birkaç kadın aşağıya iniyordu. Burada koruma yoktu, koridor sakindi. Planları bildiğimiz için oldukça hızlı bir şekilde ilerledik. Korumaları bizim için garson kılığına girmiş Yıldırım ve Fırat halletmişti. Onları aşağıya çektikleri için bu kat boş kalmıştı.

Kara’yla çalışma odasına girdiğimizde cihazı çıkardı. Zaten çok küçük olduğu için kimse fark etmemişti. Masanın arkasına geçerken ben de ikinci cihazı koymak için odanın içine baktım. Kitaplıkta gördüğüm bibloyu elime aldım. Üst tarafındaki çiçekleri çıkarıp içine yerleştirdim ve aktif hâle getirdim. Koridorda duyulan ayak sesleriyle Kara’yla göz göze geldik. Hemen arkasından Hasan’ın sesi duyuldu.

Kara’ya doğru yaklaştığımda belimden tuttuğu gibi masanın üstüne oturttu beni. Bacaklarımın arasında açılan yırtmacımla kendine yer buldu. Bal rengi gözleri odanın loş ışığında kısılrken bana dakikalar gibi gelen sürede dudakları dudaklarımla buluştu ve aynı anda odanın kapısı açıldı.

Bölüm 5

Kara

Hızla hareket ederken kapıdan gelen sesle birlikte Sevda'ya doğru döndüm. Cihazları yerleştirmiştik ama odanın içinden çıkmaya vaktimiz kalmamıştı. Koridorda yankılanan ayak sesleriyle bana doğru adımladı. Yüzüne yerleşen panik ifadesiyle endişeli görünüyordu. Önümde durduğunda belinden tuttuğum gibi masanın üstüne oturmasını sağladım. Bir nefeslik mesafede gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını fark ettiğimde fazla zamanımız yoktu. Derin bir nefes alıp dudaklarının üstüne dudaklarımı yasladım ve aynı anda kapı açıldı.

“Siz ne yapıyorsunuz?”

Gelen sesle birlikte Sevda'nın yumuşak dudaklarının sıcaklığından ayrıldım. Arkamı döndüğümde tamamen onun önüne geçmiştim.

“Çık dışarıya hemen.” Kapının önünde dikilen adamın kaşları çatılırken arkama bakmaya çalıştı ama sert bir ifadeyle tekrarlardım sözlerimi. “Sana çık dedim!” Timur kapıyı kapatırken derin bir nefes verdim.

Arkamı döndüğümde Sevda başını eğmiş, ellerini masaya koymuştu. Az önce dudaklarıma değen dudağının bir kenarını ısırıyor-

du. Elinden tutup masadan inmesine yardımcı oldum. Bir an önce buradan çıkmamız gerekiyordu. Kapıya doğru ilerlediğimizde koridordaki sesleri dinledim bir süre. Ses gelmeyince hızla koridora çıkıp kapıyı kapattım.

Birlikte merdivenlere ilerlerken konuşma bitmiş herkes alkışlıyordu. Dikkat çekmeyecek sakın bir köşe bulduk kendimize. Gelen alkolsüz kokteyllerden alıp resimlere bakmaya başladık. Sergide yarım saat kadar oyalanıp Yelda ve Hasan'ın yanına doğru ilerledik. Sevda sessizce yanımda bana uyuyordu.

“Çok güzel bir sergiydi, tebrik ederim.” Yelda'ya dönüp hafifçe tebessüm ettiğimde elimi uzattım. Elimin içine avcunu bırakırken başparmağı tenimi okşadı. Elimi geri çektim beklemeden.

“Özel olarak diğer yaptığım resimlere bakmanızı da isterim. Bir sonraki sergi için çok güzel bir ilham kaynağı keşfettim,” derken arsız bakışları üstümdeydi.

“Tabii ki. Karan size yardımcı olur.” Sevda'nın net çıkan sesiyle başımı ona doğru hafifçe çevirdim. Gözlerinde alaycı bir ifade varken Yelda'ya elini uzattı. Tokalaşırken bir an Yelda'nın yüz ifadesi değişti, hızla elini çekti.

“Siz resimlere bakarken Selvi Hanım'a kahvede eşlik etmek benim için bir zevk olur.” Hasan eğilip Sevda'nın eline öpücük bıraktığında kaşlarım çatıldı.

Sevda elini geri çekerken elimi tekrar beline koyup kendime doğru çektim. Şimdi kolumun altında bana yaslanır şekilde duruyordu. Bu tavrım karşısında ikisi de şaşırılmış görünüyordu. Başından itibaren ilgisiz bir çift gibi görünmüşken şimdi oldukça yakın duruyorduk.

“Aslında resimlere bakabileceğimi sanmıyorum. Bu ara büyük bir proje aldık ve çok yoğun olacağım. Kalan zamanımı ise karımla kahve içerek geçirmeyi tercih ederim. İyi geceler size.” Bunları söylerken çok ciddi bir tavra bürünmüştüm. Sevda'yı belinden tuttuğum için yan tarafa yönlendirdim. Birlikte büyük salondan ayrılıp evden çıktık.

Derin bir nefes alıp boğucu havadan kurtulmanın rahatlığıyla

karşı taraftaki eve doğru ilerledim. Sevda'nın belinden elimi çekip cebimdeki anahtarla kapıyı açtım. İçeri girdiğimizde üstümdeki ceket çıkarıp salondaki koltuğun üstüne bıraktım.

"Ben üst kattayım, duşa gireceğim. Seslenirsen cevap veremem diye söylüyorum. Hani odaya birden giriyorsun ya." Sevda hızlı hızlı konuşup merdivenlere doğru ilerledi.

Arkasından öylece bakakaldım. Az önce Hasan konusundaki sert tavrıma karşı mı kızmıştı? Gözlerindeki nefreti ve tiksintiyi görmesem belki buna yorardım ama Sevda bunu sorun edecek birisi değildi. Oturduğum yerden kalkıp mutfağa doğru ilerledim. Sigara paketinden çıkardığım dalı dudaklarımın arasına yerleştirdim.

Telefonumu alıp balkona çıktım. Binbaşı'ya operasyonun olumlu olduğuna dair şifreli mesajı gönderdikten sonra sigaramı yaktım. Kol düğmelerimi açıp gömleğin kollarını iki kez katladım yukarıya doğru. Müziğin gürültüsü geliyordu, hâlâ bitmemişti davet. Görevimizi tamamlamıştık, dikkat çekmeden birkaç gün içinde buradan ayrılmamız gerekiyordu.

Adım seslerini duyduğumda balkona açılan pencereden mutfağa doğru baktım. Sevda kahve makinesinin fişini takıp çalıştırdı. Üstteki dolaptan kendine bir fincan çıkarırken sigaramdan bir nefes daha aldım. Saçlarını kurutmamıştı, hâlâ nemliydi. Hava çok sıcaktı, kısa saçları çok uzun sürmeden kendiliğinden kururdu. Kahvesini aldıktan sonra fincanı kendine yaklaştırıp derin bir nefes çekti içine. Gözleri kapanırken kahvenin kokusuyla yüzüne hafif bir gülümseme yerleşti.

"Afiyet olsun." Konuşmamla birlikte gözleri birden açılırken pencerenin diğer tarafındaki beni gördü.

"Teşekkürler. Benim çamaşır makinesini çalıştırmam gerekiyordu, unutmuşum." Geri geri adımlarken elindeki kahveyle mutfaktan çıktı.

Bu kıza ne oluyordu?

Sigaramı söndürüp mutfağa geçtim. Kendime kahve yaptıktan sonra üst kata doğru çıktım. Misafir odasına geçtikten sonra pencere önünde duran koltuğa oturdum. Kahvemi içerken yan odadan gelen

tıkırtı seslerini dinledim. Sessizce söylenirken bir şeyler karıştırıyordu. Kahvem biterken gözlerimi kapatıp geriye yaslandım.

Bir süre sonra yan odadan gelen ses de kesilmişti, uyumuştı herhâlde. Oturduğum yerden kalkıp dolaptan havlu çıkardım. Bu odada banyo yoktu, aynı kattaki banyoya ilerledim. Duşumu aldıktan sonra odaya geri döndüm. Üstümü giyip saçlarımı havluyla kuruladım. Odadaki fincanı alıp aşağı mutfığa indim. Bir bardak su içip bardakla fincanı makinenin içine yerleştirdim. Üst kata çıktığımda uykum olmadığı için oda yerine ormana bakan balkona doğru ilerledim.

Sevda'nın odasının kapısı açılıp tekrar kapandı. Koridorun ışıkları yanarken merdivenlerden ayak sesleri geldi. Sevda'nın benden kaçtığını anlamıştım artık, yoksa böyle beni yok sayacak birisi değildi. Onu öpmüştüm, daha doğrusu kısa süreliğine dudakları dudaklarımın üstünde durmuştu. Eve geldiğimiz andan itibaren bir şeyleri bahane edip benden uzaklaşıyordu. Sigaramı yaktıktan sonra çakmağı geri cebime koydum.

Elimde yanan sigaranın dumanı yükselirken derin bir nefes aldım. Havaya bıraktığım zehirli duman yavaşça süzülerek kayboldu. Yaslandığım balkon demiri hafifçe oynarken geriye çekildim. Gece nin karanlığında simsiyah görünen ormanda gözlerimi gezdirdim. İki ekip ormanın içine yerleşmiş, baskın için gelecek olan haberi bekliyorlardı. Görev daha ne kadar devam edecekti belirsizdi henüz.

“Uyumamışsın.” Arkamdan gelen yumuşak sesin sahibine döndüğümde Sevda'yı balkon kapısının önünde gördüm. Elinde tuttuğu kupadan dumanlar yükseliyordu. Üstünde siyah bir eşofman, düz siyah tişört vardı.

“Uyku tutmadı. Seni de mi?” Başını usulca sallayıp tereddüt ederek öne doğru bir adım attı.

“Ballı süt, istersen alabilirsin. Ben kendime tekrar yaparım.” Kı sık sesle mırıldandığında elindeki bardağı bana doğru hafifçe uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedim kupayı elinden alarak. Kupayı alırken eline sürtünen parmaklarımla aceleyle çekti elini. Bardak düşmeden daha sıkı tuttum.

“Afiyet olsun.” Geriye dönerek aceleyle çıkmaya çalıştığında kupanın sıcaklığından yanan elime rağmen kolunu tuttum.

“Ballı sütünü al da gel, konuşalım.” Gözlerinin içine baktığımda kahve gözlerinin içi titreşti. Başını bir kere sallayınca kolundan elimi çektim. Sevda çıkarken diğer elimdeki kupayı kenara bıraktım.

Birkaç saattir aramızda süregelen bu sessiz gerginliği bitirmek istiyordum. Ortada olan bir şey vardı, bunu yok sayamazdık. Sevda, çok başka bir kadındı. İzin istemeden onu öpmem, anın getirisinden kaynaklı olsa da duygularını incitmek istemiyordum. Görev arkadaşım olsa durumu daha kolay kabullenirdik ama bizim aramızdaki durum bundan daha fazlasını içeriyordu.

Tek kelime etmese bile bu konuda onun da aklının karıştığına emindim. Konuşarak her şeyi halledebileceğimize inanıyordum, susarak ya da kaçarak bir yere varamazdık. Balkonda karşılıklı duran berjerlerden birine oturup, kupayı ortadaki sehpaye bıraktım. Biraz sonra Sevda elinde yeni bir kupayla içeriye girdi ve karşımdaki boş berjere oturdu. Elindeki kupayı dudaklarına yaslayıp bir yudum aldıktan sonra başını kaldırıp bana baktı. Onu izlediğimi fark edince gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Sevda, artık kaçmasan mı benden? Eve girdiğimiz andan itibaren kendine olmayan işler çıkardın. Bir ara perdeleri de çıkarıp yıkayacaksın diye korkmadım değil.” Hafifçe tebessüm ettiğimde amacım aramızda oluşan gerginliği yumuşatmaktı.

“Ben açıkçası nasıl davranacağımı bilmiyorum. Üzgünüm seni de gerdiysem.” Çekingen bir ses tonuyla konuştuğunda başını hafif eğip kirpiklerinin arasından baktı.

“Sana değil kendime kızıyorum. Eve girdiğimiz an yapmamız gerekiyordu bu konuşmayı. Öncelikle beni germiyorsun ama senin bu gerginliğinin de aramızdan çekilmesi gerek.” Olabildiğince yumuşak konuşarak onu yanlış bir durumun içine sokmak istemediğimi anlatmaya çalışacaktım.

“Kara, ne oldu bilmiyorum. Yani tabii biliyorum görev içindi...” konuşmasını yarıda kesip sürekli kaçırıldığı gözlerini üzerime dikti. Daha cesur bakıyordu, daha bir başka. “Ben, senin beni öpmenden

etkilendim. Aynı duyguyu hissetmediğini biliyorum...” Daha fazla devam etmesine izin vermeyerek işaret parmağını dudağının üstüne koydum.

Ah, bu kadın kim bilir aklında neler kurmuştu? Böyle cesurca duygularını söyleyip gözlerimin içine baktığında onu daha iyi anlıyordum. Sevda benim için yeni bir histi, bilinmezlikle doluydu ve zamanla yerine oturacaktı bazı şeyler. Şu an için birbirimize karşı dürüst olmak en iyisiydi.

“Sen benim sadece görev arkadaşım değilsin Sevda, hayatıma alacağım kadınsın. O yüzden bir dahakine böyle bir çıkmaza girersen bana gel, gel ki dindireyim bütün endişelerini.”

Parmağını dudağından çekip geriye doğru yaslandım. Şaşkın bakışlarıyla başını hafifçe salladı. Önüne gelen saçlarını geriye atıp derin bir nefes aldı. Onun kadar ben de şaşkındım bu durum karşısında, böyle bir şey yapmayı düşünmemiştim ama Sevda’nın sözleri, kaçamak bakan gözleri ve dik duruşuyla daha fazla kendi içindeki düşüncelerde boğulmasına izin vermek istemedim. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı bir kez daha.

“Peki Kara. Eğer bir daha içime bir şüphe düşerse sana geleceğim, kafamda kurup durmayacağım, önce seni dinleyeceğim,” diyerek onayladı beni.

“Güzel, anlaştığımıza sevindim. Şimdi diğer konuya gelirsek... Evet, aniden gelişen bir olaydı ama demek olmuyor ki senin duygularını önemsemiyorum. Senin hislerin, duyguların benim için önemli Sevda. Beraber bir yola çıkmaya hazırlanıyoruz ve sürekli birlikteyiz son günlerde. Bir kadın olarak fiziksel yakınlaşmadan etkilenmen normal bir durum, aynı şey benim için de geçerli. Birbirimize alışmaya başladık. Aslında bu görev konusunda tereddütlerim vardı başta, şu an yanıldığımı anlıyorum. Seninle çalışmak, seni tanımaya başlamak son zamanlarda aldığım en doğru karar. Umarım kendimi sana yeterince ifade etmişimdir.” Kendi bakış açımdan olayları net bir şekilde ifade edip Sevda’nın konuşmasını bekledim.

“Haklısın, son zamanlarda birbirimizin etki alanındaız sürekli.

Kendini çok iyi ifade ettin Kara, fiziksel bir yakınlık tabii kadın ve erkek duygularını etkiliyor. Senin böyle düşünmen içimi rahatlattı, şimdi gidip güzelce uyuyacağım. İyi geceler.” Hafifçe tebessüm edip oturduğu yerden kupasını alıp kalktı.

“İyi geceler,” dedim ben de ama bu tam beklediğim bir cevap değildi. Sevda balkondan çıkarken başımı koltuğa dayadım gökyüzüne bakarak.

Yine neyi yanlış söyledim acaba? Bazen Sevda bana çok farklı geliyordu şu an olduğu gibi. Bazı sözlerini, bazı bakışlarını sanki hiç anlamıyormuş gibi hissediyordum kendimi. Bazen öyle gardını çekiyordu ki kendimi onunla ilk defa tanışıyormuş gibi hissediyordum, bazen de öyle yakın ve sıcaktı ki sanki yıllardır tanışıyormuş hep hayatımın bir parçasıymış gibiydi. Aklım yeterince karışınca oturduğum koltuktan kalkıp ballı sütü tek dikişte bitirdim. Annem çocukluğumuzda uyumadan önce Sırma ve bana çok yapardı ballı sütü, elimdeki bardakla çocukluğum geldi bir an aklıma. Bu kadın bana hiç olmayan zamanlarda hiç olmayan şeyleri hatırlatıyordu. Sanırım tanışıklık hissine de buradan kapılıyordum.

Aşağı kata inip mutfığa girdim, bardağı makinenin içine koyup geri yukarıya çıktım. Odaya geçtikten sonra ışığı kapatıp yatağa geçtim. Gözlerimi kapatırken hâlâ Sevda ile olan konuşmamızı düşünüyordum. Saat epey ilerlemişti, daha fazla uykusuz kalmadan yatağın serin çarşafları arasında uyumaya çalıştım.

Etrafıma bakarken neden burada olduğumu düşünüyordum. Evimizin önünde duruyordum ama her şey biraz yabancı geliyordu. Mesela babamın diktiği meyve ağaçları daha küçüktü, şimdiki hâli gibi dalları birinci katın penceresine ulaşmıyordu. Binaya bakarken birden ön kapı açıldı ve Sırma çıktı içeriden. Garip olan durumsa üstünde okul üniforması vardı, liseye giderken bu üniformayı giydiğini hatırladım o an. Biraz sonra bana doğru ilerledi ve gülümseyerek sarıldı.

“Yakışıklım, hadi geç kalacaksın dersine. Bir de bana acele ettirdin.” Neşeyle konuştuğunda kıyafetlerime bakma ihtiyacı duydum. Sivil giyinmiştim, ayağımdaki ayakkabıları en son üniversiteye gi-

derken giyiyordum. Kaşlarım düşünceyle çatılırken Sırma kolumdan çıktı ve yolun karşısına bakarak el salladı.

Başımı kaldırdığım an bize doğru yaklaşan kıza bakmaya çalıştım. Kızın arkasındaki güneş ışığı o kadar yoğundu ki gözlerimi kıssam bile o ışık görmemi engelliyordu. Sadece Sırma ile aynı olan okul üniformasını görebiliyordum. Kardeşim yanımdan ayrılp kıza doğru giderken ben daha fazla ışığa bakamayıp gözlerimi kapatmıştım. Sonra çok tanıdık bir ses yankılandı kulaklarımda, derinden geliyordu.

“Kara, uyan artık. Bu kadar ağır mı gerçekten uykun?” Gözlerimi açtığımda kapının hemen yanında ayakta durup söylenen Sevda’ya baktım.

“Sevda...” dedim etrafıma bakarken. Hâlâ gördüğüm rüyayı düşünüyordum.

“Binbaşı aradı, seni istiyor.” Bana doğru uzattığı telefonu almak için yataktan kalktım. Operasyonla ilgili olduğunu anlayıp hemen Sevda’nın yanına gittim.

“Efendim binbaşım.” Telefonun açık olduğunu görünce beklemeden konuşmaya başlamıştım.

“Kara, görev tamamlandı. Dikkat çekmeden evden ayrılmanız gerekiyor. Sevda ile göreve devam edin ve arka arkaya ayrılın evden. Karargâha geldiğinizde konuşuruz detayları.”

Acil emir üzerine, “Emredersiniz komutanım,” dedim. Telefon kapanırken geri Sevda’ya uzattım.

“Bir sorun mu olmuş? Görev tamamlandı dedi ama başka bir şey var gibi.” Kafam karışırken Sevda telefonu elimden aldı. Çoktan hazırlanmıştı.

“Ekiple konuştuğum bende kalır yüzbaşım. Çok öğrenmek istiyorsanız size olanları anlatacak birini arayabilirsiniz.” Sevda göz kırptıktan sonra arkasını dönüp odadan çıktı. Geçen gece Yelda ile konuştuğumuz konuyu ona anlatmadığım için intikam alıyordu. Bu hâli nedense bende gülümseme isteği uyandırdı.

Saate baktığımda neredeyse öğlene geldiğini fark ettim. Çok

uzun zamandır bu kadar fazla uyumamıştım. Gerçi neredeyse sabaha karşı uyumuştum. Giysi dolabına yönelip üstüme beyaz gömlek, siyah kumaş pantolon giydim. Birkaç parça eşyayı geri bavulumu koyup odanın içine baktım bir şeyim kalmış mı diye. Silahımı da belime yerleştirip ceketimi giydim. Hazır bir şekilde aşağıya indiğimde Sevda'nın mutfakta olduğunu fark ettim. Pencereden dışarıya bakarken kahvesini içiyordu.

“Günaydın,” dediğimde bana doğru döndü.

“Gün ayalı çok oldu ama aysın bakalım.” Omuz silkip kahve olan makineyi işaret etti. Kendime de bir fincan alıp karşısına oturdum. Pek fazla iştahım yoktu, kahve yeterli gelmişti.

“Nasıl ayrılıyoruz? Tatile mi çıkıyoruz yoksa yeni evimize mi taşınıyoruz?” Elimi tezgâha dayayıp kahvemden bir yudum aldım.

“Hayır, başta buraya neden taşındıysak o nedenden ayrılıyoruz. Kıskançlık krizi ve ayrılık. Ani olması, aynı zamanda gelgitli bir ilişki içermesi de dikkat çekmez. Zaten Hasan ve Yelda da bizim dengesiz bir çift olduğumuzu düşünüyordur dün gecedен sonra.” Kirpiklerinin altından bakarak dudaklarına yaklaştırdığı kahvesinden bir yudum aldı.

Dün geceki davranışlarıma karşı taş attığını tabii ki anlamıştım. Başından beri karısını önemsemeyen, çapkın bir adamken gecenin sonunda Sevda'yı kollarıma almamı kimse beklemiyordu. Gerçi bunun nedenini ben bile tam olarak bilmiyordum.

“Evet, kavga sebebi olarak da kıskançlığı gösterebiliriz. Ne söyleyeceğimizi konuşalım mı? Bizi dinleyecek ve izleyecekler sonuçta.” Kahvemi bitirip pencereden karşıdaki eve doğru baktım. Hasan işe gitmemişti, dün geceki davet geç saatlere kadar sürmüştü.

“Gerek yok, doğaçlama gidelim. Eminim ki bir şeyler buluruz.” Bakışlarım Sevda'ya dönerken alınının ortasında çıkan çizgiye kaydı bakışlarım. Benden rahatsız olduğu durumları düşündüm ama aklıma bir şey gelmedi.

“Olur tabii,” diyerek onayladım.

Sevda bavulunu alıp kapıya doğru ilerledi. Ben de peşinden iler-

lerken kapıyı açtı ve adımlarını hızlandırdı. Birlikte bahçe kapısına yakın bir yerde durduk. Bana doğru bir anda döndüğünde olduğum yerde kaldım.

“Gelme peşimden!” Bağırmasıyla bir an kaşlarım çatılırken oldukça sinirli bir şekilde bana bakıyordu.

“Senin peşinden gelen kim? Ev benim, kapı benim!” Ona ayak uydurarak konuştuğumda sesimiz bir hayli yüksekti.

“Al evini de başına çal pislik! Bu kaçınıcı yakalayışım seni utanmaz adam! Kim bilir kimin koynunda çıkıp geldin sabaha karşı!” Sevda elini hırsıyla bana doğru savururken sinirle bağırmaya devam ediyordu.

“Senin bu paranoyak hâllerinden nefret ediyorum artık! Neye inanmak istiyorsan inan, ben sadece seni sevdim!” Gözlerinin içine baktığımda bir an duraksadı. Derin bir nefes alıp gözlerini benden kaçırdı, elleri yumruk olurken başını kaldırıp bana baktı.

“Başkalarını öp, tenine dokun, sonra gel sadece beni sevdiğini söyle! Bundan sonra sözlerine inanmamı bekliyorsan eğer sana kötü bir haberim var! Ben aptal bir kadın değilim! Buraya kadar!” Arkasındaki bavulu alıp bahçe kapısına doğru ilerlerken ben olduğum yerde kaldım.

Kalbimin üstüne bir ağırlık çöktü. O kadar gerçektir ki sözleri, tavrı, bakışları... Sanki gerçekten hislerini anlatıyor gibiydi, sanki ben gerçekten Sevda'yı aldatmışım gibiydi. Bu rahatsız edici his beni duraksatırken kapının önünde bekleyen taksiye bindiği gibi gitti.

Başımı kaldırıp yukarıya doğru baktığımda karşı komşularımızın beklediğimiz gibi bizi izlediğini fark ettim. Sanki onları hiç görmemişim gibi arkamı dönüp eve doğru ilerledim. Kapıyı şiddetli bir şekilde çarpıp eve girdim, hâlâ kavganın kızgınlığını taşıyormuş gibi. Birkaç derin nefesin ardından bavulumu almak için ilerledim. Bavulu aldıktan sonra eve son kez baktım. Burada kesinlikle bir şey bırakmamamız gerekiyordu. Kendi kaldığım odayı kontrol ettikten sonra Sevda'nın kaldığı odaya ilerledim. Kapısını açıp içeriye girdiğimde odanın düzgün bir şekilde olduğunu fark ettim.

Birkaç adım atıp içeriye girdim ve etrafa baktıktan sonra çıkmak

için arkamı döndüm. Yatağın alt tarafında renkli bir kumaş parçası dikkatimi çekti. Eğilip aldığımda ipek bir fular olduğunu anladım. Fuların bir tarafı siyah diğer tarafı bal rengiydi. Oldukça güzel bir dokusu vardı. Katlayıp cebime koydum Sevda'ya vermek için. Oda-dan çıkıp aşağıya indim ve bavulumu alıp evden ayrıldım.

Arabaya bindiğimde beklemeden çalıştırıp karargâha gitmek üzere yola çıktım. Telefonum *annem* yazısıyla çalarken beklemeden açtım. Hafta sonu Sırma'nın düğünü vardı, birkaç gün kalmıştı. Akşam geleceğimi söylediğimde çok sevindi, üç günlüğüne ayrılmıştım evden sadece.

Telefonu kapatıp karargâhtan içeriye girdim. Arabayı park ettikten sonra barajdan bavulumu çıkarıp kendi arabama koydum. Görev için verilen arabayı Binbaşı'ya teslim edecektim. Yanımdan geçerken selam veren askerlerin selamını alıp toplantı salonuna doğru ilerlemeye başladım. Kapalı olan kapıyı tıklatıp içeri girince selam verdim. Binbaşı selamımı alıp oturmam için boş bir koltuğu gösterince beklemeden yerime geçtim.

“Kara da geldiğine göre toplantıya başlayalım. Çok iyi bir iş başardınız Kara ve Sevda, sizi tebrik ederim öncelikle.” Binbaşı bana ve Sevda'ya baktığında benim de bakışlarım karşımda oturan kadına döndü.

“Görevimiz binbaşım,” dedi mağrur bir duruşla.

“Saha görevi ara ara devam edecek ama şimdi geri planda kalacağız; izleme, dinleme ve teknik takip olarak. Bugünün geri kalanında izinlisiniz, yarın hepinizi dinlenmiş bir hâlde burada göreceğim.” Binbaşı'nın konuşmasıyla hepimiz ayağa kalktık.

“Binbaşım, iki dakikanız var mı?” Sevda'nın sorusuyla diğerleri çıkarken ben elimdeki evrak dosyasıyla bekledim, arabayı teslim etmem gerekiyordu.

“Evet Sevda,” dedi Binbaşı.

“Hafta sonu çok yakın bir arkadaşımın düğünü var. Başkomiserimden izin almıştım ama şu an burada olduğum için size de sormak istedim. Cumartesi biraz erken çıkıp pazar günü için de izin alabilir miyim?” Sırma'nın düğününe katılmak için izin rica etmişti.

“Geçen hafta da izin kullanmamışsın zaten, başkomiserin izin kâğıtlarını gönderdi bana. Ekip kalabalık, idare ederiz.” Binbaşı anlayışla karşıladığında Sevda tebessüm etti.

“Teşekkür ederim.” Başıyla hafifçe selam verdikten sonra çıkmak için ilerledi.

Sevda çıkınca ben de elimdeki dosyaları ve raporları teslim ettim. Arabanın anahtarını da verdikten sonra imzalamam gereken dosyaları inceledim. Binbaşı kendi odasına geçmişti, hafta sonu kız kardeşimin evlendiğini biliyordu davetiye vermiştim ekipteki herkese. Bu yüzden iznim uzun zaman önce ayarlanmıştı. Kapıdan çıktığımda Sevda’yı duvara yaslanmış pencereden dışarı bakarken gördüm. Bana doğru döndüğünde tebessüm etti.

“Beni eve bırakır mısın?” Sorusuyla birlikte yanındaki bavulu fark ettim.

“Olur tabii, ben de eve gidiyordum zaten.” Birlikte ilerlemeye başladığımızda bavulunu aldım. Merdivenlerden iniyorduk üç kat daha vardı ve Sevda oldukça sessizdi.

“Kahvaltı yapmadık ikimiz de. Bir şeyler yemek ister misin?”

Sorumla birlikte bana doğru bakıp usulca başını salladı. “Olur tabii.”

Karargâhtan çıkıp otoparkta birkaç gündür duran arabama doğru ilerledim. Bagajı açıp kendi bavulumun yanına Sevda’nın bavulunu da koydum. Sevda yolcu koltuğuna geçerken ben de sürücü koltuğuna geçtim. Arabayı çalıştırdığımda beklemeden yola çıktım.

“Gitmek istediğin bir yer var mı?” Camdan dışarıya doğru bakıyordu, bana dönüp omuz silkti.

“Fark etmez, çok fazla aç hissetmiyorum.” Durgun hâli kaşlarını çatmama sebep oldu. Sevda’yı bir süredir yakından tanıyordum ama hiç böyle görmemişim.

Kahvaltı için kafenin önüne arabayı park ettiğimde birlikte indik. Kafeden içeriye girip arka taraftaki cam kenarı masalardan birine geçtik. Cadde üstü olduğu için gelen geçen bir sürü insan vardı.

Yerimize oturduğumuzda gelen garson menüyü uzattığında aldım. Kısa bir incelemenin ardından karar verdik.

“Ben çayla tost alayım, ortaya da serpme kahvaltılık.” Menüyü uzatıp Sevda’ya doğru baktım.

“Ben de kahveyle patates kızartması alayım.” Siparişimizi verdikten sonra garson yanımızdan ayrıldı.

“Sevda, bir sorun mu var? Neden bu kadar durgunsun?” Derin bir nefes verip geriye yaslandım. Gözlerine bakarken dudağının kenarını dişlerinin arasına aldı.

“Sana bir soru sorsam bana dürüstçe cevap verir misin?” Ellerini birleştirip masaya koyarken öne doğru hafifçe eğildi. Kısıtçı gözleriyle tepkimi kaçırmamak için dikkatle bakıyordu.

“Tabii, sor,” dedim beklemeden.

“Sen...” dedi derin bir nefes verip duraksayarak. Ellerini birbirine daha sıkı sardığında soracağı sorunun onu gerdiğini anladım.

“Devam et lütfen.” Rahatlatmasını, bana istediği soruyu istediği zaman sormasını ve benden çekinmemesini istiyordum. Gözlerime bakıp kendini topladı ve yeniden konuşmasına devam etti.

“Eğer beni biz tanışmadan önce başka biriyle samimi bir şekilde görmüş olsaydın, yine de benimle bir yola çıkmak ister miydin?”

Sorduğu soruyla bir an duraksadım, açıkçası bunu sormasını beklemiyordum. Birkaç dakika gerçekten de sorunun cevabını düşündüm. Eğer Sevda’yı başka bir adamla konuşurken, gülerken ya da el ele görseydim yine de onunla tanışmak, konuşmak ya da evlilik gibi ciddi bir konuma gelmek ister miydim diye.

Açıkçası ben, geçmiş geçmişte kalır diyen kesimdeydim. Tabii bunun yanında göz görmeyince gönül katlanıyordu. Sevda’nın da geçmişinde biri ya da birileri olmuştur diye düşünüyordum. Sonuçta yetişkin bir kadındı ve kararlarını kendisi verebilirdi, ilişki konuları dâhil. Yine de bir yandan da onu başka birisine aşkla bakarken, öperken ya da sarılırken düşününce nedense bu his oldukça rahatsız edici geliyordu. Benden cevap bekleyen kadına karşı dürüst davrandım.

“Eğer hâlâ o kişiye karşı bir hissin olduğunu düşünürsem bu sorun olurdu. Yani başkasına karşı bir şeyler hisseden biriyle devam edemem, bir yola çıkamam. Geçmiş, eğer geçmişse geleceğe doğru bir adım atılır. Seni biz tanışmadan önce biriyle görseydim eğer benim karşıma çıktığında gözlerin geçmişin izini taşıyorsa kabul etmezdim. Geçmiş geride bırakıp geleceğe benimle birlikte adım atmak istiyorsan o zaman herkes bir şansı hak eder derdim.”

Sevda usulca başını sallayıp tebessüm etti. Bugün ilk defa yüzünde gerçekçi bir gülümseme görmenin rahatlığıyla ben de derin bir nefes verdim. Garson siparişlerimizi getirdiğinde konuşmamız bir süre durdu. Gelen kahvaltı tabaklarıyla önüme konan tostumdan bir ısırık aldım. Sevda iştahı olmadığını söylemesine rağmen oldukça keyifli bir şekilde kahvaltı yapıyordu.

“İştahın yerine geldi sanırım,” diyerek takıldım.

“Evet, acıkmış olduğumu daha yeni hissediyorum.” Patates kızartmasını ağzına atıp rahat bir şekilde yemeye devam etti.

“Sırma’nın düğününe benimle birlikte gelmeni istiyorum. Çift olarak,” dedim.

Sevda’nın gözleri büyürken öksürmeye başladı. Masadaki su şişesinin kapağını açıp dudaklarına uzattım. Birkaç yudum aldıktan sonra sakinleşti. Sanırım ani bir şekilde sormuştum, bunu dememi beklemiyordu. Su şişesini masaya bırakıp bana doğru döndü.

“Sen ve ben... Çift olarak mı?” Şaşkın bir ses tonuyla konuştuğunda başımı salladım.

“Evet, ailemle tanışmanı istiyorum. Sırma’yı tanıyorsun ama annemle daha önce tam olarak tanışmadınız. Müsait olduğunuz bir zaman annenle ve ablanla da tanışmak isterim.” Ben konuşurken Sevda dikkatle beni dinliyordu. Söylediklerimde oldukça ciddiym aslında.

Bizim ilişkimiz direkt evliliğe yönelik olarak başlamıştı. Sevgililik, gezme tozma dönemini yaşayacak kadar ne zamanımız vardı ne de yıllarımız. Ben otuz yaşına gelmiştim ki bundan sonra flört dönemi için oldukça geçti. Sevda yirmi beş yaşında ayakları yere basan bir kadındı. Güzeldi, mantıklıydı ve her şeyden önce güvenilir

biriydi. Onu tanıdığım kısa zaman içinde ne kadar inkâr etse de nahif birisi olduğunu biliyordum. İşinde ne kadar sert dursa da hassas ve kırılgan bir kalbe sahipti. Elimden geldiğince onun yanında olmak ve hayatlarımızı birleştirmek için ona güven vermek istiyordum.

“Olur, tabii. Ben annemle konuşurum bir gün yemeğe davet ederiz seni, düğünden sonra tanışırsınız.”

Onaylamasıyla birlikte, “Bana uyar,” dedim sadece.

Kahvaltımızın ardından hesabı Sevda ben daha elimi cebime atamadan ödedi. Geçen gün akşam yemeğini ben ödemiştım ve bir dahakine o ödeyeceğini söylemişti. Böyle şeylere pek takılan birisi değildim, illa erkeklik adı altında ben ödeyeceğim diye tutturmazdım. Eğer izin vermeyip directsem Sevda’nın da gururu kırılabilir ya da incinebilirdi. Üstelik bir sonraki yemekte onu çok güzel bir yere götürmeyi düşündüğüm için bu seferlik kahvaltayı ona bırakmıştım. Arabaya tekrar bindiğimizde yakın olan eve kısa süre içinde gelmiştık.

“Yarın görüşürüz,” dedim bagajdan çıkardığım bavulunu uzatıp.

“Görüşürüz. Eve gidince haber verir misin?” Önüne gelen saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Mesaj atarım. Anneme geçeceğim ilk önce.” Karargâhtan çıkalkı epey zaman oluyordu, beni bekliyordur zaten.

“Peki görüşürüz.” Bir adım geri atıp bavulunu aldı.

Apartmana doğru ilerlerken arkasını dönüp kapıdan girmeden son kez baktı bana. Onu beklediğimi görünce yüzündeki tebessümü büyüdü. Anahtarını çıkarıp içeriye girince arabayı çalıştırdım. Sevda’nın neden böyle bir soru sorduğunu düşünüyordum. Bugün yaptığımız sahte kavga yüzünden mi aklına takılmıştı acaba? En başta sorduğunda Eylem hakkında artık içimdeki bütün duyguları bitirdiğimi söylemişim ona. Nişanlandığını görmek benim için son noktaydı, daha ilerisi yoktu. Bir başka tene, kalbe ait olan bir kadına daha fazla kalbimde yer veremezdim. Kabuk tutan yaramı artık kanatmak değil, iyileştirmek istiyordum.

Eve geldiğimde arabayı sokağa park edip bagajdan bavulumu

aldım. Binaya girdiğimde en üst katın düğmesine bastım. Sevdâ'ya eve geldiğime dair mesaj attım. Bavulumu bırakıp duş aldıktan sonra annemin yanına gidecektim. Asansörün açılan kapısıyla cebimden anahtarımı çıkardım. Eve girdiğimde bavulu yatak odasına bırakıp banyoya yöneldim. Kısa bir duşun ardından üstümü giyip kendimi salondaki koltuğa bıraktım. Sırma'nın düğününe üç gün vardı. Cumartesi gecesi kadınlar arasında yapılacak kına gecesinin ardından pazar günü akşam yedide düğün salonunda yapılacak nikâh töreniyle birlikte başlayacaktı. Akşam on birde düğün bitmiş olacaktı. Telefonum çalarken masanın üstüne bıraktığım telefonu aldım.

"Efendim Fırat," dedim açtığım da.

"Abi, Hüso gelmiş ziyarete. Akşam bizimkilerle bir şeyler yapalım diyoruz." Hüso bir süre önce bizim ekipteydi, tayini çıkınca Bursa'ya gitmişti. Evliydi, bir yaşında kızı vardı.

"Olur, bana uyar. Adresi atarsınız." Akşam yapacak bir işim yoktu, uzun zamandır da bizimkilerle dışarıya çıkmıyorduk görevlerden dolayı.

"Tamam abi."

Fırat telefonu kapatınca ben de kapıya ilerledim. Anahtarımı alıp aşağı anneme indim. Zile bastığımda çok geçmeden kapı açıldı. Annem beni görünce gülümserken sıkıca sarıldı. Ben de sarılıp mis kokusunu içime çektim. İçeri girdiğimizde sofranın hazır olduğunu gördüm.

"Oğlum, iyisin değil mi?" Her görevden geldiğimde olduğu gibi hızlıca kontrol etti beni.

"İyiym anne, dediğim gibi kısa bir görevdi zaten halledip geldim." Endişelerini gidermek için tebessüm edip elini tuttum.

"Hadi yemeğe oturalım, Sırma da gelir şimdi." Annemin sözü üstüne dış kapı anahtarla açıldı ve Sırma içeriye girdi.

"Abi, dönmüşsün," dedi içeriye girip bana sıkıca sarıldı.

"Üç gün yoktum alt tarafı." Aylarca gelmediğim oluyordu ama bir gün bile geçse bu tepkiyi alacağımı biliyordum.

“İyi, özlemeyelim o zaman seni,” diyerek küskünce geri çekilince ben sarıldım bu sefer.

“Abisinin canı, özlemez olur muyum hiç? Ben de sizi çok özledim.” Benim sarılmamla gülümsemesi büyüdü.

Yemek yemeye masaya geçtiğimizde Sevda’yla yediğimiz için az bir şey atıştırdım sadece.

“Her geldiğinde masayı süpürürdün bu sefer kuş kadar yedin oğlum.” Endişeli çıkan ses tonuyla annem bana baktığında benden önce Sırma cevap verdi.

“Merak etme anneciğim, abimi senden önce doyuran olmuştur.” Bana doğru bakıp imayla göz kırptığında Sevda’yla birlikte olduğumuzu bildiğini anladım.

“O nasıl laf kızım?” Annem kınayarak bakınca güldüm ben de.

“Sevda ile yemek yedik anne gelmeden önce,” dedim durumu açıklayacak.

“İyi yapmışsın oğlum, daha tanışır tanışmaz göreve gittin. Burada olduğun müddetçe sürekli ilgilen, görüş kızla ki birbirinizi tanıyın. Sonuçta evlilik üzerine görüşüyorsunuz, kızın ailesi de durumu biliyor.” Başımı sallayıp onayladım annemi. Birlikte göreve çıktığımızı söyleyemeyeceğime göre tamam demek en doğru olanıydı.

“Ne zaman getireceksin abi Sevda’yı annemle tanıştırmaya? Biz yıllardır arkadaşız ama annem en son lise mezuniyetinde gördü Sevda’yı. Sahi o gün sen de oradaydın, hiç mi hatırlamıyorsun?” Sırma’nın bana dönen bakışlarıyla lise mezuniyet törenini hatırlamaya çalıştım.

Askeriyeye yeni girmiştım o zamanlar, bir günlüğüne sadece mezuniyet töreni için izin almıştım. Sırma çok ısrar etmişti. Benim mezuniyet törenimde babam vardı yanımda, kız kardeşimi yalnız bırakmak istememiştım. Annem, teyzem hastanede yattığından refakatçi olarak yanında kalıyordu. Sırma yalnız kalmasın diye bütün gece yolculuk yapmış, mezuniyete katılmış ve gece tekrar yola çıkmıştım. Uykusuz olmaya o zamanlar fazla alışık değildim, üs-

tünden yedi yıl geçmişti üstelik. Sevda'yı görmüş olsam bile hatırlamıyordum.

“Hayır, seni bile zar zor hatırlıyorum. Bir günlüğüne gelip gitmiştim.” Cevabımla birlikte Sırma başka bir şey sormadı.

Yemeğin ardından akşam dışarı çıkacağımı söyleyip kendi evime geçtim. Saat epey ilerlemişti, Fırat'ın attığı konumla birlikte üstümü değiştirdim. Gri kot pantolonla düz siyah tişört giydim. Arabanın anahtarını alıp yola çıktım. Geldiğimde adresin meyhane tarzı bir yere ait olduğunu fark ettim. İçeri girince köşedeki bir masaya oturmuş bizim ekibi gördüm. Yanlarına ilerlediğimde beni fark ettiler. Hüso ayağa kalkıp asker selamı verdi. Selamlaşınca boş bir sandalye çekip oturdum yanlarına. Hüso, Fırat, Kesik ve Yıldırım ile yine bir aradaydık.

“İyi gördüm seni Hüso, Bursa yaramış göbek yapmışsın.” Omzuna vurduğumda güldü.

“Öyle Kara, dağ taş gezmek yok. Bütün gün askeriye içinde koşturuyoruz sadece. Evde hanımın yemekleri derken aldık biz de bir şeyler.” Eliyle göbeğine vurdu hafiften.

“Ee, bizim ufaklık nasıl? Yürümeye başladı mı?” Yıldırım, Hüso'ya dönünce ben de önüme açılan servisten kendime rakı doldurdum.

“İyi amcası, yürüyor çat pat. Üç dört adım atıp kendini yere bırakıyor. Evdeki hâlleri bizi mahvediyor. Dağlarda ite şerefsize kök söktüren ben, bir yaşındaki kızımın önünde maymun oluyorum.” Hüso hâlinden hiç şikâyetçi olmadan anlatırken hepimiz onu dinliyorduk. Ailesine düşkün bir adamdı. Suriye'de görevdeyken gelmişti karısının doğum haberi.

“Sizde ne var ne yok?” Bize doğru döndüğünde Fırat, sevgilisine evlilik teklifi edeceğini söylemişti. Yıldırım zaten nişanlıydı, yaz sonunda düğünü vardı. Kesik de evliydi ama henüz çocukları yoktu.

“Komutanım siz hâlâ bekar mısınız?” Bütün gözler Hüso'nun sorusuyla bana dönünce elimdeki bardağı bıraktım.

“Biri var,” dedim sakın bir şekilde.

“Oooo...” Masadan yükselen şaşkınlık nidalarıyla tebessüm ettim.

“Ne ara buldunuz yüzbaşım? Görevden göreve koşuyoruz.” Kesik, tek kaşını kaldırmış bakıyorken diğerleri de bu sorunun cevabını bekliyordu anlaşılan.

“Yakında hepiniz öğreneceksiniz zaten. Sırma’nın düğününe birlikte gideceğiz.” Üç gün sonra gördüklerinde en azından bir fikirleri olurdu.

“O zaman ciddisiniz komutanım, evlilik yolun sonu. Böyle ailenizin içine aldığınıza göre sizi etkilemiş olmalı.” Yıldırım gözlerini kısıp durum tespitinde bulunurken başımı salladım.

“Evet, zaten başından itibaren görüşürken evlilik fikriyle başladık ikimiz de. Birbirimizi tanıma aşamasındayız henüz ama şu an her şey yolunda. Annemin bulduğu birisi, yani öncesinde ben de tanıımıyordum.” Bir bakıma haklıydım, Sevda’yı ilk bulduğumuz güne kadar tanıımıyordum.

“Hayırlı olsun,” diyerek kadehini kaldırdı Hüso.

Gece sohbet muhabbet ilerlerken telefonumu çıkarıp Sevda’ya iyi geceler mesajı attım. Birkaç dakika sonra cevap gelince cebime telefonumu geri koyup sohbete döndüm. Gece saatler ilerleyince hep birlikte kalktık. Çok fazla alkol almasam da arabayı otoparkta bırakıp taksiyle döndüm. Sabah karargâha geçmem gerekiyordu, görev planlaması yapmak için. Eve gelince duş alıp direkt yattım.

Sabah uyandığımda üstümü değiştirip kamuflajlarımı giydim. Evden ayrılıp taksiye bindim, kendi arabamı aldıktan sonra da karargâha geçtim. Hüso bugün geri dönüyordu, eşinin ailesi Ankara’da oturduğu için onları bırakmaya gelmişti iki günlüğüne. Karargâha girdiğimde telefonumu çıkarıp Sevda’yı aradım.

“Günaydın,” diyerek açtı telefonu.

“Günaydın. Karargâhta mısın?” Bizimkileri toplantı salonuna giderken görmüştüm ama Sevda yoktu içlerinde.

“Ben de sana haber vermek için arayacaktım. Bugün kendi şubemdeyim, amirlerimle olan toplantıya katılacağım. Örgütün şehir

yapılanmasında çıkan isimler var, davette çekilen fotoğraflardan onlar tespit edilecek. Yarın da bütün günümü Sırma alacak, kına olacağı için onunla olacağım. Düğün gününe kadar sanırım pek bir araya gelemeyeceğiz.” Derin bir nefes verdiğinde kız kardeşimin ablukası altına girdiğini anladım.

“Sırma seni çok bunaltırsa ara gelirim.” Sözlerim karşısında gülen sesini duydum.

“Olur, kurtarıcım olarak çağırırım. Gitmem gerek, toplantı başlıyor. Görüşmek üzere.” Arkadan Timur’un Sevda’ya seslendiğini duydum.

“Görüşürüz, kendine dikkat et.” Telefonu kapattıktan sonra toplantı odasına geçtim.

Sevda’nın amirleriyle yaptığı toplantının bir benzerini de biz yaptık. Uzun saatler örgütün dağıtılması üstünde durduk. Herkesi tek tek deşifre etmemiz oldukça uzun bir zaman aldı. Aynı zamanda iki gün içinde yapılan konuşmaları da dinlememiz gerekti. Öğle yemeğinde bile ayaküstü atıştırdık sadece. Geç saatlere kadar günü raporlar, dosyalar, listelenen isimlerle geçirdik.

Sevda’yla birkaç kez mesajlaşmıştık günümüzün nasıl geçtiği hakkında. Toplantılar bittiğinde hepimiz dosya okuyup ekrana bakmaktan dolayı baş ağrısı çekiyorduk. Henüz işimiz bitmediği için yarın da tüm gün karargâhta olacaktık. Eve gittiğimde direkt üstümü değiştirip yattım. Bugün Sırma’nın kınası için hazırlık yapılmıştı. Küçük bir yer tutmuştuk kına için. Sırma, arkadaşlarıyla yakın akrabaları çağıracaktı sadece. Geri kalan herkes düğün salonuna gelecekti. Bana ihtiyaç olmadığı için kınaya katılamayacaktım. Tamer, arkadaşları ve bizimkiler bir yerde otururuz diye anlaşmışlardı. Bir ara Tamer gidecek kına yakılacaktı sadece. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve uyumaya çalıştım.

Uyandığımda üstümü giyip aşağıya indim. Annem ve Sırma kuaföre gitmek için hazırlanıyorlardı, Tamer gelmişti. Sırma’ya sarılıp öptükten sonra Tamer’le kısaca konuşup evden ayrıldım. Karargâhta kahvaltı yapıp düğün günü kalan işlerimiz için toplantı salonuna geçtim. Bizimkiler de yavaş yavaş gelirken herkes hazırды.

Toplantıya devam ederken telefonuma gelen mesajla hızlıca kontrol ettim.

Sevda: *Günaydın. Bugün işimi erken bitirip Sırma'nın yanına gideceğim. Yoğun bir gün olacak.*

Kara: *Günaydın. Benim işim uzun akşam geç gelebilirim, zaten bizimkilerle bir yerde oturacağız. Benim yerime de eğlen.*

Sevda: *Olur, eğlenirim. (:*

Telefonumu kapatıp yerine bıraktım. Toplantı devam ederken dinleme cihazından yakaladığımız ipuçlarını da not ediyorduk. Öğle yemeğine çıktıktan sonra kaldığımız yerden devam ettik. Akşam olunca Binbaşı'nın verdiği izinle biraz erken çıktık. Yarın ben izinliydim, diğerleri de erken çıkacaktı düğüne gelmek için. Eve uğrayıp duş aldım ve üstümü değiştirdim. Siyah gömlekle siyah ince kumaş pantolon giydim. Saçlarımı kurutup düzelttim. Hazır olunca bizimkilerin gittiği kına gecesinin yapılacağı yere yakın olan kafeye gitmek üzere yola çıktım.

Kafeye geldiğimde Tamer'in arkadaşları ve bizim ekip toplanmıştı. Üst kata oturduğumuzda semaverde çay söyledik. Annem arayınca kına gecesine geçecektik, zaten çok uzun da sürmeyecekti. Sohbet muhabbet ederek geçen bir saatin ardından telefonum çalınca Tamer'i de alıp kafeden ayrıldım. On dakikalık mesafede olan kına yerine geldiğimizde içerisi beklediğimden kalabalıktı. Sevda'yı arayan gözlerim onu kısa süre içinde buldu. Yanında birkaç kız vardı, beni görünce diğerlerine bir şeyler söyleyip bana doğru ilerledi. Yanımdan geçip kapıya çıkınca ben de arkasından ilerledim. Hava oldukça sıcaktı bugün.

"Nasılsın?" dedim kapının önünde karşılıklı durduğumuzda. Üstünde koyu yeşil kalın askılı bir elbise vardı. Saçlarını düz bir şekilde omuzlarının altına bırakmıştı. Güzel görünüyordu her zaman ki gibi.

"İyiyim, biraz kalabalıktan bunaldım o kadar. Zaten yarım saate dağılır herkes kına yakılınca. Sen nasılsın?" Bana doğru baktığında tebessüm etti.

"Ben de iyiyim, bizimkilerle biraz ileride oturuyorduk. Mesaj at-

mayınca kurtarılmaya ihtiyacın olmadığını düşündüm.” Eğer isterse geleceğimi açık bir şekilde söylemişim.

“Daha ailenle resmî bir şekilde tanışmadan birlikte görünmemiz hoş olmaz diye düşündüm. Açıkçası bugün Sırma beni annenle tanıştırdığından itibaren gözleri sürekli üstümde hissediyorum.” Gerginliğini saklamaya çalışarak güldüğünde, annemin kınadaki herkese, “*Oğlumun evleneceği kız,*” dediğine emindim Sevda için.

“Rahatla, yarın herkes anlaması gerekeni anlar.” Ona doğru baktığımda başını usulca salladı ve sonra bana doğrudan baktı.

“Peki ben ne anlamalıyım?” Direkt olarak sorduğunda hiç çekinmeden cevabını ona verdim.

“Eğer istersen hayatıma dâhil olacak kadınsın sen, kimseden bir çekincen olmasın Sevda. Ben sana bu hakkı tanıyorum, sen de bana hayatında olma hakkını tanırsan birlikte bir yola çıkacağız.” Sözlerimle önüne düşen saçını kulağının arkasına ittim, temasımla şaşıırırken tebessüm etti.

“Abi, gidiyoruz.” Tamer’in seslenmesiyle arkamı döndüm, kına bitmişti demek.

“Tamam, geliyorum.” Tamer giderken ben de Sevda’ya döndüm.

“Yarın seni evden alırım, konuşuruz.” İçeriye girmek için bir adım geri atıp kapıya yöneldi.

“Görüşürüz, iyi geceler,” dedi onaylayarak.

Arkamı dönüp Tamer’in yanına doğru ilerlerken Sevda’nın sesiyle durdum. “Kara!”

Ona doğru döndüğümde yüzünde derin bir ifade vardı.

“Ben de sana o hakkı tanıyorum.”

Başımı sallayıp gözlerine baktım. Arkasını dönüp içeriye girdiğinde derin bir nefes aldım. Tamer’le birlikte bizimkilerin yanına döndüm. Kına gecesi bittiğinde bizimkileri almaya gitmişim ama Sevda ablasıyla geldiği için eniştesi almıştı onları. Bizimkileri alıp eve geçtim. Sabah erken kalkacağımız için ve herkes yorgun olduğundan evlere dağılmışlardı.

Sabah kalkıp bizimkilerle kahvaltı etmek için aşağıya indim.

Annem, ben ve Sırma birlikte kahvaltı yaptıktan sonra Tamer kuaföre bırakmak için gelmişti. Sırma, annem ve Tamer evden çıkarken ben de yukarı çıktım. Akşam salona gitmeden hazırlanacaktım. Şehir dışından gelen teyzem ve dayımları alıp eve getirmem gerekiyordu. Amcamlar da dün köyden dönmüş, kendi evlerine yerleşmişti. Otogara geçip dayım, yengem, teyzem ve kuzenlerimi aldım. Eniştem vefat ettiği için teyzem iki oğluyla birlikte tek başına Amasya'da yaşıyordu. Eve döndüğümüzde onlar yerleşirken Sırma kuaförden geldi. Dış çekime gidecekleri için eve eşyalarını bıraktılar.

“Çok güzel olmuşsun, peri kızı gibi...” Sırma beyaz gelinliği içinde çok güzel görünüyordu. Benim kız kardeşim sevdiği adamla evleniyordu, onun için mutluydum. Üstelik uzağa da gitmiyordu, bir üst katta hemen yanımızda olacaktı.

“Abi... Seni çok seviyorum.” Sarıldığımızda gözlerim dolarken burnumdan derin bir nefes aldım. Ayrılınca bu sefer anneme sarıldı.

Tamer'le birlikte evden çıktılar. Ben de hazırlanmak için kendi evime çıktım. Sevda'yı evden alacaktım. Aradığımda hazır olduğunu söyledi, sesi oldukça heyecanlı geliyordu. Siyah takım elbisemi giydikten sonra vestiyerden ayakkabılarımı çıkardım. Aynada son bir kez kendimi kontrol ettikten sonra evden ayrıldım. Önce dayımları ve teyzemleri düğün salonuna bıraktım, ardından Sevda'nın evine doğru yola çıktım.

Kapının önüne gelince Sevda'yı aradım. Telefonu meşgule attı ve bir süre sonra binanın kapısı açıldı. Sevda bana doğru ilerlemeye başladı. Üstüne giydiği ip askılı siyah elbise belinden bollaşıyor etekleri yere kadar geliyordu. Üstü ışıltılı olan elbisenin diz üstünden gelen bacak yırtmacı vardı. Saçlarını geriye doğru taramış, kulaklarına minik parıltılı küpeler takmıştı. Nefes kesici görünüyordu.

“Nasıl olmuş?” Yanıma geldiğinde kendi etrafında dönerek bana baktı.

“Çok güzel olmuş,” dedim tebessüm ederek. Belinden tutup eğilip yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Bir an olduğu yerde kalsa da ona uzandığım yanağıma o da belli belirsiz bir öpücük bırakıp geri çekildi.

Arabaya bindiğimizde ben az önceki hâlimize tebessüm ederken Sevda heyecanlı görünüyordu. Düğün salonu çok uzakta değildi, resmî olarak beraber olduğumuzu bugün herkese duyurmuş olacaktık.

“Kara, erken olmadığına eminsin değil mi?” Sevda endişeli bir ses tonu kullanınca kaşlarım çatıldı.

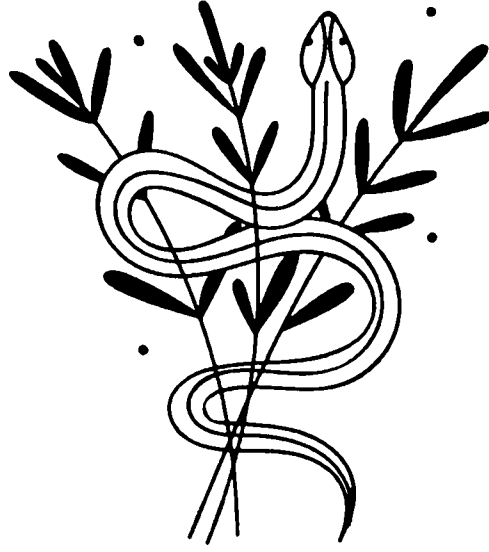
“Ben eminim Sevda ama eğer sen değilsen bekleyebiliriz.” Dün gece ona bunu sormak istemiştim aslında ama olumlu olarak cevap verince hazır olduğunu düşünmüştüm.

“Kendimden eminim, sadece karar verirken net olmak istiyorum. Beklemeye gerek yok, elbet herkes bir gün öğrenecek.” Sevda’nın kesin cevabıyla başımı salladım.

Düğün salonuna geldiğimizde arabayı park edince indik. Kolumu uzattığımda beklemeden koluma girdi.

Salondan içeriye girdiğimizde Sırma ve Tamer henüz gelin odasından inmemişti. Salonun iç kısmına geçtiğimizde olduğum yerde durdum. Benim duraksamamla birlikte Sevda da durdu. O an alkışlar yükselirken Sırma ve Tamer salona giriş yaptı.

“Abi...” dedi Tamer içerideki bütün seslere rağmen net bir şekilde duyulurken. Baktığı yere başımı çevirdim herkes gibi. Eylem ve Timur tam karşımızda duruyordu.

Bölüm 6

Sevda

Kolunda duran elimden bakışlarımı çektim. Siyah takım elbisesinin içinde öyle güzel duruyordu ki yol boyunca ona baktığımı fark etmemişti büyük ihtimalle. Bir adama siyah ancak bu kadar yakıştırdı. Bal rengi harelerinin içinde titreşen o ışık demeti, gözlerime her değdiğinde kalbimde derinden gelen bir sarsıntı oluşuyordu. Şimdi yanımda dururken kalbini bana açmış ve bunu kimseden çekinmeden, saklamadan yapmıştı. Beni hayatının içine tamamen almıştı beraber adım attığımız bu yolda.

Alkış sesleri yükselirken Sırma görüş açıma girdi. Sabah yanında kuaföre gitmiş, sonrasında ben kendi evime geçmiştim. Kara beni alacağını söylemese, Sırma ile birlikte gelirdim düğün salonuna büyük ihtimalle. Tamer'le el ele çok güzel görünüyorlardı.

Sonra birden Tamer'in yüz ifadesi değişti, gülümseyen yüzü soldu ve odağı kaydı. "Abi..." dedi hepimizin net bir şekilde duyacağı ses tonuyla. Başım istemsizce baktığı yöne çevrildiğinde onları gördüm.

Eylem ve Timur yan yana duruyorlardı. Hayır, hayır. İkisi el ele, yan yana duruyorlardı. Zorlukla yutkunurken bakışlarım ellerinde

kaldı bir süre. Bunun nasıl mümkün olduğunu idrak edemeyen benim şok geçiriyordu.

Kara'nın öne doğru bir adım atmasıyla ben de ilerledim. Sırma ve Tamer tam ortada öylece donup kalmışken herkes de oldukça sessizdi. Elimini Kara'nın kolundan çektim ama gerisinde kalmadan yanında yürümeye devam ettim. Kara, Tamer'in yanına ilerleyip kulağına bir şeyler söyledi. Tamer başını sallayıp Sırma ile birlikte yürümeye devam etti ve ben ne zaman sustuğunu bile bilmediğim müziğin yeniden başladığını duydum.

"Sevda yanıma gel." Kara'nın seslenmesiyle birlikte geride kaldığımı fark edip bana uzattığı elini tuttum.

Başımı kaldırdığım an Timur'la göz göze geldik. Biraz önce benim onlara baktığım gibi Kara ile birleşen ellerimize bakıyordu. Yanındaki kadına bakmamak için başımı dik tutup önüme bakmaya başladım. Onu görmek, ona bakmak, onun sesini duymak istemiyordum. Yanımdaki adamın bir zamanlar onunla olduğunu, onu sevdiğini bilmek bana fazlasıyla yetiyordu.

Geldiğimiz masada gözlerimi gezdirdim. Kara durunca ben de buraya neden geldiğimizi anlamak için ona baktım. Kenara çekildiğinde görüş alanıma giren Meryem teyzeyle anlamış oldum. Dediği gibi beni annesiyle tanıstırıyordu. Uzattığı eli öpüp başıma koydum ve yüzüme bu anın heyecanını yaşayamasam bile hissettirmeyen bir tebessüm kondurdum.

"Merhaba, ben Sevda," dedim ilk adımı atarak.

"Merhaba kızım. Ay nasıl da güzel maşallah." Meryem teyze gülümseyerek elimi tutarken, yıllardır hayalini kurduğum anların yaşandığına inanmakta güçlük çekiyordum.

"Teşekkür ederim efendim." Mahcup bir şekilde başımı hafif öne eğerken birkaç dakika da olsa aklımdan çıkmıştı biraz önce olanlar.

"Teyzem Güler, dayım Hakan, kuzenlerim Mete ve Metin." Kara'nın masadakileri teker teker tanıtmalarıyla herkesle kısa süre içinde tanıştım.

Nikâh merasimi başlarken geriye doğru döndüğümde en ön masada Tamer'in ailesinin yanında oturan Eylem ve Timur'u görmemle bütün gerginliğim geri geldi. Kara elimi sıkıca tutarken ona baktım. Gözlerini yanımda olduğunu belirtircesine açıp kapattı. Başımı usulca sallayıp elini daha sıkı tuttum. Nikâh için Sırma ve Tamer'in çaprazında kalan sandalyelere oturduk.

Sırma ve Tamer'e sorulan soruların ardından gelen *evet* cevaplarıyla büyük bir alkış tufanı koptu. Şahit olarak bize sorulunca ikimiz de *evet* dedik. Sırma bana bakıp tebessüm ederken Tamer'in ayağına da basmıştı. Eylem'i görmüştü ama bugün onun en mutlu günüydü. Yine de Tamer'in abisinin Timur çıkması hâlâ üzerimizdeki şok etkisini koruyordu. İlk dans için onlar sahneye geçerken biz de kenarda durup onları izlemeye başladık.

"Biliyor muydun kardeş olduklarını?" Daha fazla içimde tutamadığım soru dudaklarımdan döküldü.

"Tamer'in abisi olduğunu biliyordum ama Timur bana da sürpriz oldu. Ailesel nedenlerle bir süredir görüşmüyorlar, nedenini hiç sormadım. Tamer ve Sırma'nın istemesine, nişanına da gelmediği için hiç tanışmadık." Sert ve keskin cümleleri gerginliğini ortaya koyuyordu ama kardeşinin düğün günüydü ve bu yüzden sessiz kalıyordu.

"Diğer çiftleri de dansa alalım." Anonstan sonra ikinci şarkının çalmasıyla sahne kalabalıklaştı.

Kara elimden tuttuğunda birlikte bir köşeye çekildik. Ellerini belime koyduğunda ışıklar loş bir hâl aldı. Kırmızının tonları göz bebeklerine değerken ellerimi omuzlarına koydum. Sırtımı saran ince kumaşın üstünden ellerinin sıcaklığı kendini belli ederken derin bir nefes aldım. Ana odaklandım her şeyi bir kenara bırakıp.

"Annem seni çok sevdi." Beni yumuşatmak için başka konu açtığına emindim ama geri çevirmedi. Başka şeyler düşünmeye ihtiyacım vardı.

"Ben de anneni sevdim, daha önce birkaç kez görmüştüm aslında Meryem teyzeyi. Sırma'yla lisede çok yakındık, üniversitede biraz uzaklaşsak bile sonradan arayı kapattık." Beni hatırlamadığını bildi-

ğimden rahatça söylüyordum. Daha önce beni görmüştü, hatta yan yana bile gelmiştik lise mezuniyet töreninde. Geçmiş daha dün gibi canlandı gözlerimin önünde.

“Sevda, abim gelmiş.” Sırma’nın heyecan dolu sesiyle ben de etrafa bakmaya başladım.

Gelmişti. Gözleri uykusuz olduğunu belli edercesine küçülmüş, yüzünde yorgun bir tebessüm vardı. Sırma’yı görünce ona doğru adımladı elinde güzel bir buket çiçekle. Sarıldıklarında Sırma’nın kısa boyu göğsüne ancak geldi. Çiçekleri koklayıp abisinin koluna girdi mutlulukla. Sonra bana doğru dönüp yanlarına gelmem için el salladı. Öylece durup onları izlediğimi fark etmişler miydi bilmiyorum ama kaçarsam garip olacağını düşünüp zorlukla yürümüşüm o birkaç adımı.

“Abi, Sevda benim en yakın arkadaşım.” Sırma beni abisine tanıttığında belli belirsiz bir baş salladı sadece.

“Hadi abim, eşyalarını al da eve geçelim. Annemin yanına uğrayacağım hastaneye.” Yumuşak ses tonuyla kız kardeşiyle konuşurken gözleri bir kez bile değmemiştii bana.

Belki değseydi bakışları görürdü on sekiz yaşında, hayatının baharında onun için kara bir yazıyı sırtlanmış genç kızı... Ama o ne baktı ne de gördü beni.

“Tamam abi.” Sırma bana doğru dönüp sıkıca sarıldı ve demetin içinden çıkardığı beyaz gülü uzattı.

“Görüşürüz Sevda, akşam ararım seni.”

Gülü elinden aldığımda tebessüm edip, “Görüşürüz,” dedim sadece.

Kara, kolunun altına aldığı Sırma’yla birlikte arkasını dönüp giderken ben elimde bir beyaz gülle onlara baktım.

“Sevda,” diyen ses beni bugüne döndürürken eğdiğim başımı yukarı kaldırdım.

“Efendim.” Bana doğru eğildiğinde dudakları tam kulağımın dibinde nefesini verdi. Boynumdan aşağıya süzülen sıcak nefesi benimde son buldu.

“Timur’la arana mesafe koymayı istesem, senden çok şey istemiş olur muyum?” Ses tonu talepkâr bir tona sahipti, hayır demek mümkün değilmiş gibi.

Gözlerimi kapatıp etkisinden kurtulmak için sorusunu düşündüm. Timur’la çok yakın değildik ama aynı şubede olduğumuz için sürekli yan yana geliyorduk. Şimdi o Eylem’le yani benim sevdiğim adamın eski nişanlısıyla buradaydı. Aralarında ne olduğunu bile bilmiyordum. El elelerdi, masada da birlikte oturuyorlardı. Aklıma düşen şüpheyile gözlerimi açtım. O an biten dans şarkısı ve değişen müzikle aramıza biraz mesafe koyduk.

“Ben bir lavaboya gideceğim.” Sorusunu yanıtsız bırakmamla kaşları çatılırken arkamı döndüm ona. Hızlı adımlarla ilerlerken beni durdursun istemiyordum.

Kadınlar tuvaletine girdiğimde aynada kendime baktım. Küçük çantamı masanın üstünde bırakmıştım. Ellerimi yıkayıp boynumu ıslattım biraz. Saçlarımı geriye doğru itip derin bir nefes aldım. Kapı açılırken aynadan içeriye giren kadını gördüm. Yan tarafıma geçip ellerini yıkadı, yüzünde kibirli bir ifade vardı.

“Ah, insanlar ne kadar da ne giyeceğini bilmiyor. En güzel elbiseler hiç olmayan kadınların üstünde.” Konuşmasıyla birlikte aynada göz göze geldik. Bakışlarımı çekip ona doğru döndüm. Eylem tam yanımda duruyordu.

“Oldukça haklısınız. Elbisenizi çok beğendim bu arada,” dedim yüzüme yerleştirdiğim samimiyetsiz gülümsemeyle. Dudakları aralandı, gözleri kısılırken bir şey diyecek oldu ama sonra kendini topladı.

“Tanışmadık sanırım. Ben Timur’un nişanlısıyım, Eylem Akçay,” dedi elini uzatarak keyifli bir gülümsemeyle.

“Sevda Ilgaz.” Uzattığı eli kısaca sıkıp geri çekildim.

“Siz kiminle birliktesiniz? Daha önce görsem tanırdım ama isminizi çıkaramadım.” Beni süzerken cevabımı oldukça merak ediyordu gibiydi.

“Kendimi tanıtırken bir başkasına ihtiyaç duymuyorum, özel-

likle bir erkeğin ismini kendi ismimin önüne koymayı. Beni Sevda Ilgaz olarak bilmeniz yeterli.” Ellerimle saçlarımı düzeltiyor gibi yapıp aynaya geri döndüm. Burada kurduğu tuzağa düşecek birisi yoktu, tehlikeli bir kadındı Eylem.

Nişanlılardı ama bunu bir kez bile dile getirmedi Timur. Neden-se bu oldukça garipti, operasyonda konuşulurken bile nişanlı olduğunu söylemedi. Timur ve Kara arasındaki garip gerilimi düşündüm ama bu pek mümkün değildi. Kara, Timur’u daha önce tanımadığını söyledi ama Timur, Eylem dolayısıyla Kara’yı tanıyor olabilirdi. Kafam gittikçe karışıyordu.

“Kara’nın eski nişanlısıyım ama sen bunu biliyorsundur zaten, Karahan ailesine bu kadar yakın olduğuna göre.” Beni yaralamaya çalışacağını zaten anlamıştım ama direkt yüzüme söyleyecek cesareti bulacağını düşünmemiştim.

“Dediğiniz gibi adı üstünde eski. Size bir bilgi vermek isterim. Eski demek, geçmişte kalmış demek. Size iyi günler,” diyerek yanımdan geçip direkt kapıdan çıktım. Sinirle adımlarımı atarken karşımda gördüğüm adamla duraksadım.

“Gelmeyince merak ettim,” diyerek açıkladı Kara, gözlerime bakarak.

“Geldim, hadi gidelim.” Biraz sonra Eylem’in de arkamdan çıkacağını biliyordum, onu görmesini istemiyordum.

Tam arkamızı dönmüşken arkamızda kalan kadının yanımdaki adama seslenmesiyle duraksadım. Bedeninin gerildiğini hissedebiliyordum.

“Kara, bekle!”

İleriye doğru bir adım atacakken önümüze geçen Eylem yolumuzu kesmişti. Ellerini göğsünün altından bağlayıp alaycı bir gülümseme kondurdu yüzüne. Ona bakmak istemesem bile tam karşımda duruyordu. İnkâr edip kabullenemediğim her şey, tam karşımda kanlı canlı duruyordu.

“Ne istiyorsun?” Sert ve otoriter ses tonunu duyduğumda o an Kara’nın karşısında değil de yanında durduğuma sevindim. Bu ses

tonunu bana kullansa sanırım bir daha yüzüne bile bakamazdım.

“Ayıp ediyorsun, sen benim nişanıma geldiğinde ben böyle mi davrandım sana?” Eylem’in sözleriyle aniden bakışlarım Kara’ya döndü.

“Eylem, nişanlının yanına git.” Baskın ses tonu daha fazla konuşmamasını isterken Eylem’in gözleri beni buldu.

“Yanındaki adama fazla güvenme derim, daha birkaç gün önce gece yarısı evinde kim varmış sor ona. Güzel bir geceydi Kara, tekrar yapalım. Size iyi eğlenceler.” Arkasını dönüp yüzündeki sinsi ifadeyle beklemeden gitti.

Arkasında sarsılmış bir hâlde beni bırakırken güldüğüne emindim. Yan taraftaki gelin odasına kayan bakışlarımla ilerlemeye başladım, arkamdan geleceğine emindim. Biraz sonra açılan kapıdan içeri girdim ve kapı arkamdan kapandı. Kara, en başından beri Timur ve Eylem’i biliyordu. Beni kıskandığını düşündüğüm anlarda bile o, Eylem için Timur’la arasına sert duvarlar örüyordu.

“Biliyordun ama bana söylemedin. Bana Timur hakkında şeyler sorarken bile aklında Eylem vardı.” Hayal kırıklığıyla birleşen ses tonum bütün duygularımı açıkça anlatıyordu.

“Biliyordum ama yemin ederim ki Eylem için sormadım. Sadece durumu nasıl anlatacağımı bilemedim.” Ellerini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes verdi.

“Peki gece yanına gelmesi... Nişanlı olduğunu bile bile, üstelik benimle görüşürken onu evine aldın mı?” Kırgınlığıma eklenen kızgınlığımla nefeslerim hızlandı. Yüzüme bile bakmıyordu.

“Söyle hadi! İnkâr et! Bir şey yap Kara, ne olur bir şey yap ikna et beni!” Gözlerim dolarken giderek yükselen ses tonumla başımı kaldırıp gözlerimin içine baktı.

“Sevda,” dedi. O bir kez ismimi söyledi, ben bin kez dudaklarının arasında öldüm. “Sana yalan söyleyemem.”

“Ben... Ben seni hiç tanıyamamışım. Ben şu kısa zamanda yanımda olan adamın sözüne inanmıştım.” Omuzlarım düşerken bir

adım geriye doğru attım. Sırtım duvara değerken titreyen ellerimi bedenime sardım.

Gözlerinin bal rengi tonu bile yetmiyordu bakışlarındaki o ifadeyi silmeye. Bana doğru bir adım attığında kollarımın üstüne ellerini koydu ve başını eğip alnını alnıma yasladı.

“Git,” diye fısıldadım tenimde bedeninin sıcaklığını, nefesinin esintisini tenimde hissederken.

“Gidemiyorum,” dedi içini çekerek. “Beni sana getiren iradem, gitmeme izin vermiyor. Bir adım geri atsam cehennem çukurlarına düşecek gibi hissediyorum, bir adım önümde cennet beklerken bana git deme. Gidemem Sevda, gidemem.”

Öyle bir *gidemem* diyordu ki *kal* diyesim geliyordu her defasında. Yine de bana yalan söylemese bile doğruyu da anlatmamıştı. O kadını o gece eve almıştı, beni tanıyorken hayatına almak için adım atmışken onun yanındaydı. Kabul edemiyordum bunu, kabullenemiyordum. Bunca yıldan sonra böyle olması ihanetti kalbime, sevgime.

“Böyle olacaksa şimdi başlamadan bitsin. Ben, başka bir kadının gölgesinde yaşayacak birisi değilim. Gece yarısı eski nişanlısını evine alacak bir adama ne güvenirim ne de severim. Konu ne olursa olsun geçmişin izlerini gözlerinde taşıyan bir adamla işim olmaz benim.” Bir kez bile titremeyen sesimle dik duruşum karşısında aldığım her nefeste ciğerlerime dolan havayla birlikte içimde kopan fırtına hiçbirini, hiçbirini bilmiyordu.

“Sana yalan söylemedim, sadece anlatamadım. İlk karşılaştığımız gündü, akşam birlikte yemek yedikten sonra eve gittim. Kapıyı açtığımda birden karşıma çıktı, yemin ederim sana Sevda hiçbir şey olmadı aramızda. Ona yeni bir sayfa açtığımı ve yoluma seninle devam edeceğimi söyledim. Biliyorum, bunları benim yerime ondan duyduğun için kızdın ama sana daha birkaç gün önce söyledim beni yargılamadan infaz etme, önce dinle.” Başının omzuma yaslı olmasıyla aldığı her nefeste tenime değen soluğu, durumu içinden çıkılmaz bir hâle sokuyordu.

Kara’nın anlamadığı, daha doğrusu bilmediği bir şey daha vardı.

Ben sadece kızgın değildim. Derinden gelen, kalbimin en içinde bir kırgınlık vardı. Eylem'i bunca yıl üstüne görmem yetmiyormuş gibi bir de üstüne eklenen sözleri benim son raddeye gelmemi sağlamıştı. Yıllarca sevdiğim adamın eski nişanlısı resmen bana birkaç gece önce birlikte olduklarını ima etmişti. Görev arkadaşım dediğim, en büyük sırrımı paylaştığım kişiyle nişanlıydı üstelik.

Kollarımı kendime doğru çekip Kara'nın benden uzaklaşmasını sağladım. Başını kaldırdığı an göz göze geldik. Derin bir nefes verip usulca kenara çekilip etki alanından çıktım.

"Konuşacağız ama dediğim her şeyin arkasındayım. Senden duyacağım şeyleri bir başkasından duyacaksam bu ilişki yürümez Kara. Aramıza bir üçüncü kişiyi dâhil edeceksen ben yokum." Yanından geçip biraz önce girdiğim kapıdan çıktım.

Düğün salonundan gelen baskın müzik sesiyle birlikte adımlarımı Sırma'nın yanına doğru attım. Arkamdan Kara'nın geldiğini biliyordum ama onu kendimden uzak tutacak, triplere girecek kadar aptal değildim. Birlikte sahne arkasından masaların olduğu bölüme ilerledik. Biraz sonra Meryem teyze bizi görünce gülümseyerek yanındaki kız kardeşine bir şeyler söyledi. Sırma ve Tamer oyun havası eşliğinde pistte yerlerini almıştı.

"Bizimkiler geldi." Kara'nın sesini duyunca başımı giriş kapısına çevirdim. Yıldırım, Fırat ve Kesik içeriye girdiler. Selam vermek için öne doğru çıktığımda onlar da bizi fark etti.

"Hoş geldiniz." Gülümseyerek hepsiyle el sıkıştım kısaca.

"Hoş bulduk Sevda." Hepsinin yüzünde biraz şaşkın bir ifade vardı. Özellikle Kara ve beni yan yana görmenin de etkisi vardı sanırım.

"Hayırlı olsun yüzbaşım." Kesik, elini Kara'nın omzuna vurup bana doğru baktığında başımı hafif öne eğdim. Sanırım bu gece herkes öğrenmişti.

"Sağ ol üstegmenim," diye cevapladı Kara bana doğru bakıp.

Onlar için ayrılan masaya geçtiklerinde ben sonunda oturmayı başaran Sırma'nın yanına doğru ilerledim. Tamer, arkadaşlarıyla

birlikte halay çekiyordu. Masaya yaklaştığımda yüzünden tedirgin bir ifade geçti. Eylem yüzünden olduğunu biliyordum ama bugün onlar için yeterince zorken gülümseyip yok saymaya çalıştım. Yanına geldiğimde kenardaki sandalyeyi çekip oturdum.

“Sevda, yeminle haberim yoktu. Bilsem sana önceden kesin söyledim. Tamer abisi olduğunu söyledi ama yıllardır görüşmedikleri için ben hiç görmemiştim. Eylem’in gitmesini...” Hızlı hızlı konuşurken elimi kaldırdım susması için.

“Sakin ol Sırma. Biliyorum sen beni üzecek hiçbir şey yapmazsın, benden önce o kadının gelmesi abini üzer diye istemezsin. Benim için sorun yok, geçmiş gitmiş bir mevzu. Üstelik artık başka bir adamla nişanlı. Senden sadece bu gecenin keyfini çıkarmanı istiyorum.” Elimi elinin üstüne koyup yanında olduğumu belirttim.

“Üstümden bir yük kalktı Sevda. Sen abim için gerçekten değerlisin. Şu an bile sana bakıyor.” Gülererek başıyla arkamı işaret ettiğinde biraz önce ekibin oturduğu masaya baktım.

Kara, ona baktığımı fark ettiğinde göz kırptı. Kalbim yine hızlanırken bakışlarımı kaçırıp önüme döndüm. Sırma bu hâlime gülerken elimi hızla atan kalbimin üstüne koymamak için direndim. Müzik değişmiş, pistteki herkes yerine geçerken Tamer’in gelmesiyle ben de yerimden kalktım.

“Şimdi gelinin abisini ve arkadaşlarını harmandalı için sahneye davet ediyoruz.”

Elinde sazı olan adamın mikrofondan konuşmasıyla birlikte gözlerim Kara’ya kaydı. Diğerleriyle birlikte ayağa kalkıp piste doğru adımlarken ben de sahnenin kenarından geçiyordum. Karşı karşıya geldik. “Sende dursun.” Elindeki ceketi omuzlarıma bıraktıktan sonra yakasını düzeltti. Başımı salladım usulca.

Müzik başlarken Fırat’ın karşısına geçti, ben de en öndeki masada oturan Meryem teyzenin yanına ilerledim. Kimseyi tanıımıyordum ama bu gece çoğu gözü üstümde hissediyordum. Meryem teyzenin yanındaki boş sandalyeye oturduğumda tebessüm etti. Ben de gülümseyip önüme döndüm. Kara’nın açılan kollarıyla geniş omuzları gerilen siyah gömleğinden belli oldu.

Timur ve Eylem etrafta görünmezken gittiklerini düşünmek istiyordum. Her ne kadar Kara'ya güvenmek istesem de Eylem eski nişanlısı, bir zamanlar sevdiği kadındı. Bu acı gerçeği geçmişte her defasında kendime hatırlatıp ne kadar kabullenmiş olsam da bir türlü içimden çıkmıyordu o yaralayan his. Onun ilk sevdiği, ilk gözlerine baktığı, ilk elini tuttuğu kadın ben değildim. Bu öyle bir çıkmazdı ki... Sadece o telafi edebilirdi bu hislerin bende bıraktığı etkiyi.

Derin bir nefes alıp arkadaşlarıyla birlikte senkronize bir şekilde harmandalı oynayan Kara'yı izledim. Polis düğünlerinde de çokça olurdu zeybek, harmandalı oynayanlar ama ben bu oyunu Kara kadar iyi oynayanı hiç görmemiştim. Gözleri gözlerime değdiği an başını hafifçe eğdi gözlerini benden çekmeden. Usulca koydu elini göğsüne, selam verir gibi kaldırdı yukarıya. İçeride alkış ve ıslık sesleri yükselirken herkesin dikkati dörtlünün üstündeydi.

Elimdeki küçük çantanın içinden titreşim yükselirken çantayı açıp telefonu aldım. Annemin aradığını görünce kalabalıktan uzaklaşıp salonun bahçeye açılan kapısından çıktım. Birkaç kişi burada durmuş sigara içiyordu. Saat akşamın hafif esintisinden Ankara'nın ayazına evrilmiş, yapraklar rüzgârın etkisiyle hışırdamaya başlamıştı. Kapanan aramayla tuş kilidini açıp beklemeden annemi aradım direkt.

"Kızım, ne yaptın?" diyerek açtı telefonu.

"Düğün devam ediyor anne, içerisi gürültülüydü açamadım. Sen ne yaptın?" Kara'nın omuzlarımda olan ceketine biraz daha sarıldım. Burnuma dolan kokusuyla derin bir nefes aldım.

"Ablan çok ısrar etti onlara geçtim ben de. Bu gece burada kalacağım. Enişten alsın mı seni?" Arkadan gelen ablamın sesiyle duraksadım.

"Yok anne, ben direkt eve giderim. Sabah işe gideceğim zaten ablamlardan zor olur." Duş almam, üstümü de değiştirmem gerekiyordu. Ablamların evi pek yakın değildi bizim eve üstelik.

"Tamam kızım, kendine dikkat et." Ne kadar polis olsam da annem yalnız başına iki kız çocuğu büyüttüğü için temkinliydi. Bizi de böyle yetiştirmişti.

“Merak etme anne, iyi geceler. Ablam ve enişteme selam söyle.” Telefonu kapattıktan sonra etrafa baktım.

İçeriden gelen yüksek müzik sesine rağmen çok fazla gürültü yoktu. Kalabalık ortamlara Emniyet’te oldukça alışıkım ama yüksek sese çok fazla tahammül edemiyordum. Sırma’yı yalnız bırakmamak için arkamı dönüp salona doğru ilerledim. Kolumdan tutulmasıyla adımlarım durdu bir anda. Başımı arkaya çevirdiğimde kolumda duran elini çekti.

“Konuşabilir miyiz?” Timur’un gözleri yüzümde gezerken yönümü ona çevirdim.

“Tabii.” Kollarımı birbirine sarıp konuşmasını bekledim. Diyecek neyi vardı açıkçası merak ediyordum, buraya gelmişken onu dinlemek istiyordum.

“Seni zor durumda bırakmak istemezdim buraya gelerek ama benim de bir tane kardeşim var, düğününe gelmek istedim.” Ellerini cebine koyup sakın bir ses tonuyla konuştuğunda tek kaşımı kaldırdım.

“Senin buraya gelmen beni zor durumda bırakmaz. Eğer yanında getirdiğin nişanlın için bunu söylüyorsan benimle değil Kara’yla konuşmalısın. Sonuçta bu ona karşı yapılmış bir saygısızlıktı.” Sözlerim kendimden emin çıkarken Timur şaşırmış gibiydi. Alttan alacağımı ya da önemli olmadığını söyleyeceğimi bekliyorsa yanılıyordu. Eylem bu gece buraya gelmemeliydi, Timur ile nişanlı olsa bile bir zamanlar onun Kara’nın hayatında olduğunu herkes biliyordu. Herkes bir şey söyleyecek, Sırma’nın düğününün önüne geçecekti bu dedikodu. Sırf bu yüzden bile o kadını getirmemeliydi.

“Geçmiş, geçmişte kaldı Sevdâ. Kara ve Eylem’in hiçbir alakası olamaz, buna izin vermem.” Sert bir tavra bürünen Timur’un karşısında alayla güldüm.

“Emin misin? Daha bir saat önce bana, Kara ile birkaç gece önce görüşüklerini söylüyordu. Sen yine de o kadar emin olma Timur, Eylem seni nasıl kendine inandırdı bilmiyorum ama hâlâ Kara’nın peşinde. Şimdi ister nişanlına hesap sor ister bunları sineye çek, beni ilgilendirmez ama senin nişanlın benim karşıma çıkarsa işte o

zaman karşında bu kadar sakın bir Sevda bulamazsın.” Aıkça her şeyi söyledim, gerisini düşünmek ona kalmıştı. Ciddi bir tavra bürünerek arkamı dönüp ilerlemeye başladım, daha fazla burada durmanın bir anlamı yoktu.

“Sevda,” dedi Timur iki adım atmışken. Başımı çevirip ona baktığımda yüzü ifadesizdi ama gözleri bir an bile çekinmeden baktı bana.

“Senin bana anlattığın kişinin kim olduğunu biliyorum, hatırlıyorum.” Bakışları benden çekilirken zorlukla yutkundum.

Sırtım birine çarparken sımsıkı tuttu beni. Başımı hafifçe kaldırdığımda Kara, ellerini kollarıma koymuş ceketinin üstünden sarıyordu beni. Bakışları Timur’un üstündeyken yavaşça bana doğru döndü ve bal rengi hareleri burada ne yaptığımı sorgular gibi üzerimde gezindi.

“Seni aradım içeride ama bulamadım.” Sakin ses tonunun aksine bedeninin gerildiğini hissediyordum.

“Annem aradı, konuşmak için bahçeye çıkmıştım. İçeriye gidelim, Sırma bekliyordur.” Sesimin titrememesi için kendimi sıkarken elimdeki telefonu tuttum sıkıca.

“Gidelim,” dedi Kara sadece. Parmakları bileğimden aşağı hareket ederken avcumun içine yayılan sıcaklığıyla elimi tuttu sıkıca. Başımı hafifçe kaldırıp gözlerine baktığımda beni kendine doğru çekti iyice ve el ele yürümeye başladık.

Timur geride kalırken bize seslenmedi ya da başka bir harekette bulunmadı. Yine de içimden bir ses bu konuşmanın burada kalmadığını söylüyordu. Düşüncelerim birbirine girerken gözlerimi aşağı indirip ellerimize baktım. Kalbim küçük bir spazmın etkisine girerken derin bir nefes verdim. Yıllarca âşık olduğum adamın elini tutuyordum, bu hem imkânsız hem de inanılmazdı. Bir zamanlar onun için bir yabancıydım, bu kalbimi kırıyordu. şimdi yanında olan kadındım, kalbimi paramparça etmesinden korkuyorum.

Büyük salona girdiğimiz an yüksek sesli müzik duyulurken ekibin olduğü masaya ilerledik. Kara’nın elini çekmesini bekledim ama tam aksine kalabalık ortamda beni kendine daha çok çekti. Biraz

sonra masada yan yana oturmuştuk. Kendi aralarında ettikleri sohbetlere biz de dâhil olmuştuk. Kara'nın mahalleden arkadaşları ve eşleri de gelmiş, onlar da düğüne katılmıştı. Birkaç kez Sırma'nın isteğiyle karşılıklı oynamış, yanında yerimi almıştım. Gecenin ilerleyen zamanlarında başka bir sorun çıkmamıştı. Sırma ve Tamer arabalarına binip giderken el salladım arkadaşşıma.

“Kahve içmek ister misin?” Kara'nın sorusuyla ona doğru döndüm.

“Kahve bir fincanlık olur, benim seninle işim bir fincanlık değil. Çay içelim biz seninle, demini almasını bekleyelim.” Gözlerine bakarak dimdik bir şekilde durup konuştuğumda gözleri kısıldı, dudağı yukarı doğru kıvrıldı.

“Çay içelim,” diyerek arabasının kapısını açtı. Yan tarafına binip kapattım kapıyı.

“Bildiğin çay bahçesi ya da kafe var mı yakınlarda?” Emniyet kemerini takıp bana doğru dönmüştü. Arabayı çalıştırıp yola çıktığında evin adresini vermeme gerek yoktu, daha bu sabah beni evimden almıştı.

“Annem bugün ablama gitmiş kalmaya, ben demlerim çayı. Konuşacağım şeyleri kalabalık bir ortamda söylemek uygun olmayacak sanırım.” Aslında çok da düşünmeden cevap vermiştim ama garip kaçacağını sanmıyordum. Kırmızı ışıktaki durduğumuzda yine karşı karşıya geldik.

“Beni eve atacaksın yani. Tam tersi olması gerekmiyor muydu?” Tek kaşını kaldırmış gülmek ister gibiydi ama kendini tutarcasına dudaklarını birbirine bastırdı. Titreşen kirpiklerinin uzun kıvrımında takılı kaldı bakışlarım.

“Neden hep erkekler kızları eve atıyor gibi bir algı var ki? Biz kadınları çok hafife alıyorsunuz.” Sözleriyle utanmak yerine, hafif alayla cevap verdim. Gözleri biraz daha kısılrken bu sefer kendini tutamayıp güldü.

“Düşüncem doğru o zaman.” Yeşil ışık yanarken bunun bir işaret olup olmadığını merak ettim.

Ah Seveda, neler düşünüyorsun sen böyle?

“Evet, seni eve atacağım. Sonra da anneni arayıp, ‘Kara çayına ilaç attı,’ diyeceğim. Mecbur evleneceksin artık benimle, Meryem teyzeyi bugün biraz olsun tanıdıysam güle oynaya gelir bizi basmaya.” Konuyu yine alaya vururken bizim sokağa girdiğimizi fark ettim. Kara arabayı durduğunda arabanın sokağı aydınlatan farları söndü.

“Nedense bu beni şaşırtmadı.” Karanlık olan arabanın içinde durgun ses tonu yankılandı.

Yüzüme düşen küçük bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterken tenime değen parmaklarıyla irkildim. Sıcak dokunuşu içimdeki o derinlere gömdüğümü sandığım duyguyu tekrar gün yüzüne çıkarttı. Aşk değildi benim ona olan tutkum, üç harfle anlatılamazdı.

Kara bir sevdaydı...

Parmaklarını tenime sürterek geri çekerken, içimi ürperten o his benimle kaldı. Aramızda oluşan elektrik akımı, aramızda alevler çıkarak kadar yükseldi. Sokaktan geçen arabanın farları üstümüzde dolanırken geriye çekildim. Önüme dönerken Kara’nın salondan çıkarken verdiği ceketini dizlerimden çekip omuzlarıma aldım. Kapıyı açıp indiğimde yazın bile belli olan Ankara’nın ayazı kendini gösterdi. Elbisemin etekleri dalgalanırken az önceki ateş basmasına iyi gelmişti.

Çantamdan çıkardığım anahtarla binanın kapısını açtığımda Kara da hemen arkamdan geliyordu. Asansöre yönelip ikinci katın düğmesine bastım. Sessiz bir şekilde çıktığımız katta, asansörden inip dairenin kapısını açtım. Topuklu ayakkabılarımı elime alıp içeriye geçtiğimde o da peşimden girdi. Ayakkabılarımı vestiyere bırakıp kapıyı kapattım. Omzumdaki ceket de çıkarıp vestiyere astığımda koridorda ilerledim. Mutfaka girdiğimde ocağın üstünde olan demliğe su doldurup altını yaktım.

“Ben bir üstümü değiştireyim.” Öylesine bir şeyden bahseder gibi ona doğru döndüğümde mutfak sandalyelerinden birine oturmuş etrafa bakıyordu. Bakışları beni bulduğunda başını salladı.

Mutfaktan çıkıp koridorun sonundaki odama girdim. Kapıyı kapattıktan sonra arkasına yaslanıp derin bir nefes verdim. Aklımdan Eylem’in sözleri çıkmazken içeride oturan Kara’nın varlığı hisleri-

mi karman çorman ediyordu. Ellerimi başıma koyup alnımı ovdum. Makyaj masamın üstündeki solüsyonu pamuğa döküp yüzümdeki tüm makyajı çıkardım. Cildim nefes alırken elimdeki renkli pamuğu küçük çöp kutusuna attım. Üstümdeki uzun gece elbisesini çıkarıp sandalyenin üstüne bıraktım. Giysi dolabıma yönelip içinden siyah eşofman altını ve gri düz tişörtümü aldım. Hızlıca giyinip saçlarımı omzumun altından gevşekçe topladım.

Mutfığa geri döndüğümde Kara bir elinde demlik diğerinde çayla mutfak tezgâhının önünde duruyordu. Kavanozdan kaşıkla aldığı çayı demliğe koyup üstüne sıcak suyu ekledi. Siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, kaşları hafif çatıktı. Bu görüntü o kadar muazzam göründü ki gözüme sanki Kara hep bizim evimizdeymiş, buraya aitmiş gibiydi. Kayıp yapbozun parçası tamamlanmış ve eksiklik kalmamış gibi...

“Kolay gelsin,” dedim içeriye doğru bir adım atarak.

Ocağın üstüne demliği bırakırken, “Eyvallah,” dedi. Tezgâha sırtını dayarken masaya doğru döndü.

“İzin var mı?” Başıyla masanın üstündeki sigara paketini işaret etti. İçerideki temiz havadan hâlâ sigara içmediğini, sormak için beni beklediğini anladım. Onu sık sık sigara içerken görüyordum ama bugün elinde hiç görmemiştim.

“Var,” dedim sakın bir şekilde.

Masanın yanından geçerken kokusu ciğerlerimden içeriye doldu. Aldığım nefesle mutfığın balkona açılan kapısını araladım sigara kokusunun içeriye yayılmaması için. Arkamı dönüp boş sandalyelerden birine oturdum. Karşımdaki boş sandalyeye oturup yaktığı sigarasından derin bir nefes çekti. Dumanını dudaklarının arasından bırakırken gözleri kısıldı.

“Ne zaman başladın sigara içmeye?” Bu, cevabını bilmediğim ama çok merak ettiğim bir soruydu. Kara’yı daha önce elinde sigarayla görmüştüm ama geçmişe gittiğimde biz Sırma’yla lise yıllarındayken içmediğini biliyordum.

“Bayağı bir süre içmedim aslında ama sanırım beş yıl önceydi. Uzun süredir birlikte göreve çıktığım devrem şehit olduğunda ilk

sigaramı yakmıştım. Ellerimde kanı vardı, ilk içtiğim sigaranın izmaritine bulaşmıştı.” Gözleri dalgınca bakarken gözleri sigarasının üstündeydi.

Sorduğuma soracağıma pişman olmuşum. Ona böyle acı veren bir anıyı hatırlatmak kalbimi sızlattı.

“Tüm şehitlerimizin mekânı cennet olsun,” dedim içimden gelen büyük bir duygu yoğunluğuyla.

“Âmin,” dedi Kara, dilinden dökülen tek bir sözle kalbinden geçtiğini bilerek.

Bir süre anın getirdiği ağırlıkla duraksadık. Sigarasının biten izmaritini küllükte söndürdü, ben demini alan çayları doldurdum. Ablamın eşi de bize geldikçe ara sıra sigara içiyor diye almıştım küllüğü, nasip bir gün Kara’nın da elinin değmesinden yanaymış. Önüne bıraktığım ince belli çay bardağından bir yudum alıp gözlerini bana çevirdi.

“Sevda, özür dilerim. Bugün seni böyle bir şeyle karşı karşıya bırakmak istemezdim. Doğru, sana ikisinin nişanlı olduğunu söylemedim ama inan bunu önemsedğim için değil, aksine önemsemediğim için dile getirmedi. Benim ne o kadınla bir ilgim kaldı ne de söyledikleriyle bir bağım.” Kara konuyu açtığında yumuşak bir tonla konuşurken gözleri samimiyetle bakıyordu.

“Peki sana gelmesi ne olacak? Tamam nişanlı olduklarını söylemedin ama bunu neden sakladın? İnsanız Kara, içimize bir kere düştü mü şüphenin ateşi, geri dönüşü olmuyor.” Kalbimin kırgın sesi kendini belli ederken, sevdiğim adam dahi olsa insanın içine sindiremediğini kalbi de kabul etmiyordu.

“Haklısın, bunu sana söylemem gerekiyordu ama henüz yeni tanıyoruz birbirimizi. Birdenbire sana, ‘Eski nişanlım evime geldi,’ desem nasıl bir tepki göstereceğini bilemedim. Üstelik sana ve kendime bu yolda yürümek için büyük bir inancım varken göze alamadım. Sen benim için bir cennet bahçesinin Sevda, bir adım geri atsam cehennem çukurları ayağıma dolanmak için bekliyor.” Yine aynı cümleyi kurduğunda gözlerimin içine bakıyordu. Bal rengi harerleri beni esir alıyordu.

“Peki Kara ama bu ilk ve sondu. Bir daha ne olursa olsun bana gel. Senin dediğin gibi endişelerimizi birlikte dindirelim.” Bana söylediği cümleyi ona çevirdiğimde başını usulca salladı.

Çaylarımızı içerken bir daha konuyu açmadık ikimiz de. Sırma ile Tamer’in düğününden, ailelerimizden, genel olarak işimizden konuştuk. Birbirimizi tanıma amaçlı eklediğimiz birkaç sorunun ardından demliğin sonuna gelmiştik. Kara ceketini alıp gitmek için kalkarken ben de yerimden kalktım. Tezgâhın önünden geçerken önüme kolunu koydu.

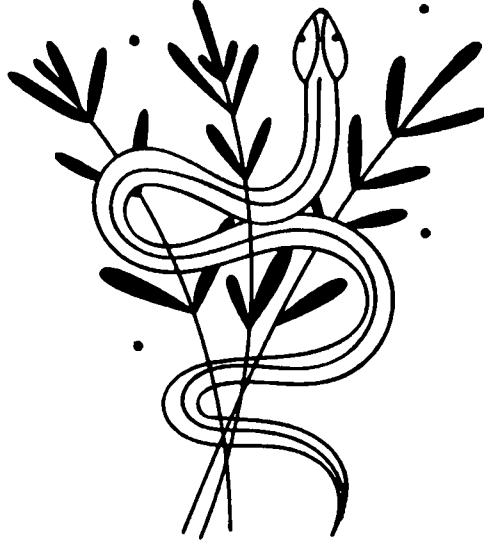
“Sorun yok değil mi?”

Sorusuyla şaşırsam da başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Yok,” diye mırıldandım. Yakınlığıyla birden kalbim hızlandı.

“Güzel,” dedi elini kaldırıp yüzüme koyarken. Tenime değen avuç içi yumuşak bir dokunuşla beni sararken zorlukla yutkundum.

İki parmağı yanağımdan boynuma doğru kayarken topladığım saçlarımdan dağılan birkaç tutamı geriye doğru attı. Eli boynumda kalırken ben de ona tutunmasam boşlukta kalıp düşecekmiş gibi elimi koluna sardım. Bizi biraz daha birbirimize yaklaştıran hamlemlerle Kara beklediği adımı görmüş gibi bana doğru eğildi. Dudakları yavaşça dudaklarıma değdiğinde kollarına daha sıkı tutundum. Baskımla birlikte daha önce yaptığı gibi belimden sıkıca tutup diğer tarafa tek eliyle çevirip masanın üstüne oturttu beni. Dudakları sıcak bir baskıyla dudaklarımı aralarken bu sefer gerçek bir öpüşmenin verdiği arzu ve tutkuyla karşılık veriyordum ona. Uzun boyumun avantajıyla ellerimi siyah gömleğinin üstünden yukarı çıkarıp geniş omuzlarına koydum. Asker tıraşı saçlarının arasından geçirdiğim parmaklarımla elini sırtıma koyup beni kendine daha çok bastırdı. Aramızda milim bile kalmazken göğsüm göğsüne sertçe çarptı.

“Sevda, ben geldim kızım,” diyen annemin sesiyle irkildim.

Bölüm 7

Kara

Gelen kapı sesiyle gözlerim açılırken Sevda'nın annesinin sesini duydum. Sevda'yı aldığım gibi geri sandalyeye oturturken karşısına geçip oturdum. Şaşkınlıkla bana bakarken ağzı açık kalmıştı. Bir şey söyleyemeyip geri kapattığında göz kırptım oturduğum yerde geriye yaslanıp. Başımla kapıyı işaret ettiğimde annesinin adım sesleri koridorda yankılandı. Sevda olayı daha yeni idrak etmiş olacak ki anında oturduğu yerde dikleşti.

“Mutfaktayım.” Seslenmesiyle birlikte ben de başımı kapıya doğru çevirdim.

“Kızım,” diyen annem yaşlarındaki kadın kapıda belirdi.

Önce Sevda'ya bakıp gülümsedi, sonrasında beni gördü. Yüzünde beni tanıdığına dair bir işaret gördüğümde oturduğum yerden kalktım. Öne doğru çıkıp elimi uzattığımda uzattığı elini öpüp alnıma koydum. Bu sırada yan tarafımda hâlâ oturan Sevda sessiz bir şekilde bizi izliyordu. Ondandır fayda olmadığını anlayınca söze girdim.

“Merhaba, ben Meryem'in oğluyum, ismim Demir.” Kendimi tanıttikten sonra biraz geri çekildim. Teyzenin isminin Fidan oldu-

ğunu Sevda'nın ailesinden bahsettiği kısımlardan hatırlıyordum.

“Memnun oldum oğlum. Ben de Fidan, Sevda'nın annesiyim.”
Yüzünde yeniden tebessüm belirirken kenara çekilip ceketimi aldım.

“Ben gideyim artık, Sevda'yı bırakmak için gelmiştim.” Elimde ceketimle Sevda'ya baktığımda büyük bir aydınlanma yaşamış olmalı ki oturduğu yerden kalktı.

“Anne, Kara aynı zamanda Sırma'nın abisi sana söylemiştim ya.” Araya girip konuştuğunda Fidan teyze usulca başını salladı *biliyorum* anlamında.

“İyi geceler oğlum,” dedi bana doğru dönüp tebessüm ederek.

“Fidan teyze aslında gitmeden bir şey söylemek istiyorum. Müsaadenizle bu hafta sonu ailemle birlikte size gelmek istiyoruz. Siz de biliyorsunuz ki Sevda ile görüşüyoruz. Ailelerin de tanışmasından yanayım ben.” Sözlerimle birlikte Sevda'nın gözlerini üstümde hissederken karşımdaki kadına bakmaya devam ettim. Fidan teyze de şaşırmişti, çok ani girmiştim konuya sanırım.

“Öyle olsun. Sevda ile konuşur haber verirsiniz.” Kızına doğru baktığında Sevda usulca başını salladı. Mutfaktan çıkarken tekrar iyi geceler diledim.

Koridoru geçip ceketimi üstüme giydim, arkamdan gelen Sevda'nın ayak seslerini duyuyordum. Kapıyı açıp ayakkabılarımı giydim. Başımı kaldırdığımda kapının pervazına dayanmış beni izliyordu. Öne doğru bir adım atıp dudaklarımı alnına bastırdım. Sesli nefes aldığımda hafif kapanan gözlerine baktım. Kahve saçlarına dokunup omzundan geriye doğru attım.

“Zor durumda bırakmak istemezdim seni.” Onun duyabileceği kadar sesimi ayarlayıp konuştuğumda gözlerini açıp gözlerimin içine baktı.

“Merak etme, hallederim ben. Sırf burada göründün diye hafta sonu ailenle gelmek istiyorsan yapma Kara. Aklım yeterince karışık zaten.” Ses tonu öyle kırılgan, öyle içtendi ki... Gözleri bir cam parlaklığını yansıtıyordu.

Başımı koridora çevirdim, kimse yoktu. Sevda'nın belinden

tutup bir adım geriye attığımda bana yaslanmıştı. Aklının karmaşık olmasını anlardım ama hâlâ benden şüphe etmesi beni nedense tedirgin ediyordu. Sevda'nın aklındaki şüpheyi silmeye çalışmak değil, bana güvenmesini sağlamaktı amacım.

“Sen benim ailemle bugün tanıştın Sevda, elinden tutup seni karşılarına çıkaracak kadar inanıyorum ben bize. Eğer sırf annen bizi evde gördü diye tanışmak isteseydim bugün elini tutmazdım. Eğer istemiyorsan, kendini hazır hissetmiyorsan erteleyebiliriz.” Elimi yanağında gezdirdiğimde bana kendini daha çok yaklaştırdı.

“İstiyorum.” Tek kelimelik cümlesi benim için yeterli olmuştu.

“Üç gün karargâh dışında olacağım, perşembe gününe kadar yokum. Binbaşı bugün haber verdi, kendine dikkat et.” Başını omzuma yasladığında ellerimi beline dolayıp sarıldım. Geri çekildiğinde saha görevine gideceğimi bildiğinden endişeli bakışları kısa süre yüzümde gezdi.

“Bıraktığım gibi gel bana. Kendine dikkat et.” Dudağını ısırp başını önüne eğdi. Sesini ne kadar sabit tutmaya çalışsa da titremiştii konuşurken.

“Edeceğim.” Geri çekilip son kez baktım. Başını kaldırıp ben giderken izledi beni.

Merdivenlerden inip apartmandan çıktım. Sokağa bıraktığım arabama binip binaya bakış attım. Arabayı çalıştırıp kendi evime doğru yola çıktım. Aklımda Sevdâ'yla yaşadığımız anlar varken ona bu kadar kısa sürede bağlanmama tam olarak anlam veremiyordum. Aramızda öyle güçlü bir çekim vardı ki bunu dile dökmek bir yana, anlamak bile mümkün değildi. Ona dokunduğum an çekiliyordum ve sanki olması gereken buymuş gibi geliyordu. Garipti ama rahatsız edici değildi.

Eve geldiğimde duş alıp anneme yarın gideceğimi haber vermek için aşağıya indim. Ev bir hayli kalabalıktı, düğün için gelen misafirler olduğundan. Herkesle kısaca selamlaşıp anneme sabah yola çıkacağımı söyledim. Kısa süreliğine bu gidip gelmelerimin devam edeceğini bildiği için kendime dikkat etmemi söyledi sadece. Aylarca gitmemin yanında birkaç güne razı geliyordu, yapacak bir şey yoktu.

“Oğlum, Sevda’nın haberi var mı?” Mutfağın balkonuna çıkmış çayımızı içerken annemin sorusuyla ona doğru döndüm.

“Var anne, evine bırakınca söyledim. Bu arada hafta sonu aileler tanışsın istiyorum. Sevda’nın annesini gördüm bugün ben, o da sizinle tanıştı. Bir oturup hep beraber konuşalım.” Ben konuşurken annemin gözleri doldu, yüzünde tebessüm oluşurken elini elimin üstüne koydu.

“Çok sevindiririm oğlum. Sevda’yı çok beğendim. Karar yine sizin ama ben sizin adınıza çok mutluyum. Gözlerinin içi gülüyor, belki sen farkında değilsin ama Sevda sana çok iyi geldi.” Annemin sözleriyle derin bir nefes verdim. Bu konuda haklıydı, Sevda bana nefes aldırıyordu.

“Hayırlısı olsun anne.” İçimden geçen tek düşünce buydu, Sevda ile her şey hayırlı olsundu.

Saat epey ilerleyince eve çıkıp kendime küçük spor çantası hazırladım. Sabah erkenden yola çıkmam gerekiyordu. Özel bir görev olduğu için ekipten ayrı çıkacaktım bu göreve. Yatağıma yatıp bugünü düşündüm. Sevda aklıma milim milim işlerken telefonumu elime alıp mesaj bölümüne girdim. Aklım onda kalmıştı, geç saat olduğundan arayıp uyandırmak istemedim.

Kara: Umarım sorun olmamıştır evde olmam. Seni merak ettim.

Birkaç dakika sonra cevap geldi, uyumamıştı.

Sevda: Sorun yok, annemle konuştuk. Seni bekleyeceğim bir an önce bana dön diye.

Kara: Döneceğim. Sadece üç gün sonra her şey güzel olacak. Uyu hadi sabah işe gideceksin, oldukça yoruldu bugün. İyi geceler.

Sevda: İyi geceler, kendine dikkat et.

Telefonu içim biraz daha rahatlarken kapatıp yatağın yanındaki sehpayı bıraktım. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım. Bir süre sonra da uyuyakaldım.

Sabah uyandığımda kısa bir duş aldım. Üstümü giydikten sonra

elime aldığım spor çantayla evden çıktım. Saat daha sabahın altısıydı, herkes uyuyordu. Sessiz adımlarla binadan ayrılıp arabama bindim. Çantayı yan koltuğa bırakıp kapıyı kapattım. Yola çıktığımda karargâha uğramadan direkt havaalanına geçtim.

Sevda

Üç gün geçmişti üstünden. Kara'dan günde bir kez aldığım *iyiyim* mesajı dışında hiçbir şekilde ona ulaşamıyordum. “*Yıllarca bekledin, üç gün mü bekleyemeyeceksin?*” derdi Sırma hâlimi bilse... Ama öyle olmuyordu işte. O yıllarda olmayacağını bile bile bekledim, şimdi olacağını bile bile beklemek zor geliyor. Saatleri bırak, saniyeler bile yük oluyor da geçmiyor.

Bugün geliyor, bana dönüyor...

Gözüm yine saate kaydığında gece yarısını çoktan geçtiğini fark ettim. Elim telefonda, gözüm saatte... Saydığım saatlere bir yenisini daha ekledim. Gelince bana haber verecekti, en son böyle yazmıştı ve üstünden bir gün geçmişti o konuşmanın. İçim içimi yerken kimseyi de arayamıyordum. Sırma'yı arasam yarın balayından dönüyordu endişe etmesini istemiyordum. Meryem teyzenin numarası yoktu, arasam ne diyecektim ki? Kara'ya ulaşamadığımı söylesem korkardı o da. Arkadaşlarına sorsam onlar iletişim bile kurmuyordu görevlerde tehlikeli olduğu için. Kalbim sıkıntıyla sancıdı.

Oturduğum yerden kalktım aniden. Arabamın anahtarını alıp çıktım evden, sadece cebime koyduğum telefonumla. Öyle çok bunalmış, nefes alamaz hâle gelmişim ki ellerim titriyordu. Yirmi dakika sonra hız sınırını aşmamla kendimi Kara'nın evinin önünde buldum. Hızla binaya ilerleyip açık olan bina kapısından girdim. Asansöre binip son katın düğmesine bastım. Aklım öyle bulanıktı ki düşüncelerimi toplayamıyordum. Onu görmeye öyle ihtiyacım vardı ki nefes alamıyordum.

Asansörden indiğimde kapısının zilini çalmaya başladım. Arka arkaya kapıya vurduğumda kimse umurumda değildi. Eğer evdeyse kapıyı açardı, değilse sabaha kadar burada oturup bekleyecek po-

tansiyeye sahiptim. Kapıyı neredeyse yumruklarken birden açıldı. Elim havada kaldım öylece.

Kara tam karşımda duruyordu. Kalbim sıkışırken gözüm ellerinin arasındaki sargıya kaydı. Tam belinin alt kısmında kasığına inen yerdeki dikiş izlerini görmemle başımın döndüğünü hissettim.

“Sevda,” dedi Kara öne atılarak. Belimden sıkıca tuttuğunda gözüm hâlâ dikiş izlerinin olduğu yerdeydi.

“Hadi içeriye girelim.” Benim konuşmadığımı anlayınca sakın bir ses tonuyla yatıştırmak istercesine kendine çekti. Kapı arkamızdan kapandı.

Salona girdiğimizde ilk kez geldiğim ev bile gözümde yoktu o an. Yan yana oturduğumuz koltukta ona doğru döndüm. Ortadaki büyük sehpanın üstünde pamuk, bandaj, tentürdiyot gibi malzemeler vardı. Elindeki bandajla karşımda üstü çıplak bir şekilde duruyordu. En sonunda derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım.

Sehpanın üstünde duran pamuğa biraz tentürdiyot döküp öne doğru eğildim. Elimi nereye koyacağımı bilemediğim için dizimin üstüne koydum. Hafifçe yaklaşıp dikiş izinin üstünde usulca gezdirdim. Bedeninin gerildiğini fark edince dudaklarımın arasından usulca üfledim. Pamuğu bırakıp bandajı aldım elinden. İlk önce maska kesip dikişe göre ayarladım, sonrasında üstüne koyup yapışkanlı bandajla sabitledim.

İşim bitince başımı kaldırıp gözlerine baktım. Gözlerinde öyle farklı bir ifade vardı ki bakışlarının derinliği içimdeki bütün hücreleri ayaklandırdı. Kalbim yeniden hızla çarptı. Ellerimi ellerinin arasına aldı usulca, avcumun içinden öptü. Bana sıkıca sarıldığında nefesim kesilirken boynuna gömdüm başımı. Gözümünden akan bir damla yaş onun bedenine süzüldü. Hislerim birbirine girerken bunu yaşayanın sadece kendim olmadığını biliyordum.

“Geldin... Bana geldin...” diyebilirdim sonunda.

“Sana geldim,” dedi dudaklarından verdiği sıcak nefesi saçlarının arasında dolaşırken.

Gözlerim yanarken derin bir nefes daha aldım. İyiydi, yanımdaydı, gelmişti. Önemli olan buydu. Sıkıca sarıldığım sıcak teni beni yatıştırıyordu. Elleri saçlarımın arasına girdiğinde boğazımda bir şeyler düğümlendi. Gözlerimi kapattım, hep hayal ettiğim anı yaşıyordum.

“Ben... Korktum... Senden haber alamayınca.” Kalbimin en derininde hissettiğim sancı benim için son nokta olmuştu.

“Özür dilerim seni korkuttuğum için.” Nahif ses tonu sımsıcak sardı beni. Kolları gibi sesinin de sıcaklığı vardı bu adamın.

Usulca ayrıldım ondan, bal rengi gözlerini görmek için. Gözleri kızarmıştı, uzun süredir uyumadığı belliydi. Nereye gittiğini soramazdım, ne olduğunu ya da bir daha gidip gitmeyeceğini soramazdım. Birkaç günlük sakalları, kavisli kaşları ve yorgun yüzünde gezdirdim parmaklarımı. Sadece gözlerime baktı ben bunları yaparken.

“Çay demleyim mi sana?” Sorusuyla birlikte bakışlarım yarasına kayd.

“Ben demlerim,” dedim daha fazla yorulmasını istemediğim için.

Oturduğum yerden kalkıp mutfağa doğru ilerledim. Sırma’nın eviyle aynı yapıya sahip olduğundan odaların yerini biliyordum. Sırma evini hazırlarken bol bol görüntülü konuşmuştuk. O zamanlar *asla gelmeyeceğim* dediğim eve bugün koşarak gelmiştim. Şimdi mutfağına girmiş çay demliyordum. Su ısıtıcısından kaynakayan suyu alıp çayı demledim. Küçük demliğin altına da su ekleyip ocağa koydum. Zaten iki kişi olduğumuz için kısa sürmüştü işim.

Mutfağın içinde bakışlarımı gezdirirken balkona doğru ilerledim. En üst kat olduğundan büyük bir manzara karşılıyordu beni. Ankara dağlık bir alandı, Kara’nın eviyse dik bir yokuşun başındaydı. Baktığınız zaman aşağıya doğru uzanan büyük bir ışık şöleni ve şehrin geceyle gölgelenen büyüleyici güzelliği görünüyordu.

Arkamdan gelen adım sesleriyle birlikte Kara’nın bir adım gerimde durduğunu anladım. Balkona çıkıp karşılıklı konmuş koltuklardan birine oturduğumda yanıma geldi. Gecenin ayazı yüzüme vururken yaşadığım his karmaşası yavaş yavaş durgunlaşıyordu.

Üstüne beyaz bir tişört giymişti. Koltukta uzanıp başımı dizlerine yasladım.

Gözlerimiz buluştuğunda tebessüm ettim. Şu anın verdiği huzuru hiç kimse, hiçbir yer vermiyordu bana. Elleri saçlarımın arasında usulca gezerken yüzünde sakin bir ifade vardı.

“Yarın bir işin var mı?” Tek kaşımı kaldırıp düşündüm. Yarın izinliydim.

“Yok, izinliyim,” diye mırıldandım. Neden sorduğunu merak ediyordum.

“Ben de izinliyim yarın. Binbaşı sözünü tuttu demek ki.” Dudağı yukarı doğru kıvrılırken iznimi onun ayarladığını anladım.

“Sevindim.” Onunla bir gün daha geçirmek... Bu düşünceyle içim içime sığmıyordu.

Demlikten gelen kaynayan suyun sesiyle başımı hafifçe kaldırıp altına kenardaki yastığı koydu. Biraz sonra elinde iki bardak çayla balkona çıktığında ben de olduğum yerde oturup uzattığı bardağı aldım. Şeker atıp karıştırdıktan sonra bir yudum aldım. Yan yana otururken elini koltuğun arkasına attığında göğsüne biraz daha yaklaştım.

“Sevda, cumartesi günü annene sor, müsaitseniz geleceğiz,” dediğinde başımı ona doğru çevirdim.

Gözlerindeki ciddiyet kendini belli ederken şu kısa süre içinde bile olsa bir şeylerin değiştiğini görebiliyordum. Sebebi hislerinin değişmesi miydi yoksa başka bir şey mi bilmiyordum ama beni o kadar mutlu ediyordu ki sözleri, bütün kalbimi açasım geliyordu.

“Sorarım.” Yüzümde tebessüm belirirken o çayını içiyordu.

Çayımız bittiğinde bardakları mutfığa bıraktım. Saat gece üçü geçiyordu, telefonuma baktığımda herhangi bir bildirim yoktu. Anneme yarın izinli olduğumu söylememiştim, ben eve geldiğimde uyuyordu. Kapıdan eve geldiğimi, odamda olduğumu ve uyumasına devam etmesini söylemiştim. Sabah erken kalkıp ablama gittiği için erken uyumuştı. Kara’yı görünce sorun etmemiş, beni eve bıraktığında konuştuğumuzu söylemiştim.

“Ben gideyim artık,” diye seslendim bardakları yıkadıktan sonra. Bulaşık makinesi boştu, Kara evde fazla kalmadığından dolması da mümkün görünmüyordu. Bardakları da öyle ortada bırakmak istememiştim.

“Bu saatte nereye?” Arkamdan gelen sesle irkildim. Balkonda sandığım adam, mutfak masasının kenarında duran sandalyeye oturmuş beni izliyordu. Düşüncelerime fazlasıyla dalmıştım anlaşılan.

“Eve gideceğim, nereye olacak. Seni merak ettiğim için gelmiştim.” Ellerimi kâğıt havluyla kurulayıp çöpe attım.

“Ben de bu saatte gitmene izin vereceğim öyle mi?” Tek kaşını kaldırıp sorduğunda yüzünde sert bir ifade vardı.

“Silahım var, ben polisim Kara.” Kollarımı birbirine bağlayıp karşısında durdum.

“Hani silahın?” Başıyla belimi işaret ettiğinde gözlerimi kapattım. Çıkarken sadece arabanın anahtarını ve telefonumu almıştım.

“Sen bırakabilirsin beni,” diyerek şansımı denedim tekrar ona bakarak.

Oturduğu yerden kalkıp iki adımda karşımda durdu. Elimi tutuktan sonra ilerleyince ben de onunla birlikte çıktım mutfaktan. Başka bir odaya girdiğimizde yatak odası olduğunu anladım. Elimi bırakıp giysi dolabından tişört çıkarıp uzattı. Elinden aldığımda dolabı kapattı.

“Üzgünüm, götüremeyecek kadar yorgunum,” dediğinde ses tonundan bile belli oluyordu yorgunluğu.

Pes edip tişörte baktım. Kara kabullenişimle birlikte odadan çıktığında kapıyı kapattı. Altımda siyah taytım olduğu için rahattım. Üstümdeki uzun gömleği çıkartıp tişörtü giydim. Kara’nın kokusu sinmişti üstüne. Deterjan kokması gerekiyordu ama dolabında durduğundandı sanırım. Kokusunu içime çekip derin bir nefes aldım. Odanın içinde dolaşan bakışlarım çift kişilik siyah örtüyle üstü kaplanmış yatakta, pencere kenarındaki tekli berjerde ve orta sehpa-sında gezdi. Siyahla gri karışımı desenli bir halı odanın tam ortasında duruyordu.

Kapıyı açıp çıktığımda Kara da elini yüzünü yıkamış banyodan çıkmıştı. Karşılıklı bir süre durduk öyle ne yapacağımızı bilemeden. Daha doğrusu ben ne yapacağımı bilemiyordum.

“Ben nerede uyuyacağım?” Sorumla birlikte kendi odasının yanındaki odayı gösterdi.

“Misafir odası,” dediğinde başımı usulca salladım.

“O zaman, iyi geceler.”

Dudağımı ısırp gözlerine baktığımda, “İyi geceler,” dedi.

Kara kendi odasına geçerken ben de misafir odasına geçtim. Bu oda da oldukça büyüktü. Çift kişilik bir yatak ve iki kapaklı bir dolap vardı sadece. Yatağın üstüne oturdum.

Kara

Sevda odaya girince ben de kendi odama girdim. Telefonumu sehpanın üstüne bırakıp yatağın üstündeki örtüyü kaldırıp yattım. Sağ tarafımda olan kesik sızlarken hareket etmemeye çalıştım. Patlayan bombadan etrafa saçılan şarapnel parçası kesmişti. Sevda’ya bunları anlatamazdım, zaten o da bildiği için hiç sormamıştı. Görev bilgileri tamamıyla gizliydi, şu an sabit bir görevde olsam dahi acil çağrı yapıldığı için gitmiştim.

Sevda’ya gece geç saatte hastaneden geldiğim için haber vermemiştim. Sabah kendim gitmek istemişim, yaralandığımı duyarsa endişe eder diye. Oysa onu karşımda gördüğümde derin bir nefes almıştım, ona sarıldığımda ise anlamıştım ki ona her şeyi anlatmasam bile yanımda olmasına ihtiyacım varmış.

Kapı hafifçe tıklatıldığında başımı kaldırdım. Yavaşça açıldığında koridorun loş ışığı içeriye sızdı. “Gelebilir miyim?” diye sordu Sevda elinde yastıkla.

“Gel,” dedim yatakta yan tarafa kayarak.

Kapıyı arkasından kapatarak yanıma geldi ve ona açtığım kısma yastığını koyup dizleri üstünde oturdu. Hafifçe doğrulup başını yastığa koyduğunda ikimiz yan yana yatıyorduk. Bir süre sadece nefes

seslerimiz doldurdu odanın içini. Bana doğru yan döndüğünde elini yanağına koymuş diğerini öne doğru uzatmıştı. Kolumu açtım yatması için.

“Olmaz, yaran var. Bilmeden değerim...” dedi canımın yanacağından endişe ederek.

“O zaman şöyle yapalım,” diyerek Sevdâ’nın diğer tarafına geçtim ona değmeden. Yatak oldukça büyüktü. Onun arkasında kalırken uzattığım koluma yattı, ben de beline sarıldım.

Saçları yüzüme değerken kokusunu içime çektim. Huzur kokuyordu bu kadın... Öyle güzeldi ki kokusu beni rahatlatıyordu. Gözlerimi kapattığımda kalbimin bir bölümü kasıldı. Sevdâ’nın sıcak teni elimin altındayken onunla birlikte uyumak çok başkaydı. Bir süre sonra gözlerim kendiliğinden kapandı.

Bir süre sonra gözlerim kendiliğinden kapandı.

Sabah Sevdâ ile güzel bir kahvaltı yapmıştık. Sırma dönmüştü ve akşam ısrarla bir yerlere gitmek isteyince Sevdâ’nın da onayıyla kabul etmiştim. Sevdâ evine geçerken ben de hazırlanmıştım. Sevdâ’yı evinden alacaktım, sonra da Sırma ve Tamer’le gideceğimiz yerde buluşacaktık. Onlar alışveriş için erkenden çıkmıştı. Anneme geldiğimi haber verip biraz da onun yanında vakit geçirdim. Sevdâ hazır olduğuna dair mesaj atınca evden çıkıp arabama bindim. Yarım saat sonra onu evden almıştım. Onun tarifıyla geldiğimiz kafenin önünde arabayı park ettim. Bizim arkamızdan Tamer ve Sırma da gelmişti.

Mekândan içeriye girdiğimiz an etrafa kısaca göz gezdirdim. Fazla kalabalık yoktu ama çoğu masa doluydu. Elimi Sevdâ’nın beline koyduğumda bana yandan bir bakış atıp tebessüm etti. Omuzlarının altındaki kahverengi saçları yürümemizle birlikte üstümdeki gömleğe değiyordu. Biraz önümde onu tutarken geçeceğimiz yeri seçmesini bekledim. Onun adımlarına ayak uydurdu-

ğumda, sahnenin çaprazında kalan bize ayrılmış masaya ilerledik.

“Güzel yermiş,” dedim çektiğim sandalyeye otururken. Sevda yanıma yerleşip müzikten dolayı bana doğru eğildi cevap vermek için.

“Arada şubedeki arkadaşlarla geliriz kafa dağıtmak için. Sırma’ya birkaç kez bahsedince o da gelmek istemişti.”

Başımı usulca salladım. Sevda’nın çalan telefonuyla Sırma’nın ismi ekranda belirdi. Sevda konuşurken ben de kapıya doğru baktım, Tamer’i görünce elimi kaldırdım. Biraz arkasından içeriye giren Sırma ile bize doğru ilerlemeye başladılar. Sırma ve Sevda sarılırken biz de Tamer’le tokalaştık. Sırma bana dönüp boynuma sıkıca sarıldı. Düşünden sonra ilk defa görüşüyorduk. Belinden tutup ben de sarıldım küçük kız kardeşime.

“Nasılsın abi?” Biraz geri çekildiğinde tepkimi ölçüyor gibiydi düşünde olanlardan sonra.

“Çok iyiyim,” diyerek tebessüm ettim.

Tamer ve Sırma da yerlerine geçince garsona içecek siparişlerimizi verdik. Sırma balayında gezdikleri yerleri Sevda’ya heyecanlı bir şekilde anlatırken ben de onları dinliyordum. Sevda omzundan geriye saçlarını atıp Sırma’ya gülümseyerek baktığında saçlarının kokusu içime doldu. Kısa bir an gözlerim onda takılı kalırken bakışlarımı gelen garsona çevirdim. Masaya gelen içeceklerle birlikte bir an sessizlik oluştu.

“Abi, sana da mahcup oldum olanlar yüzünden.” Tamer bana doğru döndüğünde yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Öz abisi yüzünden ona sorun çıkaracak birisi değildim ki zaten bu Tamer’in bildiği bir şey bile değildi.

“Sorun yok Tamer, o konuyu hallettik biz,” derken Sevda’ya baktım. Bana bakmasa bile neden söz ettiğimi anlamış gibi dudağını ısırp etrafı incelemeye başladı. Nasıl hallettiğimizi anlatacak değildim ama sözlerimle birlikte utanmıştı sanırım.

“Merak etme abi, ben bu konuyla ilgileneceğim. Timur benim öz abim olabilir ama sen ondan daha çok abilik yaptın bana. Ne

olursa olsun benim tarafım belli.” Bu olayın daha fazla büyümesini istemesem bile Tamer’in de geçmişten Timur’la olan husumetini bilmediğim için yorum yapmadım. İki kardeş arasında olanlar beni ilgilendirmezdi.

“Ee, kim çıkıyor?” Sırma’nın ortamdaki gerginliği dağıtmak istercesine sahneyi işaret etmesiyle hepimiz aynı yere baktık.

Burası aslında karaoke yapılan bir kafeydi. İsteyen çıkıp şarkı söyleyebiliyordu. Sevda, Sırma’nın ısrarıyla başını olumsuz olarak salladı. Toplum içinde göz önünde bulunmayı sevmediğini artık biliyordum. Bu yüzden Sırma da ikna edemeyeceğini anlamış ve tek başına çıkmıştı. Tamer cesaret vermek istercesine alkışlarken Sırma yerini almıştı.

“Bu şarkıyı eşim Tamer için söylemek istiyorum.” Kafenin içinde alkışlar yükselirken Sırma seçtiği şarkıyı büyük bir mutlulukla söylemeye başladı. Nakarat kısmında kafedeki bazı müşterilerde ona eşlik etmişti.

Sırma şarkısını bitirince sahneden inerken Tamer ona hayranlıkla bakıyordu. Kız kardeşimi ona emanet ederken de bu sevgisine ve aşkına güvenmiştim. Sırma’nın gözlerine bakarken bile gözlerini kaçırıyordu. Sevgi böyle bir şeydi, bakışlarıyla bile incitmekten korkmaktı. Sırma, Tamer’in yanına oturduğunda elini sımsıkı tuttu.

Sevda’ya doğru döndüğümde düz bir ifadeyle gözlerinin odaklandığı yere değdi bakışlarım merakla. Biraz önce Sırma’yı alkışlarken gayet güzel bir gülümseme asılıydı dudaklarında. Baktığı yeri, daha doğrusu kişiyi gördüğümde gerildim. Neden yüzünün asıldığını net olarak anlamıştım. Sevda şubeden birileriyle gelirken içlerinde Timur’un da olma olasılığı nedense aklıma gelmemişti. Kalabalık bir grubun içinde yanında Eylem’le birlikte oturuyordu. Biz girerken orada olmadıklarına emindim, bizden sonra gelmişlerdi.

“Kalkalım mı?” Sırma, Sevda’ya doğru dönüp sorduğunda onların da gördüğünü anladım.

“Neden? Gitmek için bir sebebimiz var mı?” Sevda’nın bakışları beni buldu.

“Gitmek için bir sebebimiz yok.” Kesin çıkan ses tonumla tebessüm etti.

“Üstelik ben şarkımı söylemedim bile.” Gözlerime bakıp meydana okurcasına sahneyi işaret etti.

Tebessüm ederek ayağa kalktığında şaşırmadım desem yalan olur. Biraz önce Sırma ısrar ettiğinde kesinlikle reddetmişti. Yavaş adımlarla saçlarını arkasında savurarak sahneye ilerledi. Geriye yaslanıp kolumu boş sandalyesinin arkasına attım. Yürürken savrulan saçları dalgalanırken sahnenin iki basamağını çıktı. Orkestraya dönüp bir şeyler söyledi ve mikrofonun başına geçti. Gözlerimin içine bakarken çalan şarkıyla dudaklığımın ucu yukarı kıvrıldı. Dudaklarını mikrofona yaklaştırıp şarkıyı söylerken gözlerimiz birbirine takılı kalmıştı.

Bana bakıp göz süzdükten sonra eliyle saçlarını geriye doğru savurdu. Gözleri gözlerimden ayrılmazken omuzlarını ritme göre hafifçe salladı.

Nakarata girdiğinde hızlanan müzikle diğer masada oturanlar alkış tutmaya başlamıştı. Ses tonu şarkıyla o kadar uyumluydu ki sanki bu şarkı Sevda söylesin diye yazılmıştı. Onun dudaklarının değdiği sözler, sesinin duyulduğu her yer güzelleşti.

Küçük bir kız çocuğu vardı sanki karşımda, istediği kırmızı ayakkabılar alınmamış da bükmüştü sanki boynunu. Aynı zamanda dişli bir kadın vardı; arsızca göz süzmesi, cümleler arasında verdiği nefesi, dudaklarını ıslatması, Kara’m derken bahşettiği keyifle gülümsemesi... Sevda bu gece öyle biriydi ki anlatılamaz yaşıyordu ve ben bu kadını yaşamak istiyordum.

Sahnedan inerken büyük bir alkış alırken hafifçe eğdi başını. Tebessümünü gizlemeden masaya doğru gelirken gözlerimin içine bakıyordu. Sırma ona imayla güldüğünde bile gülüp geçti, eğmedi o güzel yüzünü. Bakışları bana döndüğünde yüzümdeki yumuşak ifadeyle rahat bir nefes aldı.

“Sesin güzelmiş,” dedim.

“Teşekkür ederim.” Eliyle saçını kulağının arkasına yerleştirdi.

“Abi senden de bir şarkı bekleriz artık.” Sırma’nın bana dönüp sataşmasıyla başımı iki yana salladım.

“Sırma...” dememle gözlerini kısıp omuz silkti. Tamer de pas geçince sohbet etmeye başladık.

Sırma ve Sevda hafta sonu olan tanışma işini konuşurken Tamer de hastanede olan yoğunluğundan bahsediyordu. Görevden geldiğimi bildikleri için soru sormuyor, ortamda normal bir sohbet dönüyordu. Tamer hastaneden acil bir çağrı alınca Sırma da onunla birlikte kalktı. Zincirleme trafik kazası olmuştu, yakında olan bütün personeli çağırmışlardı. Bizim meslek gibi onların da gecesi gündüzü yoktu.

“Kalkalım mı biz de?” Sevda’nın sorusuyla başımı salladım. Sabah ikimiz de işe gidecektik.

“Olur, kalkalım.” Hesabı ödedikten sonra Sevda’nın beline elimi yerleştirdim.

“Burada kimler varmış?” Eylem’in sesiyle olduğum yerde durdum. Sevda’nın bedeni elimin altında kaskatı kesildi.

“Eylem, gidelim hadi.” Timur kolundan tutup yanına çekerken ikisini de görmezden geldim.

“Neden gidelim ki? Sevda senin çok yakın arkadaşın değil mi? Ne o Sevda, yoksa Timur’u gördüğüne sevinmedin mi?” Tek kaşını kaldırıp alayla konuştuğunda bakışlarım Sevda’ya kaydı.

“Timur, görüyorum ki sözlerimi dikkate almamışsın. Yazık, çok yazık...” dedi Sevda, Eylem’e bakıp başını iki yana sallayarak.

“Eylem, yürü dedim.” Timur, bu sefer Eylem’i tamamen kendine çekmiş yürümesi için zorluyordu.

“Sen Timur’un yanına bile yaklaşamazsın bu saatten sonra, bunu aklına sok! Kara’yı aldın, daha ne istiyorsun?!” Eylem, Sevda’ya doğru bir adım atıp elini kaldırdı.

Sevda’nın elinden tutup arkama çektim hızla. Sırtıma değen göğsüyle bedenime yaslandı dengesini kurmak için. “Sakın! Sakın deneme bile! Şu hayatta yapmam dediğim şeyler var, beni sakın zorlama Eylem!” Sert bir şekilde uyarmamla bir adım geriye attı. Bu

yüzümü ona hiç göstermemiştim çünkü benden hep iyilik görmüştü ama Sevda'nın canını sıkmanın, canını yakardım.

“Ne o, vuracak mısın bana?” Gözlerinden geçen kırgınlıkla baktı bana.

“Bir kadına el kaldıracak kadar adi bir adam mıyım ben? Sen... Sen bu yüzden her zaman onun gerisinde kalacaksın. Unuttum Eylem, sana dair ne varsa unuttum. Sen de unut artık. Benim yolum Sevda'nın yolu bu saatten sonra. Sen, senin yoluna çıkanlarla devam et, düş artık yakamızdan.”

Eylem sözlerimle parçalara ayrılırken Timur'a kaydı bakışlarım. Eylem'in arkasında durmuş öylece bekliyordu. Daha fazla dayanamayıp Sevda'yı aldığım gibi çıktım. Sinirden başım ağrımaya başlarken arabaya bindim. Sevda yolcu koltuğuna geçerken oldukça sessizdi. Arabayı çalıştıracakken elini elimin üstüne koydu. Yüzünde durgun bir ifade vardı.

“Yer değiştirelim mi? Ben kullanmak istiyorum arabayı.” Yumuşak bir ses tonuyla konuştuğunda başımı salladım.

Sevda sürücü koltuğuna geçtiğinde ben de yan koltuğa geçtim. Arabayı çalıştırdığında yola çıktık. Aklım bir türlü almıyordu bu durumu. Benden ayrılan, beni istemeyen kendisiyken yıllar sonra neden karşıma çıkıyordu? Her şeyin sorumlusu benmişim gibi davranıyordu üstelik. Derin bir nefes verirken camı açtım. Sevda'nın sürekli bu durumla karşı karşıya gelmesi tamamen canımı sıkıyordu. Araba durduğunda başımı kaldırıp etrafa baktım.

“Neden buraya geldik?” Sevda omuz silkip kapıyı açıp indi. Ben de arabadan indiğimde elini bana uzattığında tuttum.

“Çay içeriz, sen de sakinleşirsin biraz.” Bu durumda bile beni düşünmesiyle kısa bir süre gözlerimi kapatıp açtım.

Birlikte binaya girip asansöre yöneldik. Son katın düğmesine bastığımda Sevda başını omzuma yasladı. Beline sarıldığımda yakınlaştık. Asansör açılınca cebimden çıkardığım anahtarla kapıyı açtım. Eve girdiğimizde mutfığa yöneldik. Sabah gülerek kahvaltı yaptığımız yere şimdi yüzümüz asık oturduk.

“Bu hep böyle mi olacak?” Sevda’nın durgun sesiyle başımı ona çevirdim.

“İzin vermeyeceğim, yemin ederim Sevda. Üzülmene asla izin vermeyeceğim.” Üstündeki elbisenin kemeriyle oynarken sözlerimle başını kaldırıp bana baktı.

“Yemin istemiyorum senden, söz dediğin nedir ki? Bugün dedim dersin, yarın unuttum. Ben artık seninle olmak istiyorum. Tereddütlere, ihtimallere, can yakan sözlere bakmadan birbirimize ait olduğumuza emin olmak istiyorum.” Gözlerime öyle kırık bir şekilde baktı ki içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim.

“Ne istiyorsun benden? Söyle, söyle ne istersen benden vereceğim.” Oturduğum yerden kalkıp onun önüne gelip diz çöktüm. Gözlerinin içine baktım emrine hazır bir şekilde.

“Ben sana ne istediğimi söyledim.” Gözleri yüzümde gezerken elini yanağıma koydu usulca.

Sevda bana doğru eğildiğinde dudakları dudaklarımla buluştu. Büyük bir arzuyla ona karşılık verirken ellerini saçlarımla arasına daldırdı. Kollarından tutup ayağa kalktığımda bacaklarını belime sardı sıkıca. Elbisenin altından belli olan sıcak teni bütün varlığıyla kendini belli etti. Dağılan saçları yüzüme dökülürken bir elimle belini diğeriyle bacağına kavradım. Yatak odasından içeriye girerken Sevda’nın dudaklarından kısık bir inleme döküldü. Buradan geri dönüş yoktu artık bizim için...

Bölüm 8

Sevda

Ruh ile beden bir bütündü; ten ise aradaki bağlantıyı sağlayan en büyük aracıydı. Öyle ki tenimin değdiği adamın teni, beni her zerreme kadar öyle büyük bir duygu seline sürüklüyordu ki kalbim ağırlaşmış son zamanlarda hızlı atışlarına rağmen duraksamıştı. Bu öyle büyük bir arzuydu ki kelimeler yetmiyor, sadece hissettiğim anın etkisine kapılıyordum. Sevdiğim adam, âşık olduğum adam nefesini tenimde bıraktığında saçlarımı okşadığı eli duraksadı birkaç saniye.

“Sabah senin için izin alabilirim.” Sessiz konuşsa bile net bir şekilde anlamıştım sözlerini. Galiba uyuduğumu sanmıştı.

Başımı göğsünden kaldırıp gözlerine baktım. Bal rengi gözlerinde tutkun olduğum o ateşin izleri vardı. Yarım saat kadar önce birleşen tenlerimizin ardından ben ona sığınmıştım, o ise beni kucaklamış göğsüne yatırmıştı. Elleri usul usul saçlarımı okşarken sessizliğin yanında paylaştığımız çok şey vardı.

“Gerek yok, iyiyim,” diye mırıldandım loş ışıpta parlayan bal rengi gözlerine bakarak.

Belki de en çok şu an onun gözlerine bakmaktan çekinmem gerekiyordu ama ben en çok şu an ona bakma ihtiyacı duyuyordum.

Bir pişmanlık, bir kaçma belirtisi aradığımdandır belki de. Kalbimin ağır ritminde gerçek olduğunu anlamak istercesine parmaklarımı çıplak göğsünde gezdirdim. Köprücük kemiğinin üstünden boynuna, daha sonra göğsüne tekrar koydum elimi. Kendine biraz daha çekip sardı beni sıkıca. Gözlerim kapanırken kalp atışlarını dinliyordum.

“Kara, ben istedim diye mi...” Sorumun devamını getiremesem bile ne demek istediğimi anlardı.

“Hayır, biz istedik diye. Aç gözlerini bana bak.” Biraz yüksek çıkan sesiyle gözlerimi açıp ona baktım.

Oturduğu yerde doğrulunca ben de onunla birlikte yatak başlığına dayandım. Tek hamlede beni kendine çekip karşı karşıya gelmemizi sağladı. Bacaklarına oturduğum için ondan birkaç santim daha yüksekte kalıyordum. Ellerini belime koyduğunda bedenlerimizin arasındaki sınır tamamen kapandı.

“Ben bugün söylediğim her şeyin arkasındayım Sevda. Benim bundan sonra senden başka bir yolum yok.” Anlamamı istiyormuş gibi ısrarla bakışlarını yüzümde gezdirdi.

“Sen benim can yangınımsın Kara... Öyle bir yangın ki bu, şu an bile göğsümde sıkışan bir kor var. Geçmiyor... Neden geçmiyor ki?” Elimini koyduğum kalbim yerinden çıkacak gibi atarken bakışlarım ona doğru döndü.

Elini elimin üstüne koyup avcunun içine hapsetti. Tenimden ayrılan elimin yerini dudakları doldurdu. Sanki şifa dağıtıyordu dudakları değdiği tenime. Titrek bir nefes çıkarken dudaklarımın arasından, sıcak nefesi değdi tam öptüğü yere. Bakışları yüzümde gezerken omuzlarımdan aşağı dökülen saçlarımı okşadı usulca.

“Can suyu olacağım sana Sevda’m. Can yangını dindirmek için hep yanında olacağım.”

“*Sevda’m,*” dedi Kara bana, ben isminin anlamının bu kadar güzel olduğunu onun dudaklarının arasından çıktığında öğrendim. “*Yolum yolunla bir,*” dedi, ben onunla ateşlerde yürümeyi göze aldım. “*Can suyun olmaya hazırım,*” dedi, ben kurak topraklarda yaşamaya razı geldim.

Kara, bana bu gece boyun eğdi.

“Sen ol. Bir tek sen ol.”

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde bu bir kabullenişti.

Kara

Gözlerimi yavaşça araladığımda teni tenime karışmış kadının saçları boynuma dağılmıştı. Kahve saçları loş ışıktaki bile parlıyordu, yumuşaktı. Sanki her şeyden kaçmak istercesine sığınmıştı tenime. Ellerinin biri göğsümde, kalbimin üstündeydi. Yavaşça ona döndüğümde kapalı gözlerini çevreleyen kirpikleri, dingin bir ifadeyle aldığı nefesleri, kızarmış hafif şişmiş dudakları ve sıcak teniyle bir başkaydı Sevda. Üstelik bu gece hepsinden bir başkaydı da...

Başımı geri yastığa koyarken derin bir nefes aldım. Ona istediği her şeyi verecektim, istediği her şey olacaktım. Küçük bir kız çocuğu vardı onun ruhunda, üstelik bu kız çocuğu yaralıydı. Gözlerinde ara sıra gördüğüm hüznü benden saklamak için elinden geleni yapıyordu ama ben o hüznü tamamen silecektim. Ne istiyorsa o olacaktım. Bazen bir baba şefkati bulacaktı bende, bazen abi korumacılığı ya da dost sıcaklığı. Her şeyden önce sevecektim ben bu kadını. Artık her zerremizle birbirimize aittik.

Sevda benim bundan sonra sadece yolum değil, sonum da olmuştu. Bir söz verdim kendime, bir yemin içtim. Ne olursa olsun kalbini, tenini, ruhunu bana bağlayan bu kadının üzülmemesi için her şeyi yapacaktım.

Sevda

Sabah uyandığımda yatağın diğer tarafı boştu. Üstüme Kara'nın tişörtünü giydikten sonra saçlarımı topladım. Bakışlarım gecenin izlerini taşıyan yatakta takılı kaldı. Çarşafı topladıktan sonra odanın içindeki küçük banyoya yöneldim. Kirli sepetine bırakıp elimi yüzümü yıkadım. Odadan çıktığımda mutfaktan gelen sesle ilerledim.

“Günaydın.” Seslenmemle birlikte Kara dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasını eline alıp dumanını havaya verdi. Üstünde siyah sporcu atleti, altında gri eşofmanı vardı.

“Günaydın güzelim,” dedi beni şöyle bir süzüp. Üstümdeki tişörtünü fark edince, “Yakışmış,” diye ekledi.

Elini bana uzattığında yanına doğru ilerleyip tuttum. Masaya baktığımda kahvaltıyı hazırlamış olduğunu fark ettim. Dudaklarının arasına uzattığı salatalığı ısırdım. Geri kalanını ağzına atarken elleri belimde oyalandı bir süre. Bakışlarım mutfak masasının üstünde asılı duran saate kaydı.

“Öğlen olmuş, geç kaldık.” Aceleyle konuştuğumda elleri belimi biraz daha sıkı sardı.

“Geç kalmadık, izin aldım. Ağrın var mı?”

Sorusuyla birlikte kasıklarım sızladı. Yüzüm istemsizce buruşurken Kara, nazikçe sandalyeye bıraktı beni. Biraz sonra bir bardak suyla ağrı kesici duruyordu önümde.

“Aç karnına alman gerekiyormuş.” Başımı kaldırıp ona baktığımda nereden bildiğini merak ediyordum.

“Sırma’ya sormuş olamazsın değil mi?” En yakın arkadaşıma abisiyle birlikte olduğumuzu söylemeye henüz hazır değildim.

Önümde diz çöküp küçük hapı bana uzattığında aldım. Arkasından suyu içtim. Küçük bir çocukmuşum gibi ilgileniyordu benimle ve bu tuhaf hissetmeme neden oluyordu. Benim tanıdığım Kara ve şu an karşımda duran adam arasında dağlar kadar fark vardı.

“Söylemedim, sen istemediğin sürece de söyleyecek değilim. İnternette baktım.” Sözleriyle gülmeye başladım. Kara’nın internette arama yaparken ne yazdığını cidden merak ediyordum.

“Teşekkür ederim,” dedim yüzümdeki gülümsemeye.

O an fokurdayan demlikle göz kırptı ayağa kalkarak. Masada ekmekleri eksik görünce tezgâhın üstündekileri ekmek sepetine yerleştirdim. Kahvaltı sofrası hazır olduğunda karşılıklı oturup çaylarımızı aldık.

“Düğün, nikâh işini konuşalım mı? Benim yıllık iznim iki ay

sonraya denk geliyor.” Ağzıma attığım ekmekle başımı kaldırıp Kara’ya baktım.

İki ay. Altmış gün sonra.

“Benim iznim de ağustos sonuna denk geliyor.” Çayımın bir yudum alıp sözlerine devam etmesini bekledim.

“Tanışmadan sonra kendi aramızda söz keseriz, nişan da sen nasıl istersen öyle olsun.” Oldukça kararlı çıkıyordu ses tonu, konuşması da kendinden emindi.

Kara, iki ay içinde benimle evlenmek istiyordu.

“Nişan istemiyorum.” Kara, başını kaldırıp bana baktığında söylediğim şeyden emin miyim diye tekrar sordu.

“Nişan istemiyor musun?” Tek kaşı yukarı kalkarken başımı salladım.

“Evet, bir ay arayla hem nişan hem düğün yapmanın anlamı yok. Kendi ailelerimiz arasında kestiğimiz söz, nişan sayılır. Zaten bizim tarafın çoğu şehir dışında, insanları iki kere yormanın anlamı yok.” Aslında düğün bile bana çok fazla geliyordu ama Kara’nın ailesine saygı duyduğum için bu konuyu onlara bırakacaktım. Ben öyle şatafat seven, her şey olsun isteyen biri hiç olmamıştım. Âşık olduğum, sevdiğim adam olsun yeterdi.

“Sen ne istiyorsan eksiksiz olacak Sevda, hatta bu evi bile değiştirmek istersen değiştiririz. İstemen yeterli.” Gözlerine baktığımda o an ne desem kabul edecek gibiydi.

“İstemiyorum, nişan konusunda kararım kesin. Bu evi ise baban yaptı, siz burada mutlu ve huzurlu yaşayın diye. Ayrıca bu evi çok sevdim.” Gerçekten ev çok güzeldi, zaten burada kalıp kalmayacağımız bile belli değilken tayin durumu yüzünden bir de ev değiştirmek istemiyordum.

“Konuşuruz tekrar bu konuyu.” Kahvaltı yapmaya geri döndüğümüzde başımı salladım sadece.

Kahvaltıdan sonra Kara küçük tabakları buzdolabına koyarken ben de bulaşıkları hallettim. Kahve yaptığımızda terasa çıktık. Gündüz bile çok güzel görünüyordu manzara. Başımı Kara’nın omzuna

yasladım. Şu an öyle büyük bir huzurla doluydum ki bütün bedenim kokusunu içime çektiğim adamla büyük bir rahatlığın eşiğindeydi. Kahvemden bir yudum alırken anın tadını çıkardım.

“Nasıl bir çocukluk geçirdin? Lisede çalışkan bir öğrenci olmalısın, üniversiteye bölüm birincisi olarak girmişsin.” Konuştuğunda başımı kaldırıp ona baktım hızla. “Sırma söyledi,” dedi ne soracağımı tahmin ederek. Başımı yeniden göğsüne yaslayıp anlatmaya başladım.

“Güzel bir çocukluk geçirdim ama babam olmadığından eksikliğini hissediyordum bazen. İnsan bilmediği bir duygunun eksikliğini hissediyormuş, ben bunu anladığımda yedi yaşımıdaydım. Komşumuzun kızına babası bisiklet sürmeyi öğretiyordu. Düştüğünde endişe etmesini, kızını sevgiyle kaldırmasını izledim. Kalbime ağır bir şey çökmüştü, zamanla anladım ki bunun adı özlemmiş. Hiç tanımadığı birini de özlüyormuş insan.” Gözlerim uzaklara dalarken yüzümde babamı her andığımda olduğu gibi hüznü bir gülümseme vardı.

“Polis olmaya nasıl karar verdin?” Kara’nın yeni sorusuyla biraz düşündüm.

“Haksızlığa hiçbir zaman gelemiyorum. Avukat olmayı da düşündüm ama ben olayların içinde olmaya daha istekliydim. Adaleti yerine getirmek istiyordum, haksızlığa karşı dur demek... Başarıyor muyum bilmiyorum ama çabalıyorum.” Askeriyeye de kabul edildiğimi ama bir gün karşılaşırız korkusuyla polisliğe yöneldiğimi ona söylemem mümkün değildi. Bu sanırım sonsuza kadar sır olarak kalacaktı.

Kara’nın telefonu çalarken başımı omzundan kaldırdım. Sırma’nın ismini görünce beklemeden telefonu açtı. Oturduğu yerden kalkarken içeriye doğru geçti. Özel bir konu olabilirdi abi-kardeş arasında, o yüzden oturduğum yerden kalkmadım. Sehpanın üstünde duran kahvemden yudumladım yavaşça.

Başımı şehrin manzarasına çevirdiğimde gündüz bile kendini belli eden ayrı bir güzelliği vardı. İnsanlar bir koşturmaca içinde oradan oraya gidiyordu, dar sokaklarda oynayan çocuk sesleri ge-

liyordu. Birkaç kişi pencereden birbiriyle konuşuyor, genç kızlar çekirdeklerini almış merdivenlere oturmuş gülüşüyordu. Güzeldi burası ya da bana onun yanı olduğundan hep güzel geliyordu buralar. *“İnsan sevdiğiyle olduktan sonra cehennem bile cennet bahçesi gelir,”* derdi annem, belki de ondandı bu huzur.

“Sırma evde olduğumu anlamış, arabam kapıda duruyor. Bugün Tamer’le izin almışlar, bizi yemeğe çağırıyorlar.” Kara yanıma adımlayıp konuşurken eski yerine oturdu.

Ben daha cevap veremedi içlerinden gelen telefonumun sesiyle Sırma’nın aradığını tahmin ettim. Oturduğum yerden kalkıp salon-daki telefonumu elime aldım. Sırma’nın ismini görmemle tahminim doğru çıkmıştı. Telefonu bekletmeden açıp cevap verdim.

“Efendim canım.” Etrafıma bakarken acaba burada olduğumu bilse nasıl tepki verir diye düşündüm.

“Tünaydın güzellik. Bu akşam abim ve seni yemeğe çağırmak istiyorum. Hafta sonu sizde olacağız tanışma için hem onun öncesinde konuşuruz biraz.” Neşeyle konuşurken bir yandan da arkadan Tamer’in sesini duyuyordum. Sırma’ya hangi gömleğin ona daha çok yakıştığını soruyordu.

“Abine de bir sorayım, benim bir planım yok.” Terasa doğru ilerlerken bakışlarım Kara’nın üstündeydi.

“Ben konuştum onunla, tamamen sana bıraktı.” Topu bana atmıştı demek.

“Olur, o zaman akşam yedi gibi görüşürüz.” Eve gidip üstümü değiştirmem gerekiyordu, hazırlanmam falan ancak yetişirdi. Saate baktığımda ikiye geldiğini fark ettim.

“Görüşürüz akşam. Benim ilk misafirim olacaksınız, heyecan yaptım! Bir sürü işim var, kapatıyorum!” Benim fazla uğraşmamasını söylememe kalmadan telefonu yüzüme kapattı.

Gülerek başımı iki yana salladım. Konuşmamızı duyduğu için Kara’ya ayrı bir şey söylemeden yanına oturdum. Yeniden beni kollarının arasına çektiğinde itiraz etmedim. Akşam ablama mesaj atmıştım saat çok geç olduğundan. Anneme haber vermesini, bu gece eve

gitmeyeceğimi yazmıştım. Bazı durumlarda acil görevlere katılmam gerektiğinde bunu yapıyordum ve de onlar beni, ben onları arayana kadar aramamaları gerektiğini biliyorlardı. İlk defa bir konuda onlara alenen yalan söylemiştim. Bu canımı sıkırsa da beni kollarının arasında sıkıca tutan adamla derin bir nefes verdim. Değerdi...

“Ne düşünüyorsun?” Başımı hafifçe kaldırıp yüzüne baktığımda uzaklara dalan gözleriyle aklının nerede olduğunu merak ediyordum.

“En sevdiğin çiçek ne?” Sorusuyla bir an afallasam da tebessüm ettim.

“Mor telgraf çiçeği.” Cevabımın onu şaşırttığını biliyordum. Bakışlarının bana dönmesiyle de emin oldum.

“Papatya, gül, karanfil gibi şeyler bekliyordum.” İtirafıyla birlikte içimi çektim, bir zamanlar onu tanımadan önce birisi sorsa bunlardan birini söyleyebilirdim ama şimdi çok farklıydı her şey. Usulca omuz silktim *önemsiz* der gibi ama değildi.

Telgraf çiçeği, diğer adıyla kara sevda çiçeği...

Bu sefer benim gözlerim uzaklara dalarken sessizlik büyüdü aramızda. Onunla sessizliği bile paylaşmak güzeldi ama dün geceyi paylaşmak... İşte o, kelimelerin bile tarif edemeyeceği bir histi. Beni bütün ruhumla kabul etmişti. Biz ikiye bir olmuş, birbirimize tutulmuştuk. Öpüşü, dokunuşu, sevişi bir bir düşerken aklıma içimde yine o anların heyecanıyla karnımda küçük küçük kelebekler havalandı. Bir zamanlar hayalini bile kurmanın yasak olduğu anlardı yaşadıklarım ve hâlâ kendimi bir rüyanın içinde hissediyordum. Tek dileğim ise hiç uyanmamaktı.

Geçmişten

Belki yüzüncü defa denedim buradan geri dönmeyi ama dene-medim. Yine o sokağın başında bekliyordum ama umut çoktan terk etmişti beni. Artık emindim, onun için görünmez birisi olarak hayatıma devam edecektim. Sırdaşım olan söğüt ağacı yine gizli-

yordu beni yaprakları arasında ve yine koruyordu beni herkesten. Sadece birkaç dakika görmek istedim, birkaç dakika da olsa ruhumdaki yaraya şifa olsun istedim.

Sırtımı yasladığım söğüt ağacından onu gördüğümde ayrıldım. Siyah bir araba durmuş içinden inmişti. Sırma'nın söylediği kadarıyla tanıyordum mahalleden arkadaşlarıydı yanındakiler. Siyah araba sokağın karşısından hızla devam ederken Kara hareket edemeyerek olduğu yerde sallandı. Fazlasıyla içtiğini anlamak için yanında olmaya gerek yoktu. Sallanarak ilerlerken cebinden çıkardığı anahtarı yere düşürdü. Yolun ortasında duruyordu ve saat bir hayli geçti. Sürekli yolu kontrol ediyordum.

“Hadi, hızlı ol,” diye mırıldandım.

Anahtarını alıp adım atacağı sırada arkadan ışığı belli olan bir çift far aydınlattı geceyi. Kara, gözlerini kısarak öylece dururken etrafa baktım ama kimse yoktu. Son hız yaklaşan arabayla ne ara Kara'nın yanına gittim, nasıl kollarından tutup kenara çektim bilmiyordum. Anın içindeyken adrenalin ve korku o kadar benliğimi kaplamıştı ki nefesimi hâlâ tutuyordum. Ellerimi kollarından çekerken başını kaldırdığı an ben aşağıya eğdim. Başımda yüzümü tamamen gizleyen bir şapka vardı. Üstüme giydiğim bol sweats-hirt ve kot pontonumla oldukça karanlıktaydım.

“Sen de kimsin?” Ağzından çıkan sözler birbirine dolanırken binanın önünde durmuştuk. Elindeki anahtarı alıp kapıyı açtım ve geçmesi için tuttum. Tüm bunları yaparken başım yere eğikti ve o beni görse bile hatırlamayacak kadar sarhoştum.

Sırmaların evinin ziline basıp anahtarı avcuna bıraktım. Arkamı dönüp hızlıca ayrıldım oradan. Alkol kokusuna ek onun kokusu çarpmıştı burnuma, sonra da ciğerlerime dolmuştu. Hiç bu kadar içtiğini bilmiyordum, bir şey olmuş olmalıydı. Nedenini içten içe merak ederken çoktan bir sokak arkadaki arabama binmiştim. Arabayla tekrar onların sokağından geçip kontrol ettiğimde içeriye girdiğini gördüm ve derin bir nefes aldım. Aylar sonra ilk defa bu kadar yakından görmüştüm onu.

Çok zaman geçmeden de öğrenmiştim neden o kadar içtiğini.

Âşık olmuştu, arkadaşlarıyla buluşup onlara bunu söylemişti. Ertesi gün telefonda konuşurken en azından Kara'nın iyi olduğunu bilmek isterken arkadan onun sesini duymuştum. Sırma'ya, onu Eylem'le tanıştıracakını söylemişti.

Bir gece önce belki de hayatını kurtardığım adam, o gece öldürmüştü beni...

Şu An

Kara'nın evinden dikkatlice çıktıktan sonra kendi evime geçtim. Eve geldiğimde kimse yoktu, annem ben gelmeyince ablama geçmişti. Kendimi duşa atıp uzunca bir süre suda kaldım. Duştan sonra saatin epey ilerlediğini fark edip hazırlanmaya başladım. Dolabımı açıp krem rengi kalın askılı, dizimin üstünde biten bir elbise çıkardım. Oldukça fazla siyah âşığı olduğum içim ablam almıştı bu elbiseyi bana. Arada farklı renkleri de denemem gerekiyormuş. Nedense içimden bugün siyahlar değil, açık renkler giymek gelmişti. Kasıklarımda hissettiğim hafif sancıyla dolaptan aldığım ağrı kesiciyi içtim.

Islak saçlarımı kurutup düzleştirdim. Makyajımı hafif tutup fazla belirginleştirmedim, evde olacaktık sonuçta. Tamer'le hastane dışında bir kez düğünde görüşmüştük ve o da çok olaylıydı. Genelde hastaneye Sırma için uğrar, onları birlikte görünce de ayaküstü sohbet ederdim. Şimdiyse eşinin en yakın arkadaşından, abisinin sevgilisine geçiş yapmıştım. Dostluk bağı, aile bağlarına dönmüştü. Tamer için merak ettiğim diğer konu Timur'du. Sırma bile onun abisinin kim olduğunu bilmiyordu. İsmi bilse bile hiç tanışmamış, görüşmemişlerdi. Üstelik Timur ailesiyle bile görüşmüyordu ki ortada büyük bir olay olduğunun işaretiydi bu bana göre.

Timur umurumda değildi ama onun bağlı olduğu kişi beni direkt olarak etkiliyordu. Eylem, bu ailenin içine girebilmek için her şeyi yapıyordu sanki. Sırma'nın abisinin eşi olacakken şimdi eşinin yengesi olacaktı. Nedense bana bütün bunların Sırma'ya bağlandığı hissini veriyordu. "Acaba," diye geçti içimden ama bu düşünceyi hemen kovdum. Yine de içime bir kurt düşmüştü.

Telefon çalarken üstüme giydiğim elbiseyle aynada kendime son kez baktım. Annemle telefonda kısaca konuşup akşam Sırma'ya yemeğe gideceğimi söyledim. Uzun süredir ablama gitmediğimi de fark etmiştim. Arada sırada telefonda konuşuyorduk ikimiz de çalıştığımız için. Üstüne onun ev ve çocuk eklenince zamanı bana göre daha kısıtlı oluyordu.

Telefonu kapatınca çantamı alıp evden ayrıldım. Arabama bindikten sonra beklemeden yola çıktım. Birkaç saat önce ayrıldığım eve doğru giderken yolda durup tatlı aldım. İlk defa evlerine gidiyordum, normalde evleri için ufak bir hediye almak isterdim ama zamanım yoktu. Sırma'nın evine gitmek için bir bahanem daha olduğunda tebessüm ettim. Kara'nın aynı binanın en üst katında oturmasıyla bir ilgisi yoktu tabii ki bu düşüncemin...

Dün gece deli cesareti mi yoksa akıl tutulması mı nedir bilmem ama o an dedim ki sen bu sevdada gözünü karartan kişisin. Eğer gözlerinde bana karşı o tutkuyu görmesem buna cesaret edemezdim. Dizlerinin üstüne çökmüştü, *ne istersen* demişti. Bilmiyordu ki benim ondan başka isteğim, dileğim, duam yoktu. Belki de ömrüm, hayatım boyunca hiç üstünde durmadığım bir gerçeklik o an çarptı yüzüme. Ben Kara'nın sadece beni sevmesini değil, bana tutkuyla bağlanmasını da istiyordum. Elleri saçlarıma dokunduğunda, tenimde gezdiğinde ve gözleri beni esir aldığında içimde yanan o kor ateşin onun içinde de yanmasını istemiştım.

Ve galiba dün gece Kara bana yenildi.

Yüzümde onu her düşündüğümde oluşan tebessümle birlikte hızlanan kalbimin atışını hissettim. Bal rengi gözlerinin içinde titreyen o ışık beni öyle bir hapsine almıştı ki her adımda söylemek istiyordum ona olan duygularımı. Ona âşık olduğumu söyleyemezdim, bunu ne kadar çok istesem de yapamazdım. Eğer bir kere anlatırsam devamı gelirdi, yıllardır içimde büyüyen bu aşkı ben bile taşıyamazken Kara'nın omuzlarına da yükleyemezdim. Sırf onu seviyorum diye değil, beni sevdiği için yanımda olmalıydı. Bu yüzden onun duygularından emin olana kadar kalbimde yaşattığım aşkı bir süre daha misafir edecektim tek başıma.

Sırma'nın evine geldiğimde beni büyük bir gülümsemeyle karşıladı. Kara beni kapıda beklemişti eve birlikte girelim diye. Beraber ilk misafirliğimizi yaparken elimdeki tatlı kutusunu Sırma'ya uzattım. Salona geçtiğimizde harika bir masa bekliyordu bizi. Tamer'le selamlaştıktan sonra Sırma da gelince hazır olan masaya geçtik. Çorbalar tabaklarda yerini alırken hepimiz yemeğe başlamıştık.

"Hâlâ inanamıyorum, ay çok heyecanlı! Yakında aileler tanışacak, evleneceksiniz resmen!" Sırma bir bana bir abisine bakarak konuştuğunda benim de içimden geçenleri dile getirmişti. Evlilik deyince bakışlarım ona kaydı. Üstüne giydiği bedenine oturan lacivert tişörtü ve kot pantolonuyla oldukça yakışıklı görünüyordu. Saçları kısa olduğu için kendi hâline bırakmış, uzayan sakallarını kesmişti. Yarın göreve başlayacaktık ikimiz de.

"Cumartesi hep birlikte Sevdalara gidiyoruz. İşinizi ayarlayın siz de gelin." Kara'nın net ses tonuyla Sırma başını salladı hevesle.

"Olur abi, ayarlarız," diyerek onayladı Tamer de katılarak.

Yemeğin ardından Sırma ile ortalığı toplamış mutfakta kahve yapıyorduk. Sırma hevesle Kara ile beni evlendirirken ben de anlatıklarını dinliyordum. Gelinlikten, düğünden girdi en son çocuklarımızdan çıktı. Çocuk deyince başımı çevirip Kara'nın oturduğu koltuğa baktım. Tamer'le ciddi bir şeyler konuştuğu belliydi. Ellerini öne doğru uzatıp birini dizinin üstüne koymuştu. Dik duruşu hafif Tamer'e doğru eğilmiş onu dinliyordu.

"Ohooo... Bizim kız uçuşlarda." Sırma'nın alaycı sesiyle Kara'nın bakışları da bana döndü. Sırma taşırmadan evi tadilata sokmuştu, Kara'nın eviyle farklıydı yapısı. Yenilediği mutfak Amerikan tipi olduğu için salonla mutfak ayıran pencereden rahatlıkla görünüyordu iki taraf. Bakışlarımı ondan çekip Sırma'ya döndüm.

"Ne diyordun canım? Dalmışım öyle," dedim küçük bardaklara doldurduğum suyu tepsiye koyarken.

"Belli belli, fena dalmışsın. Nasıl gidiyor abimle? Ya resmen birliktesiniz, inanamıyorum!" Sırma'nın yerinde olsam sanırım ben de aynı tepkiyi verirdim. Yıllardır aramızda bir arkadaşlık vardı ve sonunda arkadaşını evlerine gelin olarak alıyorlardı.

“Güzel gidiyor her şey. Mutluyuz.” Ağzımın içinde mırıldanırken Sırma ile abisini konuşmak garip geliyordu.

“Masada nasıl bakıyordu abim sana... Ben söyleyeyim, abimi daha önce hiç böyle görmedim.” Kahveyi fincanlara paylaştırken sözleri dikkatimi çekmişti.

“Nasıl yani?” Sorumla birlikte Sırma bana doğru döndü. Gözleri kararsız gibi baksa da sonunda içindekileri döktü.

“Abim soğuk bir adam, asker olduğundan sanırım öncekine göre yapısı ve duyguları daha geri planda kaldı. Sana bakarken ne bileyim, gözleri bir başka bakıyor. Eskiye açmak istemiyorum Sevda ama abim bir kere bile Eylem’e böyle bakmadı. Genelde Eylem konuşur güler abim de onun söylediklerini onaylar ya da yanında dururdu. Bugün masada bizimle oturan abimse başka biri sanki. Seni dinliyor, konuşuyor, fikirlerine yorum yapıyor. Sakın yanlış anlama beni, yaptığım bir kıyas değil. Ben abimin artık gerçekten mutlu olmasını istiyorum ve görüyorum ki seninle mutlu. İkinize de çok değer veriyorum. Abim ne kadar canımsa sen de o kadar canımsın.”

“Sen de benim canımsın. Ne yalan söyleyeyim, farklı hissediyorum Sırma. O, bana iyi geliyor. Ona iyi geldiğimi hissediyordum ama başka birinden bunu duymak gerçekten güzel.” Eylem konusunda yorum yapmak istemiyordum. Kahve tepsisini eline aldığı anda ben de peşinden ilerledim.

Gecenin sonunda biz kalkarken Tamer ve Sırma da kapıya kadar eşlik etti. Vedalaştıktan sonra kapının kapanmasıyla bakışlarım Kara’ya döndü. Elini yüzüme koydu. Önüme dökülen saçlarını geriye doğru çekip parmağını hafifçe tenimde gezdirdi. Yutkunurken bal rengi harelerinin içine bakmaya devam ettim.

“Eve mi geçeceksin?” Tek kaşı kalkarken elini hâlâ çekmemişti.

“Evet, hafta sonu için annemle konuşmamız gerekiyor. Arabayla geldim zaten.” Üç gün sonra ailelerimiz tanışacaktı.

“İyisin değil mi?” Ne demek istediğini anladığımda dudağımı ısırıp başımı usulca salladım.

“Yarın birlikte değiliz. Sizin ekip gündüze, bizim ekip geceye

verilmiş.” Gelirken mesaj atılmıştı, Emniyet’te çalışacaktım. Karargâha ise bir gün sonra gidecektim. O gün de Kara geceye, ben gündüze geçecektim. Cumartesi gününe kadar zor olacaktı görüşmemiz.

“İşleri hızlandırıyorlar, kayıtlara bakılacak. Binbaşı sen gitikten sonra haber verdi bana da.” Elini yavaşça tenimden aşağıya kaydırduğında boynumdaki açıklığa indi. Nefesim anlık olarak duraksadı.

Bu adam bana ne yapıyordu bilmiyorum ama aklım başımdan gidiyordu. Zorlukla yutkunurken göğsüm aldığım nefesle kalkıp indi. Böyle basit bir konuyu bile düşünemeyecek hâle geliyordum. Eli çeneme kaydı ve hafifçe yukarı doğru bakmamı sağladı. Dudaklarım aralanırken Kara’nın bakışları dudaklarıma doğru kaydı. Hafifçe eğildiğinde dudaklarına baktım.

O an hareket eden asansörün sesiyle yerimden sıçradım. Birisi asansörü çağırmıştı ve biraz sonra kapıları açılacaktı. Kara, başını iki yana sallayıp geriye çekilirken kendimi topladım. Kapı açılıp karşı daireye yaşlı bir çift geçerken Kara onlara selam verdi.

“Görüşürüz,” diyerek merdivenlere yöneldim. Birkaç basamak inmiştim ki sesiyle yukarı doğru baktım.

“Borcumu öderim elbet. Görüşürüz.” Merdiven korkuluklarına ellerini dayamış hâlde dururken göz kırpı.

Ah, şu lanet olası kalbim yerinden çıkacak şimdi!

Arabama bindiğimde bile gülüyordum. Eve geldiğimde annemle kısaca sohbet edip cumartesi günü için konuştuk. Hep birlikte yemek yeme taraftarı olsam da Kara karşı çıkmıştı. “Yemekte doğru düzgün konuşamayız, hem ilk defa geliyoruz,” demişti. Ben de karşı çıkmamış, tatlı ve çay eşliğinde olmasını kabul etmiştim. Bir de ilk kez aileler bir araya geleceğinden heyecanlı olacaktı. Ablam, eniştem, Sırma, Tamer, Meryem teyze, annem, ben ve Kara olacaktık. Kara iki ay içinde evlenmemizi istiyordu.

Anneme bu konuda bir şey söylemedim, nasıl olsa iki gün sonra herkes bir şeyler söyleyecekti düğün konusunda. Üstümü değiştirip yatağıma yattığımda elim yastığımın üstünde kaldı. Bir gece önce

birlikte uyuduğum adamın sıcaklığını aradım. İçimi çekerken gözlerimi kapattım. Bu iki günün çok çabuk gelmesiydi isteğim.

Öğlene doğru uyanmıştım. Kara bütün gün yoğun olacağı için mesaj atmıştım. Karargâhta toplantı olduğunu öğrenince konuşmadığımız için biraz üzüldüm. Üst düzey askerlerin operasyon üstünden yapacağı toplantıya tim komutanı olarak Kara da katılacaktı. Hafta sonu giymek için elbise almaya çıktım. Kısa bir alışverişin ardından eve gelip akşam yemeği yaptım, uzun zamandır mutfağa girmiyordum. Annemle sohbet edip konuştuk. Akşam yemeğinden sonra birkaç saat daha uyudum sabaha kadar çalışacağım için. Uyandığımda Kara'dan mesaj ya da arama yoktu. Hâlâ işleri bitmemişti. Üstümü değiştirip silahımı belime taktım. Saçlarımı topladıktan sonra çantamı alıp evden ayrıldım Emniyet'e gitmek üzere.

Emniyet Müdürlüğüne geldiğimde beni fazlasıyla yorucu bir gece bekliyordu. Dosyalar ve bilgisayardan bakılacak ses kayıtları çok fazlaydı. Önce Müdür'ün yanına uğrayıp kısaca bilgi aldım. Dün işe gelmemiştim ama Kara, Binbaşı ile hallettiği için sorun olmamıştı. Bilgisayarımın başına oturup dosyaları incelemeye başladım, bir yandan da ses kayıtlarına göz atıyordum. Saatler geçmişti ki oturduğum yerden kalktım. Bacaklarım uyuşmuş, omuzlarım ağrımaya başlamıştı.

Başım ağrırken kahve makinesine doğru ilerledim. Kupaya koyduğum kahveme şeker ve süt ekledikten sonra karıştırdım. Masama geri döndüğümde dava dosyalarını incelemeye devam ettim. Hasan'ın çalışma odasına taktığımız dinleme cihazındaki konuşmaları dinliyor, önemli kısımları not alıyordum. Sabaha kadar ancak biterdi işim, saat de epey geç olmuştu.

Yan tarafımdaki sandalye çekildiğinde başımı bilgisayardan kaldırdım. Timur elindeki kahve kupasıyla oturmuş, masanın üstündeki diğer dosyayı okuyordu. Tekrar bilgisayara dönüp dinlediğim kayıta geçen isimleri not aldım. Ara sıra yudumladığım kahvem bitmiş, esnemeye başlamıştım.

“Dinlenme odasında biraz uyu, ben devam ederim.” Sesini duyduğumda esnerken kapanan gözlerimi açıp ona baktım.

“Gerek yok.” Ses tuşuna tekrar basıp kulaklığa yönlendirdim konuşmaları.

“Böyle mi olacağız Sevda?” Sorusuyla birlikte içimi çektim. Ses tonu yükselmiş, gözleri kısılmıştı.

“Nasıl olmamızı bekliyordun Timur? Her şey normalmiş gibi davranmamı mı? Düğün gecesi bana söylediğini unutmadım, seni uyarmıştım üstelik. Her şeyi geçtim, iki gün önceki karşılaşmamızın tesadüf olduğuna inanacak kadar aptal değilim.”

Madem sormuştu, o zaman beni dinleyecekti. O gün kafe çıkışında tepkisiz kalması, Eylem bana neredeyse vuracakken öylece beklemesi benim için bardağı taşıran son noktaydı. Ben ona arkadaşım demiştim ama görüyordum ki çok yanılmışım. İnsan kaç yıldır tanıdığı birini bırakın, en başta insan olduğu için bile araya girerdi. Timur ise hakkını sessizlikten yana kullanmıştı.

“Haberim yoktu. Eylem oraya gitmemizi istedi.” Kendini savunma şekli o kadar komik gelmişti ki dudaklarım alayla kıvrıldı.

“Senin nişanlın, benim sevgili olduğum adamı seviyor. Bunu gözleri görmeyen biri bile fark eder duyduğu cümlelerle. Bana, ‘Kara’yı aldın,’ dedi, oysa ben kimseden kimseyi almadım. Ne düşünüyorum biliyor musun?” Gözlerim onu abluka altına alırken mavi gözleri kısıldı sözlerimle.

“Bence sen Eylem’i sevmiyorsun. Neden onunla birlikte olduğun beni zerre ilgilendirmiyor. Bizden uzak duracaksınız.” Üstüne basa basa kurduğum son cümlele ondan uzaklaşmak için oturduğum yerden kalktım.

Kolumdan tutulmamla çekilmem bir oldu. Kapı büyük bir gü-rültüyle kapanırken Timur elinde duran bileğimle beni kapanan kapıya sırtım gelecek şekilde yasladı. Hızla elimi çektim, bu hamlemlle bir adım geri attı. Mavi gözleri büyük bir öfke taşıırken yüz hatları gergindi.

“Seviyorum, öyle çok seviyorum ki uğruna her şeyi yapacak kadar çok büyük içimdeki bu aşk. Gözüm kör olacak kadar, kendimden geçecek kadar, her şeyi feda edip herkesi üzecek kadar çok seviyo-

rum. En kötüsü de ne biliyor musun? Ben, sevdiğim kadını başkasını severken izliyorum.”

Bağırmadı ama bağırıyorsa sanırım bu kadar etkili olurdu. Gözlerindeki o yenilmiş ifade, ellerinin yumruk oluşu, hızla inen göğsüyle karşımda duruyordu.

Gözlerini kapatıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bir şey deme izin vermeden elini kapı koluna koyduğunda öne doğru ilerledim ve o açtığı kapıyı çarparak kapattı. Masanın kenarında duran sandalyeme otururken az önce esen fırtınanın dinmesini bekledim.

Kapı tekrar açılırken Timur’un tekrar geldiğini düşündüm ama Kara’yı gördüğümde oldukça şaşkındım. Üstünde hâlâ kamufle vardı, duruşundan belli olmasa bile gözlerinden okunuyordu yorgunluğu. Arkasından kapıyı kapatıp bana doğru ilerlediğinde ben de ona doğru adımladım. Elleri belimi bulurken beklemeden dudakları dudaklarımla buluştu. Derin ve beni talan eden öpücüğünün ardından geri çekildi. Alnını alnıma yasladığında gözlerim kapalıydı. Ne baş ağrım kalmıştı ne de az önceki tartışma...

“Böyle ansızın çık gel istiyorum, bütün benliğinle sar beni,” diye mırıldandım.

“Ansızın çıkıp sana gelesim vardı.” Kulağıma doğru fısıldadığında ellerim göğsünde kaldı.

Kapının tıklatılıp açılmasıyla geriye doğru çekildik. Komiser yardımcılarının birisi elindeki birkaç dosyayı bırakıp çıktı. Masaya geçip oturduğumuzda önündeki kahveyi alıp yudumladı. Yüzü buruşurken şeker eklediğim kahvemi aslında şekersiz sevdiğini biliyordum. Kahvemi masaya geri bıraktı.

“Saat çok geç, yorgun görünüyorsun.” Sandalyede geriye doğru yaslanıp bal rengi gözlerini üstümde gezdirdi.

“Sana borcum vardı bugünden. Borçlu olmayı sevmem.” Bugün az daha Sırma’nın kapısının önünde olacaklar aklıma geldi. Asansörün kapısı açılmasa kim bilir ne olurdu...

“Yarın öğlen karargâha geçeceğim, sen yine yoksun bütün gün.” Yarın gece de onlar dosyaları alacak, ulaştığımız isimleri araştırıp

Terörle Mücadele ile birlikte ortak yürütülecek operasyonlara karar vereceklerdi.

“Yarın karargâha akşam geleceğim, şimdi gitmem lazım. Fazla yorma kendini.” Ayağa kalktığında uzun boyuna aşağıdan baktım. Öyle heybetli duruyordu ki hayran olmamak elde değildi.

Ayağa kalkıp kapıya kadar geçirdim. Yanağıma bıraktığı küçük buseyle gitti. Arkasından bir süre izledim, sonra aklım ondayken dosyalara geri döndüm.

Cumartesi

Heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Birkaç saat sonra Kara ailesiyle birlikte şu kapıdan içeriye girecekti. Emniyet’te gece nöbetçi olarak kaldığım günden sonra Kara’yla birlikte daha yüz yüze gelmemiştik. Dün ben eve hazırlıklar için biraz daha erken gelmişim, Kara da Binbaşı’nın görevlendirmesiyle Kesik, Yıldırım ve Fırat’la birlikte sahaya çıkmıştı.

“Hazır mısın Sevda?” Ablamın sorusuyla başımı salladım.

“Abla, bu iyi değil mi?” Üstümde bordo rengi bir elbise vardı, kolları omuzlarımı sarıyordu, ön tarafı çapraz ipe boynumdan bağlıydı, etek kısmı dizimin birkaç santim altındaydı. Saçlarımı düzleştirip açık bırakmışım, makyajımı da hafif tutmuştum.

“Çok güzelsin bir tanem,” diyerek beğeniyle süzdü beni.

“Abla, çok heyecanlıyım.” Yerimde duramayarak içimde uçuşan kelebeklere söz geçirmeye çalıştım.

“Damat adayını daha çok merak ettim şimdi. Seni ilk defa bu kadar heyecanlı görüyorum. Aman sakın damadı görünce bayılayım falan deme.” Ablam hâlime gülerken ben de güldüm.

“Aman Allah korusun.” *Kara’nın kucağına bayılma fikri, çık aklımdan.*

Annemin sesiyle mutfığa geçtik. Tatlıyı hazır almak yerine annem ve ablam yapmıştı. Ben birkaç saat önce girmiştim eve, direkt duşumu almış ve hazırlanmaya başlamıştım.

“Rana ne yapıyor?” Salona doğru baktığımda minik yeğenimin oyuncaklarla oynarken sesi geliyordu.

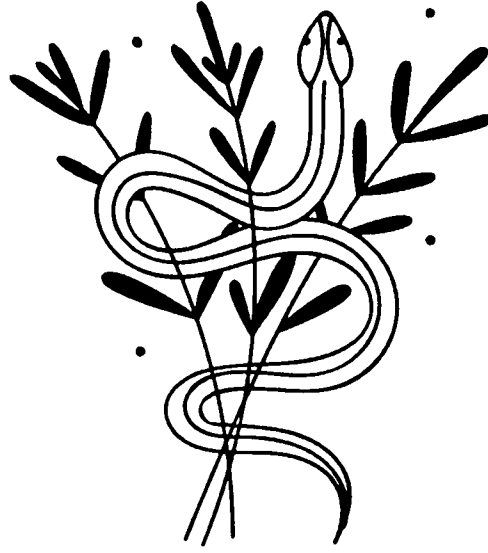
“Babasıyla kavga ediyordu çizgi film izlemek için.” Ablam başını iki yana sallarken bu duruma oldukça alışık gibiydi.

Telefonum çaldığında elime aldığım tabaklarla salona ilerledim. Rana ve eniştem kumanda kavgası yaparken ben de hâlâ çalan telefonumu aldım. Masanın üstüne tek tek tabakları dizerken telefonu açıp omzumla kulağım arasına sıkıştırdım.

“Efendim.”

“Sevda, benim Yıldırım. Hastaneye gelmen gerekiyor, Kara yaralandı.” Elimdeki tabaklar yere düşerken başım dönüyordu. Ellerim titrerken zorlukla telefonu tuttum. O sırada Kara’nın ismini duymamla televizyona kaydı gözlerim. Son dakika haberiyle yayına ara verilmişti.

“Haince yapılan saldırı sonucu bir yüzbaşı yaralandı. Şu an hastanede olan yüzbaşının durumu belli değilken saldırıyı düzenleyenler aranıyor.”

Bölüm 9

Ellerim titrerken telefonun avuçlarımdan içinden kaydığını hissettim. Yer ayaklarımdan altından çekilirken gözüm karardı. Geriye doğru sendelediğimde annemin bana doğru telaşla gelirken yüksek sesle bir şeyler söylediğini duydum ama kulaklarımda öyle büyük bir uğultu vardı ki ne dediğini anlamıyordum bile. Kalbimi öyle büyük bir acı sarmıştı ki gözlerim gittikçe buğulanıyordu. Canım çok acıyordu.

“Sevda, kızım!” Annemin ellerimi tutmasıyla yerde dağılmış olan telefona kaydı bakışlarım.

“Gitmem gerek, gitmem gerek...” Dudaklarım tekrar tekrar kıpırdarken hızla kapıya doğru ilerledim. Aceleyle kapıdan çıkarken arabamın anahtarlarını almıştım sadece yanıma.

Ablamın ve eniştemin peşimden geldiğini biliyordum ama duramazdım. Kara'nın durumunu bilmiyorken yapamazdım. Nefes alamıyordum. Apartmandan çıkıp direkt sokağın kenarında duran arabaya ilerledim. Kilidi açtıktan sonra titreyen ellerimle kapıyı açtım. Ona gitmem gerekiyordu.

“Sevda, ben kullanırım.” Eniştemin kapıyı tutmasıyla birlikte ablamla arkamda durduklarını fark ettim.

Başımı salladım. Sadece bir an önce gitmek istiyordum. Ara-

baya bindiğimizde ablam Sırma'yı arayıp hastanenin adını öğrendi. Benim ne konuşacak hâlim ne de dermanım vardı. Ona bir şey olursa nasıl dayanırdım bilmiyordum. Ona yeni kavuşmuşken, henüz yıllarca sakladığım aşkı söylememişken beni bırakıp gidemezdi. Bana bunu yapamazdı, söz vermişti. “*Ne istersen yapacağım,*” demişti.

Yaşa Kara, senden sadece bunu istiyorum. Benim için nefes al.

İki Saat Önce

Kara

“Her şey ayarlandı değil mi?”

Anneme doğru baktığımda gülümseyerek, “Hazır oğlum,” dedi. Elindeki tatlı kutusunu mutfığa götürmek için salondan çıktı.

Biraz sonra Sevda'nın ailesiyle tanışmak için yola çıkacaktık. Sırma ve Tamer hazırlanınca aşağı inecek ve tek arabayla gidecektik. Dün gece karargâhta sabahladığım için öğlene kadar uyumuş, uyku-mu almıştım. Evden çıkıp tatlı almıştım sadece. Üstümdeki eşofman takımını değiştirmem gerekiyordu. Anneme biraz sonra geleceğimi söyledikten sonra evden ayrıldım. Asansöre binip en üst kata kendi evime çıktım.

Cebimdeki anahtarla kapıyı açıp yatak odasına geçtim. Dolaptan çıkardığım siyah gömleğimi siyah pantolonumla birlikte yatağın üstüne bıraktım. Aynada kendime baktığımda sakallarımın uzadığını fark ettim. Sevda'nın sakallarım uzunken bana daha dikkatli baktığını fark ettiğimden beri gerekmedikçe kesmiyordum. Sevda bana çok fazla şey söylemiyordu ama ben onun bir bakışından bile anlıyordum bazı şeyleri. Mesela en çok siyahı sevmesinin yanında, bana yakıştırdığı da bunlardan birisiydi.

Üstümü değiştirip gömleğimi ve pantolonumu giydikten sonra saçlarımı düzelttim. Parfümümü sıktıktan sonra cüzdanımla telefonumu alıp odadan çıktım. Saate baktığımda geç kalmamak için vestiyerdeki ceketimi alıp çıktım. Aşağıya indiğimde Sırma ve Tamer de

benimle aynı anda kapının önüne gelmişlerdi. Sırma beni görünce genişçe gülümsedi. Seveda ile birlikte olmamıza belki de en çok o seviyordu.

“Abilerin bir tanesi, maşallah maşallah. İki dirhem bir çekirdek damat olmuşsun.” Ellerini ceketimin yakasına koyup olmayan tozları silkeledi.

“Hadi hadi sen kendine bak. Utanmasan kafana sim döküp geleceksin,” dedim ellerini yakamdan ayırıp. Aslında fazla abartmamıştı ama Sırma’nın yüzünün gülmesini seviyordum.

“Ben hem damadın hem de gelinin kız kardeşiyim canım, iki kontenjanı da bana ayırmışlar. Tabii ki güzel olmam gerekiyor.” Eliyle uzun saçlarını geriye doğru atıp göz kırptı. Tamer arkada sessizce eşini izleyip tebessüm ediyordu.

“Nasıl katlanıyorsun bu şımarığa?” Başımı iki yana sallayıp Sırma’yı kolumun altına aldığımda saçlarını bozduğum için sinirlenmişti.

“Seviyorum be abi, ne yapalım...” dedi Tamer, bakarken bile sevgiyle dolduğuna emin olduğum gözlerle Sırma’yı izlerken.

“Sesiniz apartmanı inletti, kaç yaşındasınız hâlâ kavga ediyorsunuz.” Annem elinde tatlı kutusuyla bize söylenerek kapıdan çıkarken başını iki yana sallıyordu.

Gülüştükçe çıktığımızda sokağın başında park hâlinde duran arabaya yöneldik. Tamer’le ben öne geçerken, annem ve Sırma arkaya oturdu. Arabayı çalıştırıp yola çıkarken derin bir nefes aldım. Seveda’nın annesiyle bir kez onların evinde görüşmüştük, gerçi pek normal bir görüşme sayılmasa da kötü bir etki bıraktığımı düşünmüyordum. Beş dakika önce kızını büyük bir tutkuyla öptüğümü saymazsak tabii ki.

Akşam trafiği olduğundan erken çıkmıştık biraz da. İş çıkış saati olduğundan yoğunlu. Caddeye çıktığımda yanan kırmızı ışıkla etrafa baktım. Gözümün takıldığı çiçekçiyle ışıkları geçip karşı sokağa geri döndüm.

“Ben şimdi geliyorum,” diyerek arabadan indim.

“Gitmişken kızı istemeye niyetli bizimki.” Sırma arkamdan gülerken arabadan indim.

Çiçekçiye girdiğimde etrafa baktım. Gül buketleri, renkli aranjmanlar, rengârenk saksılarda bir sürü çiçekler vardı. Yavaşça içeride gezerken aradığımı çiçeği henüz bulamamıştım.

“Yardımcı olmamı ister misiniz?” Genç bir kızın sesini duyunca arkamı döndüm.

“Bir çiçek arıyorum, mor telgraf çiçeği var mı acaba?” Sorumla birlikte kız başını olumlu olarak salladı.

“Kara Sevda çiçeği, daha yeni geldi,” diyerek çiçekçinin arka tarafındaki yere geçti.

Biraz sonra elinde yaprakları mor renginde, ucunda minik çiçekleri olan saksıyla geri geldi. Saksıyı aldığım da çiçeklerine ve yapraklarına dikkatlice baktım. Çiçek sade ve zarif görünüyordu, rengi ona başka bir asalet katmıştı. Yaprığına dokunduğumda narin yaprağı oldukça yumuşak ve güzeldi. Çiçek nedense bana tümüyle onu hatırlatmıştı.

“Çiçekleri zamanla dökülüp tekrar açar ama yaprak dökmez, hep bu şekilde canlı kalır. Kırıldığı yerde yeniden yeşerir, kolay kolay ölmeyen bir çiçek türü. Nazlı değil, aksine kolayca olduğu yeri benimser. Sanırım bu inatçı ve bıkmadan yaşama direnmesi yüzünden Kara Sevda çiçeği demişler.” Saksıyı güzel bir şekilde ambalajlayan görevli, çiçeğin özelliklerini anlattıktan sonra bana tekrar uzattı.

Teşekkür ettikten sonra ücretini ödeyip saksıyla birlikte çiçekçiden çıktım. Sokağın başındaki arabaya doğru ilerlemeye başladım. Arada elimdeki saksıya bakıyordum. Sevda çiçeği görünce oldukça sevecekti.

Başımı çiçekten kaldırdığımda Sırma arabanın camını açmış bana gülümseyerek bakıyordu. Gidene kadar arabada benimle dalga geçeceğine emindim.

Önümde aniden duran motosikletle elim belimdeki silahıma gitti. Siyah kasklı iki kişi bana doğru dönerken silahımı çekmiş onlara doğru tutmuştum. Arkada oturan silahını bana doğru tuttuğunda

tetiğe bastım. Aynı anda arka arkaya açılan ateşle çıkan kurşunlardan birisi saksıya saplanıp elimden düşmesine neden olurken diğeri bedenime saplandı...

Şu An

Sevda

Hastaneye geldiğimizde beklemeden indim direkt. Ablam benimle birlikte gelirken eniştem arabayı park etmek için ilerledi. Ameliyathanenin olduğu ikinci kata çıkarken dizlerim titriyordu. Koridora çıktığımda Sırma ve Meryem teyzeyi gördüm ilk önce, banklardan birine oturmuşlar bekliyorlardı. Tamer, Sırma'nın yanında ayakta duruyordu duvara yaslanmış. Yıldırım, Fırat, Kesik ise bir diğer köşede bekliyorlardı. Beni görünce hepsi bir anda dikkatini bana verdi. Adımlarımı hızlandırıp onlara doğru ilerledim.

“Durumu nasıl?” Akmaması için direndiğim gözyaşlarımla başımı dik tuttum. Sesimin titrediğini hissediyordum ama güçlü durmam gerekiyordu. Fırat’a baktığımda bir cevap beklediğimi bildiğinden bana doğru bir adım attı.

“Ameliyatta. Henüz bilgi vermediler.” Gözlerinin içi kıpkırmızı olmuştu, kendini kastığı belli oluyordu.

“Nasıl oldu bu?” Dudaklarımı birbirine bastırıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Söyleyemiyordum bile, diyemiyordum benim canım olan adamı nasıl vurdular diye.

“Gel biraz konuşalım.” Kesik öne çıkıp başıyla boş koridoru işaret etti.

Ablama baktığımda, “Sen git, ben buradayım,” deyip Sırma ve Meryem teyzenin yanına doğru ilerledi.

Kesik’le ilerlerken Yıldırım ve Fırat da arkamızdan geldi. Boş koridora çıktık, banklardan birini işaret ettiğinde oturdum. Ellerimi birbirine kenetledim. Öyle çok titriyordu ki bedenime elektrik veriyor gibiydi.

“Sana geliyormuş. Yolda durmuşlar, çiçekçiye uğramış. Siyah

motosikletli silahlı iki kişi önünü kesiyor. Etraftaki kameralar kontrol ediliyor. Kara birisini vurmuş, kimliğini çözmeye çalışıyoruz ama üstünden hiçbir şey çıkmadı.” Bana gelirken tuzak kurmuşlardı, savunmasız olduğunu bilerek yakmışlardı canını.

Ayağa kalktığımda başıma giren ağrıyla öne doğru adım attığımda sendeledim. Kolumdan tutulmasıyla titreyen dizlerime daha fazla söz geçiremedim. Banka geri yığılır gibi oturdum. Söyleyecek, diyecek o kadar çok cümlem vardı ki hepsi boğazıma koca bir yumru olarak oturmuştu. Aklımdan geçen binlerce düşünce tek şey söylüyordu: *Kara’nın bana gelen sokaklarını kana buladılar.*

“Sevda hadi gel, dinlen biraz.” Yıldırım’ın kolumdan tutup kaldırmasıyla içimi çektim. Ben dinlenmek istemiyordum, ben Kara’yı istiyordum.

“Hayır, ameliyathanenin önüne gitmek istiyorum.” İtiraz etsem bile beni dinlemediler.

Fırat kapıyı açtığında Yıldırım odaya girmem için bana destek oldu. Kapı birden arkamdan kapanınca ne olduğunu anlamaya çalıştım. Başımı kaldırdığımda odanın içinde gözlerimi gezdirdim. Bedenimdeki hissizlik giderek yayılırken birkaç adımı zorlukla atıp yatağın üstüne oturdum. Birkaç dakika kendimi toplayıp çıkacaktım. Benim onun yanında olmam gerekiyor, yanına gitmem gerekiyordu. Kapı açıldığında hemşirenin içeriye girmesiyle derin bir nefes verdim. Ondan yardım isteyebilirdim.

“Sevda Ilgaz?” Sorusuyla birlikte, “Evet, benim,” dedim belli belirsiz. Bana doğru yaklaştığında elindeki tepsiyi masanın üstüne bıraktı. “Yıldırım Bey gönderdi beni, biraz sarsılmışsınız. Kendinizi toplamanız için ağrı kesici iğne yapacağım.” Tepside duran iğneyi aldığı anda itiraz etmedim. Kendimi iyi hissetmiyordum ve en azından dizlerimin titremesi geçerse Kara’nın yanına gidebilirdim.

Hemşire iğneyi yaptıktan sonra üstüne bastırıldığı pamuğu çekip, “Geçmiş olsun,” dedikten sonra çıktı. Birkaç dakika daha durup yerimden kalkmaya çalıştım ama yapamıyordum. Sanki bedenim büyük bir yükü bana. Gözlerim giderek kapanırken yataktan kalkmaya çalıştım ama başaramadım. Kapının açılma sesi geldiğinde

birinin beni bulduğunu anladım. Bilincim tamamen kaybolurken aklımdaki tek düşünce Kara'ya gitmekti.

Gözlerimi açtığımda başımda inanılmaz derecede büyük bir ağrı vardı. Başımı uzandığım yataktan kaldırırken ilk fark ettiğim şey, buranın hastane olmadığıydı. İçindeki tek kişilik bir yatakta yatıyordum. İki kapaklı bir dolap ve iki sandalyeden oluşan küçük bir masanın bulunduğu bir odanın içindeydim. Buraya nasıl geldiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu, en son hastanedeydim.

Yataktan hızlıca kalkarken yine başım döndü ama bu sefer görmezden gelinmeyecek kadar kötü değildi. Kara ne durumdaydı bilmiyordum ve burada ne işim olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Kapıya doğru ilerlediğimde ben daha açamadan kapı tamamen açıldı.

“Kara?”

Karşımda gördüğüm adamla bir adım geriye giderken tüm varlığıyla odanın içini doldurdu. Rüya mı görüyordum ya da hayal miydi bilmiyorum ama sağlam bir şekilde karşımda duruyordu. Baştan aşağıya her zerresini inceledim. Avcumun içine geçirdiğim tırnaklarımla canımın acısı katlandı. Bu, oydu... Karşımda duruyordu.

“Sevda otur, her şeyi anlatacağım.” Arkasından kapıyı kapatırken sırtını kapıya yasladı. O kapıdan çıkmamı yasaklar gibi dikildi önünde.

“Neyi anlatacaksın? Ya ben aklımı kaçıırıyordum sana bir şey oldu diye!” Öne doğru adımladım. Sinirle ve rahatlamayla karışık bütün düşüncelerim altüst olmuştu.

“Anlatınca anlayacaksın beni. Otur ve dinle sadece.” Ellerimi tuttuğunda başımı kaldırıp gözlerine baktım. Bir yanım *çık şu kapıdan* diyordu, diğer yanım *otur ve dinle*.

“Nasıl oluyor da karşı koyamıyorum beni bu kadar yaralamana rağmen? Bir telefon çalıyor, vurulduğunu söylüyorlar. ‘Ameliyatta, durumu belli değil,’ diyorlar. Bir bakıyorum görev arkadaşlarım beni

bir odaya sokuyor, hemşire bana ilaç veriyor. Gözümü bir açıyorum canımın yangını olan adam karşımda duruyor. Söyle hadi bana, anlat. Ne yapıyorsun sen bana? Söyle Kara, sen bana ne yapıyorsun?" Ellerimi elinden kurtarıp saçlarımın arasına daldırdım.

Kendimi biraz önce kalktığım yatağın üstüne bıraktım. Oturduğumda başımı öne eğdim ve akmak için direnen gözyaşım yavaşça yanağımdan süzüldü. Canım yana yana şükrettim varlığına, burada yanımda ve sağ olduğuna. İyiydi, gayet iyi görünüyordu, yarası yoktu. İçimi çekip boğazıma düğümlenen hıçkırığa rağmen derin bir nefes aldım. Ben en mutlu günüm diye sevinirken yine bir şey oluyor, hayatım ellerimden kayıp gidiyordu. Kendimi yine o hiçliğin kıyısında buluyordum.

Yan tarafımdaki boşluğa oturduğunda dizi dizime değdi. Kalbim bu ufacık temastan bile etkilenerek çırpınırken ona karşı içimdeki bu büyük aşk korkuttu ilk defa beni. Bu kadar kolay mıydı her şeyi bir kenara bırakmam? Bu kadar mıydı gözlerimden akacak onlarca yaşın tesellisi? Kalbin içine girince birisi, anladım ki oranın sahibi oluyormuş; ne olursa olsun bir gülüş, bir dokunuş yetiyormuş. Kalp ona istediğini elleriyle sunuyormuş...

"Söylemek istedim Sevda, sana başında anlatmak istedim ama bu seni tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramazdı. Lütfen dinle, anlayacaksın." Sakin ses tonunun altında yatan öfkeyi hissettiğimde başımı kaldırıp gözlerine baktım. Elini uzatıp dağılmış saçlarımı yüzümden çekti. Kızarmış gözlerimi gördüğünde içini çekti. Avcunun içine doğru başımı yasladım.

"Dinliyorum." Daha fazla ona bakmamak için gözlerimi kapattım. Dediklerine odaklanmak istiyordum. Beni kendine çekip kolunun altına aldığı anda başım omzuna yaslanmıştı.

"Sana geliyordum, yolda durup bir yere girdim. Binbaşı aradı tam çıkacakken, izlendiğimi söyledi. Çiçekçide bekledim biraz daha, bizimkiler çiçekçinin arka kapısından içeriye girdiler. Konuştuk ama zamanımız yoktu, çelik yelek giydim ve bütün riski alarak dışarıya çıktım. Senin evini de izliyorlardı, eğer beni vurmasalardı sana geleceklerdi. Ben çiçekçiden çıkarken Kesik, Sırma'yı aradı

çünkü Tamer ile ikisi müdahale ederken gerçekçi tepkiler vermeliydi. Yıldırım da seni aradı ama tepkilerinin gerçekçi olması için sana bir şey söylemediler. Kapının önünde seni bekleyenler bana pusu kuranlara haber verdi, siz hastaneye doğru yola çıkınca. Hastanede de izleniyordunuz, sana bir şey anlatamadılar. En sonunda seni bana kaçırmakta çareyi bulmuşlar.” Parmakları saçlarımın arasından gezerken sakinleştiğimi hissediyordum. Kara’nın anlattıklarıyla kaşlarım çatılmıştı.

“Hasan mı düştü peşimize? İfşa olmuş olsak bütün ekibin peşinde olurlar ama yalnızca kendinden ve benden bahsettin. Ne gizliyorsun benden Kara?” Başımı, yasladığım omzundan kaldırıp yüzüne baktım. Sorumu bekliyormuş gibi sakin bir ifadeyle karşıladı beni.

“Bir düşmanım var, geçmişten gelen birisi. Uzun yıllar sessizdi ama geri döndüğü haberini aldım. Birkaç gün içinde vurulmadığım ortaya çıkar, gizlenmeye de niyetim yok zaten. Plan yapmamızın zamanı geldi.”

Ayağa kalktığı anda karşımda durdu. Elini bana doğru uzattığında bakışlarım bana uzanan elinde kaldı. Onunla gitmemi, yanında olmamı istiyordu. Bana zarar gelmemesi için sakladığı gerçek her ne kadar canımı yaksa da elini tuttum ama aramızdaki mesafeyi korudum. Söylediklerimin olduğunu bildiğinden sessizce konuşmamı bekledi. Düşüncelerimi toparladıktan sonra konuşmaya başladım.

“Beni düşündüğün için sakladın Kara, anladım ama bir daha yapma. Beni düşünme demiyorum düşün, düşün ki ne kadar kırıldığımı gör. Yıldırım değil, sen aramalıydın beni. Şu an burada değil, en başında bilmeliydim. Karşında gördüğün kadın sadece senin hayatına dâhil olacak bir kadın değil, aynı zamanda Komiser Sevda, senin görev arkadaşın Sevda. Ben de bu ekibin içindeysen olanlardan haberim olacak. Belki sen vuruldun diye, zayıfsın diye beni kaçırmaya ya da öldürmeye çalışacaklardı. Beni ne kadar korumasız bıraktığının da farkında ol. Ben sana gelmeye çalışırken gözüm bir şey görmedi, çok kolay av olurdum ama bilseydim ona göre hareket ederdim. Dikkat et beni tehlikeye atmak istemezken kör, sağır bırakarak tehlikenin kucağına bırakma.” Sözlerim bittikten sonra

gözlerinin içine bütün ciddiyetimle baktım. Söylediklerimin sonuna kadar arkasındaydım.

Bana iyilik yaptığını sanıyorken beni olayların dışında bırakması asıl tehlikeli olandı. Onun düşmanı benim de düşmanımdı. İkimiz bir hayatı paylaşacaksak ona gelen zarar bana da gelirdi. İsmi dahi öğrenemediğim bu kişi Kara'nın ölmesini istiyordu. Bunu açıkça görüyordum yapılan saldırıda. Bizi izleyecek, dinleyecek kadar yakını-mıza girebiliyorsa öylece basit bir saldırı değildi bu. Her şey önceden planlanmış, özellikle en savunmasız anımız olan ailelerimizin yanı seçilmişti. Kara ve ben ailemizi korumak için bir adım öne geçerdik şüphesiz ve bu bilerek adım atılmıştı. Ben buna sessiz kalıp sineye çekemez, *"Beni düşündüysen tamam o zaman,"* diyemezdim. Ben bunu yapamazdım.

"Anladım Sevda, nasıl istersen öyle olacak." Kara'nın itiraz etmemesiyle konuyu daha fazla uzatmadım.

Tuttuğu elimin üst kısmını yumuşak dokunuşlarla okşarken gözlerimi kaçırdım ondan. Ufak bir temasta bile o kadar fazla etkiliniyordum ki Kara'nın artık bilerek yaptığını düşünmeye başlamıştım. Beni kendine çektiğinde ellerimi beline dolayıp sarıldım. Başımı göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldım. Elleri saçlarımı usulca okşarken yaşadığım korkunun içimden yavaş yavaş atıldığını hissettim. Kara'yı kaybetme korkusu o kadar sarmıştı ki bedenimi, zihnimi anında koruma duvarı oluşturmuştu. Biz her an ölümle dip dibeydik ve buna alışmak sanırım bu mesleğin en kötü yanıydı. Benim kadar onun da benim için korktuğunu anlamıştım sıkıca sarıldığında.

Kara'yla ayrıldığımızda odadan çıktık. Karargâhta olduğumuzu koridora çıktığımızda anladım. Arka tarafındaki misafir yatakhane-sine getirmişlerdi beni. Düşününce aslında mantıklı olduğunu fark ettim, şu an en güvenli yer burasıydı bizim için. Üstelik plan yapacaksak herkesin de bir arada olması gerekiyordu. Ön taraftaki yönetim binasına geçtiğimizde gördüğümüz askerler durup Kara'ya selam veriyordu. Kara'nın üstünde asker üniforması vardı.

Sessizce yürürken toplantı odasının önüne geldiğimizde durduk. İçeriye girdiğimizde herkesin yerinde oturduğunu gördüm.

Timur dâhil herkes yerlerine oturmuş bekliyordu. Hastanede onu görmediğim için bir bilğim yoktu durumdan haberi olup olmadığından. En son birkaç gün önce yaşadığımız tartışmadan sonra konuşmamıştık. Kara, başköşeye otururken ben de sağ tarafına geçtim. Bileğimdeki siyah tokayla dağılan saçlarımı topladım. Üstümdeki elbiseye memnuniyetsiz bir bakış attım. Omuzlarıma örtülen ceketle başımı kaldırdım. Kara, kamuflajının ceketini çıkarıp omuzlarıma bırakmıştı. Kollarımı geçirip büyük gelen uçlarını iki kez kıvırdım, fermuarını da kapattım. Şimdi daha az rahatsız hissediyordum.

“Herkes geldiğine göre toplantıya başlayabiliriz.” Binbaşı odaya girdiğinde ayağa kalktık.

Binbaşı da diğer başköşeye geçtiğinde yerimize tekrar oturduk. Hepimize elindeki dosyalardan birer tane gönderdi. Dosyayı açıp merakla baktığımda iki tane genç adam gördüm. Sonrasında kameralarından alınmış fotoğraflar vardı. Siyah bir motosiklete binmiş iki kişi sokağın başında görünüyordu. Başlarındaki kasktan yüzleri görünmüyordu, plaka ise sökülmüştü. Tamamen planlı bir suikasttı, her şey ayarlanmıştı.

“Fırat projeksiyonu çalıştır.” Fırat, Binbaşı’nın emriyle bilgisayara bağladığı projeksiyonu ayarladı. Kısa süre sonra suikastın olduğu sokağı ekranda gördüm. Kamera kayıtlarına bakacaktık.

“Hazır komutanım.” Fırat elindeki kumandayı Binbaşı’ya verip yerine oturduğunda gözlerim büyük ekrandaydı.

Binbaşı sandalyesini geriye doğru çevirip kumandaya bastığında ilk önce Kara göründü. Arabasından inerken yüzünde gülümseme vardı, trafiğin yoğun olduğu bir bölge olduğu için çok fazla kamera vardı. Diğer açılarla birleştirilmiş Kara’nın çiçekçiye giriş anına kadar izlemiştik. Kara 8 dakika 46 saniye sonra içeriden çıktığında elinde hediye paketi yapılmış bir saksı vardı. Çiçeği gördüğümde nefesim duraksadı. En sevdiğim çiçek ellerinde dururken vurmuşlardı onu. Ellerim kucağıma düşerken köşeyi dönen siyah motosikletli iki adam görüş açısına girdi. Arkada oturan silahını çıkardığında Kara da aynı hızla silahını belinden çıkarmıştı. Ateş açılırken elindeki

saksıya saplandı ilk kurşun ve paramparça oldu çiçeğim. İkincisi Kara'nın göğsünün altına gelmişti.

Ağır çekimde izliyorduk şu an yavaşlatılmış hâlini. Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avcumun içine bastırdım. Dişlerimi öyle çok birbirine bastırıyordum ki ağrımaya başlamıştı. Ellerim aniden birbirinden ayrıldı. Sıcak eliyle parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde ona baktım. Yaşıyordu, buradaydı, benimle birlikteydi. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi gözlerini üstümden çekmedi yanımda olduğunu hissettirerek. Bal rengi hareleri sakinleşmemi sağlıyordu.

Tekrar ekrana döndüğümde Kara yerde yatıyordu, üstüne saksının toprağından dökülmüştü. Yere düşmeden o da ateş etmiş, silahlı saldırganı motosikletten düşürmeyi başarmıştı. Motoru kullanan hızla oradan uzaklaşırken Sırma ve Tamer aceleyle arabadan inip müdahale etmek için koşmuştu. Sırma abisinin yanındayken Tamer diğer yaralı olan saldırganla ilgilendi. Kara'ya bir şey olmadığını ikisi de biliyordu ama olmuş gibi müdahalede bulundular. Daha sonrasında gelen ambulanslarla yerden sedyeye kaldırılmış, üstüne beyaz bir örtü örtülmüştü. En son ambulansın yola çıkmasıyla kamera kayıtları son buluyordu.

“Saldırı hızlı planlanmış. Amaç öldürmek olsa da öncelik hasar vermeye yönelik, bu yüzden birden çok kez ateş edilmiş. Yaralı olan saldırgan şu an ameliyattan çıktı, uyanmasını bekliyoruz sorgu için. Diğerini de takipteyiz, şu an izleniyor. Kara'nın suikastını düzenleyenlerle iletişime geçtiği an müdahale edeceğiz. Kısa süre sonra gelecek olan haberi bekliyoruz istihbarattan.” Binbaşı projeksiyonu kapatıp bize döndüğünde önümdeki dosyayı incelemeye başladım.

“Hiçbir bilgi verilmedi bize binbaşım. Emniyet'i bu olaya dâhil etmeyecekseniz Sevda ve benim burada olmamıza gerek yok. Biz sizinle ortak operasyon yönettiğimiz için buradayız, kişisel saldırılarla ilgilendiğimizi sanmıyorum.” Timur oturduğu yerde geriye yaslanıp kapattığı dosyayı ileriye doğru itti. Sözleri ve tavrı oldukça umursamazdı.

“Sen benim ekibimde olduğun müddetçe ben ne dersem onu yapmak zorundasın. Emniyet'te işler nasıl ilerliyor bilmiyorum

ama burada bizden birine dokunan hepimize elini uzatmış demektir. Eğer ekipten ayrılmak istiyorsan sabah yazılı olarak masamda görmek istiyorum.” Binbaşı sert bir tutumla Timur’u uyardığında bu çıkış karşısında sessiz kaldım.

Bizim için de geçerliydi bu durum. Bizden birine saldıran hepimize saldırmış olurdu, peşine birlikte düşerdik. Timur’un Kara için özellikle bunu söylediğini düşünüyordum yoksa kimse için bu kadar vicdansız olduğunu görmemiştim. Şaşkınlıkla ona bakarken başını kaldırıp bana baktı. Gözlerimiz kesiştiği anda sert ifadesi kırıldı ve başını iki yana sallayıp Binbaşıya döndü.

“Hayır, ekipte kalacağım.” Geriye çekilirken isteksizce de olsa kalacağını belirtmişti.

Toplantı, yapılan planın ardından biterken herkes görevini anlamıştı. Onlar konuşurken benim için gelen kıyafetleri yan odada giymek için gitmiştim. Siyah tişört, siyah kapşonlu sweatshirt ve siyah kot pantolon. Üstümdeki elbiseyi çantaya koyduktan sonra kamuflajın üstünü alıp toplantı odasına geri döndüm. Kara burada kalırken benim ayrılmam gerekiyordu. Herkes çıktıktan sonra toplantı odasında sadece ikimiz kaldık. Oturduğum yerden kalktığımda pencereden dışarıya bakan adama doğru ilerledim. Elindeki sigarasını içerken dumanını açık pencereden dışarıya doğru dudaklarının arasından bıraktı. Yanında durduğumda sırtımı duvara doğru yasladım.

“Gideceksin ama aklım sende kalacak.” Bal rengi gözleri bana doğru döndüğünde benim için endişe ediyordu.

“İyi olacağım, her şey istediğimiz gibi gidecek.” Tebessüm ettim, bugün en azından birimiz güvende olacaktı.

“Bir şey olursa eğer ara, siktir et planı. Gelirim Sevda, sen ararsan gelirim.” Elinin tersiyle yanağıma dokunup usulca okşadı tenimi.

“Biliyorum, gelirsin,” dedim sözlerine içten bir şekilde inanarak.

“Aramazsın ama değil mi?” Beni tanımaya başladığını hissediyordum çünkü biliyordu ki onu tehlikeye atacak bir şey yapmazdım.

“Aramam.” Yalan söylemedim, ararım desem beklerdi. Burada güvende olsun istiyordum.

Elini tenimden ayırıp derin bir nefes daha aldı sigarasından. Bu durumun hiç hoşuna gitmediğini biliyordum ama çoktan karar verilmişti, plana sadık olmamız gerekiyordu. Sigarasını söndürdükten sonra pencereyi kapattı. Yan yana yürüyüp çıktık toplantı odasından. Aşağıya indiğimizde kapının önünde beni bekleyen Timur’u gördüm. İkisinin arasında kaldığımda Kara’ya döndüm.

“Kendine dikkat et.”

Başımı sallayıp, “Ederim,” dedim. Gözlerini benden ayırıp arkama sabitledi. Timur’a baktığını fark edince benim de bakışlarım ona doğru döndü.

“Saçının teline zarar gelsin, senden bilirim. Tek görevin onu korumak.” Sert bir ifadeyle konuştuğunda gerginliğini hissettim. Beni onunla göndermek istemiyordu.

Timur sessiz kalıp cevap vermedi ben de daha fazla gerginliğe dayanamayıp yürümeye başladım. Otoparka geldiğimizde beni buraya getirdikleri ambulansa bindim. Arkaya oturduğumuzda şoför yerine geçen Fırat beklemeden arabayı çalıştırdı. Timur benim yanıma oturup kapıyı kapattı. Beni hastaneden böyle çıkarıp getirmişlerdi, Kara da aynı yöntemle gelmişti karargâha. Ablamla eniştemin hastanede kaldığını söylediğimde Kara, Sırma’yı aramış açıklama yapmasını söylemişti. Ablamlar eve geri dönmüştü arabayla. Ben onlarla iletişim kurana kadar beni aramamalarını iletmesini istemiştim. Onları da bu işin içine sokup tehlikeye atmak istemiyordum, uzak durmaları benim için daha iyiydi.

Yol boyunca gözlerimi yere sabitleyip belirli bir noktaya bakmakla yetindim. Ambulansın sirenleri hastaneye yaklaştığımızda kapatılmış acil kısmı yerine direkt morg tarafından giriş yapmıştık. Plan işlemeye başlarken başıma kadar çektiğim siyah kapüşonun şapkasını biraz daha indirdim yüzümü saklayarak. Timur önde, ben arkada yoğun bakımın olduğu kata çıktık. Lavaboya girip sırtımdaki çantadan tekrar kıyafet çıkarıp üstümü değiştirdim. Hastaneye girenleri izleseler bile kamera kayıtlarında içeri giren

ve çıkan iki farklı kadın görecektlerdi. Kızıl peruğu saçlarımı topladıktan sonra düzgünce yerleştirdim. Hemşire formasını giydikten sonra gözlerime mavi renk lenslerimi taktım. Aynada gördüğüm bambaşka bir kadındı artık. Çantayı en son kabine bırakıp lavabodan çıktım.

Girişe yöneldiğimde kulağımdaki küçük kulaklık, ekiple olan iletişimimin devam etmesini sağlıyordu. Merdivenlerden inip acildeki kapıdan dışarıya çıktım kimse beni durduramadan. Köşede kalan kafeteryaya ilerleyip kendime kahve aldım. Etrafa öylesine yorgun bir şekilde bakarken kulaklığımdan gelen haberle elimdeki kahveyle ilerledim.

“Çok özür dilerim, iyi misiniz?” Elimdeki kahve tabii ki büyük bir yanlışlıkla karşımdaki adamın karnına dökülürken dudaklarından bir küfür savruldu. Sinirle bana döndüğünde bir an duraksadı, sonra yüzünde acısını gizlemeye çalışan bir tebessüm oluştu.

“Biraz yandım ama sorun değıl,” diyerek gömleğinin ön tarafını tuttu. Arkasındaki iki adam koşar adam bize doğıru geldi.

“Çok üzgünüm, nöbetten çıktım da çok yorgunum. İzin verin telafi edeyim. Kahve çok sıcaktı bir kontrol edeyim.” Elimle kahvenin döküldüğü kısmı gösterdim. Dudağıımı endişeyle ısıırıp yüzümde mahcup bir ifadeyle gözlerine bakmaya devam ettim.

“Abi bir durum mu var?” Başımı yan tarafa çevirdiğimde oldukça kalıplı olan adam abisinden yanıt bekliyordu.

“Sorun yok, yerinizde kalın.” Sert ses tonu geri dönerken elini yukarı kaldırıp gitmeleri için işaret verdi. Adamlar geldikleri gibi kaybolurken bakışları tekrar bana doğıru döndü.

“Gidelim.” Biraz öncekine göre yumuşak çıkan ses tonuyla önden gitmem için kenara çekildi.

Yanından geçerken elimdeki kahve bardağını çöpe attım. Arkamdan gelen adam bir seksen beş boylarında kumral, atletik bir vücuda sahipti. Otuzlu yaşlarının başında, ela gözlü, oldukça hoş görünen bir adamdı. Yüzünün güzelliğı ise tam bir aldatmacadan ibaretti içinin kötülüğünün yanı sıra. Acilden içeriye girip kalabalık ortamın içinde hızla ilerledim. Koridordan sağa dönüp pansuman

odasına girdim. Kapıyı açık tutup içeriye gören adamla arkamdan kapattım. Sedyeyi elimle gösterdim.

“Gömleğinizi çıkarın lütfen.” Dolaplara yönelirken aradığım yankı kremini ve pamuğu kolayca bulmuştum. Kumaş sesiyle birlikte arkamı döndüğümde gömleğini üstünden çıkarmıştı.

“Çıkarmamı istediğiniz başka bir şey varsa çekinmeden söyleyin lütfen.” Dudakları yukarı doğru kıvrılırken tehlikeli bir gülümseme sundu.

“Sikerler o işi!” Kara’nın küfrü kulağıma dolarken gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Gömlek yeterli,” diyerek ilerledim. Karnına baktığımda yer yer kızarmış olan yerlerin su toplayacağı belliydi.

“Krem sürersek şimdilik yeterli olur ama bir doktora görünün yine de.” Elime beyaz eldivenleri geçirip kremin kapağını açtım ve pamuğa döktüm.

Pamuğu karnına bastırdığımda inlemeyle karışık bedeni gerildi. Demek ki bizim prensesin canı tatlıymış. Yüzümü karnına yaklaştırıp üfledim. Pamukla kremi tekrar sürdürdüğümde bu sefer bastırmadan hafifçe dokundurdum. Geri çekildiğimde bana daha dikkatli bir şekilde bakıyordu. Lens gözlerim hoşuna gitmişti galiba.

“Geçmiş olsun,” diyerek elimdeki pamuğu ve çıkardığım eldivenlerimi çöpe attım.

“Elin de pek hafıfmış Hemşire Hanım.” Gömleğini giyerken bir yandan da benimle konuşma çabasına giriyordu.

“Evet, pamuğu fena tıkadım sana.” Kollarımı göğsümün altında birleştirip yüzüne baktım biraz önceki yapmacık ifadeden kurtulup.

Kaşları çatılırken ayağa kalkmaya çalıştı ama sendeleyerek geri yerine oturdu. Biraz önce pamuğa birkaç damla döktüğüm felç edici ilacın etkisi başlamıştı. Kremle birleştğinde kokusu hissedilmiyordu bile. Geriye doğru sedyeye düşmesini izlerken duvara yaslandım. Kapı açıldığında içeriye doktor üniformasıyla Kara girdi. Yüzünde maske ve başında yeşil ameliyathane bonesi vardı. Sedyedeki adama

doğru ilerleyip beyaz çarşaplardan birini üstüne örttü. Gözleri açık ama hiçbir tepki veremeyen adama doğru eğildi.

“Açık kalp ameliyatı yapmaya bayılırım. Merak etme, kıyafetlerini çıkartmak için biraz önce gerekli izni verdiğini duydum. Seninle çok eğleneceğiz.” Tehlikeli ses tonu öyle şeyler çağırıyordu ki karanlık tarafının ön gösterimiydi sanki.

Kara, yüzünü de tamamen kapattıktan sonra kapıyı açtım. Sedyeyi iterken ben de diğer tarafına geçtim. Direkt asansöre geçtiğimizde morgdan çıkmak için -2 tuşuna bastım. Zehrin etkisi yirmi dakika ile otuz dakika arasında sürüyordu, bu yüzden hızlı hareket etmemiz gerekiyordu. Morgdan geçerek ambulansların olduğu yere ilerledik. Fırat bizi bıraktığı yerde bekliyordu. Ambulansın arka kapısını açtığında sedyeyi hızlıca yerleştirdik.

“Yıldırım geldi, biz yola çıkıyoruz.” Fırat şoför koltuğuna geçerken arka kapıyı kapattık.

“Gece geleceğim, ben gelmeden dokunmayın.” Kara emrini verdikten sonra Fırat başını salladı onaylayarak. Ambulans sirenlerini çalarak ayrılırken Kara’ya doğru döndüm.

“Timur gelmeyecek miydi adamı almaya?” Tek kaşımı kaldırıp merakla cevabını bekledim.

“Konu sen olunca kimseye güvenemiyorum.” Gözlerime dikkatlice bakarken bal rengi hareleri yumuşaktı.

“Oo... Hayırlı işler, bol güneşler.” Yıldırım’ın sesini duymamla gözlerimi utançla kapattım. Kulaklığın takılı olduğunu unutmuştum.

“Kesin sesinizi! Ben size gece geldiğimde soracağım asıl. Adamları kaybetmek nedir lan? O iki lavuğu hemen buluyorsunuz!” Sinirle konuşurken bir yandan sessizce küfür ediyordu ama kulaklığın bende de olduğunu unutmuştu sanırım.

“Şimdi ne yapıyoruz? Normalde ben yukarıda seni bekleyecektim.” Planın geri kalanında Sırma ve Meryem teyzenin yanında sanki Kara yoğun bakıma alınmış gibi davranacaktım.

“Plan aynı Sevda. Sen yukarı çık bizimkilerin yanına, ben de yoğun bakıma gireceğim. Birkaç doktorun beni görmesi lazım kuşların

haber uçurması için. Gerçi o ku lara da sıra gelecek.” Kara elini omzuma atarak tekrar asansörlere doğru yöneldi.

Asansöre bindi imizde yoğun kalabalık karşıladı bizi. Ayrı katlarda indi imizde üstümdeki kıyafetlerden kurtulmak için beni g t rd kleri odaya ilerledim. Yoğun bakımın olduğu kat bir  stteydi. Lavaboya bıraktı ım çantamı yatağın üstünde görünce derin bir nefes verdim. Kapıyı kilitleyip hızlıca üstümü de i tirdim. Peru u ve lensleri çıkarıp çantanın içine koydum kıyafetlerle birlikte. Çantayı kıyafet dolabının içine geri koydu umda kapaklarını kapattım. Benden sonra odaya giren kişi çantayı buradan alacaktı. Hastane içine yerleştirilmiş gizli görevde olan personel vardı. Plan yapıldıktan sonra içeriye sızmi tık. Hastanede sadece ba hekimin haberi vardı bu durumdan. Binbaşı bütün önlemleri almıştı.

Üst kattaki yoğun bakıma çıktığımda Meryem teyze ve Sırma’nın yanına ilerlemeye ba ladım. Beni g rd  nde Sırma ayağa kalkarken ka ları  atılmı tı. Bana bakmadı ını anlayınca arkamı döndüm. Eylem bana doğru hızlı adımlarla gelirken gözlerinde öfke vardı. Hemen arkasında Timur’u gördüğümde kaçıncı seviye bir yüzsüzlük olduğu konusunda kararsızdım artık.

“Senin yüzünden oldu! Ne yaptın ettin başına bela oldun, hayatını mahvettin Kara’nın!” Ba ırarak üstüme yürürken öfkeden deliye d nm  t .

“Siktir git Eylem, bana canını yaktırma!” Artık bendeki sınır tamamıyla dolmuştu ve şu an ta arsam bu kızı elimden kimse alamazdı.

“Terbiyesiz! Seni dava edeceğim, mahkemelerde s r neceksin!” Kula ımı tırmalayan sesine daha fazla tahammül edece imini sanıyorsa yanılıyordu.

“Neden geldin? Ciddi ciddi soruyorum, hiçbir şeyin olmayacak bir adamın hastanede yatmasından sana ne?” üstüne doğru giderken bir an duraksadı. Benden böyle bir tepki beklemediği ortadaydı.

“Onca yıllık ge mi imiz var bizim o adamlar. Yıllarca açıktı bana.” Damarıma basarken bundan keyif alıyordu. Kara umurunda bile değildi.

“Âşıktı. Geçmiş zaman. Sana bunu sürekli hatırlatmaktan sıkıldım ama senin o beynin algılamakta hâlâ güçlük çekiyor. Kara benim yanımda, benimle birlikte bir yola çıktı. Sen artık yoksun, kabullen bir an önce bunu.” Üstüne basa basa gözlerine bakarak kurduğum cümlelerle defolup gitsin istiyordum.

“Eylem, daha fazla bu rezilliğe devam edeceksen ben yokum.” Timur, Eylem’in kolundan tuttuğunda bakışlarım kolundaki elinde kaldı.

Arkamdan gelen ayak sesleriyle biraz sonra Sırma da bize katılmıştı. Tamer’i ortalıkta göremiyordum ama iyi ki de yoktu. İkisinin her karşılaşması ortamı daha fazla geriyordu.

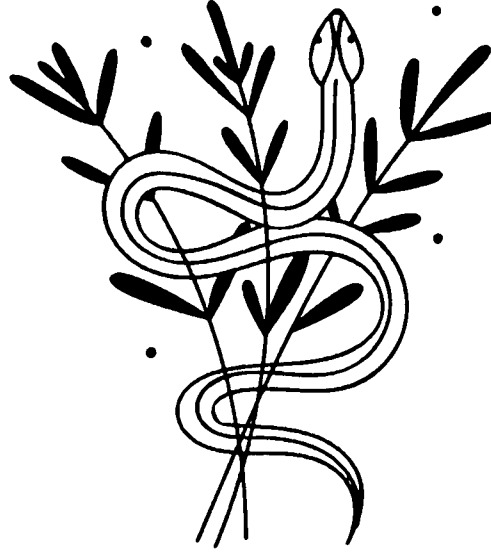
“Ne yaptığını sanıyorsun sen? Eylem defol git! İstenmediğini anla, yüzüne karşı söylüyorum. Sen de al nişanlını, bu kadar da yüz-süzlük olmaz!” Sırma sinirle söylenirken Timur’a baktı.

“Konuştu abisinin prensesi. Tencere kapak misali bulmuştunuz birbirinizi.” Eylem alaycı bir ifadeyle Sırma’yla bana bakarken Timur tuttuğu kolundan bir kez daha geriye çekti.

“Yapma Eylem, sen kaybedersin.” Sessiz uyarısını duyduğumda kaşlarım çatıldı.

Eylem sessiz kalırken Timur onu çekiştirip yanında götürdü. Sırma gitmek için adım attığında onu durdurup kendim ilerledim. Bu ikisinin bir şeyler karıştırdığına kesinlikle emindim. Koridoru geçtiklerinde Eylem kendini geri çekti. Köşede durduğumda Eylem’in sesini duydum.

“Bırak beni Timur! Her şey senin ve onun yüzünden olmadı mı zaten? Sen âşıktın, seviyordun onu. İlk sen görmüştün. Aşkını kalbine gömmeseydin böyle olmayacaktı!”

Bölüm 10

Eylem'in sözlerinden sonra Timur kolundan tuttuğu gibi onu uzaklaştırdı. Olduğum yerde kalırken beynimdeki hücreler resmen yanmıştı! İkisi arasında bir anlaşma vardı, artık bunu net bir şekilde görüyordum; aşk olmadığını gördüğüm gibi. Karmakarışık olan ilişki durumları daha fazla içinden çıkılmaz bir hâl almıştı. Olduğum yerde saklandığının fark edilmemesi için geriye dönüp kafeteryaya doğru ilerledim. Ciddi anlamda kafeine ihtiyacım vardı. Aldığım kahveyle birlikte asansöre binip tekrar yoğun bakımın olduğu kata geldim. Boş bulduğum banklardan birine oturdum.

Elimdeki kahveden bir yudum aldığımda düşüncelerim birbirine girmişti. Timur ve Eylem'in konuşması beni o kadar düşünmeye itmişti ki sanki bir şeyleri kaçıırıyordum. Anladığım kesin bir şey varsa o da Eylem ve Timur'un arasında tahmin ettiğim gibi aşk ya da sevginin olmayışydı.

"Abim birkaç güne çıkacak değil mi? Bu olanları anlamakta güçlük çekiyorum." Sırma yanıma oturduğunda ona döndüm. Gözlerinin etrafı kızarmıştı, üstünde hemşire üniforması vardı.

"En fazla iki gün daha kalabilir burada. Sana anlatamam bu olanların nedenini, üzgünüm ama böylesi sizin için daha iyi." Elini tutup hafifçe sıktım yanında olduğumu belli ederek.

“İyi ki yanımdasın Sevda, en azından beni anlayan birisi var yanımda.” Sırma tebessüm ettiğinde ben de gülümsedim.

Gözlerini benden kaçırırken yoğun bakıma doğru bakmıştı. Kara şimdilik içerideydi, yanına kimse girmiyordu. Bekleme aşamasında olduğumuz için operasyon için hazırlıklar sürüyordu. Kara için endişe edilecek bir durum yoktu henüz. Meryem teyze için ayrı bir oda tutulmuştu, Sırma ve Tamer’in çalıştığı hastane olduğundan herhangi bir sorun olmamıştı.

Uzun zaman sonra Kara’yı ilk defa burada görmüştüm. İzin günündü, alışveriş yaparken bir kadının çantasını çalan hırsız görmüş peşine düşmüştüm. Sokak arasında sıkıştırdığım hırsız bıçak çekince işler kızıışmış ben de ufak bir sıyrıkla adam bayılana kadar boğazını sıkımdım. Sonunda gelen ekiplere hırsız teslim edip Sırma’nın yanına hastaneye uğramışım. Kapıdan çıktığımda onu görmeyi beklemiyordum, geldiğinden bile haberim yoktu. O an kalbimin nasıl hızlandığını ve kokusunun ciğerlerime dolmasıyla ağır gelen özlemle baş edemeyip kaçmışım.

“Ben bir şey yaptım, daha doğrusu sakladım.” Ani çıkışıyla Sırma’ya doğru döndüm. Gözlerinde tereddüt varken elimi daha sıkı tuttu.

“Ne oluyor Sırma? Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun.” Diğer elimdeki kahveyi sehpanın üstüne bırakıp ilgimi ona verdim.

“Ben daha önceden Timur’u tanıyordum Sevda. Hatta Tamer hayatıma girmeden ben... Timur’la tanışmışım.” Gözleri dolarken kesik kesik nefes almaya başladı. Ağlamaya başladığında sıkıca sarıldım ona.

“Anlat bana arkadaşım.” Saçlarını usulca okşarken daha önce aklıma gelen ihtimalin aslında saçma olmadığını düşünmeye başlamışım.

Sırma geriye çekilip gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. İçinde büyük bir sıkıntı taşıdığını şimdi daha iyi görüyordum. Bunca zaman içinde nasıl fark etmediğimi sorgulasam da benim de hâlim ortadaydı. Kara hayatıma girdiği andan itibaren çoğu şeyi göremeyecek

kadar hislerimi ona yöneltmiştim. Diğer şeyler ise daha geri planda kalmıştı.

“Timur’la ben üniversiteyi bitirdikten sonra tanıştım. Memurluk sınavına hazırlanmam için bir yıl ara vermiştim, hatta seninle de o zamanlar yeniden konuşmaya başlamıştık. Hemşire olduktan sonra da hastanede işe başlamıştım. Tamer’le de o dönem tanıştım ama o zamanlar Timur’la tamamen iletişimimizi kesmiştik.” Hıçkırığı sözünü bölerken yeniden içini çekerek ağlamaya başladı.

“Sakin ol, bu olmayacak bir şey değil. Tamer’e bunu açıkladığında seni anlamayacağını düşünmüyorum. Tamer ve Timur’un kardeş olduğunu bilmiyordun, üstelik tanışmış olabilirsin bu bir şey ifade etmez ki.” Sakinleştirmeye çalışarak sakince konuştuğumda ellerini saçlarının arasından geçirip başını iki yana salladı.

“Biz sadece tanışmıyorduk Sevda. Ben... Timur’a âşıktım.”

Sırma’nın sözleriyle birlikte aklıma düşen konuşmayla duraksadım. Yanılmıyordum, en başından itibaren hissettiğim o boşluk şimdi dolmuştu. Timur’un söylediği sözler, *seviyorum* derken kasettiği kadın şu an tam karşımdaydı. Kara’yı bu yüzden sevmiyordu, Tamer’le ve ailesiyle bu yüzden konuşmuyordu. Başından itibaren sevdiği kadın Sırma’ydı ve kardeşiyle evliydi.

“Bu... Bu nasıl mümkün olur?” Sözler zorlukla dudaklarımın arasından çıkarken Sırma titreyen elleriyle akan gözyaşlarını silip gözlerime baktı.

“Hastaneye vurkaç vakası gelmişti, Timur da olayda görevli olan polisti. Hasta hiçbir şey hatırlamadığı için birkaç kez gidip gelmek zorunda kaldı. Ben de o ara poliklinikte görevliydim. Selamlamalar önce öğle arası kahve içmelere dönüştü sonra da akşam yemeklerine. Çok hızlı gidiyordu ama rahatsız etmiyordu bu durum beni. Sonra bir anda her şey değişti, Timur şehir dışına göreve çıktı ve bir daha haber alamadım. Konuşmayı kestik tamamen ama ben uzun süre acı çektim, ne olduğunu bile anlamamıştım.” Gözlerinin içi kıpkırmızıydı, dudakları acı bir tebessüme yer edinirken gözleri dolu doluydu. Sırma acı içindeydi.

“Aynı dönem Tamer hastaneye doktor olarak başlamıştı. Bir

gün kötü olunca yardım etti bana, kalbimin kırık olduğunu biliyordu ama ona Timur'dan hiç bahsetmedim. Beni iyileştirdi, sevdi, güvende hissettirdi. Sevda ben ne yapacağımı bilmiyorum. Geceleri uyuyamıyorum, canım yanıyor... Diğer yastıkta uyuyan kocamdan bir zamanlar kardeşine âşık olduğumu nasıl saklarım, söylesem de nasıl söylerim? Yapamam, bunu Tamer'e yapamam..." Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken onu kendirne çekip sıkıca sardım daha fazla acı çekmesine dayanamayıp.

Düğün gününü düşününce Timur'un o gün ortaya çıktığını hatırladığımda gözlerimi sıkıca kapattım. Sırma'nın o an öyle buruk olmasını abisi için üzülmeye yorumlamıştım ama o, uğradığı şokun etkisindeydi. Tamer'in bunu öğrenmesi hâlinde neler olabileceğini düşünmek bile geriordu beni. Sırma'nın şu hâli her şeyi açıklıyordu.

"Söyleyecek misin Tamer'e?" Sorumla birlikte başını hızla iki yana sallayıp geri çekildi.

"Yapamam, bunu nasıl söylerim? Ben ona ihanet etmedim, asla da etmem ama ya benden önce Timur bunu açığa çıkarırsa? Korkuyorum... Tamer'i kaybetmekten çok korkuyorum. Yardım et ne olur bana Sevda." Ellerimi tuttuğunda bana ihtiyacı olan arkadaşımın yanında olacaktım.

"Yardım edeceğim arkadaşım. Ben yanıdaydım." Gözlerime büyük bir minnetle baktığında yıllardır dostum olan, sevdiğim adamın kardeşi olan kadına her şeyi düzeltmesi için elimden geldiğince yardımcı olacaktım.

Hastaneden çıktığımda saat epey geçti ama başka fırsatım olmayabilirdi. Taksilerden birini durdurup adresi verdim. Telefonuma gelen mesajla derin bir nefes aldım. Yol boyu karanlık caddeyi aydınlatan lambalara baktım. Düşünmek istemiyordum, beynim yeterince yorulmuştu. Sadece güneş doğsun ve çok güzel bir güne uyanalım istiyordum, hepsi bu.

Taksi durduğunda ücreti ödeyip beklemeden indim. Başımı kaldırıp binaya baktığımda içimi çektim. İlerleyip açık bina kapısından içeriye girip merdivenlere yöneldim. İkinci katta durup birkaç kez kapıyı tıklattım. Koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda üstümdeki gerginlik biraz daha arttı. Kapı açıldığında elimdeki çantanın kulpunu biraz daha sıktım.

“Bu saatte geldiğine göre önemli bir şey olmalı.” Timur geçmem için geri çekildiğinde içeriye girdim.

“Önemli olmasa gelmezdim.” Daha önce sarhoş olduğunda onu evine bırakmıştım, bu yüzden adresini biliyordum. Buraya gelmek benim için de kolay değildi.

Timur önden ilerleyip mutfığa geçtiğinde onu takip ettim. Oldukça düzenliydi evi. Mutfak masasının üstünde duran küllükte yanan sigaranın dumanı içeriye yayılmıştı ama balkonun kapısı açıktı. Ahşap masa sandalye takımıyla krem dolaplar sade ama şık bir uyum sağlıyordu. Üstümdeki ceket çıkarıp sandalyenin arkasına astım. Karşılıklı oturduğumuzda Timur sigarasını alıp derin bir nefes çekti içine.

“Seninle konuşmak istiyorum, Sırma hakkında,” dediğimde parmaklarının arasındaki sigarayla duraksadı. Mavi gözleri ilgisini bana verirken kaşları hafifçe çatıldı.

“Dinliyorum.” Duygudan arınan düz ses tonuyla konuştuğundan sonra sigarasını söndürdü.

“Geçmişte tanışmışsınız, Tamer’den önce.” Durup tepkisini görmek için baktığımda başını sallayıp onayladı.

“Evet, yıllar geçti üstünden, dört ya da beş yıl önceydi. Düğün günü gördüğümde tanıdım Sırma’yı.” Geriye yaslanıp konunun nereye geleceğini merak eder gibi sessiz kaldı.

“Sizin aranızda bir şeyler olmuş galiba... Sonra sen göreve gitmişsin ve bir daha karşılaşmamışsınız. Tamer’in tanıştığınızdan haberi yokmuş, Sırma da...” derken Tamer elini kaldırıp beni susturdu ve konuşmaya başladı.

“Benim Tamer’e bir şey diyeceğimden endişe edip seni gönderdi,

anladım. Ona söyle merak etmesin, hiçbir şey söylemeyeceğim. Zaten Tamer'in endişe edeceği hiçbir şey olmadı. Sen de zahmet etmişsin buraya kadar." Ciddi bir yüz ifadesine bürünmüştü.

Bu aralar hep bir araya geldiğimizde sürekli tartışıyor ya da birbirimize sesimizi yükseltiyorduk. Oysaki önceden iyi bir görev arkadaşıydık; birlikte öğle yemekleri yer, vakalar hakkında birbirimize danışarak karar verirdik. Ben Timur'dan çok şey öğrenmiştim birlikte çalışmaya başladığımız andan itibaren. Şimdi böyle olmak garipti. Üstelik üçüncü kişiler araya girdiği için oldukça sıkıntılı hâle geliyordu iletişimimiz.

"Kara'yı sevdiğimi nereden anladın?" Ortaya attığım soruyu ne o sormamı bekliyordu ne de ben. Bir anda dudaklarımdan dökülmüştü.

O gün düğünde arkamdan gelmiş ve bana bildiğini söylemişti ama sonrasında ne bunun konusunu açmış ne de ima etmişti. Sadece bir kere anlatmıştım, ismini bile kullanmamıştım. Timur'un nasıl anladığını merak ediyordum, Kara bile bunca zaman anlamamışken.

"Gözlerinde bir bakış var, sadece ona bakarken görüyorum o bakışı. Beş yaşındaki bir çocuk bile anlar ama o seni göremeyecek kadar kör." Tebessüm ettiğinde iki yana gerilen dudakları gülmek için değil sanki *yazık* demek için gibiydi.

"Elbet bir gün görecek, en azından benim umudum var. Senin Eylem'le aradaki şey ilişki bile değil. Onu sevmediğini beş yaşındaki bir çocuk bile anlar. Neden Timur? Neden onunlasın ve oyunlarına alet oluyorsun anlamıyorum. Benim tanıdığım adam böyle bir şey yapmazdı." Başımı iki yana sallayıp ona baktım.

Gerçekten de anlamıyordum. Sırma'ya yakın olmak için desem, Eylem onları birleştirmek yerine daha da ayırırdı. Sonuçta bir zamanlar Kara ve Eylem arasında olanlar herkesi olumsuz etkilemişti. Sırma değil başka bir şey var desem, Eylem ve Timur'un yine de birlikte olması için aklıma bir şey gelmiyordu. Şimdi karşımda duran adamdan bir cevap bekliyordum. Ben hiçbir zaman kartlarımı kapalı oynamadım, görmek isteyene her zaman açıkça gösterdim. Timur'a

da Şu an yaptığım Şey aynıydı, soruyordum çünkü beni ya da bizi neyin beklediğini bilmiyordum. Bilinmezlik iyi değildi.

“Kişisel meselelerim beni ilgilendirir Sevdâ. Eylem ve benim aramda olanlar hakkında kimseye hesap vermek zorunda değilim ama sen... Dikkatli ol. Kara konusunda eninde sonunda bu işten zararlı çıkacak olan sensin.” Masanın üstünde duran sigara paketinden yeni bir dal çıkarıp yaktı.

“Haklısın,” dediğimde sigarasından başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinden geçen şaşkınlığı durup izledikten sonra ekledim. “Kişisel meselelerimiz kendi aramızda kalmalı, Kara’yla yaşadıklarım sadece bizi ilgilendirir. Sırma’ya sözlerini iletirim.”

Oturduğum yerden kalkıp beklemeden koridora çıktım. Dai-renin kapısını açıp arkamdan kapattım. Gelen asansöre bindim ve apartmandan ayrılıp sokağı çıktığımda derin bir nefes aldım. Başımı kaldırıp apartmana son kez baktığımda balkon demirlerine yaslanmış elinde sigarasını tutuyordu. Arkamı dönüp bir sokak ilerideki caddeye doğru yürümeye başladım.

Timur’la yaptığım konuşmada aklıma bir sürü soru işareti bırakırken sadece Sırma konusu netleşmişti. Neden Kara’yla mutlu olamayacağımı düşündüğünü bir nebze anlayabiliyordum. Eylem’in davranışları her ne kadar bizi etkilenmesine izin vermek istemesem de etkiliyordu. Bazı Şeyler için geç olsun istemiyordum, en azından kalbimin sesini dinliyordum. Umarım bu bana pahalıya mal olmazdı.

Caddeye çıktığımda beklemeden bir taksi durdurup hastanenin ismini verdim. Gün doğmak üzereydi, yorgunluk bütün bedenimi ele geçiriyordu. Kemiklerimin ağrıdığını, gitgide hâlsiz düşmemden anlıyordum. Kaç gündür aileler tanışacağı için telaş yapmış, bir gece önce de heyecandan uyumamıştım. Her Şey giderek karmaşık bir hâle geliyordu ve ben içinden çıkmaya çalışıyordum.

Taksi durduğunda ücretini ödeyip indim. Hastaneye girdiğimde yoğun bakımın olduğu kata çıktım. Kesik’i banklardan birinde oturuyorken buldum. Bana uzattığı kartı aldığımda teşekkür ettim. Yoğun bakımın kapısından içeriye girdim ve hastaların olduğu

bölümü es geçip özel olan tarafa geçtim. Burada kalan hemşirelerin uyumaları için ayrılmış bir yerdi ama yoğun bakım tamamen kapatıldığı için kimse yoktu. Askeriye özel izinle buradaki hastaları başka bir hastanenin yoğun bakımına taşımıştı. Her şey planlamaya göre gidiyordu.

İçeriye adım attığımda beklemediğim manzarayla içimi çektim. İri bedeni hastane yatağına zar zor sığmıştı, kolunun birini başının altına almış sırtüstü yatıyordu. Elimdeki çantayı masanın üstüne bırakıp ayakkabılarımı çıkardım. Üstümdeki ceketini de çantamın yanına bırakıp ona doğru ilerledim. Yatağın üstüne çıktığımda belimden tutup kendine doğru çektiğinde uyumadığını anladım. Göğsüne başımı koyarken huzurla doldum, elleri beni sıkıca sardı.

“Geç kaldın.” Sesi odanın içinde kuvvetli bir etki bırakırken nefesi tenimi usulca okşadı.

“Belki de erken gelmeliydim, haklısın,” dedim bunca yılın geçmiş olmasına rağmen benim ona hep geç kaldığımı fark ederek.

“Geç de olsa gel, ben hep gelmeni bekleyeceğim.” Dudakları saçlarımin arasına öpücükler bırakırken başımı kaldırdım.

Ona doğru yaklaştığımda dudakları bu defa dudaklarımla buluştu. Çölde sıcak kum taneleri arasında kalmıştım yıllarca, şimdiyse vahamı bulmuş kana kana içiyordum o vahadan. Dinsin diye kuraklığım, yağmurlarında yıkanıyordum. Dudaklarının değdiği her zerrem hem yanıyor hem serinliyordu. Öyle bir adamdı ki Kara, kalbimi kasıp kavururken aynı zamanda huzurla dolmamı sağlıyordu. Geriye çekilip nefeslendiğimizde yüzüme gelen saçımı çekti nazikçe.

“Bu his... Adını bilmiyorum bu hissin. Öyle bir işliyor ki dur diyemiyorum. İçime işliyorsun Sevda, ruhumun derinliklerine işliyorsun.”

Derinden gelen sesi sanki kalbinin kapılarını aralıyordu bana. Timur yanıliyordu. Kara bana âşık olmaya başlamıştı, hissediyordum. Bal rengi gözlerine baktığımda gördüğüm duygulara tutundum. Zamanla benim gördüğümü o da anlayacaktı. Ruhuna işlediğim her an beni daha fazla sevecek, vazgeçemeyecekti. Benim onun için aşkla yandığım gibi o da benim için yanacaktı.

“Ruhum, ruhuna denk o zaman.” Tebessüm ettiğimde gözleri dudaklarıma takılı kaldı.

İşaret parmağını dudağımda gezdirip muhtemelen çoktan dağılmış olan rujumun kalanını sildi. Tekrar ve tekrar öptü beni. Gün doğarken birlikte pencereden içeriye sızan güneş ışığının sıcaklığını hissettik. Böyle kalmak güzeldi, keşke hep böyle kalsaydık. Tenim teninin sıcaklığında kaybolursa, aynı zaman diliminin saliselerinde hissettiğimiz duygu yoğunluğu hep aynı kalsaydı. Gözlerim öyle bir ağrı içindeydi ki uyku her an nöbette bekliyordu gelip beni almak için. Yine de direniyordum, gözlerimi kapattığım an açtığımda yanımda olmamasından korkuyordum. Ben bu anın hayalini yıllarca beklemişken bir rüya olmasından öyle çok korkuyordum ki... Biraz daha sığındım sıcaklığına ve o daha fazla yer açtı kollarının arasında bana.

İkimizin de aynı anda çalan telefonuyla bu anın daha fazla uzamasının mümkün olmayacağını anlamıştım. Sonsuza kadar burada kalamazdık. Yataktan doğrulup kalktım, masanın üstüne bıraktığım ceketin cebinden telefonumu çıkardım. Kara’ya baktığımda o da telefonunu almıştı. Arayan kişiyi daha fazla bekletmemek için ondan uzaklaşıp telefonu açtım.

“Efendim müdürüm.”

“Sevda, acil toplantı var. En kısa zamanda karargâha geç, ben de geliyorum.” Derin bir nefes alıp Kara’ya baktım, büyük ihtimalle Binbaşı ile konuşuyordu o da.

“Hemen geliyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra çıkardığım ayakkabılarımı giydim. Ceketimin cebine telefonumu koyduktan sonra çantamı da aldım. Kara, dolabına doğru ilerlemiş üstündeki tişörtünü uçlarından tutup çıkarmıştı. Sırtı gözler önüne serilirken izlerini bir kez daha gördüm. Sırtının üç yerinde çizik gibi izler vardı, teninin bir ton kadar açığı renginde. Bıçak ya da şarapnel çizikleriydi, ışığın altında daha çok belli oluyordu.

Dolabındaki çantadan bir şeyler çıkarırken ona doğru ilerledim. Arkasında durduğumda ne yapacağımı biliyormuş gibi hareketsiz

kaldı. Parmağımı tam boynunun altından sırtına doğru uzanan çizigin üstünde gezdirdim. Sırt kasları gerilirken parmağımla okşadım yarasını. İz tazeyken yanında olmak isterdim; acısını dindirmek için uğraşmak, onunla birlikte acısını paylaşmak isterdim. Şimdiyse kaplanmış izlerinin ardından şefkatle kabullenmek geliyordu içimden. Açılmış her yarasında yanında olmadığım için içim acıyordu.

Bana doğru döndüğünde sırtında olan elim göğsünde yer buldu. Elini yüzüme koyup okşadığında başımı eline doğru yasladım. Güzel adamdı Kara, çok güzel adamdı. Teni, sözleri, beni benden eden bal rengi gözleriyle her defasında şu kalbimin yerini hatırlatıyordu bana. Şimdi bana baktığı gibi bakması için yıllarımı vermiştim. Alev alev yanan gözleri her defasında içimi titretiyordu.

“Bana bir kez dokunman yetiyor, seni kollarımın arasına almama. Gözlerin neden ağlayacak gibi bakıyor anlamıyorum mesela ama bilmek isterdim. Küçük bir kız çocuğu gibi oluyorsun. Seni öyle bir saklamak istiyorum ki şu kederli bakan gözlerin bir daha böyle bakmasın diye. Bakma Sevda, böyle acı dolu gözlerle bakma.” Elini alıp kalbinin üstüne koydu. “Sen böyle bakınca buraya bir ağırlık çöküyor, nefes aldırıyor.” Ses tonu öyle sıcaktı ki sanki görmüştü içimde onun için yanan yangını.

“Bakmam Kara, yeter ki buraya o ağırlık çökmesin.” Eğilip tam kalbinin üstüne dudaklarımı bastırdım.

Kollarının arasından çıkıp arkamı döndüm. Dolan gözlerimi içime hapsedip tebessüm ettim. Kalbinde artık bir yerim vardı, bu bile acımı ve kederimi unutmama yetiyordu. Acımı benimle paylaşıyordu aslında kendi acısı olduğunu bilmeden.

Hazır olduğumuzda yoğun bakımdan çıkıp direkt asansörlere yöneldik. Kara’nın yaşadığı öğrenilmişti bizi çağırdıklarına göre, saklanmanın anlamı yoktu. Zaten Kara da saklanacak bir adam değildi. Kesik bizi ambulansın şoför koltuğunda bekliyordu. Kara ile yanına oturup karargâha gitmek üzere yola çıktık.

Karargâha geldiğimizde toplantı odasına girdik direkt. Herkes buradaydı. Timur’la birkaç saat önce yaptığımız konuşmayı hatırlayınca gerildim. Kara’nın karşısına ve aynı zamanda Timur’un yanına

benim için boş bırakılmış yere oturdum. Masanın bir ucunda bulunduğumuz birimin müdürü diğer ucunda ise Binbaşı oturuyordu. Konu iki tarafın da alanını kapsıyordu. Binbaşı konuşmaya başladığında hepimiz dikkatlice dinliyorduk.

“Biliyorsunuz ortak bir operasyon yönetiyoruz, şu an büyük bir ilerleme kaydettik. İki gündür biraz sekteye uğrasa da yolumuza devam edeceğiz. Hasan üzerinden kurduğumuz bağlantılar bize yeterince bilgi verdi. Saha görevine çıkacaksınız yeniden. Amerikan Konsolosluğu yarın akşam bir davet veriyor ama asıl amaç terör propagandasını yapmak, finansal kaynak sağlayarak desteklemek. Sevda, Kara ve Timur davetli olarak katılacak; diğerleri ise görevli olarak.”

Hepimizin önüne konan dosyaları incelemeye başladık. İlk sayfada düzenlenen davet için yardım kampanyaları dikkat çekiyordu. Sözde yardımların hepsinin gittiği yerler belliydi. Dağdaki teröristlere kaynak sağlamak amacıyla alınan paralar konsolosluk aracılığıyla kimsesiz çocuklara yardım adı altında gösteriliyordu. Bizse gerçeği gün yüzüne çıkarmakla ve vatanımızı korumakla görevliydik. Şube Müdürü bana doğru döndüğünde görevimi açıklamasını bekledim.

“Sevda tek başına katılacak, yalnız olması ve ilgiyi üstüne çekmesi gerekiyor. Yedi yıl önce görev yapmış konsolosun tek çocuğusun. O zaman görev yapan konsolos ve eşi öldüğü için kimsenin yüz olarak seni tanıma ihtimali yok. Kadını araştırdık, şu an Fransa’da ve davete katılmayacak, seni rahatlıkla yerine geçirdik. Daha önce Türkiye’de bulunduğundan aksan olarak da sorun yaşamayacaksın.” *Anladım* dercesine başımı bir kez salladım.

“Kara ve Timur iki kardeş olarak katılacak. Üvey kardeş oldukları için farklılıkları göze çarpmayacak. Ünlü bir siyasetçinin çocukları olarak katılım sağlayacaksınız, babanız ülke dışında olduğu için onu temsil edeceksiniz. Diğerleri ise garson ve koruma olarak geri hizmette olacak. Dosyayı inceleyip görevinize adapte olun, yarın akşam sekizde başlayacak davet.” Hepimiz ayağa kalktık odadan çıkan Müdür ve Binbaşı ile yerlerimize oturduk.

Timur ve Kara'nın birlikte çalışması oldukça garipti. Tamam, ortak bir operasyon yönetiyorduk ama ikisi bir araya hiç gelmemişti. İkisinin de işinde iyi olması ve profesyonel olmaları konusunda içim rahattı en azından. Elimdeki dosyaya dönerken üstüme düşen gölgeyle başımı kaldırdım.

“Gidiyoruz.” Kara'nın sözleriyle çantamı alıp oturduğum yerden kalktım.

Nereye olduğunu bile sormayacaktım, nereye gitse götürsün beni yeterdi. Karargâhtan çıkıp arabaya bindiğimizde başımı geriye yaslayıp koltukta yan döndüm. Gözlerim artık daha fazla dayanamayıp kapandığında bedenim ve ben oldukça yorgun düşmüştük.

Küçük bir sarsıntıyla gözlerimi açmaya çalıştığımda geri kapattım. Sıcak bir beden sıkıca sarmıştı beni ve gözlerimi açmak istemiyordum. Konuşma sesleri duyuyordum ama birbirinden ayırt edemiyordum. Uyku baskın çıkınca ben de uyumaya devam ettim.

Kara

Kollarımın arasında Sevda'yı tutarken bir an gözlerini açar gibi oldu ama en sonunda bana doğru sokulup tekrar kendine rahat edeceği bir yer bulup gözlerini kapattı.

“Şu hâliniz kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.” Sırma'nın kırdamasıyla kapıyı açan kız kardeşime döndüm. Yolda Sevda'nın uyuduğunu fark edince onu aramış kapıyı açmasını söylemiştim. Sevda kucağımdayken kapıları ses çıkarmadan açmam pek mümkün görünmüyordu.

“Gidebilirsin Sırma,” dedim sessiz bir şekilde içeriye girdiğimde.

“Tabii işin görüldü ya, ‘Gidebilirsin Sırma.’ Doğruyu söyle abi, kıza hap map vermedin değil mi?” Gözlerindeki o yaramaz ışıltıyla aslında bizim için ne kadar mutlu olduğunu biliyordum.

“Biraz sonra seni haplayacağım böyle devam edersen.” Kaşlarının çatılmasıyla omuz silkip güldü.

“Neyse fazla ses yapmayın, amcamlar köyden döndü deprem oluyor diye apartmanı ayağa kaldırmazınlar.”

“Sırma!” Sertçe ismini söylediğimde kapıyı kapatıp çıktı. Merdivenlerden inerken çıkardığı sesi duyup başımı iki yana salladım. Sırma’nın diline düştüysek yandık demektir.

Yatak odasına doğru ilerleyip ayağımla kapıyı ittirip açtım. Sevda’yı sarsmadan yatağa bıraktım. Ayakkabılarını ve ceketini çıkardıktan sonra üstünü örttüm. Kaç gündür yaşadığımız koşturmaca ve uykusuzluk yormuştu. Saat sabahın yedisiydi, en azından bu saatte herkes uyuyordu. Pantolonumu çıkarıp yatağın içine girdim ben de. Yaz aylarındaydık ve sabahları bunaltıcı bir sıcak oluyordu. Üstümdeki tişörtten de kurtulup başımı yastığa koydum.

Sevda bana doğru döndüğünde omzuma yattı. Eli karnıma değerken tırnaklarının çizdiğini hissettim. Ah, bu fenaydı. Biraz daha bana sokulunca derin bir nefes aldım ve uyumaya çalıştım. Sevda’nın dinlenmesi gerekiyordu.

Sevda

Uyandığımda yanımda hâlâ uyuduğunu görmek... İşte bu tarifi olmayan bir histi. Uzun gür kirpiklerini seyretmek, alnına düşen birkaç saç telini sevmek istemek ama uyandırmamak için kıyamamak... Saatlerce bıkmadan izleyeceğim bir tabloydu o, ben de o sanat eserini görmek için yıllarını vermiş kadındım.

“Günaydın,” dediğinde uyandığını anladım.

“Günaydın.” Artık ona dokunmamak için bir sebebim kalmamıştı.

Elimi uzatıp alnına düşmüş saç tellerini sevdim, sonra da kirpiklerine parmak ucumla hafifçe değdim. Bana doğru döndüğünde elimden tutup üstüme doğru eğildi. Sanırım Kara’nın sabah sabah ayarlarıyla oynamıştım. Gerçi güneş tepede olduğuna göre çoktan öğlen saatlerine geçmiştik. Dudakları dudaklarımda kendi izini bırakırken bir anlık nefeste ayrıldı ve o bunu değerlendirip üstümdeki

tişörtten kurtuldu. Diğer parçalar da tişörtle aynı kaderi paylaşırken kulağıma doğru usulca fısıldadı.

“Özledim.”

Teni tenime bir kez daha karışırken iliklerime kadar özlendiğimi hissettim ki ben de bu kor alevin yangınına özlemiştim. Teni tenimde soluklandı, duraksadı ve yeniden alev aldı. Biz birbirimize karıştığımızda kalbim varlığının bütün coşkusuyla ayaklandı. Bir uçurumdan düştük birlikte. El ele çıkmış tek hamlede birbirimizi aşağıya itmiştik ve o an bile birlikteydik.

“Benimle evlenir misin?” Gözleri gözlerime değerken dudağıma sıcak bir öpücük bırakıp geri çekildi.

Kaşlarım hafifçe çatılırken az önce evlilik teklifi aldığımı idrak etmem birkaç dakika sürdü. Kara, bana bakarken bir cevap beklediği aşikârdı. Uzanıp dudağına onunki gibi yumuşak bir öpücük bıraktım.

“Evlenirim,” dedim tebessüm ederek. Bana sıkıca sarıldığında ben de ona sarıldım.

Teni tenime bir kez daha kavuştu. Ben ona doyamadığımı anların içinde kayboldum. Biz evlenecektik, birlikte bir yuva kuracaktık. Yıllar önce hayalini kurduğum anlar kapımı şimdi teker teker çalıyordu.

“Kahvaltıda ne istersin?” diye sordu omzumu okşayan parmakları tenimde gezinirken.

“Fark etmez ama kahve istediğim kesin, başım çok fena dönüyor.” Sanırım biraz önce yaşadıklarımızın etkisi de vardı bu baş dönmesinde.

“Hım... Bak bunun için bir ilacım var.” Başıma kondurduğu öpücükle tebessüm ettim.

“Sen harika bir doktorsun ama ben de fena bir hastayım.” Ah, kesinlikle ona hastaydım hem de delice.

Kara gülerken gözlerim gülüşünde takılı kaldı. Yaşadığımız böyle güzel anların hep artmasını diledim içimden. Ben duşa girerken Kara çoktan duşunu almış kahvaltı hazırlamak için mutfak-

ğa geçmişti. Duştan çıktığımda onun dolabını açtım. Çıkardığım tişörtlerinden birisini yatağın üstüne attım. Kurulandıktan sonra saçlarımı da kurutup bana elbise boyutuna gelen tişörtü giydim. Yatağı ve odayı toplayıp güzel kokuların geldiği mutfığa doğru yöneldim.

Kara parmaklarının arasında tuttuğu sigaradan derin bir nefes alıp küllüğe bırakınca bardaklara çay doldurdu. Masada gayet güzel bir kahvaltı hazırdı, çaylar da eklenmişti. Bana doğru döndüğünde elini uzattı. Artık ondan böyle yakınlık gördüğümde şaşırıyordum, hatta alışmak istediklerimin başında geliyordu bu durum.

“Kahve kahvaltıdan sonra,” diyerek göz kırptı.

“Kahvaltıdan önce sigara içiliyor ama.” Huysuzca söylendiğimde küllükte duran sigarasını söndürüp karşıma oturdu.

“İstemezsen senin yanında içmem.” Elime aldığım çatalla öylece kalırken başımı kaldırıp gözlerine baktım. Gayet ciddiye.

“Sigara içmeni istemiyorum ama bu senin sağlığını olumsuz olarak etkilediği için. Senden kendin olmandan vazgeçmeni istemiyorum. Sırf ben söyledim diye değil, istediğin için yapma.” Elini tuttuğumda bakışları elime kaydı.

“Senin için vereceğim tavizler var Sevda ve bunların sınırını henüz ben bile bilmiyorum. Yine de dikkat edeceğim.” Bal rengi hareleri bana bakmazken itirafıyla birlikte ikimiz de bir süre sessiz kaldık.

Kahvaltımızı yaparken telefonum çaldı. Annemin aradığını görünce beklemeden açtım. Akşam Kara’nın ailesinin geleceğini öğrenince oldukça şaşırdım. Meryem teyze sabah aramış ve akşam müsaitsek geleceklerini söylemiş, annem de kabul etmişti. Kara’ya baktığımda rahatça kahvaltısını yapıyordu. Haberinin, daha doğrusu bu işle ilgisinin olduğunu düşünüyordum.

“Akşam bize geliyormuşsunuz, haberin var mıydı?” Sorumla birlikte başını salladı.

“Gece Sırma’ya bununla ilgili mesaj atmış olabilirim,” derken ağzına siyah zeytinlerden birini attı.

“Eve gitmem gerekiyor, annem çağırdı. Bana bir taksi çağırır

mısın?” Kahvaltımı yapınca kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Tanışma işini de halledersem benden iyisi yoktu.

“Ben bırakırım seni, işlerim var akşama kadar onları halledeceğim zaten.” Kara da ayağa kalktığı anda birlikte mutfağı topladık.

Yatak odasına geçtiğimde kıyafetlerimi alıp üstümü değiştirdim. Kara banyoda dişlerini fırçalayıp odaya girdiğinde hazırdım. Az önce üstümden çıkardığım tişörtü alıp giymişti. Onu izlerken ayrı bir zevk alıyordum, sanırım birisi beni görse psikiyatriste gitmemi tavsiye edebilirdi. Yıllardır bakamayınca insan bakmaya doyamıyordu.

Apartmandan çıktığımızda Kara’nın arabasına bindim. Benim arabam evin önünde duruyordu, hastaneden eve geçmeleri için ablam ve enişteme vermişim en son. Kara beni eve bırakmıştı. Anahtarla kapıyı açtığımda kendimi bir karmaşanın ortasında buldum. Annem ve ablam mutfak ve salon arasında mekik dokuyordu. Olanlardan onların da haberi vardı, bu yüzden ertelenmesi sorun olmamıştı. Mesleğimizin ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyorlardı. Ablam tarafından hazırlanmam için odaya gönderildim, fazla vaktim yoktu zaten.

Hızlıca saçlarımı tarayıp düzleştirdim ve açık bıraktım. Dolabımı açıp bordo renginde düz bir elbise çıkardım. Ön tarafındaki yırtmaçlı kısmını biraz daha içe doğru düzelttim. Bu akşam için bence gayet uygundu.

Hazır olduğumda odadan çıktım. Annem hiçbir şeye elimi sürmemi istemezken Kara’nın mesajıyla yolda olduklarını öğrendim. Son kez aynada kendime bakıp çalan zille neredeyse kapıya doğru koştum. Kapıyı açtığımda Kara’nın elinde en sevdiğim çiçek vardı. Üstüne siyah takım elbise giymişti. Siyah gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı, boynunu gözler önüne seriyordu. Bana uzattığı saksıyı aldığımda elleri ellerime değdi. Başımı kaldırıp bal rengi gözlerine baktım. Ah, şu an ne güzeldi...

Saksıyı aldığımda içeriye doğru adımladı. Saksıyı kenardaki sehpanın üstüne bıraktım, odamın başköşesine koyacaktım. Kara’nın hemen arkasından Meryem teyze, Sırma ve Tamer girdi içeriye. Meryem teyzenin elini öptüm, Sırma ile sarıldık, Tamer ile el

sıkıştık. Sırma getirdiği tatlı kutusunu verdiğinde benimle birlikte mutfığa geldi. Kapıyı kapatıp ona doğru döndüm.

“Sevda o kadar mutluyum ki ikiniz adına.” Yüzündeki gülümseme o kadar içten ve güzeldi ki ben de gülümsedim.

“Ayaklarım yere basmıyor Sırma, bir de bana sor,” dedim elimi kalbimin üstüne koyarak.

“İnan abim de belli etmiyor ama acayip mutlu. Gelirken on kere sordu her şey tamam mı diye.” Sırma’nın da bu fırsatı kaçırmayıp Kara’yla dalga geçtiğine emindim.

“Bu arada Sırma, diğer konuyu hallettim. Endişe etmene gerek yok.” Daha fazla bu konuyu aklına takıp üzülmelerini istemiyordum.

“Çok teşekkür ederim,” dedi ellerimi tutup. Üstünden yük kalktığına emindim.

Ablamın içeriye girmesiyle konuyu kapatıp servis için hazırlanmaya başladık. Çayları doldurup tepsiye yerleştirdiğimde içeriye geçtim. Tamer ve Kara tekli koltuklara, Sırma ve Meryem teyze üçlü koltuğa oturmuştu. Diğer koltukta da annem, ablam ve eniştem birlikte oturuyordu. Çayları dağıtırken en son Kara’ya verip ben de yerime oturdum.

Annem ve Meryem teyze iyi anlaşmıştı, ablam ve Sırma da kendilerine konuşacak bir konu bulmuşlardı. Tamer ve eniştem de futboldan bahsediyordu sanırım. Yeğenimi bu akşamlık eniştemin annesine bırakmıştı ablam. Herkes bir şeylerden bahsederken annem, Kara’ya doğru döndü.

“Geçen gün tatsız bir şeyler olmuş, geçmiş olsun evladım,” dediğinde durumu herkes için yumuşatıyordu.

“Maalesef efendim ama sorunla ilgileniyoruz. Sizi de üzdük kusura bakmayın.” Biraz mahcup şekilde konuşmuştu Kara, görüşmenin iptali onlardan dolayı olduğu için.

“Estağfurullah. Mesleğiniz belli, Rabb’im size zeval vermesin. Sevda’nın da senin de göreviniz hem tehlikeli hem onurlu evladım.” Annem bana doğru bakarken benimle ne kadar gurur duyduğunu bir kez daha hissettim.

“Haddimi aşıyorsam lütfen affedin efendim ama ben bu tanışmayı bir adım ileriye götürmek istiyorum. Nerede, ne zaman ve nasıl başımıza bir şey geleceği belli olmuyor. Ben Sevda’ya sordum, benimle evlenmesini istedim. O da kabul etti ama ben sizden de izin almak istiyorum. Allah’ın emri, peygamberin kavliyle Sevda’yı kendime istiyorum.” Kara söyleyeceklerini bitirmiş gibi çayından bir yudum alıp geriye yaslandı.

Ortamda büyük bir sessizlik oluşurken çalan kapı sessizliği böldü.

Bölüm 11

Ortamda oluşan sessizlikle gözlerimi Kara'ya çevirdim. Az önce kendine beni mi istemişti o? Tanışma diye konuşmuştuk. Ailelerimizin ilk görüşmesi sakın geçsin diye bu konuyu açmayacağını düşünüyordum. Bal rengi gözlerini bana çevirdiğinde duraksamamı fark etmişti.

Ablam oturduğu yerden kalkıp kapıyı açmaya gitmişti. Biraz sonra içeriye giren Kara'nın amcası ve yengesinin de gelişiyile konu dağıldı. Evi bulamadıkları için geç kalmışlardı. Yeniden bir selamlaşma faslı olduktan sonra tekrar yerlerimize oturduk. Konunun az önceki ciddiyetine dönmesiyle birlikte Kara tekrar konuşmasına devam etti.

“Ani olduğunu biliyorum ama beni anlayacağınızı düşünüyorum. Bugün bu kapıdan çıkıp gittiğimizde yarın acil bir görevle belki ülkenin diğer ucuna belki de ülke dışına çıkacağım. En azından gitmeden Sevda ve benim için bir adım atıp ciddiyete dökülmesini istiyorum.” Anneme bakarak kendini ifade ettiğinde en azından annemin daha ılımlı bakacağı bir taraftan girmişti konuya. Bu adam kesinlikle işini biliyordu.

“Bilemedim şimdi... Sevda, kızım, sen ne diyorsun?” Annem bana doğru döndüğünde normal olarak şaşkındı.

“Kara evlilik teklifi etti, ben de kabul ettim anne. Zaten ilişkimizin evlilik doğrultusunda olduğunu buradaki herkes biliyor.” Kendimi toparlayıp daha fazla kimseyi bekletmeden anneme dönüp konuşmuştum.

“Sevda kabul ettiyse bize hayırlı olsun demek düşer.” Annem onaylayınca Kara oturduğu yerden kalktı. Annemin elini öptüğünde ben de kalkıp Meryem teyzenin elini öptüm. Sırma’yla sıkıca sarıldığımızda hâlâ çok yabancı geliyordu bana bu durum.

Kara, karşımda durduğunda gözleri bir başka bakıyordu. Cebinden çıkardığı yüzük kutusuyla derin bir nefes aldım. İçinden çıkan bir çift yüzük bizi birbirimize bağlayacak olan simgeydi. Benim ona ait olduğumu ya da onun bana ait olduğunu belirtir nitelikteydi. Siyah yüzüğün ortasında parlayan tektaş çok güzeldi. Kara, adına yakışır şekilde yüzüklerimizi siyah almıştı. En sevdiğim renk olduğunu bildiği için miydi bilmiyorum ama zevkine hayran olmuştum, çok güzeldi. Kendi yüzüğü ise düz siyah renginde halkaydı.

Elini bana doğru uzattığında avcuna elimi bıraktım. Sırma yüzük kutusunu abisinden alırken Kara içinden siyah tektaşı alıp tuttuğu elimin yüzük parmağına geçirdi. Soğuk metalin pürüzsüz yüzeyini hissederken içimi çektim. Gözlerim yüzükten onun yüzüne doğru çıktığında, dikkatli bakan bal rengi gözleri benim üstündeydi. Yüzünde oluşan küçük tebessümle ben de gülümsedim. Kutudaki diğer yüzüğü alıp Kara’nın tuttuğum elindeki yüzük parmağına geçirdim. Alkışlar yükselirken bütün bedenimin titrediğini hissettim. Parmağındaki yüzüğün varlığını hissederken rüya gibi geldi o an. Sekiz yılın ardından hiç bitmesini istemeyeceğim bir rüya...

Sırma bir sürü fotoğrafımızı çekerken çokça tebessüm ettim. Kara, elini belime koymuş kız kardeşine bakmıştı. Sonra ailelerle çekilen birkaç fotoğraftan sonra herkes sohbetine dönmüş, tatlılar yenmiş, çaylar yenilenmişti. Kara ile bir daha baş başa kalıp konuşma fırsatımız olmamıştı. İlerleyen saatlerde gitmek için çıktıklarında kapıdan uğurladım onları. Meryem teyze sık sık onlara gelmemi söylemişti. Kadın bilmiyordu ki zaten haftanın yarısında onların

evindeydim. Gerçi Kara'nın evi ayrı olduğundan pek de evlerinde sayılmazdım.

Kapıyı kapattığımda derin bir nefes aldım. Bakışlarım parmağımdaki yüzüğe değerken hâlâ inanması güç geliyordu. İçeri girdiğimde ablamın ve annemin bakışları üstümdeydi.

“Kızım eminsin değil mi? Biraz acele etmiyor musunuz?” Annemin yanına oturup endişeli hâline karşı tebessüm ettim.

“O, benim bu hayatta seveceğimi düşündüğüm tek adam anne. Bugün bana da sürpriz oldu ama söylediklerinde haklı, kendince sebepleri var bunun için de.” Elini tutup sorun olmadığını belirttiğimde annem de tebessüm etti.

Ablamlar kendi evlerine geçtiklerinde duş almak için banyoya girmiştim. Duştan sonra üstümü giyip saçlarımı kuruttum. Annem çoktan uyumuştı, sabah erken kalktığı için onda alışkanlık olmuştu artık. Yaşı ilerledikçe de dinlenme ihtiyacı artıyordu.

İçime bir sıkıntı düşerken masanın üstünde duran arabanın anahtarı çarptı gözüme. Anahtarı aldığım gibi cebime attım ve odadan çıktım. Ceketimi üstüme giyip ayakkabılarımı alıp evden çıktım. Kapıyı sessizce kapatıp dışarı çıktım. Ayakkabılarımı giyip merdivenlerden inmeye başladım. Dışarı çıktığımda binanın önüne bıraktığım arabamın kapısını açıp bindim. Birkaç dakika sonra yola çıkmıştım bile.

Sokağa girdiğimde saat gece yarısına geliyordu. Arabayı sokağın başına park ettiğimde boş sokakta sessizlik vardı. Binaya doğru ilerledim, dış kapısı açık olduğundan beklemeden içeriye girdim. Asansör arıza gösterdiği için merdivenlere yöneldim. Üçüncü katı çıkarken kısık sesli konuşmaları duymaya başlamıştım. Olduğum yerde durup dinlemeye başladım.

“O kızı sevmediğini biliyorum, dön artık hatandan. Sevmediğin bir kadınla mı evleneceksin?” Bu sesi tanıyordum. Eylem'di.

“Canını yakmak istemiyorum ama seni dışarıya atmamak için kendimi zor tutuyorum. İnan bana sabrım kalmadı.” Kara'nın sert ve soğuk sesiyle gerçekten de sınırdaki olduğu belliydi.

“Kara, sen benden vazgeçemezsin. Bak yanında ben varım, o değil. Al beni içeriye ve seni ne kadar özlediğimi göstereyim sana.” Eylem’in imalı ses tonuyla yüz­süzce söylediği şey, boğazıma koca bir yumru oturmasına sebep oldu.

“Siktir git Eylem yoksa ben göndereceğim! Ulan nişanlısın sen be! Sana son defa söylüyorum, benim Sevda’dan başka yolum yok!” Kara’nın en sondaki bağı­rışı apartmanın içinde yankılandı.

Olduğum yerde daha fazla duramayıp son basamakları da çıkıp kendimi gösterdim. Eylem beni gördüğünde şaşkınlıkla kalsa da gözlerindeki nefreti görebiliyordum. Kara’ya doğru döndüğümde içeriye adım attım. Kara içeriye geçerken kapıyı Eylem’in suratına sertçe kapattım. Ona hiçbir söylemeye değmezdi, bunu çoktan anlamıştım artık.

Salona doğru ilerlediğimde Kara üçlü koltuğa oturmuş başını geriye atıp gözlerini kapatmıştı. Buraya gelirken ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum ama beklediğim kesinlikle bu değildi.

“Bu hep böyle mi olacak?” Sorumla birlikte gözlerini açtı.

“Sevda, inan çok yorgunum.” O çok sevdiğim bal rengi gözlerinin çevresi kan kırmızısıydı.

“Ben de yorgunum Kara. Bana haber bile vermeden ailemden istemeye geliyorsun, kabullenmeye çalışıyorum, kendince haklı nedenleri vardır diyorum. Sonra gözümü kapatmadan aklıma düşüyorsun yine duramıyorum. Bir geliyorum, ben sana bir geliyorum, o kadın kapıda kendini sana sunuyor!” Sona doğru yükselen sesimle üstümdeki ceketı çıkarıp koltuğun üstüne attım. Bir şeyleri parçalamak istiyordum.

Kara oturduğu yerden kalkıp bana doğru geldi. Gözlerime bakarken elini yavaşça kaldırıp saçları­mın arasına daldırdı. Lanet olsun ki tek dokunuşu bile sakinleşmemi sağlıyordu. Boynuma indir­diği eliyle beni kendine yasladı.

“Sen sandım, yemin ederim senin geldiğini sanarak açtım kapıyı. Çünkü ben sana gelmek üzereydim, aklım sende kalmıştı. Kapı çalınca bakmadan açtım kapıyı.” Üstünde duran ceketıyla gerçekten de dışarı çıkacak gibiydi.

“Bir daha onu bu kapıda görürsem Kara, canını yakarım. Senin değil, onun canını yakarım. Gelmeyecek, konuşmayacak, önünü keseceksin! Bu sondu Kara, bu son!” Bir adım geri atıp temasından kurtuldum.

Koltuğun üstüne attığım ceketı aldım. Arkamı dönüp kapıya doğru adım attığımda belime sarılıp beni göğsüne yasladı. Başını boynuma gömerek derin bir nefes aldı. Nabzımın attığı yerden öptü beni. İri elleri belimi tamamen kaplarken olduğum yerde kaldım.

“Gitme, uyuyamıyorum. Sana öyle bağımlı hâle geldim ki sensiz buz gibi yatak, ruhu yok bu evin. Kokunu kazımışsın yastığıma, nefes aldıkça o boş yatakta arıyorum seni.” Sessiz fısıltısı tenimde can bulurken dudakları da eşlik eder gibi öpücükler bırakıyordu izini kazımak istercesine.

Elimden düşen ceketle ona doğru döndüm. Alnını alnıma yasladığında ellerim omuzlarını buldu. Bir bebek gibi beni sardığında ona karşı koyacak gücüm yoktu. Birlikte yatağa yattığımızda sadece sarıldı bana, saçlarımı sevip küçük öpücükler bıraktı. Bir süre sonra gözlerim kapanırken sakinleştiğimi hissediyordum. Kollarında uyuyakaldım bir gece daha.

Sabah uyandığımda Kara hâlâ uyuyordu, saat çok erkendi. Yattaktan kalkıp yavaş adımlarla odadan çıktım. Salona bıraktığım ceketimi aldım ve kapıdan çıktım. Bugün operasyon günü olduğu için akşama kadar Kara’yla karşı karşıya gelmeyecektik. Binadan çıktığımda gün yeni aydınlanıyordu. Arabama binip eve doğru sürdüm. Eve geldiğimde annemi uyandırmadan içeriye girmiştım. Odama girdim ve birkaç saat daha uyumak için yatağıma yattım.

Uyandığımda telefonuma baktım. Kara’dan mesaj vardı.

Kara: *Seninle uyanmak güzel olurdu ama cezam bu sanırım.*

Aslında ceza olarak düşünmemiştim, Kara’nın yokluğunu ceza olarak düşünmesi ise nedense hoşuma gitmişti. Dün gece söyledikleri gelince aklıma tenim ürperdi. Bensiz uyuyamıyordu ve ben bu durum hep böyle kalsın istiyordum.

Annem uyanmış güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Birlikte uzun süren keyifli bir kahvaltı yaptık. Ardından dışarıya çıkıp bu gece

giyeceğim kıyafeti aldım. Bir kuaföre uğrayıp saçımı ve makyajımı yaptırdım. Özel bir davet olacağı için tamamen özenli olmam gerekiyordu. Oldukça güzel ve zarif duran siyah elbiseye ilk görüşte vurulmuştum. Denediğimdeyse benim için dikilmiş gibi üstüme oturmuştu. Hazır olduğumda kuaförden çıkıp buluşma noktası için ayarladığımız davet noktasına yakın olan güvenli eve doğru yola çıktım.

Eve geldiğimde kapıyı önce iki kere duraklayıp dört kez daha tıklattım. Kapıyı Fırat açtığında kenara çekildi geçmem için. İçeri girdiğimde diğerlerinin hazırlandığını söyledi. Salona geçtiğimde diğer odanın kapısı açıldı.

“Sevda sana küçük bir silah ayarladık, çantalar kontrol edileceği için elbisene saklayabilirsin.” Yıldırım’ın sözleriyle başımı salladım onaylayarak.

Salona giren ekibin diğer üyeleriyle birlikte aradığım kişiyi de karşımda bulmuş oldum. Üstündeki siyah takım elbisesiyle inanılmaz görünüyordu. Daha önce birkaç kez daha bu görüntüyü görsem de her defasında beni ilk kez görüyormuş gibi etkiliyordu. Geniş omuzlarına oturan ceketin önden iki düğmesi kapalıydı. Normalde üstten iki düğmesi hep açık bırakırdı gömleğinin ama bu sefer beyaz gömleğinin üstünde siyah kravatı yerini almıştı. Nefes kesiciydi.

Gözlerimiz buluştuğunda baştan aşağıya benim onu incelediğim gibi süzdü beni. Üstümdeki siyah elbisenin bacağındaki yırtmaçta oyalandı gözleri. Bana doğru yaklaştığında Fırat ve Yıldırım kenara çekildi ona yer vererek. Gözlerindeki arsız bakışı artık iyi biliyordum, onun kollarının arasında olduğum bakışla aynıydı. Tutkunun izlerini taşıyordu bakışları, teni tenime ulaşmak için can atıyordu. Biliyordum çünkü aynı hisleri onunla birlikte ben de paylaşıyordum.

“Timur nerede kaldı?” Fırat kapıya doğru bakarken birazdan çıkmamız gerektiğini hatırladım.

“Silahını unutma Sevda.” Yıldırım’ın uyarısıyla Kara’nın daha fazla çekim alanında kalmayarak, “Alıyorum şimdi,” dedim yan odaya ilerleyerek.

Yan odada izleme ve dinleme ekibi yerini alacaktı birazdan, ace-

le etmem gerekiyordu. Masaya yaklaştığımda üstünde duran kutuyu açtım ve M&P9 modelinde olan silahı elime aldım. Şarjörü çıkarıp mermilerini kontrol ettikten sonra emniyet kilidini kapattım. Kapı açıldığında arkamı döndüm. Kara kapıyı arkasından kapatmış ve geriye doğru yaslanmıştı.

“Sen, ben ve Timur... Bu gece olaylı geçecek gibi.” Bacağımı masaya dayayıp elbiseyi dizlerimden yukarı sıyırdım ve silahımı ince kopçada yer alan küçük aparata taktım.

“Timur’u siktir et, sadece sen ve ben.” Kara’nın tehlikeli ses tonuna karşı başımı kaldırıp ona baktığımda bana doğru yaklaştı ve açıkta kalan bacağıma dokunup elbiseyi aşağı doğru çekerek düzeltti.

Elbiseyi aşağı indirmesine rağmen eli bacağımdan ayrılmazken başparmağı usulca okşadı tenimi. Elimini omzuna koyduğumda kanımın damarlarımda kaynağını hissediyordum. Tek bir dokunuş, tek bir bakış, tek bir söz... Sonrasında mekân, yer, zaman fark etmeksizin kapılarımı teker teker açıyordum ona. Bal rengi hareleri ışığın altında parlarken gözlerinin anbean değişimini izliyordum. Kuruyan dudaklarımı ıslattığımda bakışları dudaklarıma kaydı. Eli bacağımı daha sıkı kavrarken kapının tıklatılmasıyla geriye ilk çekilen ben oldum.

“Gel,” dedi Kara benden bir adım uzaklaşıp.

Arkamı dönüp kutunun kapağını kapattım. Kalbim son hızla atarken biraz önceki çekimin kuvvetini hâlâ hissediyordum. Bu öyle bir histi ki sözlere dökmeye kalkışsam bile anlamı tam olarak oturmuyordu. Bacağıma dokunan elinin izini hissediyordum, sadece yakmıyordu aynı zamanda içine çekiyordu. Kara beni bilinmezliklere sürüklüyordu.

“Timur Komiser geldi, Binbaşı çıkın diyor.” Fırat’ın sözleriyle Kara’ya doğru döndüm.

“Geliyoruz.” Fırat, Kara’nın konuşmasıyla kapıyı geri kapattı.

Ondan önce adımlayıp kapıya doğru ilerlediğimde arkamdan gelen adım seslerini duyuyordum. Kapının koluna elimi koyduğumda arkadan uzanıp elimin üstüne elini koydu. Diğer eli üstümden uzanıp kapıya dayanırken sıcak nefesini ensemden hissettim.

“Hâlâ kızgın mısın bana?” Yine o ses tonunu kullanıyordu. Yumuşak ama her an fırtına çıkarmaya hazır...

“Sence?” diyerek kararı ona bıraktım.

“Kızma, ben sadece seni istiyorum.” Boynuma bastırıldığı dudakları tenimin alev almasına sebep olurken bu tatlı işkenceye dayanmak zordu.

“İsteklerimi kendi isteklerinin önüne koyacağını söylemiştin bana.” Mantığım ona karşı koymamı sağlayan tek şeydi.

“Ne istersen...” Fısıltısı saç diplerinden başlayarak bir karınca lanma bıraktı üstümde.

Elimi elinin altından çekip ona doğru döndüm. Gözlerimiz birbirine değdiği an başını biraz daha eğip alnıma yasladı. Belimi bulan elleri elbisenin üstünden bile hissettiğim sıcaklıkla sardı beni. Onu seviyordum, beni deli eden bir sevgiydi bu. Hayır, sadece sevgi değildi bu hissettiğim, daha yıkıcı bir duyguydu. Öyle ki Kara ne kadar fırtına gibi esse de ben her zaman kasırga olan taraftım. Ben esersem kimse sağ çıkamazdı ve ben bunu kanıtlamaya kararlıydım.

“Operasyon bittikten sonra sana ne istediğimi söyleyeceğim.” Geri çekilip kapıyı açıp çıktım.

Onu geride bırakırken yapacaklarımı düşünüyordum. Operasyondan sonra benim de planlarım vardı.

Herkes tekrar bir araya gelince Timur’un da katıldığını fark ettim. Kara gibi o da üstüne takım elbise giymişti ama onu ilk defa böyle görüyordum. Sarıya çalan saçlarını geriye doğru yatırmış, mavi gözlerini daha ön plana çıkarmıştı. Siyah yerine lacivert bir takım seçmiş, gözlerinin mavisiyle aynı renkte gömlek giymişti. Kravatı da lacivertti, üstünde ince işlemeli bir iğne vardı. Oldukça şık görünüyordu.

Karşı karşıya durduğumuzda kulaklıklarımız verildi. Kulağımın içine küçük cihazı yerleştirdiğimde herkesin birbiriyle olan iletişimi de kurulmuş oldu. Kara ve Timur aynı araçla giderken bana başka bir araç vermişlerdi. İlk görevde olduğu gibi oldukça lüks araçlar

tercih edilmişti. Şoför olarak askeriyyeden birisi eşlik edecekti bana. Herkes hazır olunca plan üstünden bir kez daha geçtik.

“Sevda en son sen çık, önce Kara ve Timur gidip ortalığın nabzını yoklayacaklar.” Binbaşı’nın emriyle birlikte, “Peki efendim,” dedim.

Kara bana son kez bakıp Timur’la birlikte çıkışa yöneldi. Fırat, Kesik ve Yıldırım da görev dağılımı için davetin yapılacağı otele geçtiler. Odanın içinde tek kalınca düşüncelerim tekrar ortaya çıktı. Dün gece ansızın gelişen olaylar bir anda evliliğe doğru hızlı bir adım atmamızı sağlamıştı. Kara, bir kez daha bana sormadan, haber vermeden kendi başına karar almıştı. Neden kızgın olduğumu bildiği için geri adım atıyordu. Bense bu durumda girdiğim çıkmazı düşünüyordum. Ne olursa olsun ondan emindim ama bu bana sormadan karar alabileceği anlamına gelmiyordu.

Derin bir nefes verip saatime baktığımda çıkmam gerektiğini anladım. Yanıma aldığım küçük siyah çantayla birlikte ilerledim. Kapıda beni bekleyen arabaya bindiğimde yirmi dakika içinde otele önündeydim. Şoför kapıyı açtığına beklemeden indim. Özel bir davet olduğu için kameralar ve fotoğrafçılar yoktu, bu yüzden daha rahat hareket ediyorduk. Elimdeki davetiyeyi girişteki görevliye gösterdikten sonra çantama tutulan dedektörle sorunsuz bir şekilde içeriye girmiştım. Bacağımdaki soğuk metalin tenime değişini hissediyordum.

Hasan ve Yelda’nın ev daveti oldukça kalabalıktı ama burada çok fazla kişi yoktu. Özel bir liste yapıldığına emindim. Herkes rahatça sohbet ediyor ya da bir şeyler içiyordu. Adımlarımı atarken birinin koluma çarpmasıyla olduğum yerde duraksadım.

“Sana çarpan kişi Andrea William, Büyükelçi’nin oğlu.” Fırat’ın sesini kulaklıktan duyduğumda başımı kaldırıp beni dikkatle izleyen adama baktım.

“Affedersiniz, iyi misiniz?” Kibar sesine karşı aksanı belirgindi. Dosyasını hatırladığımda otuz beş yaşında ve Amerika’da avukat olduğunu hatırladım.

“İyiyim, teşekkür ederim.” Yüzüme yerleştirdiğim tebessümle birlikte Andrea rahatlamış gibi omuzlarını aşağıya indirdi.

“Size bir içki almama izin verin lütfen, hatamı telafi etmek isterim.” Elini hafifçe kaldırıp avcu yukarı bakacak şekilde uzattığında, “Memnuniyetle,” diyerek avcunun içine elimi bıraktım.

Birlikte içecek bölümüne ilerlerken etrafı incelemeye devam ediyordum. Kalabalık bir alan gördüğümde iki uzun boylu adamı hemen tanıdım. Çoğunluğu kadınlardan oluşan bir grubun içinde kalmışlardı. Kara her zamanki sert yüz ifadesiyle ciddi bir konuşmayı dinlerken başını kaldırdığında gözlerimiz birbirine değdi. Önce bana sonra yanımdaki adama kaydı bakışları. Tek kaşı yukarı doğru kalkarken o ince kavisi fark etmiştim. Elindeki bardağı dudaklarının arasına götürürken dahi bakışlarını çekmemişti benden.

“Ne alırsınız?” Gelen soruyla birlikte dikkatimi Andrea’ya verdim.

“Alkolsüz kokteyl lütfen, maalesef çok dayanıklı bir bünyem yok.” Elimini avcunun içinden çektiğimde yüzünde bir gülümsemeyle kadehlerden birine meyve kokteylini koyup bana uzattı.

Kadehi aldığımda ilk yaptığım şey koklamak oldu, alkol kokusu vardı. bu adam fena hâlde beni kandırmaya çalışıyordu. Kokteyli dudaklarımın arasına götürüp içiyormuş gibi yaptım. Kaşlarım hafifçe çatıldı, sanki tuhaf bir şey içiyormuş gibi davrandım.

“Alkolsüz olduğuna emin misin? Biraz tuhaf bir tadı var,” diye mırıldandım.

“Özel yapım, babam kendisi ilgilenir içeceklerle.” Göz kırptığında gizli bir sırrını veriyormuş gibi yaklaşmıştı.

“Babanız... Büyükelçi babanız mı?” Bu geceki görevim her şeyden uzak kalmış ve kimseyi tanımayan ama heyecanlı bir genç kızı canlandırmaktı. Av olacak kadar kolay görünmeliydim.

“Size kendimi tanıtmadım. Andrea William, Büyükelçi’nin oğluyum.” Elimini tutarak başını eğdi ve elimini üstüne ıslak bir öpücük bıraktı.

Hemen tuvalete gidip elimi yıkamam gerekiyordu!

“Larisa Monttgomery. Babanızdan önceki büyükelçinin kızıyım.”

Elimi bıraktığında elbisemin kumaşıyla oynuyor gibi davranıp üstünü sildim.

“Babanız için çok üzıldüm, babamla eskiden iş birliği yapıyorlarmış.” Eski ve yeni büyükelçinin tanıştığını bilmiyorduk ve bu bizim için önemli bir bilgiydi.

“Sevda dikkatli ol, adam daha önce Larisa’yla tanışmış.” Yıldırım’ın uyarısıyla elimdeki bardağı önümüzde duran masaya bıraktım.

“Andrea, daha önce tanıştık mı? O kadar tanıdık geliyorsun ki...” Biraz geriye çekilip inceliyormuş gibi yüzüne daha dikkatli baktım.

“Bir an beni hiç hatırlamayacaksın sandım Larisa. Daha rahat konuşacağımız bir yere geçelim mi? Konuşacak çok şey birikti.” Yüzünde tuhaf bir gülümseme oluşurken teklifini kabul etmem için ısrarcı olacak gibiydi.

“Larisa Hanım, sizi burada görmek ne büyük şans.” Kara’nın sesiyle birlikte kendisi de Andrea ile aramıza girmişti.

Rahat bir nefes alırken elini uzattığında avcunun içine elimi bıraktım. Dudaklarını elimin üstüne bastırırken birkaç saniye oyalandı. Gözleri gözlerime değdiği an sert mizacı yerini korudu ama içindeki bal rengi hareler çok şey anlatıyordu. Biraz geri çekilip tam Andrea ile aramıza girip yan tarafımda durdu. Plana göre çok zor durumda kalmadıkça tanıştığımızı hiçbir şekilde belli etmeyecektik ama adamın da gerçek Larisa hakkında bilgi sahibi olduğu bilinmemeliydi. İşler gittikçe tuhaflaşıp çıkmaza giriyordu.

“Teşekkür ederim Karan Bey, çok nazıksınız.” Tebessüm ettiğimde Kara da başını hafifçe eğdi. Bu operasyonda da ismini Karan olarak kullanma fikri benden çıkmıştı, zaten kimlikleri sahte olduğu için Timur ve Kara’ya isimleri biz seçmiştik.

“Siz tanışıyor musunuz?” Andrea biraz bozulmuş, biraz da rahatsız bir şekilde sorduğunda kendisine bir rakip çıktığını düşünüyordu.

“Evet, Larisa Hanım’ın yaptığı projelerden birini şirketimiz destekliyor.” Kara’nın kısa ve öz cevabı durumu açıklar nitelikteydi.

“Anladım. Neyse Larisa, üst kattaki terası görmek ister misin? Mimari olarak çok ilginç çekeceğini düşünüyorum.” Andrea tekrar şansını denerken Kara’ya yandan bir bakış attı.

“Aslında Tibet de burada, isterseniz bize katılabilirsiniz.” Kara hafif kenara çekilip Timur’u gösterdiğinde, Tibet rolünde olduğu için bana doğru kadehini kaldırıp selam verdi.

“Andrea terasa sonra bakabiliriz. Tibet Bey de projeye oldukça ilgili, yanına gitmezsem büyük kabalık olur.” Tebessüm ederek ne kadar zarif ve ince düşünceli olduğumu göstermeye çalışıyordum ama gerginken bu biraz daha zor oluyordu.

“Tabii Larisa, ben buradayım ve bekliyor olacağım. Sen şimdilik eğlenmene bak.” Andrea arsız bir tebessümle gözlerini benden çekmezken Kara’nın bana uzattığı koluna girdim.

“Gecenin o kadar da uzun olacağını sanmıyorum, siz boşuna beklemeyin bence.” Kara’nın tehdit boyutuna giren ses tonuyla kolunu hafifçe sıktım ileri gitmemesi için.

Andrea cevap veremezken sinirli ve biraz da şaşırmış hâlini geride bırakıp Timur’un yanına doğru ilerledik. Hâlâ birkaç kadın gülümseme eşliğinde ona bir şeyler anlatırken benim geldiğimi görünce kadınlardan izin isteyip bize doğru ilerlemeye başladı. Bir yanıma Timur diğer yanıma Kara yerleşirken ikisi arasında Büyükelçi’den uzak bir yerde durduğumuzda etrafı kontrol ettik.

“Sikeyim böyle işi,” diye bir küfür savurdu. Sonrasında bizi dinleyenlere hitaben, “Kod 647 ortaya çıkmak üzere.” Kara sinirle söylenirken benim kodumu söylemişti, Andrea’dan şüphelenmişti.

“Herkes olağan şekilde ayrılsın. Alacağımız bilgiye ve görevinize odaklanın.” Binbaşı’nın sözleri kulaklıkta yankılanırken içeride de hareketlilik oluşmaya başlamıştı.

“Sevda üst kata çık Andrea ile birlikte, bu adamlar bizi bu kapıdan çıkartmaz. Yukarıda çıkış var mı bak.” Timur da herkes gibi kulaklıktan bizi dinlediği için Andrea’nın bana yaptığı teklifi biliyordu.

Beklemeden ilerlemeye başladım ve genç bir kadını daha ağına takmış olan Andrea’nın yanına ilerledim. Beni gördüğüne şaşırmış

olsa da ilgiyle gülümsedi. Az önceki teklifini kabul ettiğimi söylediğimde gözlerindeki o arsız bakış yerine gelmişti. Koluna girdiğimde Kara ve Timur'un yanından geçip merdivenlere ilerledik. Üst katın basamaklarını çıktıktan sonra buraya kimsenin çıkmaması için iki tane güvenlik görevlisinin beklediğini gördüm. Andrea için kenara çekildiklerinde yanlarından geçip ilerledik.

"Odadan üstüne bir ceket alalım istersen, üşürsün," diyerek parmağını açık tenimde gezdirdi.

"Çok iyi olur." Onayladığımda arka taraftaki odalardan birine ilerledi. İçeri girdiğimizde yatak odası olduğunu fark ettim, zaten bunu bekliyordum.

Andrea ilerleyip dolabını açarken ona doğru yaklaştım. Arkasında durduğumda bunu beklemiyor olacak ki bana dönmeye çalıştı ama elimi sırtına dayayarak engel oldum.

"Bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim." Haz dolu sesiyle beni ele geçirdiğini sanıyordu.

Ensesindeki saçlarından tutup geriye çektiğimde ne olduğunu sorgulamasına izin vermeden kafasını sert bir şekilde dolaba geçirdim. Geriye doğru düşerken boynundaki o hassas noktaya on saniye baskı uyguladığımda bayıldı. Ayaklarımın dibine düştüğünde benden uzağa itekledim. Önüme gelen saçlarımı çekip aşağıya eğildim. Kravatını çıkarıp sıkıca ellerini bağladım. Dolabı açıp içinden çıkardığım diğer kravatla da ayaklarını kördüğüm yaptım. Ceketinin ceplerini kurcalayıp telefonunu aldım. Yaklaşık yirmi dakika baygın kalırdı ki bu süre benim için yeterliydi. Erkekler akılları bel altı çalışınca fazlasıyla aptallaşıyordu.

Telefonu kapatıp bataryasını çıkardım ve çantamın içine attım, lazım olabilirdi. Odaya son kez baktıktan sonra çıkıp kapıyı kilitledim. Anahtarı koridor boyunca dizilmiş saksılardan birisinin içine attım. Koridorun diğer ucunda korumalar olduğu için ters tarafa ilerledim, mutlaka buradan bir çıkış olmalıydı.

"Sevda, durumun ne?" Timur'un sesini duyunca etrafımı kontrol edip cevapladım.

"Çıkış arıyorum, üst kattayım."

Kara'dan ses çıkmaması beni biraz endişelendirmişti ama şu an herkesin içinde ona seslenemezdim. Andrea'nın bahsettiği teras kapısını gördüğümde beklemeden açıp çıktım. Birinci kattaydık, aşağıya baktığımda yan odadan inen yangın merdivenini gördüm.

“Çıkış noktası buldum, buradan dikkat çekmeden ayrılabiliriz. Kara, Timur yukarı çıkın yolu açıyorum.” Terasın kapısını kapatıp koridora geri döndüm.

Merdivenlerin başına doğru ilerlediğimde korumaların yerinde durduklarını gördüm. En azından yer değişmemişlerdi, beni hatırlamalarına şu an ihtiyacım vardı. Yüzümdeki ifadeyi anında değiştirip korkan bir kadın suretine büründüm.

“Yardım edin lütfen. Ben ne olduğunu anlamadım, birden bayıldı.” Elim kalbime giderken gözlerim dolmuş ve sesim titrek çıkmıştı.

“Neler oluyor?” İngilizce cevap veren korumayla elçilikle bir alakaları olmadığına sevindim.

“Andrea bayıldı birden.” Aynı dilde karşılık verdiğimde beklemeden ikisi de yanımdan geçti aceleyle.

Arkalarından ilerleyip odayı gösterdim. Burası yüksek güvenliği olan bir odaydı. Korumalardan birisi cebinden kartı çıkarıp kapıyı açtı. Diğeri de peşinden ilerlerken bacağımdan çıkardığım silahla ikisini de başından vurdum. Silahın ucundaki susturucu sayesinde küçük bir sesle birlikte iki cüsseli adam yere yığıldı. İçeriye girmeden onları vurmam gerekiyordu yoksa anında saldırıya geçerlerdi, bu tehlikeyi göze alamazdım.

Koridora başımı uzatıp baktığımda Kara ve Timur'un oldukça sessiz bir şekilde ilerlediğini gördüm. Beni görünce ikisi de adımlarını hızlandırdı. Kapıyı kapattığım an bir daha açılmayacağını bildiğim için elimle tutuyordum. Kapının hemen girişinde yatan adamlar ise bu konuda bana hiç yardımcı olmuyordu. Kara bana baktıktan sonra yerde yatan ölümlere basmadan içeri girdi, ardından Timur da girince kapıyı kapattım.

“İşte çıkışımız,” dedim ilerleyip balkon kapısı gibi görünen ama aslında acil çıkış olan gizli merdiveni gösteren kapıyı açarak. Şu an

tam olarak Büyükelçi'nin odasında idik. Yerde yatan iki aptal benim için kolaylıkla kapıyı açmıştı.

Elbisemin eteğini toplayıp merdivenden aşağıya inmeye başladım. Arkamdan iki adam da indiğinde arka sokağa çıkmıştık. Üçümüz birlikte ilerlerken sokağın başında duran siyah minibüsün kapısı açıldı ve Fırat göründü. Arabaya bindiğimizde geriye doğru yaslandım ve rahat bir nefes aldım. Karşımda oturan Kara'yla gözlerimiz kesişti.

“Çok iyi iş çıkardın.” Takdir dolu sesinin yanında bir şey daha vardı: hayranlık. Boynundaki kravatu çıkarıp gömleğinin birkaç düğmesini açmıştı.

“Görevim, yüzbaşım.” Elimdeki silahı yanımda duran küçük çantaya attım.

“Hallettin mi Kara?” Binbaşı ön koltuktan arkaya döndüğünde onun da burada olduğunu fark ettim.

“Evet, güvenlik ağına sızdım. Bilişimin geliştirdiği virüs yayılmaya başlamıştır bile. Orada olan bütün insanların telefonlarına ve bilgisayarlarına erişimimiz var artık.” Kara'nın konuşmasıyla görev esnasında neden sessiz kaldığını da anlamıştım.

“Peki sen Timur?” Binbaşı'nın sorusuyla ben de Timur'a doğru döndüm.

“Büyükelçi'nin davetli listesindekilerin banka hesaplarının olduğu dosyayı aldım. İçerideki muhbir bir de disk verdi. Yapılan bir planın projesi varmış içinde.” Ceketinin cebinden çıkardığı zarfı uzattığında Binbaşı aldı.

“Fırat, Yıldırım, Kesik sizde durum ne?” Fırat yanımdaydı ama Yıldırım ve Kesik yoktu henüz.

“Hallettik komutanım. Çıkarken mutfakta küçük bir yangın başlattık. Onlar yangınla uğraşırken Yıldırım ve Kesik de adamı aldılar.” Herkes görevini yerine getirmişti.

“Operasyon başarılı, aferin size. Yarın sabah karargâhta görüşürüz.” Araba dururken yolda Binbaşı indi. Hepimiz takip edilmek için ayrı ayrı inecek ve dağılacaktık.

Geldiğimiz arabalar çoktan şoförler sayesinde çıkarılmıştı elçilikten. Timur bir sonraki durakta inince geriye biz kalmıştık sadece. Fırat ve Kara konuşurken ben de camdan dışarıya bakıyordum. Fırat da bir sonraki durakta inecekti.

“Sevda.” Kara’nın ismini söylemesiyle gözlerimi ona çevirdim.

“Haftaya cumartesi günü Fırat’ın nişanı var, birlikte gidelim mi?” Gözlerimin içine bakarken kararı bana bırakmıştı.

“Olur, gideriz,” dedim onaylayarak. “Tebrik ederim bu arada Fırat,” diyerek tebessüm ettim.

“Teşekkürler komiserim.”

Araba durduğunda Kara elimden tutup inmeme yardım etti. Caddede indiğimiz gibi başka bir taksi durdurup arka koltuğuna yerleştik. Başımı Kara’nın omzuna yasladım, yorucu bir gün geçirmiştim. Andrea’yı çoktan bulmuş olmalılardı, öldürdüğüm iki korumaysa örtbas edilmişti. Elçiliğe sızılabileceğini kimsenin bilmesini istemezlerdi. Yaptığımız operasyonla ele geçirdiklerimiz ise onları bitirecek nitelikteydi, bu yüzden bu gece yaşananlar gizli tutulacaktı.

Taksi durduğunda kucağımdaki çantamı alıp indim. Kara da benimle birlikte indikten sonra belime sardı kolunu ona yaslanmamı kolaylaştırıp. Birlikte girdiğimiz apartmanla asansöre yöneldik. Dördüncü katın düğmesine bastığında gözlerim kapanmak üzereydi. Sabah çok erken saatlerde kalkmışım ve bütün günün stres ve gerginliği üstüme çökmüştü. Kara, cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtığında ayağımdaki topukluları girişte çıkarıp attım. Çantamı da vestiyere bırakıp direkt yatak odasına gitmek için ilerledim.

“Duş alsaydın önce, rahatlardın.” Arkamdan gelen adım sesiyle başımı ona doğru çevirdim.

“Yorgunum, uyumak istiyorum.” Nazlı nazlı salındığımda bana doğru iki adım atıp bir kolunu başımdan diğerini bacaklarımdan geçirip kucağına aldı. Sıkıca boynuna tutunurken başımı göğsüne yasladım gülerek.

“O zaman daha fazla yormayalım bu güzel kadını,” diyerek yatak odasına doğru adımladı.

Ayağıyla kapıyı ittiğinde girdiğimiz odada yumuşak yatağın içine bıraktı beni. Yan tarafıma kıvrılıp yattığında üstündeki ceketini çıkarıp sandalyeye atmıştı. Gömleğinin kollarını iki kez katlarken onu izlediğimi görünce dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Dolaptan bir şeyler çıkarıp bana doğru döndüğünde gözleri gözlerimle buluştu.

“Sana rahat uyuman için bir şeyler aldım. Beğenir misin bilmem ama,” diyerek elini ensesine atıp kaşındığında yüzünde farklı bir ifade vardı. Gülümseyerek bacaklarımı kendime çekip oturdum. Sırtımı da yatak başlığına yasladım. Ellerimi açtığımda tek eliyle tuttuğu kıyafetleri kollarıma bıraktı.

Kucağıma koyduğum iki takıma bakarken gülümsemem daha çok genişledi. Birisi siyah şort ve ip askılıdan oluşan sade ama kaliteli ve rahat olduğu belli olan bir takım. Diğer de mor renginde tişört ve uzun eşofmandan oluşan benim de kullandığım bir markanın takımıydı. İkisini de oldukça beğenmiştim, zevkimi bu kadar iyi bilmesine ise içten içe daha çok sevinmiştim.

“Teşekkür ederim, gerçekten çok beğendim.” Başımı kaldırıp ona baktığımda yüzünde oluşan tebessümle beni izliyordu. Sanırım bayramlıklarını görmüş küçük bir kız çocuğu gibiydim şu an onun gözünde. Yatağın kenarına oturdu bana doğru dönerek.

“Sen böyle gülecekse, gözlerinin içi böyle parlayacaksa eğer sana bir mağaza dolusu kıyafet alabilirim.” Elini kaldırıp çeneme koydu ve parmağıyla hâlâ gülümsememin izi olan dudağımın kenarını okşadı.

“Beni düşündüğünü bilmem yetiyor mutlu olmama, o yüzden bana bu ikisi yeter.”

Teşekkür amaçlı küçük bir öpücük bırakmak için dudaklarına yaklaştım. Dudaklarıyla buluştuğumda öyle yoğun bir akım vardı ki kanım damarlarımda alev alıyordu. Sıcak nefesiyle birlikte tadını aldığım dudakları öyle nefesimi kesiyordu ki yüzümde duran eli saçlarıma doğru kaydı ve beni kendine daha çok çekti. Ufak bir öpücükten bile alevlenen aramızdaki çekimin gücü bizi birbirimize bağlıyordu. Kara'nın boynuma doğru uzanan dudaklarıyla ince bir

sızı hissettim, tenime geçen dişleri etimi kısırdı. Saçlarını çekiştir-diğimde telafi etmek ister gibi öpücüklere boğdu sonrasında.

“Yorgunsun, dinlen biraz.” Kulağımın hemen altına nefesini bı-rakırken fısıldadı usulca geri çekilip.

“Olur,” diyerek onayladım onu, nefesimi toparladığımda.

Kara son kez dudağımdan öpüp yataktan kalktı. Banyoya doğ-ru ilerlediğinde arkasından baktım bir süre. Oturduğum yataktan kalkıp elbisenin fermuarını aşağıya indirdim. Yere düşen elbiseyle birlikte yatakta duran siyah şortlu takımı üstüme giydim. Masanın üstünde duran ıslak mendille makyajımı temizleyip ışığı kapattım. Yatağın içine girip gözlerimi kapattım kokusunu solurken. Bu adam beni mahvediyordu.

Banyodan gelen suyun sesini dinlerken yatağın içinde kendime rahat bir alan seçtim. Yorgun hissediyordum. Birkaç dakika içinde tamamen uykuya dalmıştım.

Gece uyandığımda sıkıca beni kavrayan kol belime sarılmıştı. Kara’nın çenesi tam omzumun üstündeydi, başını saçlarımın ara-sına yaslamış derin solukları tenimde dağılıyordu. Kara’yı uyandır-madan kalkıp ona doğru baktım. Hissetmiş gibi mırıldansa da yastı-ğımın sarılmıştı. Bu hâline gülümserken yanan telefonun ışığıyla tek kaşımı yukarı kaldırdım. Arkamı dönüp lavaboya doğru ilerledim. İşim bittikten sonra odaya geri döndüm. Telefonun ışığı bir kez daha yanarken yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde Kara’nın telefonu-na baktım.

Sabah uyandığımda telefonun alarmı çalıyordu. Başım ağrırken yatakta diğer tarafa döndüm ve Kara’nın telefonu kapattığını gör-düm. Yataktan doğrulduğunda altında sadece eşofmanı vardı, üstü çıplaktı.

“Günaydın,” dedim uyku mahmuru bir sesle. Daha fazla uyu-mak istiyor, yataktan çıkmak istemiyordum.

“Günaydın güzelim,” dedi elini kısa saçlarının arasından geçirip.

“Çok uykum var hâlâ.” Başımı yastığa bıraktığımda derince içimi çektim.

“Biraz daha uyumanı isterdim ama maalesef Binbaşı bekliyor. Dün kesin emir verdi karargâha erken gelin diye.” Kara’nın karşı gelemeyeceği şeylerin başında görev emirleri vardı. Onlar kesin bir bağlılık gösteriyorlardı. Polislik de biraz daha esnek kurallar vardı. İkisi karşılaştırılmazdı ama askerler her zaman daha otoriterdi.

“Biliyorum.” Başımı kaldırıp yataktan kalkmak için kendime gelmeye çalıştım.

Kara dolabına doğru ilerleyip asker kamuflajını çıkardı askıdan. Üstünü giyerken ona bakmak beni biraz mahcup hissettirse bile gözlerimi ondan çekmedim. Yataktan kalkıp üstüne geçirdiği kamuflajla ne kadar da karizmatik göründüğünü bir kez daha anladım. Onu ilk kamuflajla gördüğüm gün geldi aklıma, yine içimi çekip şimdiye odaklandım. Yanına doğru gittiğimde bana döndü, içe doğru katlanmış yakasını düzeltti.

“İşte şimdi mükemmel,” dedim beğeni dolu bir bakış atarak.

“Bence de mükemmel.” Elleri belimi iki yandan tutarken siyah kumaşın içinden tenime değmişti.

“Geç kalmayacaktık hani?” Tek kaşımı kaldırdığımda dudaklarım arsız bir öpücük bıraktı.

“Senin için vereceğim tavizlerin sınırı yok ama emir Demir’i keser. Ayrıca akşam birlikte yemek yiyelim ya da istediğin bir şey varsa onu yapalım. Binbaşı toplantı bitince bizi bırakacaktır.” Benimle bir şeyler paylaşmak istemesi mutlu ediyordu asıl beni.

“Tamam, eve uğrarım sonrasına birlikte karar veririz.” Geri çekildiğimde beni serbest bıraktı.

Telefonumu alıp Sırma’yı aradım. Karargâha ya gecelikle ya da gece elbisesiyle gidemezdin. Durumu birkaç cümleyle kısaca açıkladığım an Sırma’nın imayla gülümseyerek konuşmasına ses çıkarmadım. Ne diyebilirdim ki? Bu aralar kendi evimden çok Kara’nın evinde

kalıyordum. Buraya birkaç parça eşya getirsem Kara için sorun olur muydu bilmiyordum. Bana kıyafet aldığına göre sorun olacak gibi görünmüyordu ama yine de sormak istiyordum.

Birkaç dakika sonra Sırma kapının önüne bıraktığı karton çantayı haber vermek için mesaj attı. Kapıyı aralayıp çantayı aldıktan sonra kapattım. Üstümü değiştirdim, en azından Sırma ile beden ölçülerimiz aynıydı. Yatak odasındaki dağınıklığı toplayıp gece elbisesini de karton kutuya koyup kenara bıraktım. Karargâha götüremezdim, bir ara Kara'dan geri alırdım ya da o getirirdi bana.

“Kahvaltıya zaman yok ama tost yaptım.” Elime tutuşturduğu tostı peçeteye sarmıştı. Her sabah evde kahvaltı yapmıyordu, bazen ekiple birlikte karargâhta yiyordu bazen de annesinde yapıp çıkıyordu.

“Ben önden çıkayım.” Kara'nın aile apartmanında oturması işleri kolaylaştırmıyordu.

“Beş dakikaya arkandan gelirim.” Onayladığımda masanın üstünde duran silahını alıp şarjörü kontrol ettikten sonra belindeki kılıfa taktı.

Bana doğru yaklaştığında tostumdan bir parça ısırılmıştı. Karşımda durup bir süre baktıktan sonra ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama ağzım dolu olduğundan soramıyordum. Eğilip saçlarıma dudağını bastırıp derin bir nefes aldı. Yakınlığıyla gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Geri çekildiğinde dudağımın kenarına parmağını değdirdiğinde küçük bir kırıntının düştüğünü hissettim. Bu hâlime gözlerini kısarak tebessüm ettikten sonra mutfaktan çıktı. Az önce ne olmuştu öyle?

Kalbim onun yanında her zaman bir başka atıyordu ama biraz önceki bakışında bir şey vardı. Kelimelere dökmek zor geliyordu bakışındaki o ifadeyi anlatmaya. Ağzımdaki lokmayı zorlukla yutup kendime bir bardak su doldurdum. Kana kana içtiğim suyla bardağı makineye koyup tostumu yemeye devam ettim. Pencereden baktığımda Kara'nın arabasına bindiğini gördüm. Küçük siyah çantamı yanıma alıp ben de çıkışa yöneldim. Kapıyı kapatıp çıktığımda sessizce ayakkabılarımı giymiş merdivenlere doğru yöneltmişim.

Apartmandan yakalanmadan çıktığımda koşar adım arabaya

yöneldim. Ben arabaya binip kapıyı kapattığım an Kara arabayı çalıştırdı. Emniyet kemerimi takıp hızlanan nefesimi düzene soktum. Karargâhta işimiz bittikten sonra birlikte bir şeyler yapmaya karar vermiştik. Son günlerde sürekli operasyon üstünde çalıştığımız için dışarı çıkmaya vaktimiz bile olmamıştı. En son Sırma ve Tamer’le birlikte bir kafeye gitmiştik, o zaman da gereksiz biriyle karşılaşınca benim sinirlerim altüst olmuştu.

“Akşam ne yapacağımıza karar verdin mi?” diye sordu Kara düşüncelerim üstüne.

“Karargâhta ne kadar kalacağımıza bağlı. Vaktimiz çok olursa sinemaya gider güzel bir film buluruz belki. Yemek de yiyebiliriz ya da ekiptekilere de söyler birlikte bir şeyler yaparız.” Kara’nın ekibi onun aynı zamanda arkadaşlarıydı. Fırat’ı kardeşi gibi görüyordu, Yıldırım ve Kesik de onun can dostuydu. Birlikte çok uzun süre kalmışlardı, hayatlarını emanet ediyorlardı birbirlerine.

“Sen nasıl istersen. Ben hepsine uyarım.”

Tamamen bana bıraktığında ona doğru döndüm. Yüzümdeki gülümseme büyürken dudaklarımı birbirine bastırdım. Hanımcı bir Kara... Bu düşünceyle neredeyse kahkaha atacaktım. Camdan dışarıya baktığımda hava bugün çok güzel olacağını belirtir gibi güneşin enerjisiyle doluydu.

Karargâha geldiğimizde saat henüz çok erkendi. Arabadan inip birlikte binadan içeriye girdik. Toplantı odasına geldiğimizde Yıldırım ve Fırat da bizimle birlikte içeriye girdi. Timur ve Kesik yerlerine oturmuştu bile. Kara içeriye girince Kesik yerinden kalkıp selam verdi. Yerlerimize oturduğumuzda çok geçmeden Binbaşı içeriye girdi. Ayağa kalktığımızda diğerleri selam verirken Timur ve ben olduğumuz yerde durduk.

“Oturun,” dedi Binbaşı eliyle sandalyeleri gösterip. Yerlerimize oturduğumuzda kendisi de baştaki koltuğa yerleşti.

“Bugün yapılacak işlerimiz var. Timur ve Sevda siz kendi şubenize gidiyorsunuz, müdürünüz dünkü görev hakkında raporunuzu bekliyor. Çıkabilirsiniz.” Binbaşı’nın sözleriyle bir an şaşırdım. Özellikle çağırıp şimdiye gönderiyordu.

Timur ayağa kalktığında ben de kalktım. Kara'ya baktığımda o da kaşlarını çatmıştı, bu duruma anlam veremediği ortadaydı. Geriye çekilip çantamı aldığım gibi arkamı dönüp çıktım odadan. Timur da benim gibi çıktığında kapıyı arkasından kapattı.

“Ne oldu şimdi?” Kendi kendime söylendiğimde Timur üstüne alınmış olmalı ki cevap verdi.

“Siz gelmeden önce Yıldırım'a da haber geldi ama asker bana duyurmadan söyledi. Askerî bilgi sanırım, gizlilik içeriyor.” Ona doğru döndüğümde yüzünde umursamaz bir ifade vardı.

Önüme dönüp ilerlemeye başladım. Arabam yoktu ve taksi bulmam gerekiyordu. Binadan ayrıldığımda nizamiyeye doğru ilerledim. Kara'nın arabasıyla her yere gitmeye alışmıştım, böyle bir durumda kalınca arabasız kalmam kötü oluyordu.

“Boşuna taksi bekleme, burası merkeze uzak olduğu için gelmesi uzun sürer. Bin hadi arabaya.” Timur'un seslenmesiyle arkamı döndüm.

“Gerek yok beklerim.”

“Aynı yere gidiyoruz Sevda, hem bana sormak istediğin soruların olduğunu düşünüyorum.” Tek kaşını yukarı kaldırırken mavi gözleri kısıldı.

Evet, ona sormak istediğim çok fazla sorum vardı ama bana yanıt vermeyeceğini biliyordum. Yine de ona doğru adımladım ve ön yolcu koltuğunun kapısını açtım. Bindiğime şaşırsa da beklemeden yan koltuğa binip kapısını kapattı. Arabayı çalıştırdığında karargâhtan çıktık.

“İnsan sevmediği biriyle neden birlikte olur ki?” Direkt sormamı beklemiyor olacak ki eli direksiyonda bir süre kaldı. Tepkilerini dikkatlice izliyordum.

“Bu soruyu birlikte olduğun adama sorsan daha net bir cevap alırsın bence.” Kara'nın beni sevmediğini düşünüyordu, kendince haklı olabilirdi. En başından aşk ve sevgi üzerine başlamamıştı Kara'nın benimle konuşması ama şu an yaşadığımız, bizim aramızda olanları Timur biliyordu.

“Kara’ya sormak isteseydim ona sorardım ama ben sana soruyorum. Benim ilişkimi, sevgimi böyle kolayca yargılıyorsun ya hani, hiç kendine bakmıyorsun. Bir yalancının elinde sürüklenip duruyorsun.” Eylem’in ona ne gibi yalanlar söylediğini bilmiyordum çünkü onu kandırıyordu. Başka bir açıklama bulamıyordum bu durum karşısında.

“Eylem bana hiç yalan söylemedi, söyleyemez.” O kadar kesin bir tonda söyledi ki bunu sanki arkasında çok büyük bir şey vardı.

“Eylem, Kara’yı istiyor Timur. Benim âşık olduğum adamı istiyor o kadın. Senin nişanlın olan ama parmağında yüzüğünü taşımayabile değer görmediğin kadın. Neye inanacağım ben, neyi düşüneceğim? Bana bir çıkar yol gösterip de ki, ‘Sevda, senin bilmediğin bir durum var.’ Ben anlarım. Sen benim görev arkadaşısın, sırdaşısın. Ben kimseye anlatamadığımı sana anlattım. Ben sana nasıl güveneceğim? Nasıl canımı emanet edeceğim artık?” İsyan ederek kurduğum cümleler uzun süredir içimde tutamadığım duygu ve düşüncelerimi yansıtıyordu.

Araba aniden durunca elimi ön tarafa yasladım sarsılmamak için. Başımı kaldırdığımda Timur arabadan inip kapıyı sertçe çarp-tı. Arabanın ön tarafından dolanıp kapımı açtığında öylece yerimde kalmıştım.

“İn aşağıya Sevda.” Sert bir tonda konuştuğunda gözleri kızgın bakıyordu.

Emniyet kemerimi çözüp arabadan aşağıya indim. Timur kapıyı kapatıp bana doğru döndü. Sürekli arabaların geçtiği yan tarafında yürüyüş yolu olan bir parkın önünde durmuştu. Gözlerimi etraftan çekip Timur’a çevirdim.

“Bana artık güvenmiyor musun?” Gözlerime bakarak sorduğunda vereceğim cevabı bekliyordu.

“Bunun için bana kızamazsın Timur, arkadaşlığımızı bu hâle getiren sensin. O kadın bana el kaldırdı, bana etmediği hakaret kalmadı. Peki sen ne yaptın? Onun bir adım arkasında kalıp sustun! Benim sana olan güvenim o kadınla birlikte Sırma’nın düğününe geldiğinde bitti. Üstelik bunu hâlâ nasıl yapabildiğini anlamıyorum

bile!” Başımlı iki yana sallayıp ona sinirle baktım. Madem eteğimizdeki bütün taşları dökcecektik, o zaman geri çekilen taraf ben olmayacaktım.

“Sana söyledim. Sırma’yı arkadaşlıktan ileri bir şekilde hiç görmedim, ona hiç umut vermedim. Eylem konusunda yapacağım bir şey olmaması onun nasıl birisi olduğunu gördüğümünden. Sen ise Sevda, yanındaki adamım nasıl biri olduğunu görmüyorsun. Kalbini bağlamış senin, ruhunu tutsak etmiş. Öyle bir bağlanmışsın ki ona gözlerin kör, kulağın sağır olmuş.” Bir adım geri atarken bütün söylediği cümleleri büyük bir inançla bastıra bastıra kurdu. Söylediklerinin doğruluğuna kalpten inanıyordu. Mavi gözlerinde her zamanki durgunluk yerine fırtınalar esiyordu.

“Yaşayacağım Timur ve kim haklı çıkacak görecekiz.” Arkamı dönüp yola doğru ilerledim. Geçen taksilerden birine el kaldırdığımda durdu, arka koltuğun kapısını açıp bindim.

Araç hareket ederken Timur bıraktığım yerde duruyordu hâlâ. Bazen anlam veremediğim o kadar çok şey oluyordu ki her birini ayrı ayrı düşünmekten yorulmuştum. Eylem, Timur’dan ayrılmadığı sürece hayatımızdan çıkmayacaktı. Bizim görevimiz elbet bir yerde bitecek, kendi yollarımıza gidecektik ama Kara için aynı durum geçerli değildi. Tamer ve Timur kardeş olduğu için artık görüşmeye başlamışlardı. Eylem o eve Timur sayesinde girip çıkacaktı, belki Kara da o evde olacaktı o ziyaretler sırasında. Ben Kara’ya güveniyordum, Eylem onun için tamamen bitmişti ama Eylem’e güvenim, “Ben balığım,” diyerek suya atlayan bir adamın düşüncesiyle aynıydı. İmkânsızdı. Bir yolunu bulur, aramıza girmek için çabalardı. Buna izin veremezdim.

Taksi durduğunda telefonumun arkasından çıkardığım kartla ödemeyi yaptım. Yanımda hiç nakit yoktu ama en azından artık taksilerde de hesap kartı geçiyordu. En kötü bir bankamatikte durup para çekmek zorunda kalırdım. Buna gerek kalmamıştı neyse ki. Taksiden inip girişteki polise kimliğimi gösterdim. Şubede görevli olmadığım için buradaki görev yerim karargâh olarak değiştirilmişti. Müdür’ün odasına giderken birkaç arkadaşımı görüp selam ver-

dim ama konuşmak için durmadım. Neden burada olduğumu merak ediyordum daha çok.

Müdür'ün odasına geldiğimde kapıyı tıkladım bekledim. İçeriden gelen sesle kapıyı açıp girdiğimde aynı birimde çalıştığımız birkaç görevli komiser daha vardı. Müdür beni gördüğünde boş sandalyelerden birini gösterdi. Ben oturduktan sonra kapı tekrar çaldı ve Timur içeriye girdi. Başka bir yere o da geçtikten sonra Müdür'e döndük hepimiz.

"Sevda ve Timur, sizi çağırmamın sebebini merak ediyor olmalısınız. Dün geceki operasyonla ilgili birtakım sıkıntılar oldu sabah." Yüzündeki ifadeden bu sıkıntıların bizi etkileyeceğini anlamıştım.

"Bir süre ikiniz ortalıkta görünmeyeceksiniz, özellikle sen Sevda. Andrea seni çok yakından gördü ve tanıma ihtimali yüksek." Kaşlarım çatılırken Müdür'e doğru döndüm.

"Efendim, bu riskini bildiğimiz bir operasyondur zaten. Benim anlamadığım durum, Andrea ile ilgili bir konu neden bizi ilgilendiriyor? Sonuçta suçlulardan birisi de o ve listede ismi var." Yaptığımız operasyonun amacı zaten bu adamların ne iş çevirdiğini ortaya çıkarmakken neden geriye çekiliyorduk anlamıyordum.

"Andrea için başka planlarımız var, o yüzden dışarıda kalacak. Temas kurduğu kişiler açığa çıkmadı geri planda olacaksınız ama bu görevden alındığınız anlamına gelmiyor. Saha görevine bir süre ara vereceksiniz. Dün geceyle ilgili raporları yazdıktan sonra bilişime geçin. Kayıtların dinlenmesi gerekiyor." Müdür konuşmanın bittiğini önündeki dosyalara dönerek bitirdiğinde ayağa kalktım.

Timur da oturduğu yerden kalkıp beni takip edince odadan çıktık. Yan taraftaki odaya geçtiğimizde rapor vermek için bilgisayarlardan birinin başına oturdum. Sistemi açtığımda şifremini ve güvenlik numaramı girdim. Birkaç saniye sonra açılan dosyalarla rapor bölümüne girip gizlilik sekmesine tıkladım. Herkese açık olan raporlara bütün yetkililer ulaşabilirdi ama gizlilik olan raporlara sadece Şube Müdürü bakabiliyordu. Dün yapılan operasyonun saha bölümünü detaylıca zihnimde canlandırdım. Yan tarafımdaki masaya geçen Timur'la başımı ekrandan kaldırmayıp parmaklarımı klavye

üstünde hareket ettirdim. Yaklaşık yarım saat süren raporlama aşamasından sonra son kez okuyup kontrol ettikten sonra gönderdim. Buradaki işim bittiği için bilgisayardan çıkış yapıp geçmişi tamamen temizledim. Bilgisayarı kapatıp kalktığımda bilişime gitmek için hareketlendim.

“Sevda Ilgaz?” Kapının önünde dikilen genç sorar gibi baktığında, “Benim,” dedim.

“Bunlar size. İmza alabilir miyim?” Elinde tuttuğu büyük gül buketini uzattı.

Kara benim en sevdiğim çiçeği biliyor, o göndermiş olamazdı. Üstelik akşam birlikteydik, vermek istese araya başkalarını koymaz direkt kendi getirirdi. Elimle çocuğu durdurup gülleri almadan üstünde duran küçük beyaz zarfı aldım. İçini açtığımda kartın üstündeki yazıyı okudum.

“Madem ilgimi çekmek istedin, bütün ilgim sende artık.”

-A

Harika! Bir bu eksikti! Andrea olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Kartı aldıktan sonra beni bekleyen gence döndüm.

“Çiçekler sahibine geri gidecek.” Kartı montumun cebine atıp ilerlemeye devam ettim.

“Sevda ne oluyor?” Timur yanımda yürürken biraz önce yaşananlara anlam vermeye çalışıyordu büyük ihtimalle.

“Seni ilgilendiren bir şey değil Timur.” Onu terslemek istemiyordum ama her defasında bana karışması da artık hoşuma gitmiyordu.

Yanımdan geçip giderken sinirli olduğunu tahmin ediyordum ama önemsemedim. Bilişime geçip kendime bir masa buldum ve dün geceki kayıtlardan başlayarak işimize yarayacak her detayı incelemeye başladım. Öğle arasına çıktığımda telefonumu kontrol etmek aklıma geldi. Toplantı için odaya girdiğimde sessize almıştım. Kara mesaj atmıştı, akşam geç saate kadar çalışacaktı. Bizim planlar iptal olmuş gibi görünüyordu. Kendime kahve alıp tatlı bir şeyler yemek

istediğim için çikolata parçalı büyük bir kek dilimi aldım. Tepsimi alıp cam kenarına geçip oturdum.

Rehberden annemin başta çıkan ismine tıklayıp aradım. Telefonu kapanmaya yakın açmıştı. Akşam eve geleceğimi söyleyip bir şey isteyip istemediğini sordum. Cennet teyzenin bize geleceğini de öğrenmiş oldum. Biraz konuştuktan sonra telefonu kapattım. Kara'nın beni kendine isteme meselesi çözülmüş gibi görünse de herkesin sindirmesi için zamana ihtiyaı vardı. Annem her ne kadar benim kararına saygı duysa da her anne gibi endişeleri vardı. Kara da söz vermişti bu endişeleri gidereceğine dair. Bakalım neler olacaktı.

Kekimle kahvemi bitirince içimin başına geri döndüm. Sürekli bilgisayara bakmaktan ve sandalyede oturmaktan sırtımla gözlerim ağrımaya başlamıştı. En son listeyi inceleyip dosyaya ekledim. Bana düşen kısım şimdilik bitmişti. Dosyayı alıp şube Müdürü'n n odasına ilerledim. Kapıyı tıkatıp içeri girdiğimde Müdür masasının başında evraklara bakıyordu. Dosyayı uzattığımda elimden aldı.

“Raporlama ve bana verilen dosya işlemi bitti müdürüm.” Dosyayı inceledikten sonra imzaladı.

“Tamam Seveda, ıkabilirsin. Yarın sabah direkt karargâha geç, bir süre orada kalacaksın.” Duyduğum sözlerle bir anda olduğum yerde kaldım.

“Nasıl müdürüm?” şaşkınlıkla sorduğumda elindeki dosyayı kenara bırakıp gözlüklerini düzeltti.

“Andrea peşine düştü, seni bulması zor değil. Asıl bulduktan sonra ne olacak bu kısım önemli. Karargâhta kalman en doğrusu olacak, Binbaşı'nın  nerisi. Hatta ekip koruyacak seni. Hazırlığını yap, Timur da seninle birlikte gelecek.” İtiraz istemeyen kesin c mleriyle emire müdahale edemeyeceğini açıkça belirtti Müdür.

“Peki efendim,” dedim elimde yapacak ya da diyecek bir şeyim yoktu.

Odadan çıktığımda şubenin önünden taksiye binip evin adresini verdim. Bu ayki maaşımı taksilere yatıracaktım bu gidişle. Eve geldiğimde annem yemek hazırlamıştı. Birlikte yemeğimizi yedikten sonra Cennet teyze çay içmeye geldi. Annemle ikisi sohbet ederken

ben duşa girdim. Banyodan çıktıktan sonra saate baktığımda dokuza geliyordu. Dolabımı açıp kıyafet çıkardıktan sonra saçlarımı kuruttum. Üstümü değiştirip makyaj masasına oturdum. Telefonuma beklediğim mesaj geldiğinde evden çıktığımı haber verdim anneme.

Geldiğim restoranın kapısı benim için açılırken Poyraz elime anahtarı bırakıp çıkmıştı. Kafenin içinde arka tarafa ilerledim ve çantamla üstümdeki ceketi çıkarıp oturdum. Misafirimi beklemeye başladım.

Yarım saat sonra kapı açıldı ve içeriye giren kadın etrafa bakıp beni görüncce ilerledi. Her zamanki gibi dudaklarına sürdüğü abartılı kırmızı ruju, yüksek topuklu ayakkabıları ve cesur giyim tarzıyla karşımdaydı. Karşımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda tek kaşını yukarı kaldırdı.

“Benim için mekân kapatmışsın.” Sinir bozucu bir gülümsemeyle etrafı işaret etti.

Poyraz’dan bu gecelik biraz erken kapatmasını rica etmiştim çünkü bu kadınla kimsenin içinde görünmek ya da konuşmak istemiyordum. Sağ olsun Poyraz da bana ayrıcalık tanımıştı. Kara’yla ilk burada yemek yemiştik karşılıklı, görüşme kararını burada vermiştik. Çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu üstünden. Oysa şimdi farklı taraflardaydık.

“Küçük bir önlem diyelim.” Sözlerim onu daha çok eğlendirdi. Ondan korktuğum için önlem aldığımı sandı.

“Neden çağırdın beni buraya?”

Evet, onu ben ağırmıştım. Kara’nın evine gelmesi, üstelik telefonunda gördüğüm onlarca hatta yüzlerce mesaj beni buraya getirmişti. Hepsi Eylem’den olan mesajlardı. Telefonunu açıp karıştırmadım, telefona gelen bildirimler direkt ekranda çıkıyordu. O kadar çok mesaj gelmişti ki birkaçını görmem yetmişti. İsmi kayıtlı değildi ama onun olduğunu anlamıştım. Eylem’i engellese bile başka numaralardan mesaj attığına da emin olacak kadar iyi tanıyordum karşımdaki kadını.

“Konuşmak için buradayız. Senin soruların var, daha doğrusu soruların olduğunu tahmin ediyorum. Benim de sorularım var, ne-

den alışveriş yapmıyoruz?” Geriye yaslanıp cevabını bekledim, bu fırsatı kaçırmayacağını biliyordum.

“Duyacaklarından ben mesul değilim o zaman.” Beklediğim gibi de oldu, bana Kara ile aralarında geçmişte kalmış olan ilişkiyi anlatmaya can atıyordu.

“Kara’nın evine neden gece yarısı geliyorsun? Mesaj atmaya da devam ediyorsun üstelik. Seni istemediğini göremeyecek kadar kör olamazsın.” Bu bir soru değildi aslında, onun yaptığını kendi ağzından duymak istiyordum.

“Sevda, sen sadece onun benden intikam alma aracısın. Seni kullanıyor, zamanı geldiğinde sen de anlayacaksın.” Bana üzölmüyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Yalanlarına karnım tok Eylem.” Sinirle gözlerine baktığımda sakın kalmaya çalıştım. Sinirlenmem hoşuna gidiyordu.

“Daha ne kadar inkâr edeceksin? Görmüyor musun, Kara beni seviyor.” Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle bana baktı.

“Peki Kara seni seviyor, biz de o kadar büyük bir hayal dünyasında yaşıyoruz diyelim. Sen bırakıp gidecek misin Timur’u? Bugün Kara sana, ‘Bırak her şeyi gel,’ dese gider misin?” Önümdeki kahveden bir yudum alıp boğazımı ıslattım.

Gayet rahattım bu soruyu sorarken, Eylem ise anbean geriliyordu. Çünkü ikisinin arasında bir seçim yapsa bunun kim olacağını o bile bilmiyordu bana göre. Timur’a karşı hisleri olduğunu düşünmüyordum ama onu bırakmayacak kadar da sıkı tutuyordu. İşte benim merak ettiğim de buydu. Neden Timur’a tutunuyordu?

“Giderim. Timur’u da siler giderim.”

Gözleri boşluğa dalarken sesindeki tonun vurgusuyla bunu her şeyden çok istediğini de biliyordum. Kara ona dönsün istiyordu, beni bir kenara itip ona koşmasını bekliyordu. Eylem ikiyüzlü bir kadındı hem karnım doysun hem pastam dursun diyordu aklı fikri. Bilmediğiye artık benim Kara’yı ona vermemek için her şeyi yapacağımdı. Şu an burada karşısında oturuyor olma sebebim de buydu.

“Kara sana âşık değildi, hiçbir zaman olmadı Eylem. Bunu benim

kadar sen de biliyorsun. Sana âşık olsaydı ne yapar eder gelirdi peşinden. Oysa üstünden geçen iki yıla rağmen Kara bir kere bile gelmedi kapına, aramadı ve sormadı seni.” En etkili kozumu öne sürdüğümde gözlerine yerleşen kızgınlığı kahvemi içerken izledim.

“Gözden uzak olunca gönülden de ırak olmuyor. Unutma, senden önce ben vardım onun hayatında. Bana bakmaya bile kıyamazdı, bir yıllık ilişkimizde bana hiç dokunmadı. Oysa boynundaki morluktan görülüyor ki sen sadece onun yatağını ısıtıyorsun.” Kızgınlıkla konuşsa da tek bir amacı vardı, beni yaralamak.

Elim boynuma giderken dün geceki Kara’nın öpüşü geldi aklıma. Zihnimin her bir köşesinde tenimi usulca dudaklarıyla talan ettiğini hatırlayınca bedenim karıncalandı. Dudaklarımın arasından şuh bir kahkaha yükseldi.

“Evet, onunla birlikte oldum. İnan bundan hiç pişman değilim. İlk söylediği ne oldu biliyor musun? Daha o yataktan çıkmadan evlenme teklifi etti bana. Tenim, ruhum öyle bir tutkuymuş ki onun için bensiz nefes alamazmış. Sende aradığı ne varsa bende buldu. Aslında bir teşekkür borçluyum sana. İyi ki onu terk ettin, iyi ki Kara’yı bana bıraktın. Böyle bencil bir yaratık olduğun için teşekkürler.” Samimiyetle gülümserken ona bunları söylemekten çekinmedim. Delirmesini izlemek ayrı bir zevk veriyordu bana.

Elimi kaldırıp geldiği andan beri görmediği yüzüğümü gözler önüne serdim. Bakışları yüzüğe değerken anlık olarak kasıldı, bu kadar çabuk beklemiyordu sanırım. Gözlerinde büyüyen nefretle baktı bana. Kendini toplamak için derin bir nefes aldı.

Eylem bilmiyordu ki benim aldığım hiçbir karar kalbimin aşkıyla yandığı adam için pişmanlık göstermezdi. Eylem’in bilmediği bir şey daha vardı; Kara değil, ben istemiştim. Eğer bir gün gerçekten keşke demek istemiyorsam her şeyiyle kabul etmeliydim onu ve ben her şeyim yapacak kadar çok seviyordum onu.

“Kendini böyle mi avutuyorsun? O sadece sana duymak istediklerini söylüyor. Yazık Sevda, seni bırakıp terk ettiğinde bu konuşmamızı hatırla. Kara, insanları çok iyi manipüle eden bir adam ve hep öyle oldu.” Geriye doğru yaslanıp az önceki sözlerine istinaden

kendini kasmayı bırakıp rahat bir tavır takınmaya çalıştı. Önündeki hiç dokunmadığı kahveyi alıp bir yudum içti yüzündeki sahte gülümsemeyle.

“Neden Timur? Bunu gerçekten merak ediyorum. Asker bir adamı terk edip polis bir adamla nişanlandın. Üstelik Kara’dan öğrendiğime göre onu bırakma sebebin asker olmasıymış.” Tek kaşımı kaldırıp öne doğru eğildim çok önemli bir sırrı paylaşırcasına çünkü bu soruların cevabı önemliydi.

“Ah, Kara sana beni mi anlatıyor? Ne hoş!” diyerek yüksek sesle güldü.

“Cevap ver,” dedim sadece.

“Timur’u daha önceden tanıyordum, Kara’dan önce. Biliyor musun, Timur’a sorsan sana her şeyin cevabını verebilecek bilgiye sahip ama vermez çünkü onun zaafları var benim aksime. Benim içinse insanların zaaflarını kullanmak çok kolay. Şimdi Sevda, neden burada olduğumuzu söyle, ben senin sorularını cevapladım.” Gözlerini benden ayırmazken uzun saçlarını geriye doğru savurdu.

Benim sorularım şimdilik bitmişti, sırada Eylem’in sorularını cevaplamak vardı. Bana ne soracağını az çok tahmin ediyordum. Kara ile yaşadığımız anlardan bile beni vurmaya çalışıyordu, bunu çoktan fark etmiştim. Oyunu kuralına göre oynamak gerekiyorsa ben bütün kuralları bozardım.

“Neden Kara?” Sorunun cevabını merak ettiğini gözlerinden anlıyordum. Benim için bir heves mi yoksa gerçekten aşk mı olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Neden olmasın? Peşimden çok koştu, yalanı yok yakışıklı adam. Eh ben de boş sayılmam ona karşı.” Göz kırptığımda olduğu yerde kuduruyordu. Böyle bir cevap beklemediği ortadaydı.

“Timur’u nereden tanıyorsun?” İkinci sorusuna geçtiğinde masaya ellerini koyup öne doğru eğildi.

“Üniversiteden tanıyorum. Bir dönem önde okuyordu benden.” En basit soru bu olacaktı sanırım benim için.

“Bir gün Kara seni terk etse, bırakıp gitse peşinden gider misin

yoksa geride kalacak kadar gururun var mı?” Yüzündeki sinsi gülümsemeden anladığım tek şey bunu istiyor oluşuydu.

Kara beni terk ederse... Bu ihtimali düşünmek bile yaralıyordu beni. Arkasında kalırsam, beni geride bırakmayı göze alırsa ne olacaktı? Benden giden bir adam ama ömrümü de verdiğim bir adam olurdu karşımda. Ben hiç gelmeyecek birini sevmiştim ve o bana gelmişti. Şimdiyse bana gelmiş bir adamın gidişini düşünüyordum.

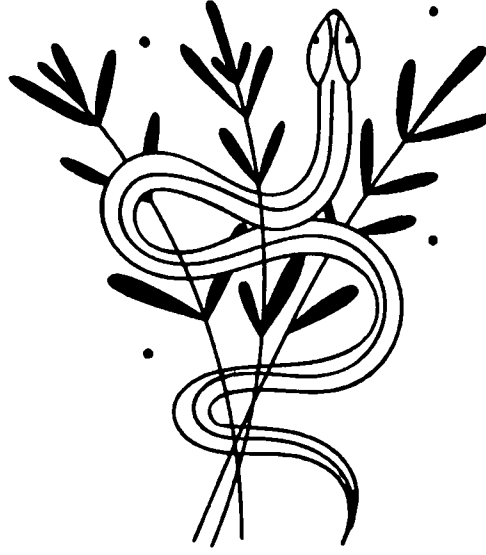
“Bu masada sanırım bir kişinin gururu var. Açıkça bu kişinin kim olduğu da belli oluyor yoksa şu an aynı masada oturuyor olmazdık.” Gururdan bahsediyordu ama asıl gurursuz olan kendisiydi, bunu onun yüzüne vurmaktan çekinmedim.

“Bu konuşma burada biter.” Hırsla oturduğu yerden kalkarken gitmek için hazırlandı.

Eylem beni tanıımıyordu, onun gördüğü kadardım. Başından itibaren sakın kalmaya da kararlıydım ama o sınırlarımı zorlamaya devam ediyordu. Bense zorladığı sınırları zorlanmadan tek bir adımla yıkmıştım.

“Misafirlerimize veda etmeden mi gideceksin?”

Sözlerimle birlikte kaşları çatılırken ayağa kalktım. İki masa arasına konan geniş ahşap paravanı kenara çektim. Poyraz bu ahşap paravanları iki masayı birbirinden ayırıp alan tanımak için yaptırmıştı. Sonradan mekânın tarzını değiştirtince depoya kaldırmıştı. Yarım saat kadar önce gelip bütün ayarlamaları yapmıştım. Paravanı çektiğim an yan masada oturan Kara ve Timur ortaya çıktı.

Bölüm 12

Timur, Eylem ve Kara karşı karşıya geldiğinde bir adım atarak aralarında durdum. Eylem'in yüzüne yansıyan şaşkınlık giderek kendini öfkeye bırakırken gözlerine beni öldürecek kadar sinir yüklenmişti.

"Şimdi hepinizin burada olma amacını söylemek istiyorum çünkü bu konu uzadıkça benim canım sıkılıyor. Ben de canım sıkılırsa can sıkılmaktan çekinmem." Gözlerimi Eylem'den çekip Timur'a baktım.

"Ne istiyorsun sen ya, daha ne istiyorsun?!" Eylem'in sinirle bağırmasıyla birlikte sesine yansıyan başka bir şey daha vardı: korku...

"Güzel soru, evet istediğim bir şey var. Çok sıkıldım senin şu imalarından, sanki ortada çok büyük bir şey var da ben aptalmışım gibi davranmalarından. Bak karşıdayım, hatta yanımda ikimizin hayatına dokunan iki adam da var. Söylesene Eylem, kim bana oyun oynuyor? Timur mu yoksa Kara mı?" Arkamı dönüp önce Timur'un mavi gözlerine daha sonra Kara'nın bal rengi harelerinin içine baktım.

Burada hepsini toplamamın amacı sürekli ima edilen ama bir türlü bana söylenmeyen o büyük amacın ne olduğunu öğrenmek istememdi. Kara'ya ondan isteyeceğim şeyi operasyondan sonra

söyleyeceğimi dile getirmiştım, onu buraya getirmek kolay olmuştu. Asıl zor olan Timur'la aynı masaya oturtmaktı. Timur onu aramamla buraya gelmişti ve o da aynı şekilde burada olmaktan memnun değildi. Onlardan istediğim sadece yarım saatti ve ikisi de Eylem'in buraya geleceğinden habersiz kabul etmişti. Sadece Eylem'e değil, ikisine de sürpriz olmuştu bu durum.

"Benim söyleyecek bir şeyim yok Sevda, senden bir şey gizlemiyorum." Timur sakince konuştuğunda bana bu sakinlik fazla gelmişti.

"Yok mu? Emin misin?" Kaşlarımı çatıp baskın bir şekilde sorduğumda bir an Eylem'e baksa da sonrasında bana döndü tekrar.

"Yok," diye yineledi sözlerini.

"Senin nişanlın az önce neler söyledi, sağır mı oldun Timur sen? Doğru ama önemi yok çünkü siz ikiniz bir oyun oynuyorsunuz! Ne halt yediğiniz umurunda değil ama benim hayatıma dokunmayacaksınız!" Timur sözlerimle birlikte şaşkınlıkla yutkundu. Hastanede onları duyduğumu artık biliyordu.

"Yeter bu kadar! Seni dinlemek zorunda değiliz! Gidelim Timur." Eylem öne doğru adım atıp Timur'un yanına ilerledi.

"Daha bitmedi!" Bağırma ile birlikte olduğu yerde durdu.

Arkamı dönüp hiç sesi çıkmayan Kara'ya döndüm. Masaya dayanmış kollarını birbirine kavuşturmuş sıkılmış bir şekilde duruyordu. Bal rengi gözleri benim üstümden bir milim bile ayrılmadı. Ona baktığımda göz göze geldik. Sıra ondaydı.

"Söyle hadi, Eylem'in sorusuna cevap ver. Neden çok sevdiğin hâlde ona değil de bana dokundun?" Zorlukla yutkunup boğazıma dizilen her bir acıyı yok saydım.

Madem herkes sorularına cevap istiyordu, o zaman cevapları da herkes vermeliydi.

"Çünkü ona dokunacak kadar güvenmedim, çünkü onu kendim yapacak kadar içimde hissetmedim. Sevmek değildi konu, kendini adamaktı. Ben sana dokunmadım ki Sevda, ben sana kendimi adadım." Her bir sözünde her bir kelimesinde her bir bakışında sev-

medi, bana kendini adadı. İsmim dudaklarında bir lütuf olarak var oldu.

“Yeter bu kadar! Yeter!” Timur’un bağırmasıyla birlikte öfkeli mavilerinde şimşekler çaktı.

Eylem’in bileğinden tutup arkasını dönerek ilerlemeye başladı. Biliyordum yine onunla gideceğini çünkü Timur ona muhtaçtı. Eylem onu zaafından vuruyordu. Benim bunca yıldır tanıdığım adamın şu an karşımda olan Timur’la bir alakası yoktu. Oynadıkları oyun kime ya da neyle ilgili bilmiyordum ama farkında olduğumu bilsinler istemiştım. Eylem’in beni aptal yerine koyma çabası artık son bulmalıydı. Artık o da farkındaydı benim de onun zaafını bulduğumun. Kara, bana bakıp konuşurken Eylem’in gözleri dolmuştu. Canı yanmıştı çünkü hâlâ seviyordu Kara’yı. Ben bu gece görmüşüm Eylem’i nasıl yerle bir edeceğimi. Kara, onun zayıf noktasıydı.

“Gösteri bitti sanırım.” Kara’nın sesiyle gözlerimi kapıdan çekip ona baktım.

“Eve gitmem gerek, eşyalarımı toplamalıyım.” Çantamı alırken ellerimin titrediğini fark ettim ama umursamadım. Telefonumu cebime koyup arkamı döndüm. Askeriyede kalmak için hazırlanmam gerekiyordu.

“Kaçacak mısın?” Enseme vuran nefesinin sıcaklığına ek belime dolanan elleriyle gözlerim kapandı.

“Kaçmıyorum,” desem de kaçtığımı ikimiz de biliyorduk.

“Onun canını yakman umurumda değil Sevda, beni bunun için buraya çağırman da.” Kulağıma doğru net bir şekilde fısıldadığında kalbim tekledi.

Amacımı anlamıştı. Her seferinde Eylem’e karşı net dursa bile görmek istemiştım. Onun canını yakıp yakamayacağını görmek istemiştım. Kara istediğimi vermişti; benden ayırmadığı gözleriyle, söylediği sözlerle onun canını yakmama yardım etmişti. Tuhaftı. Bir zamanlar Eylem onunlayken benim canımı yakarken şimdi ben Kara’yla onun canını yakıyordum. Birbirimize tuttuğumuz silahsa aşkıımızdı. En çok seven değil, en çok acı çeken kazanacaksa yılların bana verdiği tek şey bu olmuştu. Acı bir aşkın gölgesinde

büyütmüştüm ben kanayan yaralarımı. Beni görmeyen bir adama adamıştım kendimi.

“Yalnız kalmaya ihtiyacım var bu gece.” Bir adım atıp kollarının arasından çıktım.

Yürümeye başladığımda adım seslerim yankılandı boş restoranda. Yalnız kalmaya ve düşünmeye ihtiyacım vardı. Her şeyden önce kendimi dinlemek istiyordum artık. Aklımın sesini o geldiğinden beri duymuyordum, kalbimin sesi o kadar baskındı ki izin vermiyordu. Kapının kolunu tuttuğumda cama vuran yansımasına baktım. Elleri cebinde bıraktığım yerde duruyordu, arkamdan gelmeyecekti. Gelsin isteyecek kadar deliydim, gelmesini istemezken bile.

“Olur, yalnız kal. Bu gece de uyku haram desene bana, kokun sinmeyecek tenime.” Arkamdan konuştuğunda sert ses tonuyla birlikte kaldım öylece.

Kapıyı açtığımda yüzüme vuran esintiyle derin bir nefes aldım. Bir adım atsam sadece bir adım sonrasında gidecek gücü bulup çıkıp gidecektim. Başımı kaldırıp gökyüzünü esir alan dolunaya baktım. O geceye esirdi, ben de arkamda duran yıllarımı verdiğim adama esirdim. Ne o benim prangalarımı tuttuğunu biliyordu ne de ben yıllarca yürüdüğüm bu sokaktan başka bir yol biliyordum.

“Belki bir bardak çay ikram edersin bana.” Arkamı dönüp ona baktığımda başını salladı onaylayarak.

Yanıma geldiğinde birlikte çıktık. Poyraz'ın bana verdiği yedek anahtarla kapıyı kilitledim. Ayrı arabalarda gelmiştik, o kendi arabasına geçerken ben de kendi arabama bindim. Arabayı çalıştırıp onu takip ederken radyoya uzanıp açtım. Çalan şarkıyla birlikte geriye yaslanıp akıp giden yolu takip ettim.

Arabayı park edip durduğumda çantamı alıp indim. Kara kapıyı açmış beni bekliyordu. Birlikte içeriye girdiğimizde artık görülmemek gibi bir amacım yoktu. Parmağımda yüzüğü duruyordu, biz birlikte bir yola girmiştik ve herkes biliyordu artık. Asansöre bindiğimizde en üst katın düğmesine basmıştı. Asansör durduğunda cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Geçmem için geri çekildiğinde beklemeden içeriye girdim. Kapıyı arkasından kapattığında çantamı

vestiyere bırakıp sadece telefonumu yanıma aldım. Mutfğa doğru ilerledim. Mutfğa girdiğimde her şey bıraktığım gibi duruyordu. Sandalyelerden birini çekip oturdum.

“Bu senin,” diyerek önüme küçük bir kutu bıraktı. Üstündeki ceketı çıkarmıştı, gömleğinin üstten bir düğmesini daha açmış bal rengi gözleriyle beni izliyordu.

Merakla önümdeki küçük kutunun kapağını açtım. Üstte duran siyah yıldız, mat bir parlaklığa sahipti. Elime aldığımında altındaki halkaya iki tane de anahtar eklendiğini fark ettim. Siyah metal, parmaklarımın arasında iki anahtara bağlı olarak duruyordu.

“Bu evin anahtarının sende de olmasını istedim. Ben buradayken ya da yokken ne zaman istersen gel, bu kapı sana hep açık olacak.” Sözlerinin üstümdeki etkisini bilmiyordu, bilseydi belki de bu kadar normal bir ses tonu kullanmazdı. Evini evim yapmamı istiyordu, ne zaman istersem ona gelmemi...

“Gelirim, ben hep sana gelirim,” diye fısıldadım sadece gerçeği dile dökerek.

Başımı kaldırıp ona baktığımda elini uzatıp saçlarımın arasından geçirdi. Yumuşak dokunuşuyla içim ürperdi. Elimdeki anahtarı daha sıkı tuttum. Gözlerindeki bakış kırılıp yumuşarken parmağına doladığı saçımı okşayıp geri çekildi. Titrek bir nefes alırken elimdeki anahtarla ayağa kalktım. Mutfaktan çıkıp vestiyerdeki çantamın içine anahtarı koyup geri döndüm.

“Aç mısın? Bir şeyler hazırlayabilirim.” Ne ara yaktığını bilmediğim sigarasını dudaklarının arasına bıraktı. Kaynayan suyu ocaktan alıp üstteki çaydanlığa ekledi. Kol kasları gömleğinin üstünden bile belli olacak şekilde gerilmişti. Başını bana doğru çevirdiğinde göz göze geldik. Keyifli bir şekilde dudak büküp sigarasının dumanını havaya karıştırdı. Onu izlediğimi biliyordu.

“Gerçi sen kendine göz ziyafeti çekiyorsun.” Gülerken gözleri kıvrılmış, arada gördüğüm sağ yanağındaki gamzesi kendini belli etmişti.

“Cenneti garantilemek istiyorum belki... Güzele bakmak sevaptır.” Tek kaşımı kaldırıp meydan okuduğumda alaycı bir gülümseme kondu dudaklarına.

“O zaman benim cennetteki başköşem şimdiden hazır.” Sözleriyle birlikte gözlerimi ondan kaçırdım, kalbim depar atarken dudaklarımı ısırdım. Ses tonu zehirdi, sözleri ise yangın... Ve ben, zehri benliğimi ele geçirirken yanıyordum.

Benden bir cevap alamayınca sırtını bana dönüp tezgâhın üstündeki küllüğe sigarasını bırakıp açtığı dolaptan iki bardak çıkardı. Su ısıtıcısından gelen sesle hızlı bir şekilde kaynayan suyu demliğin altına ekledi. Sigarasını tekrar dudaklarının arasına yerleştirdiğinde içine göçen yanakları zehirli havayla doldu. Balkon kapısını açtığı için içeride fazla tutunamayan duman yavaşça süzüldü dışarıya.

“Eve geçmem lazım, bizimkileri görmeliyim. Ayrıca yanıma birkaç parça kıyafet almam gerek, ne kadar kalacağımız belirsiz.” Yarın sabah ikimiz de aynı yerde olacaktık bir süreliğine. Bugün olanlardan sonra Timur’la nasıl yüz yüze geleceğimizi de bilmiyordum. Aramızda derin bir uçurum vardı artık.

“Sabah almaya gelirim seni. Karargâh içinde olacağız, araca ihtiyacın olursa da benimkini alırsın.” Biten sigarasını söndürüp bardaklara çay doldurdu. Önüme bıraktığı çayla başımı kaldırıp yüzüne baktım.

“Olur,” diyerek onayladım.

Karşımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda şeker kâsesini önüme bıraktı. İki şeker atıp karıştırdım usulca. Bardağı avcuma sığdırıp küçük bir yudum aldım. Önüme dökülen saçlarımı geriye attım ama tekrar yüzüme geldi. Nedense aramızda bir şey vardı bu gece. Kara çok konuşan bir adam değildi ama suskunluğu bir başkaydı bu gece. Belki de yaptığım şey için kızmıştı ama bunu bana söylemiyordu kırılacağımı düşündüğü için. Dudaklarımı ıslatıp elimi çeneme yasladım ve ona baktım. Avcunun içinde küçücük kalan bardaktan yudumlayıp masanın üstüne bıraktı.

“Sessizsin,” diyerek gözlerini bana çevirdi.

“İçimde bir savaş var.” Sözlerimle duraksayıp hafifçe kaşlarını çattı.

“Gel bana zaferlere ulaştırayım seni.” Yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına itip elinin tersiyle yanağımı okşadı. Gözleri-

mi kapatıp başımı eline yaslamamak için yanağımın içini ısırđım.

“Ya seninle savaşıyorsam?” Gözlerine ciddiyle baktığımda elini geri çekti.

“O zaman kutla zaferini. Sana çoktan mağlup oldu karşındaki adam.”

Bal rengi gözleri öyle derin bakıyordu ki sanki bir milim yana kaysam bakışlarıyla tutacaktı beni. Çoktan mağlup olduğunu söylüyordu bana, kendini tamamen bana teslim ettiğini. Birkaç saat önce kurduğı cümle çınladı kulaklarımda. “*Ben sana dokunmadım ki Seveda, ben sana kendimi adadım.*” Kendini adamıştı bana, varıyla yoğunla gelmişti kapıma. İçimde kor alevlerle yanarken aldığım kararların arkasında dimdik durduğum zaman, o restorandan içeriye girdiğı an mıydı, hastanede karşılaşmamız mıydı yoksa askerlerle dolu bir karargâhın toplantı odası mıydı emin değildim, bilmiyordum. Sadece bir kez olsun görsün beni istemiştim.

Gidecek miydi? Zaten hiç gelmemiştir. Canım mı yanacaktı? Zaten yıllardır yanıyordu. Sevmeyecek miydi? Zaten yıllardır sevmiyordu. İşin kısası, ben zaten gönüllüydüm bu savaşa girmeye. Düşmanım aynadaki benliğimdi çünkü bir tarafım delice tutkunken karşımdaki adama, diğer tarafım öyle kırgın öyle yaralıydı ki en ufak yanılda dağılacak gibi hissediyordum. Anlamak değil, anlaşılma istiyordum.

“Senin mağlup olduğun her savaş benim değil, bizim zaferimizdir. Bu gece bana başka bir yanını daha sundun. Sadece Kara değil, parmağımdaki yüzüğün sahibi de olduğunu hissettim. Sanırım buna ihtiyacım vardı.” Benim yanımda savaş vermesini istiyordum, yanımda olduğunu hissetmek...

Önümdeki bardağı düştü bakışlarım. Ona her zaman dürüst olmuştum hislerim konusunda. Zamanı geldiğinde ona olan aşkıma da anlatacaktım. Ne zaman onun gözlerinde bana olan hislerini görürsem işte o zaman anlatmaya başlayacaktım. Benim onu sevdiğim için değil, ikimiz birbirimizi sevdiğimiz zaman dökülecekti bütün geçmiş ortaya. İşte o zaman eşitlenmiş olacaktık.

“Seveda, öyle bir konuşuyorsun ki bazen kurduğun her cümle

dokunuyor tenime. Ben kelimelerin dokunduğunu seninle anladım. Bana ihtiyacın olduğu her an, elini tutuyor olacağım.” Masanın üstünden uzanıp elimin üstüne avcunu yasladı.

Benim kalbim çoktan onun kalbine yaslanmıştı. Öyle derin, öyle anlamlı bakıyordu ki gözleri... Sadece baksın istedim, sadece bana baksın istedim. Bal rengine yakın her bir zerresine âşık olduğum bakışları beni benden alıyor ona sürüklüyordu. Boğazıma kadar ona batmıştım ben. İnsan aşktan, sevgiden korkar mıydı? Ben korkuyordum. Ona olan aşkım beni korkutuyordu.

Çayım bitince gitmek için ayağa kalktım, saat bayağı geç olmuştu. Kara, benimle birlikte aşağı inip arabamı çalıştırıp sokaktan ayrılanlara kadar bekledi. Aklımdaki düşünceler bu gece sınırını fazlasıyla zorlarken eve geldim. Annem çoktan uyuduğu için sessizce girdim içeriye. Odamdan bornozumu alıp direkt banyoya yöneldim. Telefonuma mesaj bildirimi düşerken Kara eve gelip gelmediğini sormuştu. Geldiğimi yazarak cevap verdim. Üstümdeki kıyafetlerden kurtulup kendimi suyun o rahatlatıcı etkisine bıraktım. Bornozumu giyip duştan çıktığımda odama geçtim. Rahat bir gecelik takımı çıkardım. Üstümü giydikten sonra saçlarımı tarayıp ördüm. Zaten omuzlarımdın altında olduğu için çabuk kuruyordu. Telefonumu şarja takıp ışığı kapattım. Yorgundum, duş almak iyi gelmişti ve aklımdaki bazı sorulara yanıt bulmuştum. Yatağıma yatıp gözlerimi kapattım. Uyurken aklımda bana mağlup olan adam vardı.

Sabah alarmdan önce uyandığımda yataktan kalktım. Telefonumu yanıma alıp mutfığa ilerledim. Demliğe su koyup ocağı bıraktım. Kısık ateşte ocağı yakıp banyoya doğru ilerledim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra mutfığa geri döndüm. Buzdolabını açıp kahvaltılıkaları çıkardım. Güzel bir kahvaltı sofrası hazırladıktan sonra çayı demledim. Doğradığım salatalıklardan birini ağzıma atıp tavada pişmiş olan yumurtayı tabağına aldım ve ocağın altını kapattım. Mutfaktan çıkıp annemin odasına doğru ilerledim. Kapıyı hafif araladığımda uyuduğunu görünce tebessüm ettim.

“Günaydın annelerin bir tanesi.” Yanına doğru ilerlediğimde sessizlikle gözünü açmış beni görünce tebessüm etmişti.

“Günaydın kızım.” Yatakta doğrulduğunda ben de yanına oturdum. Yanağına sesli bir öpücük bıraktım. Son zamanlarda çok görüşemiyorduk, işler fazlasıyla yoğunlu ve Kara hayatıma girince de karmaşık bir hâl almıştı.

“Kahvaltı hazırladım, birlikte yapalım bugün. Hem seninle konuşacaklarım var.” Bir süreliğine evden ayrılacaktım ve anneme de durumu anlatmam gerekiyordu.

Ben çayları bardaklara doldururken annem de mutfığa girmişti. Birlikte masaya geçtiğimizde önüne bardağını bıraktım. Elime aldığım çatalımla tabağıma yumurtadan koydum. Kahvaltımızı yaparken çatalımı kenara bırakıp anneme baktım.

“Bir süre evde olmayacağım anne, senin de bu süre içinde ablamda kalmanı istiyorum.” Evimi biliyorlardı, büyük ihtimalle çalıştığım şubeye kadar da öğrenmişlerdi. Dün sabahattan itibaren hem ablamın hem de bizim evin önünde birer koruma ekibi bekliyordu. Ablamı da arayıp bilgilendirmem gerekiyordu.

“Kızım kötü bir şey mi var?” Anneme olayları anlatamazdım, ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

“İşler biraz karışık ama çözeceğiz. Ben eve dönene kadar ablamda kal, ablamla da görüşeceğim. Yabancı kimseyle konuşmayın, temasa geçmeyin. Hatta bir süre evden çıkmayın. Bunu sizden ilk defa istiyorum anne, durumun ciddiliğini ona göre düşünün lütfen.” Bize ulaşamayınca ilk adresleri burası olacaktı, annem bu yüzden tek başına kalamazdı. Binbaşı ve Şube Müdürü onların güvenliğini sağlayacaktı.

“Tamam kızım, kendine çok dikkat et.” Annem anlatamayacağımı bildiği için kabullendi durumu.

Kahvaltıdan sonra ablamı arayıp durumu üstü kapalı bir şekilde anlattım. Eniştem izin alıp bir süre evde kalacaktı. Odama geçip kendime çanta hazırladım, ne kadar kalacağımızı bilmiyordum ama tişört ve kotlarım çok yer tutmamıştı zaten. Üniforma giymediğim için sivil dolaşacaktım mecburen. Kara’nın aradığını görünce açtım.

“Günaydın. Hazır mısınız?” diye sordu.

“Günaydın, hazırım. Annemi de ablama bırakmamız gerekiyor, tek kalsın istemiyorum,” dedim. Gitmeden güvenli bir şekilde annemi de ablama bırakmak istiyordum.

“Olur bırakırız, iyi düşünmüşsün. Yarım saate geliyorum.” Kapanan araba kapısını duyduğumda yola çıktığını anlamıştım.

“Görüşürüz.” Telefonu kapayıp masanın üstüne koydum. Çantamın fermuarını kapatıp kenara koydum.

Üstümü değiştirmek için dolabıma yöneldim. Bordo rengi tişörtümü çıkarıp altına siyah dar paça kotumu aldım. Üstümdeki gecelik takımını çıkarıp kot ve tişörtü giydim. Saçlarımı tarayıp tepeden topladım. Günlük hafif bir makyaj yapıp kol çantama ihtiyacım olabilecek şarj aleti ve kulaklık gibi şeyleri attım. Odadan çıktığımda Kara geldiğine dair mesaj atmıştı. Annem de kendine küçük bir çanta hazırlamıştı. Birlikte evden çıkıp aşağıya indik. Kara bizi görünce arabadan indi.

“Nasılsınız anne?” diyerek annemin elini öptükten sonra elimdeki çantaları aldı.

“İyiyiz oğlum, şükür. Sen nasılsın, annenler nasıl?”

Annem tebessüm ettiğinde Kara, “İyiyiz biz de, annemler de iyi,” diyerek cevap verdi.

Arabaya bindiğimizde Kara bagaja çantaları bırakıp sürücü koltuğuna geçti. Ablamın evine geldiğimizde annemle birlikte inip kapıya kadar eşlik ettim. Görevli ekibi sokağın başında gördüğümde başımı hafif sallayıp selam verdim. Arabaya geri bindiğimde Kara beklemeden yola çıktı. Yaz sıcağının etkisi klimadan gelen soğuk havayla biraz olsun kırılmıştı. Telefonumdan saate baktığımda on bire geliyordu.

“Uğramak istediğin bir yer var mı ya da almak istediğin bir şey?” Kara’nın sorusuyla ona doğru döndüm.

“Her şeyi aldım, direkt geçebiliriz,” diye cevapladım.

Başını usulca sallayıp çevre yoluna çıktı. Birlikte aynı evin içinde zaman geçirmiştik ama bu sefer yanımızda bir sürü insan olacaktı. Parmağımdaki yüzüğe kaydı bakışlarım, siyah tektaş çok güzel görü-

nüyordu. Bakışlarım Kara'nın ellerine kaydığında sağ elinin yüzük parmağındaki siyah alyansı gözüme çarptı. Dün geceki yüzleşmeden sonra her şeyin daha net olacağını düşünmüştüm ama değildi. Eylem'in neden Kara'dan uzak durmamı istediğini anlıyordum ama Timur beni boşluğa düşürüyordu. Neden bunu istediğini bir türlü anlayamıyordum. Eylem'le nişanlıydı, aksine benim Kara ile birlikte olmamı istemesi gerekiyordu. O ikisi arasında bir şeyler döndüğünü anlıyordum ama ne olduğunu bilmemek canımı sıkıyordu. Timur'la aynı yerde kalacaktık üstelik ve dünden sonra aramızdaki iletişim pamuk ipliğine bağlıydı.

“Bu iş bittikten sonra birlikte alışverişe çıkıp evin eşyalarını değiştirelim.” Kara bana doğru döndüğünde kırmızı ışıktaki durmuştuk.

“Evin eşyalarını değiştirmeyi düşünmüyorum. Ankara'da ne kadar kalacağımız bile belli değil. Tayinimiz çıkarsa yeni eşyayı o zaman düşünürüz, buradaki evin böyle kalmasını istiyorum.” Yeni eşya şu an bana gereksiz görünüyordu, üstelik Kara'nın evin eşyalarını daha yeni değiştirdiğini bilirken. Sırma söylemişti, görevden döner dönmez ilk iş bütün evi değiştirmişti.

“Yatak odasını değiştirelim en azından,” dedi *buna da itiraz etme* dercesine.

“Olur, daha geniş bir dolaba ve makyaj masasına hayır demem,” diyerek onayladım tebessüm ederek. Odasındaki dolabı onun eşyalarına yetecek büyüklükteydi ve eşyalarımı koyacağım çekmeceli, aynalı bir masa fena olmazdı.

“Yataktan memnunsun yani.” Yüzünde tebessüm belirirken sözleri imalıydı.

“Yataktan çok yataktakiyle ilgilendiğim için bakmaya pek fırsatım olmuyor.” Beni utandırarak bundan zevk almayı planlıyorsa çok yanılıyordu. Nedense bendeki utanma duygusu ona gelince bulamadığım bir yere saklanıyordu.

“O zaman odalarımızın yan yana olmasını sağladığımı duyarsan çok da şaşırmazsın.” Sözleriyle kalbime inerken benim şaşkınlığıma gülüyordu.

“Bunu yapmış olamazsın.” Normalde kadın ve erkek subaylar

aynı yerde kalıyordu ama ben subay olmadığım için misafirhanede kalacağımı düşünüyordum.

“Yaptım bile,” derken oldukça rahattı.

Ben daha konuşmadan arabayı durdurdu. Onunla konuşurken zaman ve mekân algımı kaybettiğim için karargâha giriş yaptığımızı yeni fark ediyordum. Araçtan indiğimizde Kara, bagajdaki çantalarımızı aldı. Birlikte yönetim binasına geçtik, Binbaşı'ya geldiğimizi haber verip sonrasında odalara yerleşecektik. Kara, çantaları girişteki nöbetçi askere bıraktı. Binbaşı'nın odasına geldiğimizde kapıyı tıkladı gel cevabını aldıktan sonra içeriye girdik. Kara, asker selamı verince Binbaşı eliyle oturmamız için koltukları gösterdi.

“Oturun,” dediğinde karşılıklı siyah deri koltuklara oturduk.

“Buradaki görevimiz belli oldu mu komutanım?” Askeriye içinde geri plana alınmamıza rağmen buraya boş oturmaya gelmemiştik, Kara da benim gibi düşünüyordu ki Binbaşı'ya bunu sormuştu.

“Sen eğitime devam edeceksin. Yeni bir bölük geldi, Yıldırım ve Fırat'la birliktesin. Kesik subaylarla birlikte operasyon planlamalarına bakacak. Timur ve Sevda'nın atış eğitimi vermesini uygun bulduk. İkinizin de derecesi varmış.” Binbaşı son cümlesini bana bakarak kurduğunda başımı sallayıp onayladım.

“Evet efendim. Okulda derece yapmıştım, eğitim verebilirim bu konuda,” diyerek onayladım.

“Güzel, odalarınıza yerleşin. Bugün etrafı gezin, yarın göreve başlayacaksınız.” Binbaşı'nın sözlerinden sonra ayağa kalktık.

Odadan çıktıktan sonra Kara çantaları aldı. Siyah sporcu çantası vardı elinde. Üstünde siyah tişört, altındaysa koyu mavi kot pantolonu uzun bacaklarını sarıyordu. Boynundaki gümüş rengi künyenin zinciri görünüyordu. Onu izlediğimde bana doğru dönüp göz kırptı. Yüzümdeki gülümsemeye önüme döndüm.

Yatakhanelerin olduğu bölüme geldiğimizde ikinci kata çıktık. Koridorun sağında kalan odalardan birinin önünde durdu Kara. Kapının üstündeki anahtarla kapıyı açıp girdi. Arkasından odaya girdiğimde kapıyı kapattım. Çantayı kenara bırakıp anahtarı bana uzattı.

“Odan burası. Yandaki oda da benim.”

Anahtarı almak için uzanıp tuttuğumda bırakmadı. Tek kaşı yukarı kalkarken eğleniyor gibiydi. Daha hızlı çektiğimde yine anahtarı alamamıştım. Canı oyun istiyordu demek. Anahtarlık koparsa devlet malına zarar verdiği için Binbaşı'ya şikâyet edecektim. Bir ucundan ben diğer ucundan Karanın çektiği anahtarlığı birden bıraktım. Kara geriye doğru düşerken dudaklarımın arasından çıkan kahkaha kolumdan tutmasıyla yarım kaldı. Yatağa düştüğünde ben de üstüne düşmüştüm.

Saçlarım yüzüne düştüğünde sakallarına takıldı. İşaret parmağıyla usulca aldığı tutamı burnuna doğru götürüp derin bir nefes çekti içine, gözleri kapandı usulca. Gözlerinin kenarındaki hafif kırışmış çizgilerinde takılı kaldı bakışlarım, gür kirpiklerini örten durgun bir su gibi saydam olan göz kapaklarında. Hafifçe aralanan gözleriyle bal rengi hareler tekrar ortaya çıkmıştı. Kalbime güneş doğdu, canım güzelliğiyle acıdı. Sıklaşan nefeslerimle birlikte gözleri yüzümün her zerresinde dolaşırken her detayını ezberlemek ister gibi bakıyordu.

“Sana bakarken ne kadar geç kaldığımı görüyorum. Ben sana geç kalmışım Sevda, bu ne kadar acı biliyor musun?” Sessiz fısıltısının altında yatan ciddiyet ürküttü beni.

O an ağzımı açıp geç kaldığımı söylemek istedim ama yapamadım. Söyleyemedim ona kendimi bildim bileli hep onun kapısına geldiğimi, söyleyemedim baksaydı ilk beni göreceğini. Canım yandı, canımın acısı canım kadar çok sevdiğim adamdı. Tek bir sözü bile yetiyordu beni böyle dağıtmaya. Görmüyor muydu onun için yanan beni? Kalbim onunla doluyken bile görmemişti ki. Usulca göğsünden kalkıp yatağın diğer tarafına oturdum.

“Geç kalsaydın yanında olmazdım, parmağımda senin yüzüğünü taşımazdım. Bazen geç kalmak hiç gelmemekten iyidir. Sen bana ihtimaller imkânsız olduğunda geldin.” Bakışlarımı ondan kaçırıp karşıdaki duvara baktım.

Başını yana yatırdığında dizlerimde hissettiğim ağırlıkla ona baktım. Göz bebeklerinin içinde daha önce fark ettiğim kırmızı

damarlar yorgun olduğunu belli ediyordu. Sözlerime cevap vermezken gözlerini tekrar kapattı. Ellerim saçlarına giderken usulca okşadım. Parmaklarım titriyordu ona dokunduğumda. İçim sızlar-ken başımı biraz eğip dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı, yokluğunu düşünmeye bile dayanamıyordum. Kara ona dokunan dudaklarıma sessiz kaldı, gözlerini de açmadı. Bunun için minnettardım çünkü açsa dolu dolu olan göz-lerimi fark edecekti. Ben sustum, ellerim saçları arasında kalbim gibi dağıldı.

Düzenli aldığı nefeslerle uyuduğunu anladığımda sırtımı yastı-ğa yaslayıp bir süre onu izledim. Eğer bilseydi yıllardır bu aşkı onsuz büyüttüğümü, bunu kaldırabilir miydim bilmiyordum. Ben onu on-suz sevmeye alışmışken bir gün ortaya çıkması durumunda bu aşkın sahipsiz kalmasından korkuyordum. Ne tepki vereceğini düşünmek bile nefesimi kesiyordu.

Cebimdeki telefon titrerken hızla çıkardım. Gördüğüm isim-le meşgule atarken hızla mesaj kısmına girip, “*Ne oldu?*” yazdım. Çok geçmeden cevap gelirken hemen baktım. “*Toplantı odasına gel. Acil.*” Kaşlarım çatılırken merak etmiştim ne olduğunu. Ka-ra’yı ilgilendiren bir durum olsaydı onu da ararlardı ama mesaj-da bunu belirtmemişti. Arkamdaki yastığı alıp Kara’nın dizimde duran başını hafif kaldırıp koydum. Geriye çekildiğimde başını arkaya çevirip uyumaya devam etti. Uzun zamandır uyumuyordu, sanırım derin dalmıştı ya da yastığa sinen kokum uyumaya devam etmesine yetmişti.

Yere düşmüş olan anahtarı alıp sessizce çıktım odadan. Kori-dorda ilerlerken merdivenlerden indim. Akşam yemeği saati olduğu için etraf oldukça sessizdi. Yönetim binasına girdiğimde üçüncü kat-taki toplantı odasına ilerledim.

Geçmişten

Yağmur yağıyordu. Öyle bir yağmurdu ki sanki gök delinmiş, bütün lanetini sunar gibi insanların üstüne gönderiyordu. Yıldırı-

rımlar arka arkaya gri kasvetli havada kendine yol çizerken havanın buruk sis kokusunu içime çektim. İri yağmur damlaları sokağı ele geçirmiş zeminde kendi izlerini bırakıyordu. Yol kenarından aşağıya doğru akan su birikintisi mazgallardan sızıp yolun tam ortasında kayboluyordu.

Ben burada bu yağmurda ne mi yapıyordum? Bekliyordum.

Sığındığım söğüt ağacının ilkbahar olması sebebiyle yeşeren yaprakları beni biraz korusa da ıslanmaktan kaçamamıştım. Nisan ayının yağmurlu günlerinden birindeydik. Güneş yüzünü birkaç gün gösterse bile aldatıcı bir yanılgıydı, eski soğukluğundan haber veren kışın bitimi kendini son kez gösteriyordu. İçim titrerken ellerimi koluma sardım, üstümdeki ince mont beni ısıtmaya yetmiyordu. Ayağımdaki botlar en azından ayaklarımın su içinde kalmasını engellemişti. Sabah spor ayakkabılarımla evden çıkmadığıma sevindim bir an.

Evin kapısı açıldığında heyecanla yerimde kıpırdandım. Bir adım geri gidip dalların arasına daha çok çekildim. Gözlerim hiçbir şeyi kaçırmak istemezken göz kapaklarımı kırpmaya bile tereddüt ediyordum. Derince yutkunup üşüyen ellerimi cebime koydum.

“Gidiyor.” Buruk bir fısıltı çıktı dudaklarımdan.

Elinde büyük bir valiz vardı. Tek eliyle kavramış, yerdeki su birikintisine değmemesi için biraz yukarıda tutuyordu. Üstündeki askeri üniforması giderek daha fazla gelişen bedenine tam oturmuştu. Başındaki kepi onu yağmurdan bir miktar korurken yüzünü tam olarak göremiyordum. Zaten yağan sağanak ve uzaklığım da göz önüne alınınca görmem çok zordu. Olsun bu da yeterdi. Gidişleri, gelişlerinin habercisiydi.

Annesine son kez sarıldı, muhtemelen binanın tentesinin altından çıkmamasını söylemişti yağmurun şiddetini görünce. Binanın bahçe kapısını açıp elinde valiziyle arabasına doğru ilerledi. Bu arabayı en son görevden döndüğünde almıştı, Sırma seviniyordu abisi geldiğinde onu okula bıraktığı için. Bu sefer daha uzun süreli kalmıştı; hep bir hafta, on gün kalırken on beş günün sonunda gidiyordu. Onu uzaktan izlediğim on beş gün...

Cebimdeki telefonun çalmasıyla irkildim. Üniversiteden aynı bölümde olduğum bir arkadaşımın aradığını görünce açtım. Zaten o da arabasına binmiş birkaç dakika sonra tamamen sokaktan çıkıp gözden kaybolmuştu.

“Efendim Aybike.” Sesimin titremesi üşüdüğüm için mi yoksa gittiği için hüznümden dolayı mı anlamadım.

“Sevda neredesin sen? Kızım sınava otuz dakika var. Bak man-yak bu hoca, almaz seni sınava.” Telaşlı sesiyle konuştuğunda gözlerimi sıkıca kapattım.

Sınav olduğunu bile unutmuştum.

“Geliyorum hemen.” Telefonu kapattığım gibi ağacın dalları arasından çıkıp onun evinin ters istikametine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Alt sokaktan dönüp caddeye çıktığımda sokakta kalmış yavru köpekten farkım yoktu. Geçen bütün dolmuş ve otobüsler doluydu, herkes bu yağmurda toplu taşıma araçlarını tercih etmişti. Taksiye verecek param olmadığı için sıkıntıyla nefes verdim. Buradan bizim kampüs bayağı uzaktı, öğrenci olmak kolay değildi.

“Sevda!” Birisinin adımı seslenmesiyle beklediğim otobüs durağının önünde duran arabaya baktım. Camı aşağıya indirmiş olan gencin gözleri üstümdeydi.

“Bana mı seslendiniz?” diye sordum. Yüz siması tanıdık gelse de ismini hatırlamıyordum.

Arabayı biraz ileriye park edip kapısını açıp bana doğru geldi. Bu sırada bir dolmuş daha dolu dolu geçip gitti. Karşımda duran genci biraz olsun anımsar gibi oldum. Aynı üniversitede okuyorduk. Mavi gözleri, kumral saçları ve uzun boyuyla bir ara bizim kızların beğeniyle bahsettiğini hatırladım.

“Ben Timur, bir üst döneminde okuyorum senin. Aynı bölümdeyiz. Sizin sınıftan Berkay’ın arkadaşıyım. Kampüse gidiyorum. Yağmur çok yağıyor, gelmek istersen seni de bırakayım.” Düz bir ses tonuyla konuştuğunda ikilemde kalmıştım.

Aybike tekrar mesaj attığında fazlasıyla geç kalmıştım. Bir

yağan yağmura bir de geçip giden ve durmayan araçlara baktım. Derin bir nefes verip Timur'a doğru döndüm.

"Çok iyi olur, sınava geç kaldım aslında," diye cevap verdim.

"Daha fazla geç kalma o zaman." Tebessüm ettiğinde arabayı işaret etti.

Öne doğru bir adım attığımda o da yanımdan ayrılıp arabaya doğru ilerledi. Sürücü koltuğuna yerleştiğinde ben de yolcu koltuğunun kapısını açıp oturdum. Üstüm başım ıslaktı ama bunu önemseyecek durumda değildim şu an. Ansızın hapşırdığımda Timur bana peçete uzattı. Arabasının kaloriferlerini açıp sığağa getirdi. Islak saçlarım yüzüme yapışırken başım ağrımaya başlamıştı bile.

"Teşekkür ederim Timur," dedim peçeteyi aldığımda.

"Hasta olacaksın." Kısık sesle konuşsa bile duymuştum.

"Evet sanırım hasta olacağım, yağmur çok yağıyordu." Camdan dışarıya baktığımda şiddetini azaltan yağmur artık daha sakindi.

"Hangi dersten sınavın var?" Açıkçası konuşması iyiydi yoksa daha fazla gerilirdim.

"Uluslararası Örgütler," diye cevap verdim.

"Geçen yıl almıştım o dersi, hocası gıcık kadının tekidir ama beni sever." Yandan bana bakıp tebessüm ettiğinde bir yönden ona hak verdim, hocası gerçekten de gıcık bir kadındı.

Timur arabayı kampüsün köşesinde durdurduğunda tekrar teşekkür edip indim. Birkaç dakika gecikmişim, hızla koşarken nefes nefese kalmıştım. Dersliğe geldiğimde kapının kapalı olmasıyla dudaklarımı dişledim. İlk vize notum da pek iç açıcı değildi ve bundan da sıfır çekersen kesin alttan almak zorunda kalırdım. Şansımı deneyerek kapıyı tıklatıp açtım.

"Hocam, gelebilir miyim?"

Burnunun üstünden gözlüklerini indirip dik dik baktı. Kâğıtlar daha yeni dağıtılıyordu, sınav başlamamıştı. Yüzündeki keyifsiz ifadeden çık diyeceği o kadar belliydi ki.

“Hocam, arkadaşımız küçük bir talihsizlik yaşamış kusura bakmayın.” Timur’un tam arkamdan gelen sesiyle başımı ona doğru çevirdim. Koşmuştu sanırım, kesik kesik nefes alıyordu.

“Bir daha olmasın, geç hadi Sevda,” diyerek oldukça şaşırttı beni hoca.

Ben içeriye girerken Timur kapıyı kapatmadan önce bana sınavda bol şans dilemişti. Ortada durmayarak hızlıca Aybik’e’nin bana ayırdığı sıraya oturdum. Önüme konan kağıtla sınavı başladım.

Şu An

Toplantı odasının önünde durduğumda kapı açık olduğu için beklemeden içeri girdim.

“Ne oldu?” diye sorduğumda sırtı dönük olan Timur bana doğru döndü yavaşça. Kalbim korkuyla dolarken kızaran gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm. Boğazıma bir şey düğümlendi.

“Sevda...” dedi acı bir tonlamayla.

“Beni korkutuyorsun Timur. Ne oldu?” diyerek ona doğru yaklaşıp tam karşısında durdum.

“İ... İpek...” dedi sesi titrerken. Gözlerime bakamayıp başını öne eğdi.

“Ne oldu İpek’e? Ne oldu Timur söylesene?”

İpek, birlikte akademi bitirdiğim arkadaşımdaydı. Timur da tanıyordu çünkü abisiyle çok yakın arkadaştı. Şubeye İpek beni ziyarete geldiğinde Timur ve İpek’in abisinin arkadaş olduğunu öğrenmiştim. Hatta bizden daha eskiydi onların dostluğu, uzun yıllardır arkadaşlıklar. Kalbimin üstüne çöken o sinsî his usulca damarlarıma sızdı. Kor bir ateş gibi yaktı ihtimaller.

“İpek, şehit olmuş. Arabasına bomba yerleştirmişler.”

Timur’un sözlerinden sonra elim ayağım hissizleşti. Başım dönerken düşecek gibi oldum. Kollarımdan sıkıca tuttu beni. İpek...

Sınıfın en çok gülen, en çok sevilen kızıydı. Öyle güzeldi ki gülüşlerine hayran olunacak kadar temiz bir kalbi vardı. Ölmüş müydü? Timur'un gözleri acıyla bakarken başımı iki yana salladım. Bu gerçek değildi.

"Timur, İpek geldi değil mi? O söyletiyor sana bunları, bilirsin şaka yapmayı sever o. En son göreve gittiğinde dönünce tatile gideceğiz diye söz verdim ben ona. Daha nişanlandığımı bile söyleyemedim, daha beni azarlamadı bile ondan habersiz olduğu için. İpek olmaz Timur. İpek olmaz, olmaz, olmaz." Başımı şiddetle iki yana sallarken kendimi öyle sıkıyordum ki patlayacak gibiydim.

Geri adım atıp kollarımı tutan ellerinden sıyrıldım. Birbirimizden uzun zaman haber alamadığımız olmuştu ama eninde sonunda görüşürdük. Tayini çıktığında bile evini birlikte toplamış sabaha kadar oturmuştuk. Sırma'yla olduğumuz gibi yakın değildik ama aklımdan çıkmıyordu hayat dolu gülüşleri, yaşamak çok yakışıyordu ona. Başımı kaldırıp çaresizlik içinde Timur'a baktım.

"Ağla," dedi mavi gözlerinden geçen fırtınaya inat sakın bir ses tonuyla.

Başımı iki yana salladım, artık ağlamak istemiyordum. Gözlerime dolan yaşı yok saymak ve kesilen nefesimi düzene sokmak istiyordum. Canım yanıyordu.

"Ağla Sevda, ağla!" Ellerini omuzlarıma koyup beni sarstığında daha fazla dayanamadım ve boğazıma düğümlenen o hisle derin bir hıçkırık koptu ciğerimden. Timur'un kollarında hıçkırarak ağlamaya başladım.

Canım yanıyordu. Birini kaybetmenin acısı o kadar büyüktü ki boğazımda düğümlenen kelimeler nefes aldırılmıyordu. Boynuma düşen damlayla Timur'un da ağladığını anladım. Benim kadar onun da canının yandığını biliyordum. İpek çok kez abisi olarak gördüğünü söylemişti Timur'u. Bizim görüşmediğimiz zamanlarda bile İpek'in abisi Ferhat'la görüşüyordu Timur. Kız kardeşi olarak gördüğü birini kaybetmişti o da. Gözyaşlarım bir bir akarken içimi çektim.

İpek... Nasıl geçer bu acı?

Başımı kaldırdığımda kapıda duran Kara'yla göz göze geldim.

Orada ne zamandır durduğunu bilmiyordum ama yaşlı gözlerimi görünce içeriye doğru adımladı. Timur'dan kollarımı ayırdığımda geri çekilmişti o da. Masanın kenarında duran sandalyelerden birine oturttu beni. Kapalı olan su şişelerinden birini açıp ellerimin arasına tutuşturdu. Bir yudum alıp masaya geri bıraktım, ciğerimde yanan ateş kor gibiydi.

Başım öne eğik dururken üstüme düşen gölgeyle içim titredi. Biraz sonra dizlerimde duran ellerim büyük ellerinin arasına girmiş, önümde eğilip benimle aynı seviyeye gelmişti. Gözlerimden akan sıcak yaşlar yanaklarımı ıslatmaya devam ediyordu.

“Söyle bana, ne oldu?” Yumuşak ses tonu sımsıcak sardı beni. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

“Canım yanıyor, ben bunu nasıl söylerim ki? O çok güzel gülerdi, nasıl derim soldurmuşlar gülüşünü diye. Canım çok yanıyor...” Sesim parça parça dağılıp titrerken ateş gibi yanıyordum.

Kara ayağa kalkıp ellerimi bıraktı. Timur'a doğru ilerlediğini bilsem de bakmadım ona. Konuştuklarını biliyordum ama ne konuştuklarını anlamayacak kadar kendimde değildim. Ayağa kalktığımda tek isteğim İpek'i görmektir, ona gitmek istiyordum. Kabullemiyordum. Bastığım zemini hissetmezken gözümün önü karardı, boşluğa doğru çekildim.

Gözlerimi araladığımda keskin bir koku karşıladı beni. Önce kolumun üstünden çıkan serum kablosunu fark ettim, sonra adım seslerini. Kara hemen yanı başımda durduğunda elimi tuttu. Bakışlarındaki endişeyi gördüğümde yanağımdan yeni bir yaş süzüldü. Parmağıyla süzülen damlayı silip saçlarımı okşadı usulca.

“O daha çok gençti, hayat doluydu,” diye fısıldadım ağlamaktan kısılan sesimle.

“Biliyorum güzelim, biliyorum. Sözlerim yetersiz kalır, zaten ölümün tesellisi de olmaz ama İpek şehit oldu, artık cennetin

en güzel misafiri.” Elimi hafifçe sıktığında başımı salladım usulca.

Kenara doğru çekildiğimde ayağa kalkıp yatağın kenarına oturup beni göğsüne çekti. Hiç ummadığım bir anda kapımı çalan bu acı, yüreğimde derin bir iz bıraktı. İlk defa bu kadar yakından tanıdığım birinin ölümüne şahit oluyordum. Babamı hatırlamayacağım kadar küçük yaşta kaybettiğim için onun acısıyla büyümüştüm ama bu acı da ondan farklı hissettirmiyordu. Ciğerim yanıyordu, sanki kızgın bir demiri ateşte dövmüşler de ciğerime yaslamışlar gibiydi. İçimi çekerken usulca saçlarımı okşamaya devam etti.

Serumum bittiğinde revir doktoru çıkabileceğimi söylemişti. Kara’ya doğru başımı yasladığımda eliyle belimi sıkıca sardı. Kapiya çıktığımızda Fırat, Yıldırım, Kesik ve Timur’u gördüm. Hepsi endişe etmişti. İyi olduğumu söylemedim çünkü değildim. Timur’la göz göze geldiğimizde Kara’dan ayrılıp ona doğru ilerledim, sormam gerekenler vardı.

“Cenaze ne zaman?” Sesim titrerken ellerimi kollarıma sardım.

“Yarın öğlen namazından sonra.” Cevabıyla başımı usulca salladım.

“Sevda, cenazeye katılamazsınız. Bir süre buradan ayrılamayız güvenlik için.” Yıldırım durumu açıklarken bu konuda o da üzgündü.

“Gidemez miyiz?” Hiç kimseye bakmadan doğrudan Kara’ya sormuştum bunu.

“Gitmek istiyor musun?” diye sordu sadece.

“İstiyorum.” Son görevimi yerine getirmem gerekiyordu.

“Kara yapma. Kendini de Sevda’yı da tehlikeye atıyorsun.” Kesik itiraz edercesine konuştuğunda Kara elini kaldırdı susması için.

“Herkes kendi işine baksın. Sevda senin de dinlenmen gerekiyor.” Sert ses tonuyla kesin bir şekilde konuştuğunda kimse bir şey diyemedi.

İlerlemeye başladığımda Kara da benimle birlikte yürüdü. Yatakhaneye girdiğimizde odamın kapısının önünde durdum. Anahtarı cebimden çıkardığımda ellerim titriyordu. Elimden anahtarı

alıp kapıyı açtı. İçeri girdiğimde benden sonra girip kapıyı kapattı. Yatağın üstüne çöker gibi oturdum, gözlerim öylece bakıyordu ama görmüyor gibiydim.

Önümde eğilip ayakkabılarımı çıkardı. Kara'nın elleri tişörtüme kaydığında kollarımdan tutup çıkarmasına yardım ettim. Pantolonumu da bacaklarımdan sıyrıp rahat bir eşofmanı bacaklarımdan geçirdi. Elimi tutup kaldırdığında eşofmanı belime kadar çıkardı. Yatarken giydiğim geniş yakalı tişörtü başımdan geçirdi. Beni bir bebek gibi giydirip yatağa yatırdı. Yatağın yanına çektiği sandalyeye oturup elimi tuttu. Parmakları yavaşça bileğimi okşarken sakinleştiğimi hissediyordum. Gözlerim yavaşça kapanırken uyusam bile yanımda duracağını biliyordum.

“Sevda.” İsmimi seslenmesiyle yavaşça gözlerimi açtım.

“Hadi kalk bir şeyler ye güzelim.” Kara elini sırtıma koyup yataktan kalkmama yardım etti. Önüme bıraktığı terlikleri giydim. Kapı tıklatıldığında kapıya doğru ilerledi. Yarım açtığı kapıdan bedenini yaslayıp beni göstermedi.

“Eyvallah,” dediğini duydum. Daha sonrasında kapı kapandı.

Elindeki tepsiyi masanın üstüne bıraktı. Pencereden dışarıya baktığımda karanlık çökmüştü çoktan. Oturduğum yerden kalkıp Kara söylemeden masanın yanında duran sandalyeye yerleştim. Tepsinin üstündeki paketi açıp içinden çıkardığı kâseyi önüme koydu.

“Çorba söyledim. Sen seversin domates çorbasını.” Başımı kaldırıp gözlerine baktım minnetle.

Elime aldığım kaşıkla bir süre kâsedeki domates çorbasına baktım. Titreyen ellerimle zorlukla yutkunup bir kaşık aldığım çorbayı içtim. İçim almasa bile enerjimin düşmemesi gerekiyordu, yarın cenazeye katılmak istiyordum. Çorbanın çoğunu içtiğimde daha fazla devam edemeyip kaşığı bıraktım. Uzattığı su bardağını alıp yudumladım yavaşça.

“Teşekkür ederim.” Gözlerine baktığımda uzanıp elimdeki bardağı aldı.

“Sen iyi ol bana yeter. İstedğin bir şey var mı?” Başımı iki yana salladım.

Biraz sonra askerlerden biri gelmiş tepsiyi götürmüştü. Telefonumu elime aldığımda Timur cenazenin olacağı caminin adresini atmıştı. Yarın büyük ihtimalle o da gelecekti cenazeye. Telefonu masanın üstüne bırakıp ayağa kalktım. Dolaba henüz yerleştirmeye fırsat bulamadığım çantamı açıp içinden havlu ve kıyafet çıkardım, duş almak istiyordum.

“Banyoyu gösterir misin?” Ayağa kalktığımda o da benimle birlikte kalktı.

Anahtarı alıp odadan çıktım. Bu kattaki banyoların olduğu yere geldiğimizde kadınlar için ayrılan bölüme doğru ilerledim. Kabinlerden birine girmeden kıyafetlerimi dolaba bırakıp sadece havlumu aldım. Duşa girdiğimde suyu ılığa getirip bir süre akan suyun altında durdum. Gözlerim acıyordu, kalbimin üstünde bir ağırlık vardı, ciğerim yanıyordu. Birini kaybetmek böyle bir his miydi? Kimse böyle hissetmesin istedim o an, kimse böyle hissetmemeliydi.

Banyodan üstümü giyip çıktığımda Kara, nöbetçi askerler için konmuş sandalyede koridorun başında oturuyordu, gitmemişti. Ona doğru ilerlediğimde ayağa kalktı. Kucağımdaki kıyafetleri havluma sarmıştım. Cebimdeki anahtarı ona uzattığımda beklemeden aldı. Kapıyı açtığında içeri girip boş olan dolaba kıyafetleri koydum. Arkamı döndüğümde kapının önünde durduğunu gördüm.

“Bu gece yalnız kalmak istemiyorum,” diye mırıldandım hâlsizce.

Yatağa doğru ilerlediğimde kapanan kapının sesini duydum. Odanın ışığı da kapanınca ayak sesleri yankılandı. Yatağa yatıp duvar dibine doğru kaydım. Kumaşın seslerini duyduğumda loş ışıpta tişörtünü çıkardığını fark ettim. Sandalyenin üstüne atıp bacaklarından kamuflajın pantolonunu çıkardı. Yatağın diğer tarafı çökerken varlığıyla doldurdu. Kolunu başımın altından geçirip beni kendine yasladı. Parmakları parmaklarımın içinden geçtiğinde usulca okşadı.

“Sessizliğine dayanamıyorum,” diye itiraf etti. İlk defa bu kadar sessizdim yanında.

“Bu acı hep damağımda bu tadı mı bırakacak? Çok ağırmış birini kaybetmek, çok acı...” Sesime yansıyan hüznün emarelerini soludum.

“Alışacaksın, insan her şeye alışıyor zamanla. Acı aynı kalsa bile bir zaman sonra kabuk bağlıyor, hissizleşiyor. Güzel anıları hatırlayacaksın. Birini kaybedince öğreniyor insan hayatının ne kadar etkilendiğini.” Pürüzlü ses tonu onun da aynı acı yoldan geçtiğini anlamama yetmişti.

“Sen alıştın mı?” diye sordum. Başımı hafif kaldırıp yüzünü net bir şekilde göremesem bile ona bakma ihtiyacı duydum.

“Alışmak zorunda bırakıldım, bizim hayatımız bu. Sen sadece bu yönüyle daha yeni tanışıyorsun. Onlarca göreve çıktım, görev arkadaşlarımı kaybettim; yeri geldi toprağa verdim, yeri geldi ailelerine haberini verdim. Ne kadar alıştım desem de hafızamdan asla silinmedi o anlar. Hüseyin vardı bizim ekipte, son görevde kızı olmuştu. Haberini telsizle aldık, dağın başındayız. Ben en çok o zaman korktum bu meslekten ama korkum kendim için değildi. Bir adamın çocuğunu görmeden ölmesinden korktum.” Kesik bir nefes aldığında saçlarımın arasında kayboldu nefesi.

“Kızına kavuştu değil mi?” diye sordum merakla.

“Kavuştu. Tayini Bursa’ya çıktı, bizim ekipten ayrıldı. Geçen kızıyla olan bir fotoğrafını gönderdi, bir yaşına girmiş. İçimde bir kıpırtı oldu, ilk defa aklıma bir düşünce düştü.” Sona doğru kısılan ses tonuyla merakım perçinledi.

“Neydi aklına düşen?” Elimi kaldırıp yüzüne koydum. Başını eğince odaya dolan loş ışıktaki parlayan bal rengi gözlerini gördüm.

“Belki bir gün ben de ona kızımın bir fotoğrafını atarım. İster misin bilmem ama ben çok isterim Sevda, bir bebeğimiz olsun çok isterim.”

“Ölüm her an ensemizdeyken bir bebek sahibi olmak...” diye fısıldadım. Ne evet dedim ne de hayır. Kara da sessiz kaldı, başka bir şey söylemedi.

Birlikte aynı odayı aynı yatağı ve aynı havayı paylaştık süre

gelen saatler içinde. Tekrar uyku uğrayana kadar aklımdan geçen düşüncelerin her biri dağıldı. Kara'nın dediği gibi hep güzel anıları düşünmeye başladım. İpek ile birlikteyken akademide geçen zamanımızı, hafta sonları gezdiğimiz yerleri, ettiğimiz sohbetleri döndürüp durdum aklımda. Gözlerim yavaşça kapanırken uyuyakaldım.

Gözlerimi açtığımda Kara yanımda yoktu. Yatak başlığına yaslanıp etrafa baktım. Masanın üstünde jelatine sarılmış sandviç ve kapalı şişede portakal suyu vardı. Yataktan kalkıp masanın önünde duran sandalyeye oturdum. Jelatinini açtığım sandviçten birkaç ısırık aldım. Geri kalanını paketleyip bıraktım. Meyve suyunu içip şişesini çöpe attım. Odadaki lavaboya ilerleyip çantamdan aldığım diş macunu ve fırçayla dişlerimi fırçaladım. Gözlerimin altı şişmiş kızarmıştı ama umursamadım. Odaya döndüğümde çantadan siyah pantolon ve düz siyah uzun kapüşonlu bir hırka çıkardım. Gri renk fularlarımdan birini çıkardım, başımı örtecek şal olarak kullanabildim. Yatağın üstüne kıyafetlerimi bırakıp giyinmeye başladım. Hazır olduğumda telefonumu alıp odadan çıktım. Koridorun diğer ucundan bana doğru gelen Kara'yı gördüğümde ona doğru ilerledim.

“Ben de sana bakmaya geliyordum, hazırsan çıkalım.”

“Hazırım, çıkalım,” dedim.

Üstüne benim gibi siyah pantolon ve siyah tişört giymişti. Birlikte merdivenlerden inip bir alt kattaki kapıdan çıktık. Bizi bekleyen Timur'u gördüğümde çok da şaşırmadım tahmin ediyordum geleceğini. Siyah bir minibüsün önünde durduğumuzda otomatik kapı açıldı. İlk ben binip pencere kenarına oturdum. Timur karşıma, Kara yanıma oturmuştu. Araç hareket ederken geriye yaslandım.

“Mezarlıkta güvenlik önlemleri alındı, yarım saat vaktimiz var. Geride duracağız, göze batmayacağız. Anlaşıldı mı?” Kara, asker kimliğiyle konuşurken gözleri önce bana daha sonra Timur'a değdi.

“Tamam,” diyerek onayladım. Sorumluluğu alıp cenazeye katılmamızı sağlaması bile mevcut duruma göre oldukça zordu. Timur da başını sallayıp onayladı.

Mezarlığa geldiğimizde araç girişte durdu. Açılan kapıyla birlikte indik. Başımı kapattığımda mezarlığa girdik. Kara, elini belime

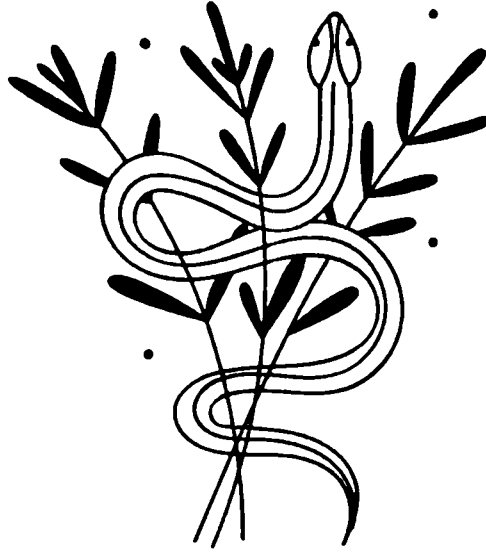
koyup beni yönlendirirken hemen arkamızdan Timur geliyordu. Cenaze aracı bizimle aynı anda gelmişti. Elimini Kara'nın koluna koydum ondan güç almak istercesine. Adımlarını bana uydurduğunda kalabalığın arkasında kalarak biraz uzakta durduk. Al bayrağa sarılı tabutu omuzlar üstünde gelirken dolan gözlerim bir kez daha taşı. Islanan yanaklarımla içimi çektim. İpek'in annesinin feryadını duyduğumda elim ayağım titredi. Kara, beni kendine daha çok çektiğinde elimi dudaklarımın üstüne kapatıp hıçkırığımı bastırdım. Çok kötüydü...

Bir annenin feryadı titretti arşı, alayı. Bir annenin ahı yükseldi yedi kat göğe. Bir can yitip gitti...

Mezarın üstüne atılan toprakla birlikte okunan duaların sesi yükseldi. İpek için ettiğim dualara yenisini ekledim içimden. Gitme vaktimiz gelmişti. Timur bir ara İpek'in abisinin yanına gitmiş, son görevini yerine getirmek için mezarın üstüne toprak atıp gelmişti. Onun da gözleri kızarmış, acıyla dolmuştu mavileri. Dimdik dururken dahi omuzlarındaki çöküşü görmüştüm. Üstelik elinden tutacağı, ona destek olan kimse de yoktu yanında. Yanımda dağ gibi dikilen adama baktım. İyi ki vardı.

Minibüse ilerlerken taziyelerini ileten insanlar da ayrılmaya başlamıştı. Mezarlıktan çıktığımızda hazırda bekleyen minibüse bindik. Başımı Kara'ya doğru yaslayıp acıyan gözlerimi kapattım. Araç yola çıktığında mezarlıktan ayrıldık. Gözlerimi açtığımda başımı cama doğru çevirdim. Kara'nın telefonu çalınca kendimi geriye doğru çektim. Kara, telefonunu açmadan araç sert bir fren yaptı. Minibüsün kapısı açılırken hepimizin başı aynı yöne döndü.

"Ben de seni bekliyordum Sevdâ," dedi yüzündeki gülümsemeye gözlerime bakan Andrea.

Bölüm 13

Üstümdeki şaşkınlığı daha atamadan Timur ve Kara aynı anda silahlarını çıkarıp atağa geçmişti. İkisinin de yönü aynı olurken Andrea'nın gözleri benden yavaşça onlara kaydı. Kara'ya baktığımda yüzündeki sert ifadeyle silahın emniyet kilidini açıp her an tetiğe basacak konuma getirdi.

"Sakin olalım, niyetim kan çıkarmak değil. Henüz..." Andrea gayet sakin konuşurken bir adım geri attığında arkasında üç araba ve yirmiye yakın adam vardı.

"Ecdadını sikerim senin piç! Kan çıkması da umurumda olmaz leşini sererim!" Kara, küfürlerinin arasına eklediği tehditle silahının Andrea'yı hedef almasını sağladı.

"Çok kabasınız. Zaten sizinle ilgilenmiyorum burada güzel bir hanımefendi varken üstelik." Andrea tekrar bana baktığında gözlerindeki öfkeyi de görmüştüm. En son onu ellerini ve ağzını bağlayıp bırakmıştım.

"Buraya bak buraya yavşak!" Timur'un öfkeli sesi cınladı kulağımda.

"İki korumacı adam..." dedi Andrea. Gözleri bir Timur bir Kara arasında gidip geldi. "Âşıklarınla kendine bir koruma duvarı yapmışsın güzel kadın. Uğruna ölmeye degecek bir kadınsın, o yüzden

bu iki adamı pek yadırgamadım.” Yüzündeki sırıtış büyürken alayla konuşmuştu.

“Senin ben a...” Kara oturduğu yerden kalkarken kolunu tuttum. Sinirli bir nefes verip durdu.

“Ne istiyorsun?” Bizi burada durdurmasının bir amacı olmalıydı. Öldürmediğine göre söyleyecek bir şeyleri olmalıydı.

“Çiçekleri beğendin mi? Kırmızının sana çok yakışacağını düşündüm.” Tek kaşını kaldırıp bana bakmaya devam ettiğinde sormak için değil, beni tedirgin etmek istediği için yaptığını anladım.

“Çöp kutusunu boyladılar, ömürleri kısa sürdü. Sen de aynı kaderi paylaşacaksın bence.” Sert bir şekilde cevap verdiğimde gülen ifadesi soldu.

Kara’ya bakmıyordum ama kendini sıktığını biliyordum. Ona çiçeklerden ve nottan bahsetmemiştim. Çiçekler geldiğinde notu alıp Şube Müdürü’nün odasına gitmiştim direkt. Koruma kararı alınmış, evime ve ablamın evine polis ekibi gönderilmişti. Askeriyede kalmamız da bundan sonra kesinleşmişti. Ben söylemek istesem de Binbaşı haberi alınca Kara ile yakınlığım dolayısıyla izin vermemişti. Duyunca Kara’nın olay çıkarıp karargâhta kalmak istemeyeceğini düşünüyordu. Öfkesine teslim olmayan bir adamdı aslında ama onun benimle ilgili sınırlarının olmaması konusunda söylediği sözler aklıma gelince ben de onların kararına uymuştum.

“Dışarı çık, kimse zarar görmesin. Sadece konuşacağız ve seni teslim edeceğim sevgili korumalarına.” Andrea beni istiyordu. Yanımdaki insanların zarar görmesini istemediğim için onunla gideceğimi biliyordu.

“Sikerler o işi!” Kara beni arkasına alarak tamamen önümü kapattı.

“Gideceğim,” dedim duraksamadan.

“Saçmalama Sevda!” Timur hızla bana doğru döndü başını iki yana sallayıp.

“Sen arabadan inmeden öldürürüm o piçi Sevda.” Kara’nın

bunu yapacağına emindim çünkü eli çoktan tetiği basacak duruma gelmişti. Birkaç milim sonra silah patlayacaktı.

Oturduğum yerden kalkıp Kara'nın arkasından çıktım. İkisinin silahının ortasından geçtim. Andrea'ya elimi uzattım. Bana doğru yüzündeki gülümsemeye yaklaştı, istediğini alıyordu. Uzattığım elimi tuttuğunda elini sıkıca tutup sertçe onu kendime doğru çektim ve boşta kalan elimle belimdeki silahı çekip şakağına dayadım. Sırtı göğsüme çarparken elini bırakıp kolumu boğazına sardım. Bir adım geri attığımda benimle birlikte araca girmek zorunda kalmıştı. Korumaların hepsi bize silah çekmişti.

“Timur, şoför koltuğuna geç.” Yana doğru bakıp göz göze geldim onunla. Hızla silahını indirip öne geçti. Sürücü koltuğunda oturan askeri bayıltmışlardı. Timur iki koltuğun arasından atlayıp askeri yan tarafa doğru yatırıp şoför koltuğuna geçti.

“Adamlarına söyle gitmemize izin versinler. Seni öldürmem ama en çok acı çekeceğin noktalardan vurmaktan da çekinmem.” Silahı başından aşağıya indirip bel boşluğuna dayadım.

“Geri çekilin!” Andrea emir verdiğiğinde adamları silahlarını indirmeden geri çekildiler.

“Kapıyı kapat Kara, uzun bir yolculuk olacak.” Başımınla kapıyı işaret ettiğimde bal rengi gözler hızla beni kontrol edip kapıyı kapattı.

Andrea'yı Kara'nın yanına doğru itekleyip karşısına oturdum. Üstünde silah yoktu, herhangi bir dinleme ya da izleme cihazı da bulunmuyordu. Burada olması başını yakacağı için tamamen önleimsiz gelmişti. Elimdeki silahın emniyet kilidini açıp kaldırdım. Başını hedef aldığımda yutkundum.

“İpek'in ölümüyle bir ilgin var mı?” Buz gibi çıkan ses tonumla ona asla acımayacağımı anlamalıydı.

“Olsa ne olacak?” Gerilmişti, avcunu dizine sildi. Sağ tarafa doğru gözlerini kaçırıp tekrar bana odaklandı.

“İlgil var mı?” Tekrar ettiğimde sesim daha sert çıkmıştı.

Kara, cebinden Andrea'nın telefonunu aldı. Benim silahımın

hedefi olduğu için rahat hareket ediyordu. Telefonda başını kaldırıp bana baktığında göz göze geldik. Hoparlöre verilen çağrıyla birini aradığını anlamıştım ama kimdi bilmiyordum. Çağrı devam ederken Kara, Andrea'ya döndü.

“Sesini çıkarırsan bir daha oturamazsın.” Tehditkâr ifadeyle baktığında Andrea daha çok gerildi.

“Efendim patron.” Kalın erkek sesi tanıdık değildi.

“İpek Kale.” Kara, sesini biraz daha inceltip Andrea gibi aksanlı ses tonuyla konuşmuştu.

“Bir sorun mu oldu patron? Bomba konusunda emin ol hiçbir iz bulamazlar bizden yana.” Nefesimin kesildiğini hissettim.

Kara görüşmeyi sonlandırırken gözleri bana kaydı. Sorumun cevabını almıştım. Andrea tedirgin bir şekilde bana bakıyordu. İpek'i bilerek öldürmüşlerdi, sırf cenazeye katılmak isteyeceğimi bildikleri için onun canına kastetmiş ve bu dünyadan koparmışlardı. Gülüşüne hayran olduğum güzel kadının yaşama sevincini elinden almışlardı.

“İtirafçı olurum, bildiğim her şeyi anlatırım.” Andrea, Kara'ya bakarken geriye doğru çekilmiş ellerini yukarı kaldırmıştı.

“Kapıyı aç.” Sakin çıkan sesime inat öfkem o kadar büyüktü ki çığ gibi büyüyordu her adımda.

Etraf oldukça ıssızdı, Timur bizi bilerek şehirden en uzak noktaya getirmişti. Topraklı bir yolda son sürat gidiyorduk. Silahımı belime koyup ayağa kalktım. Timur kapıyı açtığında Andrea'yı kolundan tutup kaldırdım. Normalde zorluk çıkarması gerekiyordu ama Kara, silahını tam başına dayamıştı. Timur hızını daha da artırırken içeriye açık kapıdan rüzgâr doluyordu. Andrea önümde dururken ağzını açıp konuşmadan omuzlarından tutup ittim. Boşluktan öylece düşüp yuvarlanırken oldukça hissizdim.

Kara, belimden sarılıp beni kendi yanına oturturken Timur da hızını düşürüp durdu. Açık olan kapıdan indiğimde arkamdan Kara ve Timur geliyordu. Andrea yüzü yere bakacak şekilde yerde yatıyordu. Ayağımla bedenini itip yüzünü açığa çıkardım. Paramparça

olmuştu yüzü. O kendine çok güvendiği yüzü, kan içindeydi ve acıyla inliyordu. İçimdeki hissizlik giderek artarken silahımı başına hedef aldım. Tetiği çekmem sadece bir saniyemi alacaktı.

Kurşun sesi yankılanırken Andrea son nefesini vermişti. Elimdeki silahtan çıkmamıştı o kurşun. Başımı yana çevirdiğimde Kara'nın ateş ettiğini fark ettim. Bir an bile düşünmemişti. Benim öldüreceğimi anlayınca önce o çekmişti tetiği.

"Sevda'yı karargâha götür." Timur'a döndüğünde silahını beline koymuştu.

"Olayı nasıl anlatacağız? Aynı ifadeyi vermemiz gerekiyor." Timur'un sorusuyla birlikte bu işin üstünü kapatacaklarını anlamıştım.

"Bizi kıştırdıkları yerde bir sürü kamera var, o yüzden ispat konusunda sıkıntı çekmeyiz. Andrea'yı Sevda aldı, arabaya bindirdik. Peşimizdekileri atlatmak için bilinmedik yollara girdik. Piç herif bize saldırıp Sevda'yı rehin aldı. Bize zorla kapıyı açtırdı, atlayıp kaçmak istiyordu. Ben de inisiyatif kullanarak ateş ettim. Arabadan düşmeden önce vuruldu." Kara sekteye uğramadan anlatırken elini uzatıp silahımı istedi. Silahımı verdiğimde Andrea'nın eline tutuşturup parmak izlerinin çıkmasını sağladı.

"Sevda, İpek'i öldürdüğünü bilmiyoruz. Eğer bunu bildiğimizi öğrenirlerse soruşturma açılır." Timur bana döndüğünde mavi gözleri aulamamı ister gibi bakıyordu.

"Hepsini öldüreceğim! Ona bunu kim yapmışsa ellerimde can verecek!" Beni asıl o anlamalıydı, İpek'in kanını yerde bırakmazdım.

"Ölecekler Sevda, yemin olsun ölecekler. Bunu yapmamız için de önce onları bulmamız gerek." Başımı sallayıp onayladım onu.

"Gidin. Binbaşı'ya haber uçmuştur, birazdan telefon sinyali bulup gelirler. Araçtaki baygın olan askeri hastaneye götürün." Kara, bana baktığında daha fazla burada durmamı istemiyordu. Başımı sallayıp onayladım.

Timur'la birlikte araca doğru ilerlediğimizde kapısı açık olan minibüse bindim. Oturduğumda gözlerim geride kalan adamdaydı.

Aracın dışı siyah filmle kaplı olduğu için beni göremiyordu ama onun bakışları da buradaydı. Kapı kapandığında Timur, U çizerek geldiğimiz yolu geri döndü. Kara'nın yanından geçip giderken o da telefonunu çıkarmış büyük ihtimalle Binbaşı'yı arıyordu.

Hastaneye gelene kadar yol sessizlikle geçti. Arada askerin nabzını kontrol ettim ama herhangi bir sorun yoktu, sadece baygındı. Güçlü bir sakinleştirici vermiş de olabilirlerdi. Hastanenin acil kapısına geldiğimizde Timur sedye istemişti. Askeri sedyeye yatırdıktan sonra içeriye girmiştik. Doktorlar muayene için odaya alırken biz kapının önünde kalmıştık. Çok geçmeden telefonum çalmış Şube Müdürü aramıştı. Hastane güvenlik protokolüne geçerken bir ekip daha bize katılmıştı.

“Sevda Komiser.” İsmimi duymamla oturduğum banktan kalktım. Karşımda duran adamı daha önce hiç görmemiştim.

“Benim, buyurun,” dedim kaşlarım hafifçe çatılırken.

“Vural Kurt, İstihbarat. Birkaç sorum vardı kendinizi iyi hissediyorsanız.”

Adamın konuşmasıyla birlikte şaşırdığımı gizleyemedim ama usulca başımı sallayıp onayladım. Timur'a doğru baktığımda onun mavi gözlerinde bir değişim yoktu ama kaşları çatılmıştı. Onun da bu durumdan haberinin olmadığını anlamıştım. Vural, eliyle koridoru gösterdiğinde ilerlemeye başladım. Otuzlu yaşlarında oldukça uzun boylu, kumral bir adamdı. Gözleri yeşilin en koyu ve canlı tonuydu. Dik duruşu ve giydiği siyah takım elbiseyle oldukça kendinden emin görünüyordu.

Hastanenin bahçesine çıktığımızda kafeteryaya oturduk. İki kahve istediğimizde kısa süre içinde bir adam elindeki kahveleri masaya bırakıp uzaklaşmıştı. İstihbarat'ın bu işin neresinde olduğunu bilmiyordum ama Kara'nın söylediklerini aynen aktaracaktım. Andrea'yı ben öldürsem umurumda olmazdı ama Kara şimdi tehlikeli bir duruma düşmüştü.

“Andrea'yı uzun zamandır takip ediyorduk, uyuşturucu sevkiyatı yapan bir örgütün dış bağlantısıydı.” Vural gözlerime bakarak

konuştuğunda İstihbarat'ın işin neresinde olduğunu anlamaya başlamıştım.

“Yaptığımız bir operasyon sırasında Andrea ile karşı karşıya geldik. Asıl hedefimiz o olmadığı için bu konuda bir bilgim yok,” dedim. Bizim görevimiz sadece elçiliğe sızıp istenilen gizli dosyaları almak ve katılımcıları bulmaktı.

“Davette bizden birileri de vardı, Andrea'nın ilgisini çektiğinin haberini aldığımızda görev için seninle konuşmak istedik. Kimliğin ortaya çıkarılmasaydı Andrea'nın yanına sızmanı isteyecektik.” Vural, bana henüz ihtimali bile olmayan bir görevden bahsediyordu. Şimdi bana bunları rahatça anlatabilirdi çünkü Andrea ölmüştü.

“Kimliğim deşifre oldu, evet. Operasyon bitiminde kaçmak zorunda kaldım hedef hâline gelince. Andrea benim normal bir davetli olmadığımı anlamıştı.” Korumalarını öldürmüş, Andrea'yı da etkisiz hâle getirmiştım giderken.

“Andrea'nın sizi sıkıştırması kamera kayıtlarında net bir şekilde görünüyor. Sizi koruyan iki ekibi de mezarlıktan çıkar çıkmaz etkisiz hâle getirmiş o yüzden yalnız kalmışsınız. Kaçmanız, Andrea'nın seni rehin alması, ölümü her şey yerli yerine oturuyor. Kara ifadesini verdi, okudum biraz önce. Benim aklıma bir soru takıldı ve sana sormak istedim.” Kahvesinden bir yudum alıp geriye yaslandı.

“Cevabını bildiğim bir soruysa yardım etmek isterim,” diyerek ılımlı yaklaştım.

“Andrea'nın telefonu dinleniyordu. Son yapılan aramada İpek Kale ismi geçiyor. Senin mezarını ziyaret ettiğin şehit olan komiser. Andrea sizinle birlikteyken yapıyor aramayı üstelik. Andrea'nın telefon kayıtlarında hiçbir şekilde İpek Kale ismi geçmiyor. Şimdi bana sorumun yanıtını ver Sevda Komiser. İpek Kale kim tarafından şehit edildi?” Arama kaydını Kara silse bile dinlenen telefonlarda kayıtlar silinmiyordu, İstihbarat bu yüzden Vural'ı göndermişti.

Timur kesinlikle bunu bildiğimizi gizlememiz gerektiğini söylemişti. Eğer söylersek zan altına girerdik, soruşturma açılır ve görevden uzaklaştırılırdık sonuçlanana kadar. Vural benden bir cevap

beklerken sürenin uzamasıyla sözlerime karşı inancının da azalacağını biliyordum.

“Andrea, İstihbarat için önemli birisi miydi?” Sorusuna soruyla karşılık vermiştim ama bunu önemsemedim.

“Onun gibi takip ettiğimiz isimler var. İçlerinden biriydi sadece.” Vural gayet rahat bir şekilde vermişti bu bilgiyi bana.

“İpek Kale, Andrea tarafından şehit edildi. Sırf ben cenaze törenine katılayım diye bir komiserin aracına bomba koydu ve onu hayattan kopardı.” Sesim titrese bile gözlerimi bana bakan adamdan çekmeden buz gibi bir tonda cevap verdim.

“Bunu unutuyorsun Sevda. İpek Kale ve Andrea ile ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Kayıtlar silindi. Bana dürüst olduğun için teşekkür ederim. Sen söylemesen bile biz bunu kayıtlardan öğrenmiştik. Kara’nın verdiği ifadeyi tekrarla, diğer arkadaşına da aynısını ilet.” Oturduğu yerden kalkan adamla şaşkınlık içinde kalmıştım.

Kayıtları dinlediklerini söylediklerinde zaten İpek ve Andrea arasındaki bağı öğrendiklerini biliyordum ve yalan söylesem bile Vural bunu bilecekti. Bu yüzden ona doğruyu söylemiştim çünkü o pislik, İpek’in ismini duyar duymaz bombayı kendisinin koyduğunu telefonda net bir şekilde söylemişti. Sadece Andrea’yı Kara’nın değil benim öldürdüğümü söyleyip onları bu işin dışında tutmaktı amacım.

“Neden yardım ediyorsunuz bize?” Ayağa kalktığımda Vural arkasını dönmüş gitmek üzereydi. Durup omzunun üstünden bana baktı.

“Çünkü bazı pisliklerin ait olduğu yer cehennemdir ve araya giren dostların hatırı vardır.” Başını hafifçe eğip tekrar önüne dönüp ilerlemeye başladı.

Vural Kurt gözden kaybolduğunda soğumuş kahvemi masanın üstünde bırakıp hastaneye ilerledim. Buraya onu birisi göndermişti. Konunun Kara’yla ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştım. Nedense Vural ile bu son karşılaşmamız olmayacak gibi de hissediyordum.

Buraya getirdiğimiz asker uyanmış ama bütün olaylar sırasında

baygın olduğu için hiçbir şey hatırlamadığından ifadesinin alınması kısa sürmüştü. Vural'dan Timur'a bahsettiğimde yüzünde herhangi bir ifade oluşmamıştı ama Vural'ın sözlerini onaylamıştı. Bizim için gelen polisler ifade verdikten sonra gelen araçla birlikte karargâha dönmek üzere yola çıkmıştık. Timur ile yan yana oturduğumuz arabada kısa bir sessizlik anında konuşan o oldu.

“Hatırlıyor musun İpek’le birlikte sarhoş olduğunuz o geceyi?” Yüzünde geçmişin izleriyle bana döndüğünde başımı usulca salladım.

“Arabana kusmuştum,” dedim mahcup bir ifadeyle.

“Sonra İpek elbisesinin kirlendiğini söyleyip çıkarmaya çalışmıştı.” Başını iki yana sallayıp kırılğan bir tebessüm kondurdu yüzüne.

“İpek’in abisi neredeyse dövecekti bizi de sen araya girmiştin.” Biz arabada İpek’le arkada oturmuş radyodan çalan şarkıya bağır çağır eşlik ederken Ferhat, Timur ile önde oturuyordu. O gece onlar da birlikte çıkmışlardı ama İpek benden önce dağıttığı için arkadaşlarından birisini aramış ve İpek’i almaya gelmesini söylemişti.

“Önce kahkahalarla gülmüş sonra da için dışına çıkana kadar ağlamıştın. Mezun olduğun gündü, iki yıl sonra ilk karşılaşmamız...” Sessizce konuştuğunda camdan dışarıya bakıyordu.

O günün benim için başka bir anlamı daha vardı.

Geçmişten

Yaz havasını derince içime çektiğimde ılık meltem hafiften esmiş, saçlarımı dalgalandırmıştı. Üstümdeki üniformanın ağırlığı binmişti omuzlarıma, belki de bu yüzden artık kendimi daha başka bir kadın olarak hissediyordum. Bugün akademiden mezun oluyordum. Komiser yardımcısı olarak göreve başlayacaktım. Artık yeni bir düzen oluşturacak, kendi hayatımın iplerini elime alıp ayaklarımın üstünde duracaktım. Yirmi üçüncü yaşımın en güzel hediyesiydi bana mesleğim.

Adımlarımı tören alanına doğru çevirdiğimde annem ve ablam benden önce gelmiş, ailelere ayrılan bölüme oturmuşlardı. Beni görünce ikisi de tebessüm etmişti. annemin gözlerindeki gururla dudaklarım genişledi ve büyük bir tebessüm oluştu benim de yüzümde. Akademiden birkaç arkadaşla birlikte sıraya doğru ilerleyip tören için bize ayrılan alana geçtim. Kalbim heyecanla dolar-ken gözlerim aynı dönem mezun olduğum arkadaşlarımı aradı, o da geleceğini söylemişti.

Kürsüye çıkan Emniyet Müdürü'nün konuşmasıyla tören başlamış, her birimiz sırayla kürsüye çıkıp rozetlerimizi ve mezun belgemizi almıştık. Kürsüden indiğimde beni bekleyen annemin ve ablamın yanına doğru adımladım. İkisine de sıkıca sarıldığımda annemin gözleri dolmuştu.

“Baban seni böyle görseydi ne kadar gurur duyardı kızım...” dediğinde gözlerime dolan yaşlara inat tebessüm ettim.

Ablamla da sarıldığımızda ikisinin de her zaman yanımda olduğu için şükrettim. Doğru, babam yoktu ama bana çoğu zaman hem anne hem baba olan bir ailem vardı. Onların varlığı beni bugünlere taşımış, hayatımda doğru kararlar almamda etkili olmuştu. Her zaman desteklerini hissetmiştim.

“Sevda, biz eve geçiyoruz. Kutlama yemeğini yarına erteledik, bugün siz plan yapmışsınızdır zaten.” Ablamın sözleriyle başımı sallayıp onayladım.

“Akşam bir şeyler ayarlamış arkadaşlar. Geç kalmam zaten. Yarın da hep birlikte yemeğe çıkarız dediğin gibi.”

Annem ve ablamla bir kez daha sarıldıktan sonra gitmelerinin ardından arkadaşlarımın olduğu kısma ilerledim. Yanıma gelen İpek'le birlikte akşamki eğlence hakkında konuşmaya başladık. Akademideki günlerimin eğlenceli geçmesinin nedeniydi bu kız; o kadar baskının, sınavın arasında beni gülümsetendi.

“Sevda kuşum, hadi bize gidiyoruz. Ayarladım ben her şeyi.” Elimini tutarak çektiğinde biraz ilerisinde duran abisini fark ettim.

“İpek ben kendim hazırlanırım hem sizinkiler var ayıp olur.”

Aslında ailesini birçok kez görmüştüm İpek'i almaya geldiklerinde ama daha önce kısa sohbetlerden ibaretti konuşmamız.

"O ne demek Sevda? Ayrıca elbisen bizim eve gelmişti hatırlarsan, mecbur geleceksin zaten." Bana azarlar gibi baktığında başımı sallayıp onayladım. Birlikte aynı siteden sipariş etmiştik elbiselerimizi, annem o ara teyzemde kaldığı için İpek'in adresini vermiştim ve bir türlü almak için fırsat bulamamıştım.

Birlikte abisinin yanına ilerlediğimizde kısaca selamlaştık. Bizden bir yaş büyüktü Ferhat, bir şirkette mimar olarak çalışıyordu. Bu yaz nişanlanmıştı, İpek'in nişana katılmak için ne kadar çabaladığını hatırlamıştım, onu ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Sonunda güler yüzü ve çenesiyle herkesi alt etmiş, akademide kuğu gibi süzülerek çıkmış ve nişana gitmişti.

"Abi, sen bizi eve bırak. Annemler bu akşam Aliye teyzelere yemeğe gidecekti zaten, sen de oraya geçersin." İpek'in aldığı elbiseyi bildiğim için abisinin görmemesini istemesi gayet doğaldı. Ferhat ve İpek iki kardeşti ve yaş farkları az olduğundan birbirlerine daha fazla bağlıydı. Üstelik İpek yirmi üç yaşında olsa bile Ferhat çok kıskançtı İpek'in söylediğine göre. Sanırım konu abiler ve kız kardeşler olunca yaşı bir önemi kalmıyordu.

"Hazırlanınca ara, sizi ben bırakacağım. Çıkacağınız zaman da ararsın alırım." Ferhat baskın ses tonuyla konuştuğunda İpek gözlerini devirdi.

"Abi farkında mısın polisim ben. Silahım falan var." Dudaklarını büzüp gülerek konuştuğunda ben de güldüm.

"Bende de aç itlere yem edecek kız kardeş yok. Sen de benim kardeşim sayılırsın Sevda, o yüzden seni de katıyorum," diyerek bana da baktı Ferhat.

"Aslında abin de haklı İpek, gideceğimiz yeri kızlar konuşurken duydum da pek tekin bir yer değilmiş. Önlem almak her zaman daha güvenlidir. Ferhat biz sana gideceğimiz yerin konumunu atalım, gidince eğer bir sorun olursa direkt ararız bizi alırsın." Bu konunun uzamaması için orta yolu bulmaya çalıştım. İpek kesinlikle Ferhat'ın gelmesini reddedecek, Ferhat da İpek'i sinir edecekti sonunda.

“Olur,” diyerek onaylayan İpek ve Ferhat’la birlikte eve de gelmiştik.

Ferhat bizi bırakınca ailesiyle yemek yiyeceği yere gitmişti. Biz de eve çıkmış, duş aldıktan sonra hazırlanmaya başlamıştık. Elbisemi ilk defa görüyordum ama beklediğim gibiydi. Siyah mini boy, uzun tül den oluşan transparan kolları vardı ve düşük yaka omuzlarımı gerdanıma kadar açık bırakıyordu. İpek ise lacivert renginde derin bir yırtmaca sahip sıfır kol bir elbise tercih etmişti. Üstüne tam olmuştu.

“Sevda, kızım... Siyah tam senin rengin var ya fıstık olmuşsun,” dediğinde ona öpücük attım. Evet, siyaha âşık biriydim.

“Abini giderken ettik ama dönüşte olay çıkaracak seni böyle görünce.” Elbisenin sırtı yoktu, tamamen açıkta bırakıyordu.

“Bak şimdi hallediyorum,” diyerek elbisesiyle aynı renkteki şalını omzuna atıp göz kırptı.

Saçlarımı açık bırakıp dalgalandırdım, siyah göz makyajı ve mat renk rujla elbise kendini daha çok göstermişti. Hazır olduğumuzda taksi çağırmış birlikte aşağıya inmiştik. Saat sekize gelirken hava kararmaya başlamıştı. Taksiye binip bize verilen adresi söylediğimizde kırk dakikalık bir yolculuğun ardından taksiden inmiştik. İpek, Ferhat’a konum attığında içeriye girdik. Bizimle aynı dönem mezun olan arkadaşlarımızın yanına ilerledik onları gördüğümüzde. Kızlarla selamlaşıp oturduğumuzda içecekleri sipariş etmiştik.

“Sevda, hadi bu şarkıyı çok seviyorum!” İpek elimden tuttuğu gibi dans edenlerin arasına karıştırdı bizi. Enerjisi o kadar tükenmezdi ki hayrandım ona bu konuda.

Diğerleri de bize katıldığında eğlencenin dozunun yükseldiği bir ortam oluşmuştu hızla. Dans etmekten yorulunca İpek’i diğerleriyle bırakıp barmene doğru ilerledim. Aldığım alkolsüz kokteyllerle birlikte kuruyan boğazımı serinlettim. Bardağım elimde öyle etrafa bakarken gözlerim localardan birinde takılı kaldı.

Yanında arkadaşları vardı, böyle ortamlara girmeyi pek sevmediğini biliyordum. Görevden döndüğünü söylemişti Sırma

iki gün önce. Biraz kilo vermişti, daha fazla kas yapmıştı. Üstüne oturan renginin siyah olduğunu gördüğüm tişörtü bedenini sarıyordu. Gözlerimi ondan kaçıırken yanındaki adamla göz göze geldim. Hızla arkamı dönüp biten bardağımı barmenin önüne koydum.

“Tekila,” dedim net bir ses tonuyla. Sanırım az önce alkolsüz içecek sorduğum için bana garip bir şekilde baksa da önüme küçük bardağı bıraktı.

Kalbimin üstündeki kor gibi ağrıya boğazımdan geçen sıcaklık eşlik etti. Bardağı içtikten sonra barmene işaret ettim ve ikincisini de tek dikişte bitirdim. Gözümün önü hafiften kararırken bu sefer kristal bardakta gelen içkiyi parmaklarımın arasında çevirip yudumladım. Boğazıma takılan öksürüğü bastırıp kendime biraz zaman tanıdım. Belime kadar olan siyah saçlarım beni gizlerken kadehi tekrar dudaklarımın arasına yaslardım.

“Bebeğim, ne oldu sana? Sen alkol almazdın.” İpek yanıma geldiğinde endişeli gözlerle bana bakıyordu.

“İyiyim, kaçamak yapmak istedim. Hadi dans et sen, geleceğim ben de.” Zorlukla tebessüm ettiğimde pek emin olamasa da başını sallayıp onayladı.

İpek gittiğinde midem yanmaya başlarken başım da ağrımaya başlamıştı. Başımı hafif kaldırıp baktığımda erkeklerle dolu olan masada şimdi iki kadın vardı ve birisi onun yanında oturuyordu. Kadının attığı kahkaha sesini müzik bastırdı ama ben sanki duymuşum gibi kulaklarımda yankılandı. Sevgilisi mi vardı? Kadın onunla neredeyse aynı yaşta görünüyordu. Hayatında bunca yıl biri olmadığını biliyordum ama ilk defa bu ihtimal yıktı geçti beni.

Midem çalkalanmaya başladığında oturduğum tabureden ayağa kalktığım gibi tuvalet yazan yere doğru ilerledim. Suyu açıp boynumu ve enseme ıslattım. Başımın ağrısı artarken adımlarım sendelemiş, görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Kusacak gibi hissediyordum ama bünyem sağlam olduğu için direniyordum. Aynada gözlerime baktığımda kanlandığını fark ettim. Derin bir

nefes aldım, dengemi tekrar kurduktan sonra tuvaletlerin olduğu yerden çıktım.

Yüksek sesli müziğin olduğu ortama geri döndüğümde birisi omzuma fena hâlde çarpınca geriye doğru düştüm. Kolumdan sıkıca tutulduğumda son anda düşmekten kurtulmuştum. Zaten zorlukla kurduğum dengem tamamen giderken ağrıyan başımla gözlerimi sıkıca kapattım.

“İyi misiniz?” Duyduğum sesle gözlerimi aniden açtığımda bir çift bal rengi göz beni esir etti bir kez daha kendine.

“İ... İyiyim.” diyebildim zorlukla konuşarak. Birbirimize çok fazla yakındık, benim üstüme doğru eğilmişti ve bir eli kolumda diğeri belimdeydi.

“Sevda!” İsmimin seslenilmesiyle olduğum yerde irkildim. Başımı çevirdiğimde görmeyi beklemediğim biri vardı karşımda.

“Timur,” diye fısıldadım en son iki yıl önce gördüğüm adamı karşımda bulunca.

Timur’un yanımıza gelmesiyle benden ellerini çekti. Dengemi kurmam zor olsa da başımdaki ağrı yanında hiçbir şeydi. Kalbim ağzımda atarken hâlâ bu anın gerçekliğine inanmıyordum. Bütün bunları hayal ediyor olmak daha inandırıcı geliyordu.

“İyi misin?” diye sordu gözleriyle beni hızlıca tarayıp emin olmak istercesine.

“Biraz fazla kaçırđım sanırım.” Arkamda kalan adamın duyması için söylemiştim bunu, sürekli birinin kollarında olmadığımı bilmesini istedim. Garipti çünkü hâlâ gitmemiş ve olduğu yerde duruyordu. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyordum, beni güvenli birine bırakıp bırakmadığını bilmek istiyordu. Onun da bir kız kardeşı vardı ve o da aşırı korumacı bir abiydi.

“Hadi gidelim, Ferhat ve İpek bekliyor.” Timur bana elini uzattığında duraksadım.

Başımı çevirip arkama baktığımda bana bakmıyordu, gözleri Timur’un bana uzatmış olduğu elindeydi. En azından beni hatırlamasını beklemiştim ama gözlerindeki soğuk ifade bana tam tersini gösteriyordu.

“Hadi seni bekliyorum gittin gelmedin.” Biraz önce yanında oturan kadının sesini duyduğumda hemen yanında durmuş elini onun koluna koymuş gülümsüyordu.

“Gidelim,” dedim önüme dönüp. Timur’un bana uzanmış elini tutmayıp kolunun üstüne koydum elimi daha fazla bu duruma dayanamayarak.

Timur’la birlikte ilerlerken arkama son kez baktığımda kadınla birlikte locaya doğru ilerliyordu. Tam gözlerimi ondan çekecekken başını yana çevirdi ve göz göze geldik. Sadece üç saniye süren bu bakışma, ortamın kalabalığıyla ikimizin de insan seline karışması sonucu kesildi. İlk defa yıllar sonra ona bu kadar yakın olmuştum. Elinin dokunduğu tenim bile hâlâ etkisindeyken aklım varlığının ihtimaliyle sarsıldı. Arabaya bindiğimizde İpek’in yanına oturdum. Gözlerim kapanırken başım İpek’in omzuna doğru düşmüştü.

Şu An

Araç karargâh girişinde durup izin belgesini gösterdikten sonra içeriye girdi. Kapılar açıldığında beklemeden indim. Hatırıma düşen her bir anı bir bir dağıldı ve şu ana odaklanmamı sağladı. Binbaşı’nın bizi beklediğini söyleyen askerin yanımızdan ayrılmasıyla Timur’la birlikte binaya giriş yaptık. Binbaşı’nın odasının önünde durduğumuzda kapıda bekleyen asker, içeriye geldiğimizi haber verdi. Kapının tamamen açılmasıyla birlikte ileriye adımladım.

“Geçin oturun,” dediğinde Binbaşı, eliyle gösterdiği siyah deri kaplama koltuklara karşılıklı oturduk.

“Tekrar ifade verecek miyiz?” Timur’un sorusuyla birlikte ben de onları dinlemeye başladım.

“Hayır, tutanaklar kayda geçti. Kara’nın başı ağrıyacak biraz inisiyatif onda olduğu için ama araya girecek tanıdıklar var.” Rahat bir şekilde konuştuğunda Binbaşı’nın da haberdar olduğunu anladım.

“Vural Kurt gibi mi?” İsim dudaklarımdan döküldüğü an Binbaşı’nın gözleri beni buldu.

“Vural Bey bizim dostumuz Sevda, bu ismi dillendirmemen gerekiyor. İpek Kale’nin cinayetini aydınlatmak için bütün çalışmalar kendisi üstlendi. Kısa süre içinde faillerin cezasını çekeceğine emin olabilirsin.” Binbaşı sert bir tonda konuşmuştu ama bildiğini anlamasam ona kesinlikle Vural’dan bahsetmezdim.

“Ne kadar daha burada kalacağız? Sonuçta bizim için tehdit Andrea’ydı ve öldü.” Timur konuyu değiştirirken bana kısa bir bakış attı, İpek hakkında konuşmamı istemiyordu.

“Bu haftayı burada geçirin, gözlerden uzaklaşın, biraz ortalık durulsun sonrasına bakarız. Ekipler ailelerinizi korumaya devam edecek.” Binbaşı’nın sözlerinden sonra kapı tıklatılmıştı. İçeriye girmek için kapıda bekleyen Fırat’ı görmüştüm.

“Başka bir konu yoksa çıkabilirsiniz.”

Başımı iki yana sallayıp ayağa kalktığımda Timur da benimle birlikte kalmıştı. Biz dışarıya çıkarken Fırat içeriye girmişti. Kapı arkamızdan kapanırken Kara hâlâ karargâha dönmemişti. Yorucu bir gündü hem zihnen hem de fiziken yorulmuştum. Kendimi fazlasıyla dağılmış hissediyordum. İpek, ah İpek...

“Yapma bunu.” Timur’un sesini duyduğumda irkildim, kendi içime fazlasıyla dalmıştım. Kaşlarım çatılırken ona doğru döndüm, bahçeye çıkmıştık.

“Kendini suçlama Sevda, bilemezdin böyle olacağını. İpek’in ölümüyle senin bir ilgin yok.” Bana doğru dönen mavi gözleri ısrarla bakıyordu, başını iki yana salladı yavaşça.

“Nasıl yok? Sırf cenazeye geleceğimi bildiklerinden onun yaşam ışığını söndürdüler.” Sesim gittikçe kısılırken nefes alamadığımı hissediyordum. Sanki bir el boğazımı sıkıyordu. O elin ismi vicdandı...

“Senin mesleğin bu Sevda. Eğer her ölümden kendini böyle suçlayacaksan bırak bu işi. Git bir şirkette çalış; tek derdin yazacağın raporlar, gireceğin toplantılar olsun. Bizim hayatımız bu.

Yaşamla ölüm arasındayız biz!” Timur’un ifadesi sertleşirken sesi yükselmişti.

“İpek o Timur, bunu nasıl umursamazsın? Benden bile çok görüştün onunla, abim diye severdi seni! Abisiyle arkadaştın!” Gözlerim dolarken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

“Sen beni vicdansız ilan ediyorsun ya ne diyeyim ben sana Sevda?” Bir adım geri atıp gözlerini benden çekti. Hızlı adımlarla giderken beni öylece arkasında bıraktı.

Gözümünden akan damlaları elimin tersiyle silip içimi çektim. Yatakhanelerin olduğu binaya geldiğimde beklemeden benim için ayrılmış odaya ilerledim. Cebimdeki anahtarla kapıyı açıp içeriye girdim. Dolaptan aldığım havlu ve temiz kıyafetlerle odadan çıkıp banyoya ilerledim. Kendimi ılık suyun altına bıraktığımda gerilen bedenim yavaşça çözülde. Kaskatı kesilmiştim, sanki biri dokunsa parçalara ayrılacaktım. Suyu kapatıp çıktığımda yavaşça kurulanıp üstümü giydim. Banyodan çıkıp odama geçtiğimde telefonumu elimde aldım. Ne arama ne de mesaj vardı. Bizimkilere onları aramadığım sürece benimle acil durumlar dışında iletişime geçmemelerini söylemiştim. Bir şey olursa kapıdaki ekipler direkt arayacaktı beni zaten. Yatağın üstündeki pikeyi açıp yatağın içine girdim. Gözlerim sızlıyordu, yavaşça kapattım. Uyusam geçer miydi acılarım? Peki uyanınca ne olacaktı?

Kapı tıklatıldığında gözlerimi açtım. Yavaşça kalkıp çıplak ayaklarımı umursamadan kapının kilidini çevirip açtım. Kapıyı araladığımda Kara’yla göz göze geldik. Yüzünden anlaşılamasa da gözlerinde yorgun bir ifade vardı. Kapıyı açık bırakıp arkamı döndüğümde arkamdan geleceğini biliyordum. Yatağa tekrar girdiğimde gözlerim ona kaydı. Kapıyı kapatmış, üstündeki tişörtü çıkarıp sandalyenin üstüne atmıştı. Altındaki kot pantolon da yerini sandalyede bulunca benim dolabımı açtı ve kendisine eşofman çıkardı. Siyah eşofmanı ne zaman oraya koyduğunu bilmiyordum ama gözleri beni bulduğunda onu izlediğimi zaten bildiği için gözlerimi kaçırmadım.

“Dün gece bir ara birkaç parça kıyafet getirdim sen uyurken.” Başımı salladım usulca *anladım* dercesine.

Eşofmanını giyip yatağa girdiğinde belimden sıkıca sarılıp boy-
numa gömdüğü başıyla derin bir nefes aldı. Usul usul sevdi saçla-
rımı, gözlerimi kapattığımda dokunuşları rahatlattı beni. Konuş-
madık, zaten konuşacak kadar hâlim de yoktu. Bana sarıldığı elinin
üstüne elimi koydum. Belimdeki eli beni kendine biraz daha çekti.

“Uyu biraz, uyandığında ben yine yanında olacağım.”

Onunla konuşmak istediğim çok şey vardı ama konuşacak hâ-
lim yoktu şu an. Yarın yeni bir güne uyanacak, kalbimin üstündeki
sızı biraz daha dinecekti. Kara’nın da dediği gibi zamanla alışacak-
tım ama asla unutmayacaktım. İpek’e bunu yapan herkes cezasını
çekmeden ben rahat bir nefes almayacaktım. Uykunun kollarına da-
larken titrek bir nefes aldım.

Gözlerimi yavaşça açarken başımı hafifçe kaldırıp göğsünde
uyuduğum adamın yüzüne baktım. Birkaç gündür kesmediği sakalı
uzamıştı ama bugün büyük ihtimalle tıraş olurdu. Otuz yaşının en
görkemli hâliydi o. Beni saran kolları geceki gibi sıkıca belimde du-
ruyordu. Hafif ona doğru dönüp elimi kaldırdım ve avcumu yanağı-
na bastırdım. Sözünü tutmuş, yanımda kalmıştı. Gözleri temasımla
aralandığında belimdeki elini çekip yanağındaki elimi tuttu ve du-
daklarına götürdü. Avcumun içini öptü.

“Günaydın güzelim,” dedi boğuk, uyku mahmuru bir sesle.

“Günaydın,” diyerek cevapladım.

Yataktan kalkacakken elime uzanıp beni kendine doğru çevir-
di. Bal rengi gözlerinde kendimi görmüştüm, fena dağılmıştım. Yüz
yüze geldiğimizde saçlarımı omzumdan geriye attı.

“İyi misin diye sormayacağım çünkü değilsin biliyorum. Senin
yanındayım Sevda, her zaman da öyle olacağım. İstersen biraz daha
dinlen, saat henüz erken. Bugün eğitim verme.” Yumuşak ses tonuy-
la beni sarıp sarmalarken endişeli olduğunu görebiliyordum.

“Bütün gün burada durursam daha kötü olurum. Kafamı da-
ğıtmam gerek. Seninle konuşmak istediklerim de var.” Henüz dün
yaşananları tamamıyla konuşmamıştık.

“Kahvaltıya inelim şimdi. Öğle arasında yemeği ben ayarlar ha-

ber veririm sana, konuşuruz.” Öğlene kadar ben de kendimi biraz olsun toparlardım.

“Olur,” diyerek onayladım.

Kara ayağa kalkıp dün gece çıkardığı tişörtü geri giydi. Pantolonunu da aldıktan sonra çıkmak için kapıya doğru ilerledi. Son kez dönüp bana baktığında göz göze geldik.

“İyi ki varsın,” dedim bütün içtenliğimle.

“Sen de Sevda, iyi ki varsın.” Yüzünde hafif bir tebessüm oluşurken kapıyı açıp çıktı.

Dün benim için aldığı sorumluluk ortaya çıkması hâlinde onun mesleğini tehlikeye atardı. Binbaşı bile demişti, Kara’nın şu anki durumunda bile başı ağrıyacaktı inisiyatif kullandığı için. Dün kendimde değildim, bunu Timur ve Kara’nın da gördüğüne emindim. İpek’in adını duyduğumda sinir krizi gibi bir şey geçirmiştım. O an tek hissettiğim o adamı öldürmem gerektiği idi. Eğer Kara benden önce davranmasaydı tetiği çeken ben olacaktım ve bundan asla pişmanlık duymayacağımı da biliyordum.

Ayağa kalktığımda önce yatağımı düzelttim. Sonrasında hâlâ bavulda duran kıyafetlerimi dolaba yerleştirdim. Siyah kot pantolon, siyah düz tişört giydim. Burada giyeceğim üniforma olmadığı için tamamen dikkat çekmeyecek şekilde giyinmişim. Saçlarımı tarayıp tepeden sıkı bir şekilde bağladım. Kendi silahım olay yerinde kalmıştı, delil niteliği vardı Andrea’nın parmak izlerini taşıdığı için. Kahvaltıya indiğimde yeni bir silah isteyecektim. Hazır olduğumda odanın anahtarını alıp kapıyı kapattım. Cebime koyduğum anahtar ve telefonla merdivenlere yöneldim. Yatakhanelen çıktuktan sonra yemekhanenin olduğu binaya giriş yaptım.

En başta yüksekte duran masayı gördüğümde hemen hemen herkes yerinde oturuyordu. Binbaşı ve komutanlar rütbelerine göre sırayla dizilmiş sandalyelere yerleşmişti. Binbaşı’nın hemen yanında yüzbaşı olarak Kara yerini almıştı. Yıldırım, Kesik, Fırat şeklinde devam ediyordu sıralama. Diğer komutanları tanımıyordum, sadece rütbelerini ve göğüslerinde yazan soy isimlerini biliyordum. Ağır adımlarla masaya ilerlerken Binbaşı’yı dinleyen Kara, bana doğru

döndüğünde yüz yüze geldik. Yanında oturan Binbaşı'ya bir şeyler söyledikten sonra ayağa kalktı ve masada oturan herkesin gözü ona doğru döndü. Sert adımları önümde son bulduğunda masaya yaklaştım.

“Kahvaltıyı kantinde yapsam daha iyi bir fikir gibi,” dedim gözlerine bakarak. Aramızdaki mesafeyi korkuyorduk ama birbirimizi de net bir şekilde duyacak yakınlığımız vardı.

“Gel hadi, kimden neyi gizliyoruz? Buradaki herkes biliyor parmağımdaki yüzüğün sahibi olan kadının sen olduğunu.” Gözlerim büyürken ona baktım, oldukça ciddi duruyordu.

“İş yerin sonuçta ve askeriye oldukça disiplinli diye şey yaptım.” Ağzımın içinde öyle bir şeyler geveledim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum gerçekten de.

“Benim gizleyecek bir şeyim yok, aksine seninle ismimin yan yana geçmesi beni mutlu eder.” Yüzünde gözlerine ulaşan bir tebessüm oluştuğunda başıyla masayı işaret etti.

Arkasını bana döndüğünde ben de ilerledim. Masaya geldiğimizde Kara tam karşısındaki sandalyeyi benim için çektiğinde oturdum. Binbaşı başköşede, Kara sağında, ben de onun karşısındaydım. Yan tarafımdaki sandalye çekildiğinde Timur'un oturduğunu fark ettim. Kahvaltı tepsilerini getiren askerler geldikleri gibi sessizce gitti. Yemek duası yapılacağı için ayağa kalktık, hemen sonrasında *afiyet olsun* denmesiyle oturduk. Sıcak çayımdan bir yudum aldığımda ağrımaya başlayan boğazıma biraz olsun iyi gelmişti. Çok bir şey yiyememiştım ama sağlam durmam gerekiyordu, bu yüzden kendimi biraz olsun zorladım.

“Sizin düğün ne zaman komutanım? Şöyle karşılıklı bir Harmandalı oynayalım.” Başımı kaldırıp konuşan kişiye baktığımda Fırat'ın yanında oturan Üsteğmen'i fark ettim. Aynı yaşlarda gibiydik, güler yüzlü birisine benziyordu.

“Bir iki ay içinde olur diye düşünüyoruz kısmetse.” Sorunun muhatabının da Kara olduğunu cevap vermesiyle anlamıştım.

“Nişana geledik, düğüne çağırırsınız inşallah yüzbaşım.” Timur'un yanında oturan kadının konuştuğunu anlamıştım. Onu

sadece otururken görmüştüm ve masada benim dışımda oturan tek kadın oydu.

“Nişan aile arasında oldu Leman, düğün günü gelsin önce bir bakalım.” Kara, kısa ama net yanıtlar verirken bu konuda konuşmak istemediğim için sessiz kaldım.

“Afiyet olsun,” diyerek kalkan Timur kimseden cevap beklemeden kahvaltı tepsisini alıp masadan uzaklaştı.

Önüme döndüğümde Kara’nın bakışlarıyla karşılaştım ama bana bakmıyordu. Kısık gözleriyle çatılan kaşları sinirli olduğunu düşündürdü bana. Bakışlarının odağına gözlerimi çevirdiğimde Timur’un yemekhaneden çıkmak üzere olduğunu gördüm. Kara, Timur’a karşı öfkeliydi.

Kahvaltı sonrasında eğitim için ayrılmış poligona doğru yürüdük birlikte ama ikimiz de oldukça sessizdik. Bal rengi gözleri bana arada değişiyor, sonra tekrar önüne dönüyordu. Araziye geldiğimizde belinden çıkardığı silahı bana uzattı. O zaman hatırladım silah konusunu ona soracağımı. Düşünceler beynimin içinde dağılıyordu ve her biri ayrı bir yerde can buluyordu. Bana uzattığı silahı alıp şarjörü kontrol edip belime koydum.

“Silahın incelemeden gelene kadar bunu kullanabilirsin. Benim üzerime kayıtlı.” Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda ona söylemek istediğim çok şey vardı ama hiçbirini dökemedim cümlelere.

“Teşekkür ederim,” diyebilirdim. Başını usulca salladı.

“Öğle arasında seni buradan alırım.”

“Tamam, bekleyeceğim.”

Arkamı dönüp poligona ilerlerken orada durduğunu biliyordum. Beni bekleyen askerlerin karşısında durduğumda eğitime silahları parçalara ayırıp yeniden birleştirmeden başlamaya karar vermiştim. Uzun süren saatler sonunda her bir asker belirlenen sürenin altında işlemi gerçekleştirene kadar devam etti. Son iki saatimi de atış eğitimine ayırmıştım. Her gün başka bir bölükle çalışma yapacaktım. Timur’u kahvaltıdan sonra görmemiştim ama ona da başka bir bölük verildiğini düşünüyordum. Atış yapmak bana iyi gelmişti,

bunu seviyordum. Severek yaptığın her iş yük olmaktan çıkıyor, keyif aldırılmaya başlıyordu. Silah kullanmak da benim için böyleydi.

“Öğleden sonra devam edeceğiz,” dedim askerlere dönüp yemek saati geldiğinde.

“Emredersiniz komutanım!” Hep bir ağızdan bağırdıklarında komutanları olmasam bile onlara böyle lanse edildiği için bir şey demedim.

Askerler poligondan çıkarken Kara’nın da bana doğru geldiğini gördüm. Şarjörü doldurup yerine taktıktan sonra ona doğru ilerledim. Eğitimden çıktığı belli oluyordu, üstündeki asker yeşili tişörtün ön kısmı nemlenmişti. Altında kamuflajın pantolonu vardı botlarıyla. Saçları dağılmış, birkaç teli alnına düşmüştü. Karşı karşıya durduğumuzda elimi kaldırıp alnındaki saçlarını çektim. Gözleri gözlerime kilitlenirken içini çekti. Elim yavaşça geri çektim.

“Odaya uğrayacağım bir üstümü değiştirmeye,” dediğinde, “İyi olur, ben de değiştireyim,” diyerek onayladım.

Birlikte yatakhane nin olduğu binaya girdik. Lavaboya uğrayıp elimizi yüzümüzü yıkadık. Birinci kata geldiğimizde karşılıklı olan odalarımıza ilerledik. Odaya girdiğimde dolaba yönelip lacivert tişört ve aynı renk yarım sporcu atleti çıkardım. Üstümü değiştirdikten sonra kirlileri bez bir çantaya koydum. Çamaşırhaneye inip yıkamam gerekiyordu bir ara. Saçlarımı yeniden toplayıp telefonumu ve anahtarını alıp çıktım. Kara, sırtını duvara yaslamış beni bekliyordu. Kapıyı kapattığımda birlikte koridorda ilerlemeye başladık.

Askerlerden birisi yanımıza gelip karton bir çantayı Kara’ya vermiş ve gitmişti. Ziyaretçi parkına geldiğimizde hafta sonu olmadığı için etrafta kimse yoktu. Çiçeklerin arasındaki banklardan birine karşılıklı oturduk. Karton çantanın içinden çıkan servisle birlikte burada yemek yiyeceğimizi anladım. Önüme konan servis tabağında pilav, salata, et sote vardı. Kolamı da açıp bırakmıştı yanına.

“Hepsi bitecek. Kahvaltıda da bir şey yemedin zaten,” dedi saçlarını hafif çatarak.

“Bu his güzelmiş.” Yüzüme konan tebessüm dünden beri ilk defa içtendi.

“Sana zorla yemek yedirecek olmam mı?” Benim gülümsememe takılan bal rengi gözleri yavaşça gözlerimle buluştu.

“Birinin seni düşündüğünü bilmek, yanında olduğunu hissetmek... Ben hep bir şeyleri kendi içimde ya da tek başıma hallettim. Sen yanımda oldukça anlıyorum aslında yanımda birinin olmasının, destek vermesinin gerçekten iyi geldiğini.” Ona karşı hep açık olmuştum, ne kadar geçmiş bir sır olsa da aramızda ona hiç yalan söylememiştim.

“Birisi mi ben mi?” Elini çenesine dayayıp ciddiyetle sorduğunda, “Sen,” dedim bir an bile düşünmeden.

Ciddi ifadesi kırılıp yüzünde benzer bir tebessüm oluştu. Önümdeki servisin hepsini yiyemesem de gerçekten doyuncaya kadar yemiştim. Hava çok güzeldi, yaz aylarının sonundaydık ama Ankara sanki baharı yaşıyordu. Uzun görkemli ağaçların dallarına konan serçeler öterken güneş bulutların arasından sızdı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes çektim içime. Tenimde hissettiğim rüzgârın yumuşak dokunuşu, topladığım saçımdan kurtulan birkaç tutamı havalandırıp boynuma düşmesine neden oldu. Ağaç yapraklarının arasından sızan güneş gözlerime geliyor, renkli ışıkları kapattığım gözlerimin ardından görmeme neden oluyordu. Kirpiklerimi aralayıp gözlerimi açtım yavaşça.

“Çok güzelsin.” Sesindeki o yumuşak tını kalbimin titremesine neden oldu.

Öyle bir bakıyordu ki gözlerinde bir esaret vardı. Beni kendine tutsak eden adamın bana olan esaretini gördüm gözlerinde. Uzanıp boynuma dolanan saçımı alıp kulağımın arkasına doğru itti. Elinin tersiyle yanağımı okşarken ondan beklenmeyecek kadar yumuşaktı dokunuşu. Avcunu tenime yasladığında elinin üstüne elimi koyup tuttum.

“Gözlerin farklı bakıyor,” dedim bütün cesaretimi toplayıp.

“Çünkü sana bakıyor,” dedi verdiği derin nefesin ardından.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumuzda ellerimizi çektik. Biraz sonra bir kadın ve erkek bize doğru ilerlemeye başlamıştı. Erkeğin boyu Kara’dan birkaç santim uzun ve aşırı kalıplıydı. Koyu kahve

gözleri ve üç numaraya vurulmuş kısa, gözleriyle aynı renk saçları vardı. Yanındaki kadının gözleri açık kahveydi, benimle aynı boylarda ama daha dik bir duruşu vardı. Kara, adamla kadının yanımıza gelmesiyle birlikte ayağa kalktı. Elini bana uzattığında tutup oturduğum yerden kalktım. Karşılıklı durmuştuk şimdi. Başımı yanımdaki adama çevirdiğimde gözlerime bakarak konuştu.

“Sevda, dostlarımı tanıştırayım; Semih ve Mihrem Karaarslan,” dedi samimi bir gülümseme yüzünde yer bulurken.

Bölüm 14

Önce Semih'le daha sonra Mihrem'le el sıkıştım. Evli oldukları birbirlerine bakışlarından bile belli olan çift çok güzel görünmüştü gözüme.

“Memnun oldum,” dediğimde, “Biz de,” diyerek karşılık verdi Mihrem.

Birlikte banka geçip oturduğumuzda Kara yanıma otururken karşımda Semih vardı. Askerlerden birine seslenip dört tane çay istedi Kara. Yemek yediğimiz masayı toplayıp önümüzü açtık. Çaylar geldiğinde herkes önüne bardağını almıştı.

“Sevda konuyu biliyor, rahat olabilirsiniz.” Kara sessizliği bozduğunda konunun dün olanlarla ilgili olduğunu tahmin ettim. Mihrem konuşmaya başladığında dikkatlice dinlemeye başladım.

“Andrea'yı araştırdım, biliyorsun İstihbarat'la hâlâ iletişimim var. Ölümünün altından bir şey çıkmaz, Vural halledecek geri kalanını. Ona güvenebiliriz, biliyorsun.” Ciddi bir konuşma dönerken ortada Vural'ın Kara ile tanışmasını sağlayan kişinin de Mihrem olduğunu öğrenmiştim.

“Vural sağlam adamdır, Kurtlardan yamuk olmaz bize.” Semih de onayladığında ben de derin bir nefes aldım. Bu konu bizi etkilemeyecekti en azından.

“Borçlandım sana,” dedi Kara, Semih’e bakarak.

“Senin borcun yok, aksine ben sana olan borcumu ödedim.” Semih’in gözleri kısa bir an Mihrem’e kaymış sonrasında tekrar Kara’ya bakmıştı.

“Ankara’da çok kalmayacağız, iki günlüğüne geldik. Gelmişken de hem seni görelim hem de yüz yüze konuşalım istedik.” Mihrem konuyu değiştirdiğinde borç meselesinden rahatsız olduğunu anlamıştı.

“Hafta sonuna kadar buradayız, sizi evimizde ağırlamak istedik ama bir dahakine artık.” Kolunu belime dolarken ona doğru baktım. *Evimiz* derken gözleri bana değmişti.

“Hayırlı olsun bu arada, düğüne geliriz inşallah.” Semih bizi tebrik ettiğinde, “Teşekkür ederiz,” dedim.

Kara ile neredeyse aynı boy ve kilodaydılar ama Semih daha kalıplı görünüyordu. Mihrem ise ince ve uzundu, çok başka bir havası vardı. Ayrı ayrı görsem belki hiç olduramayacağım çift, birlikte çok uyumlu duruyorlardı.

“Benim gitmem gerekiyor, tanıştığımıza memnun oldum.” Ayağa kalktığımda öğle yemeği saati çoktan bitmişti ama biraz fazla oyalanmıştım. Kara’nın yanlarında kalacağı belliydi. İkimizin yokluğu dikkat çekeceğinden ben oradan ayrılıp onun biraz daha arkadaşlarıyla vakit geçirmesini istedim.

“Görüşürüz Sevda.” Mihrem tebessüm ettiğinde ben de gülümseyip, “Görüşürüz,” dedim.

Kara’ya baktığımda, “Gelirim birazdan,” dedi. Başımı sallayıp yanından geçerek banktan çıktım. Onlara son kez bakıp arkamı döndüm ve ziyaretçi parkından geçerek taşlı yola girdim. Atış poligonlarına doğru ilerlediğimde bölük çoktan hazırlanmış beni bekliyordu.

Kara

“İyi gördüm seni,” dedi Mihrem bana bakarken.

“İyiyim, göreve dönersem daha iyi olacağım. Karargâh pek sarmı-

yor.” Yıllarca dağ, taş gezdiğimi bilince başını sallayıp onayladı beni.

“Emre arıyor, konuşup geliyorum.” Semih çalan telefonunu açıp bizden uzaklaştı.

“Sor hadi,” dedim Mihrem’in gözlerinde gördüğüm sorulara hitaben.

“Seni en son gördüğümde Eylem diye diye ölüyordun. Eğer kanayan yaraları kapatmaksa derdin, bırak kızı. Sonradan daha çok canı yanar.” İçten konuşuyordu. Mihrem harbi kadındı, lafını sözünü esirgemezdi. Onunla da böyle dost olmuştuk zaten, iki yıl aynı ekipte görev yapmıştık.

“Kanayan yaram da kimseyi yara bandı olarak kullandığım da yok Mihrem. Ben öyle bir adam mıyım?” Kızgın değildim ama sitem etmiştim yine de sözlerine.

“İnsan aşk diye yılanı bile sarılır Kara. Yapma, ben gördüm senin o derbeder hâllerini. Kaç gece seni bir kâbusun eşiğinden uyardırdım sayıkladığın isimle acı içinde?” O günleri hatırladığımda puslu bir perdenin arkasından izliyormuş gibi hissediyordum kendimi. Mihrem’in hatırlatmasıyla içimi çektim.

“Mihrem, Eylem benim düşündüğüm gibi biri değilmiş. Ben gerçekten beni sevdiğine inanmıştım ve biliyor musun ben, bana olan sevgisinden sonra boşluğa düştüm. Yine terk etseydi beni de mesleğim yüzünden olmasaydı diye kafayı yedim. ‘Acaba ben mi bencillik yapıyorum, kız da haklı ölümle burun buruna yaşanmaz,’ diye neler düşündüm. Yine de ne olursa olsun geri adım atamadım, bırakamadım mesleğimi. Ben Eylem’i o kadar çok sevmiyormuşum meğer.” Mihrem’e karşı dürüstüm söylediğim her sözde.

“Peki ya Sevda?” diye sordu tek kaşını kaldırıp sorgulayarak.

“Sevda bambaşka...” İsminin bile bir tadı vardı dilimde. Sanki ismini her söylediğimde tatlı bir sızı bırakıyordu.

“Sevda benim kaderim, bizim birbirimizden başka yolumuz yok.” *Benim Sevda’dan başka yolum yok.*

“Sen Sevda’ya âşık mı oldun?” Yüzünde gülümsemeyle sorduğunda benim için sevindiğini biliyordum.

“Aşk değil, sevdaya düştüm ben. Aşk olsa belki gelip geçer, biter ama sevda bu işte, bambaşka. Bazen öyle bir bakıyor ki gözlerime... Diyorum, ‘Ben neden bu kadar geç kaldım?’ Yani uzun lafın kısası ben yanıldım, çokça da yanıldım ama doğru yolu buldum sonunda.” Hiçbir zaman gizlemedim ben bunu Sevda’dan, söyledim ona bütün yollarımın ona çıktığını.

Semih konuşmasını bitirip geldiğinde Uğur ve Ercan’ı sormuştum. Bir yıl olmuştu onları da görmeyeli, üstünden bayağı zaman geçmişti. İyi olduklarını öğrendiğimde onlar adına sevinmiştim, birbirlerine bağlı dostlukları vardı onların ekibinin. Bir süre beraber görev aldığımız için tanışmıştık Iğdır ekibiyle. Mihrem ve Semih de şu an Iğdır’da görev yapıyordu. Çaylarımız bitince kalktığımızda kapiya kadar geçirdim onları. Arabayı karargâhın dışına bırakmışlardı.

“Kendinize dikkat edin yüzbaşım. Düğün davetiyenizi gönderirseniz hediyemizi alıp geliriz.” Mihrem alayla takıldığında güldüm. Onların düğününde ben görevde olduğum için katılamamıştım çok istesem bile.

“İnşallah yüzbaşım, beklerim,” dedim ben de tebessüm ederek.

Semih ve Mihrem gittikten sonra bölüğü Fırat’a bıraktığım için rahattım. Sevda’nın yanına doğru poligona ilerledim. Biraz uzakta durup ağaca sırtımı yaslayıp ellerimi cebime koydum. Saçlarını sıkı bir şekilde toplamış, elindeki silahı birkaç saniye içinde parçalara ayırmış sonra da geri toplamıştı. Şariöre mermileri yerleştirip taktıktan sonra mermiyi tetiğe sürdü. Askerlere teker teker yaptığı işlemi anlattıktan sonra yüzünde yaptığı işin verdiği ciddiyet vardı. Elindeki silahla hedefe doğru dönüp nişan aldı. Üç el ateş ettiğinde hepsi hedefi bulmuştu, atışları oldukça iyiydi.

“Mihrem gelmiş.” Fırat’ın sesini duyunca ona doğru bakıp geri Sevda’ya döndüm.

“Semih’le uğramışlar burada olduğumu duyunca,” dedim. Fırat’ın ne olursa olsun Mihrem’e karşı olan tavrı beni rahatsız ediyordu. Bu konuda onu çok fazla uyarmıştım.

“Sevda biliyor mu olanları?” İmalı sorusuyla birlikte kaşlarım çatılırken doğrudan Fırat’a baktım.

“Ne oldu ki Fırat? Bir şey oldu da benim mi haberim yok? Bu ne Mihrem düşmanlığı? Kız sana hiçbir şey yapmadığı hâlde bir türlü atamadın üstünden geçmiş.” Sözlerimle birlikte Fırat da sinirlenmişti. Ne zaman Mihrem’i savunsam -ki arada savunulacak bir durum da yoktu- bir tartışma yaşıyorduk.

“Seni öldürüyordu az daha o kadın! Sen onun canı için kendi canından oluyordun! Bir de üstüne yetmedi gecelerce yanına aldın onu, bilmiyoruz sanki.” Nefretini kusarken Fırat’ın beni abisi yerine koyup bu kadar çok sevmesine lanet ettim.

Tam Fırat’a siktirip gitmesini söyleyecektim ki gözlerim Sevda’ya takılı kaldı. Birkaç adım ilerimizde durmuş bize bakıyordu. Gözlerinden geçen ifadeyi gördüğümde derin bir nefes aldım.

“Fırat siktir git yoksa elimde kalacaksın.” Omzuna çarpıp ilerlediğimde cidden elimde kalacağını hissediyordum.

Sevda bana arkasını dönüp ilerlerken askerler de eğitim bittiği için dağılmaya başlamıştı. Ona yetişmeye çalışmadım, bizi duyduğunu biliyordum. Yatakhanelere doğru ilerlediğinde ben de arkasında yürüyordum. Merdivenleri çıkıp kendi odasının önünde durduğunda kapıyı açık bıraktı. Açık bıraktığı kapıdan içeriye girip arkamdan kapattım. Yatağa oturduğunda ben de sandalyeyi çekip karşısına geçtim.

Sevda

“Ben Fırat’ın dediği gibi bir şey olmadığını biliyorum. Görev arkadaşın sonuçta, tabii ki koruyacaksın, yanında olacaksın.” Konuştuğumda gözlerime baktı uzun uzun. En sonunda ben tekrar konuşacakken dudaklarını araladı.

“Ben seni hak etmek için ne yaptım acaba?” Yüzündeki ifade o kadar ciddiydi ki bir an gerçekten kendine mi yoksa bana mı sorduğunu algılayamadım.

Kara’yı Fırat’la konuşurken görmüş, eğitim bittiği için de yanlarına doğru ilerlemiştim. Mihrem’in adını duymuştum ama en son

Fırat'ın bağırması durmama neden olmuştu. Kara bana daha önce böyle bir şeyden bahsetmemişti ama yine de aklı olan her insan bunun saçmalık olduğunu anlardı. Semih ve Mihrem'in birbirlerine âşık olduğu çok belliydi ve kim karısını eski sevgilisinin yanına getirirdi ki? Üstelik tavırları ve konuşmaları gerçekten dost olduklarına da işarettti. Bir diğer konuysa Kara iki yıl önce çıktığı operasyonda Eylem'den daha yeni ayrılmıştı zaten ve bir anda Eylem'i unutup Mihrem'e koştu diyelim, peki ondan sonraki zaman içinde benimle tanışana kadar hayatına neden birisini almadı? Düşününce belli oluyordu zaten durumun ne olduğu.

“Bu onların özel hayatı, anlatmam pek doğru olmaz ama ben hem Semih'i hem Mihrem'i tanıyordum ayrı ayrı. Yıllar önce beraber yürüttüğümüz operasyonda kaçakçılara Ermenistan sınırında baskın yaptık, o ara yakınlarda jandarmadan destek aldık. Ben ağır yaralandım. Semih sırtına alıp çıkardı beni o ateş hattından, yetmedi kanını verdi bana. Ölümün kıyısından çekip aldılar, o derece bittim. Bu konuşulan borç mevzusu da Semih'le o zamandan geliyor aramızda. Mihrem ekibe geri döndü bir aradan sonra ama kendisi gibi değildi. Çok zor şeyler yaşadı. Oturduk, konuştuk, ben onu dinledim. Sonra anladım ki anlattığı Semih, benim tanıdığım Semih aslında. Madem dedim benim can borcum var bu adama, sevdiği kadını korurum o gelene kadar. Mihrem'i korurken yaralandım, Fırat da hep Mihrem'i suçladı. Eğer benim yaralandığım ortaya çıksaydı operasyon bitecek, bizi geri göreve alacaklardı.” Geçmişe dönüp anlattığında bedeninde gördüğüm izlerin de hikâyesini öğrenmiş bulunuyordum.

“Sen de yaralandığını gizledin ve durumun kötüye gitti. Mihrem de suçluluk hissiyle sana baktı, yanından ayrılmadı. Fırat bu yüzden onu suçluyor, anladım.” Daha fazla aramızdaki mesafeye tahammül edemeyip uzanıp elini tuttum. O, iyi yürekli bir adamdı. İkisinin iyiliğini de düşünüp kendini ortaya atmıştı.

“Bazen karar veremiyorum güzelliğin mi yoksa zekân mı beni kendine hayran bırakıyor...” Gözlerinde gördüğüm hayranlık beni heyecanlandırdı.

“Güzellik gelip geçici ama zekâya da pek güven olmuyor, bir hastalığa bakıyor. Karakterime hayran ol bence, istediğimi almakta son derece kararlı ve istikrarlıyım,” dedim gözlerine bakarak.

“Kendinize bir hayran kazandınız Sevdâ Hanım, umarım son olur.” Oturduğu yerden kalkıp yatağa yanıma uzandı ve benden uzak kalmayarak göğsüne doğru yaslanmamı sağladı.

“İlk ve son hayranım.”

İlk ve son sevdiğim adam.

1 Hafta Sonra

Odadaki eşyalarımı topladığımda artık eve gitmek için hazırdım. Saatimi kontrol ettim. On dakikaya geleceğini söylemişti Kara, birazdan burada olurdu. Adli tıptan dün gelen silahımı belime yerleştirdim. Son bir haftadır gündüzleri eğitim veriyor, akşamları ekiple birlikte yemek yiyor, sohbet ediyordum. Akşamları ise bazen Kara’nın odasında bazen benim odamda birlikte uyuyorduk. Beni bir an bile yalnız bırakmamak için elinden geleni yapıyordu.

İpek’in acısı dinmemişti ama alışıyordum sanırım Kara’nın da dediği gibi. Her gün biraz daha rahat nefes alıyordum ama unutamayacağımı da biliyordum. Ne zaman alıma gelse dolan gözlerim dolmuyordu artık sadece sızlıyordu. Güçlü durmaya da ihtiyacım vardı. En azından intikamını almıştık, onu bu hayattan koparan şerefsiz nefes almıyordu artık. Kara ya da ben fark etmezdi, o tetiği ikimizden biri çekmişti ve benim içim rahattı. Bir diğer haberse Vural’dan gelmişti. Bombayı yerleştiren pislik bulunmuştu, kaçmaya çalışırken çıkan çatışmada ölmüştü o da. İçim biraz olsun soğumuştum aldığım haberle.

Annemle ve ablamla sık sık telefonda konuşmuştum, onlar için de her şey normale dönmüştü. Annem bugün eve geçmiş, eniştem işine dönmüştü. Onların iyi olması benim için çok önemliydi. Bir süre daha ekipler uzaktan korumaya devam edecekti ailelerimizi ama herhangi bir sorun kalmamıştı ortada, tedbir amaçlıydı.

Timur'u bu bir haftada neredeyse hiç görmemiştim. Sadece yemek saatlerinde denk geliyorduk, onda da bana en uzak yere oturuyordu. Acıyla kurduğum cümlelere daha sonrasında pişman olmuşum, İpek ona da çok yakındı ve sadece kendi acım varmış gibi konuşmam haksızlıktı. Timur ile konuşup bunu da halletmek istiyordum, ne olursa olsun ortak bir acımız vardı.

Kapı tıklatıldığında oturduğum sandalyeden kalkıp elime çantamı aldım. Kapıyı açtığımda beni bekleyen adama tebessüm ettim. Gözlerine sinen ısıltı ve parlaklık, bal rengi harelerini daha da güzel gösteriyordu. Üstünde siyah tişört, koyu gri kot pantolon vardı. Elinde benimki gibi hazırladığı çantasıyla gitmek için beni bekliyordu. Gözleri ilgiyle beni incelediğinde neredeyse her gün bunu yaptığını fark etmiştim. Günden güne daha iyi olduğumu o da fark ediyor olmalıydı ki arada bana hissettirmemeye çalıştığı endişesi azalıyordu. Onun desteği her geçen gün beni iyileştiriyordu.

“Hazırsan çıkalım Sevda.” Tok ses tonuyla konuştuğunda inceleme işlemini de tamamlamıştı.

“Hazırım.” Kapıyı kapatıp anahtarı kapının üstünde bıraktım. Bu, oda boş demektir.

Benim çantamı da aldığımda birlikte yürümeye başladık. Merdivenleri inip bahçeye çıktığımızda havanın güzelliğiyle derin bir nefes aldım. Kendi arabamı evde bıraktığım için onunla dönecektim. Arabaya bindiğimde Kara, sürücü koltuğuna geçip beklemeden arabayı çalıştırdı. Başımı koltuğa doğru yasladığımda akıp giden yolu izlemeye başladım. Radyoda kısık sesli bir şarkı çalarken Kara'ya doğru döndüm. Tek eliyle direksiyon üstünde hâkimiyet sürerken vitesi değiştirdi. Onu izlediğimi bildiği için dudaklarına sakın bir tebessüm kondurdu.

“Eve gitmeden bir yere uğrayacağım, sorun olur mu?” Sorusuyla birlikte tek kaşımı kaldırdım.

“Olmaz.” Onunla gideceğim hiçbir yer benim için sorun olmazdı.

Merkeze doğru yola çıktığımızda telefonumu çantamdan çıkarıp kilidini açtım. Gelen birkaç mesajı cevapladıktan sonra rehber

girdim. Bulduğum isimle derin bir nefes verip arama tuşuna bastım. Telefon ikinci çalışta açıldığında Kara'nın göz ucuyla bana baktığını fark ettim ama ona bakmadım.

"Efendim," dedi Timur.

"Müsait miydin?" Sabah erkenden ayrılmıştı. Karargâhtan çıkmadan önce haber bile vermemişti.

"Müsaidim, bir şey mi oldu?" Ses tonu endişeli geldiğinde o görmese de başımı iki yana salladım.

"Sorun yok, sadece konuşmak istiyordum seninle. Akşamüstü işin yoksa eğer görüşelim." Bugün bu konuşmayı yapmak istiyordum çünkü yarın birlikte çalışmaya geri dönecektik ve biz ortaklık. Ne olursa olsun birlikte bir operasyon yönetiyorduk, aramızda güven problemi ya da sorun olmaması gerekiyordu.

"Bana bir söz vermiştin, tutmanın zamanı geldi bence. Tutacak mısın?" Timur'un sorusuyla ona verdiğim sözü hatırladım.

Geçmişten

Onu ve Eylem'i öpüşürken görmüştüm.

Hiç çekinmeden bir kafede herkesin içinde onu öpmüştü ve ben sadece izlemiştim. Belki de Timur'un elinde olan kadeh benim elimde olmalıydı ve adımı unutana kadar içmem lazımdı. Oysa bu acı kalbime öyle derin işlemişti ki adımı dahi unutsam onu unutamayacak gibi hissediyordum kendimi. Sahi ben kendimi unutsam onu da unutabilir miydim?

"Canım yanıyor, benim canım çok yanıyor... Bazen ölecekmişim gibi hissediyorum. O kadar ağır geliyor ki eziliyorum altında, anlatamıyorum kimseye." Gözlerimden düşen damlalar bir bir akarken içimi çektim. Daha fazla dayanamıyordum.

"Çok mu seviyorsun?"

Mavi gözleri gözlerimi bulurken dikkatli bir şekilde bakıyordu. Belki o da acımişti benim bu hâlime. İçinden, "Yazık kıza," diyordu. Gözlerimden akan yaşa rağmen ince bir sızıyla ağrıyan kalbime

rağmen dudaklarım benden bağımsız olarak ilk defa sevgimi söyleyecek olmanın heyecanını tattı.

“Çok seviyorum... Kara bir sevda benimkisi.” Issızdı, can yakıcıydı ve peşimi hiç bırakmıyordu.

“Sonra...” dedi derin bir nefes verip biten kadehini yenileyip, “Sonra ne oldu?” diyerek tamamladı cümlesini.

“Sonrası ben, o oldum. Onun gözlerinden baktım hayata. Mesela bir kazak beğendim, düşündüm eğer o görse beğenir mi diye. Güzel bir manzara gördüm diyelim, o da görsün istedim. Bir şehre ilk defa gittiğimde havasından derin bir nefes aldım belki aynı şehirde o da nefes almıştır diye. Belki rüzgâr kokusunu bana taşır da bir gün sokaklarım onun kalabalıklarına çıkar diye döndüm her köşe başından.”

Dökülsün istedim eteğimdeki bütün taşlar, anlatayım istedim bağır çağır. Karşımdaki adam o değildi ama ben çoktan takmıştım. Bir yağmur misali akıyordu kalbimin zehri dudaklarımdan. Bu acı yıllardır öldürmüyordu beni ama yaşattığı da söylenemezdi. Kalbinden vurulmuş, eline silah tutuşturulmuş bir ceset gibiydim. Beni kimin öldürdüğünü biliyordum ama kendi intiharımı kendim hazırlamıştım çünkü kurşunu kendim doldurmuş silahı elime ben almıştım. Çekilen tetikten çıkan kurşunun adına “aşk” demişler, beni daha hayattayken nefessiz bırakmışlardı.

“Çıksan karşısına söylesen, ‘Ben seni seviyorum,’ diye. Ne olur ki? Sevmez mi seni? Sen seilmeyecek biri değilsin ki Sevda. Sever seni, vallahi bak sever.” Gözlerime öyle bir baktı ki bir an ben bile inandım sevillecek biri olduğuma.

“Sevmez,” dedim sert bir ses tonuyla içim yana yana kalbim parçalanırken. “Birini seven adam kalbine başka bir kadını sığdırır mı? O zaten çok seviyor, çok seviliyor. Bir gönle iki sevda sığmaz.” Başımı iki yana sallayıp gözlerimi masaya çevirdim.

Beni hiç görmemiş bir adamın, beni sevmesini beklemekle geçecek bir hayatı da ben istemezdim zaten. Ben, beni sevsin istemedim ki. Ben, beni görsün istedim. Zaten beni görseydi bir bakışından anlardı onu sevdiğimi. O, bana bakmıştı ama hiçbir za-

man görmemişti. Öylesine biriydim işte arada sırada karşılaştığı. Adımı bile bilmiyordu. Acı bir şekilde defalarca onun tarafından önemsiz biri olduğumu göstermişti bana.

“Belki başkası sever seni? Birinin sevgisi iyileştirir, unutturur sana onu...” Timur’un sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı.

Ona baktığımda bu sefer o eğmişti başını, gözleri elindeki sonu gelmiş kadehteydi. Masaya oturduğumuz andan itibaren kaçınıcı kadehi içiyordu bilmiyordum ama hâlâ dik duruşundan anlamıştım kendinde olduğunu. Bana sorduğu sorunun cevabını düşündüm. Bir gün benim onu sevdiğim kadar birinin beni sevecek olmasının düşüncesi bile omuzlarıma yüklü bir ağırlıkla bindi.

“Sevmesin.” Başını ağır ağır kaldırıp gözlerime baktı. Kan çanağına dönmüş yer yer kızarmıştı mavi gözleri. “Kimse benim onu sevdiğim gibi sevmesin. Bu çok ağır, bu çok acı verici... Ben biliyorum, ben yaşıyorum. Yazık olur, çok yazık olur...” Başımı iki yana salladım olmasın dercesine.

Önündeki kadehi alıp içtiğinde o da başını salladı usul usul anladım dercesine. Bir süre sustuk ikimiz de ama o içmeye devam etti. Bir süre sonra ellerinin arasına aldığı başıyla zor durduğunu fark edince ayağa kalktım. Sandalyemin sesini duyunca gözleri beni buldu. Hesabı istediğimde elini cebine attı cüzdanını çıkarmak için.

“Bugün benim yerime içtin, o yüzden hesap benden. Bir gün ben de senin yerine içersen söz sana ödeteceğim hesabı.” Çantamdan çıkardığım parayı masaya bırakmış, Timur’un cüzdanında duran elinin üstüne elimi koymuştum.

Ayağa kalktığında dengesini kaybetti, kolunun altına girdim hızla. Adımları sarsaktı ama yükünü bana vermiyordu. Meyhane-den çıktığımızda hemen önündeki sokakta park edilmiş arabaya doğru adımladım. Bu hâlde araba kullanmaması gerekiyordu Timur’un. Anahtarı istediğimde cebinden çıkarıp verdi. Kapıyı açıp ön koltuğa oturmasına yardım ettim. Üstünden eğilip emniyet kemerini takarken saçlarım yüzüne doğru düşmüştü.

“Sevda...” dedi derinden gelen titrek bir ses tonuyla. “Belki sen de bakıyorsun ama görmüyorsun,” diye bitirdi cümlesini.

“Bu da ne demek?” diye sordum kaşlarım hafifçe çatılırken.

“Hiç,” dedi gözlerini kaçırıp. “Sarhoş saçmalaması işte,” diye devam ettiğinde geri çekilip kapısını kapattım ve sürücü koltuğuna geçtim.

Şu An

“Olur, konum atarsın gelirim. Görüşürüz.” Verdiğim bir söz vardı ve ben bu akşam tutacaktım. Timur bu gece bana her şeyi anlatacaktı demek.

“Görüşürüz.” Telefonu kapattığında ben de kapatıp çantamın içine koydum.

“Akşam planın var sanırım.” Kara’nın sesini duyduğumda daldığım geçmişten çıktım.

“Evet, bir arkadaşım ile buluşacağım. Sen ne yapacaksın?” Ona doğru döndüğümde bana kısa bir bakış attı.

“Sırma yemeğe çağırdı, bir haftadır görüşmüyoruz. Annemle onda olacağız. Seni de çağırmak istedi ama annenle vakit geçirirsin diye söylememiştim. Sırma’yı kırmak istemeyip gelirdin çünkü.” Sesindeki ima beni gererken neden böyle konuştuğunu anlamadım.

“Annemin beni aylarca görmediği de oldu Kara, üstelik şimdi eve gideceğim, akşama kadar da evde olacağım. Ayrıca haklısın eğer yemekten bahsetseydin gelirdim ve olumlu ya da olumsuz cevap vermek benim kararım olurdu.” Sözlerimle onun da gerildiğini hissettim ama bunu önemsemedim.

Timur’la buluşacağımı ona söylememe sebebim ikisinin arasındaki gerginlikten kaynaklıydı. Kara benim Timur’la olan iletişimimi kesmemi istiyordu ama bu mümkün değildi. Biz beraber çalışıyorduk ve ekip arkadaşydık her şeyden önce. Görevimiz bittikten sonra Kara’nın ekibiyle yollarımız ayrılacaktı ve ben yine Timur’la birlikte çalışacaktım. Aralarındaki sorunu kendileri çözebilirlerdi, ben buna dâhil olmayacaktım.

“Üzgünüm Sevda. Sana sorulmadan karar alınmasını sevmiyor-

sun biliyorum, sadece seni düşünmüştüm.” Yumuşak bir ses tonu kullandığında gerilmeyi istemediği belliydi ki ben de bunu istemiyordum.

“Biliyorum, lütfen gerilmeyelim ama bana sorarsan daha mutlu olurum.” Elimi elinin üstüne koyduğumda avcumu yukarı kaldırıp dudaklarını bastırdı.

Araba durduğunda başımı kaldırıp nereye geldiğimize baktım.

“Nikâh için gün alalım istedim. Uzun zaman sonra bulduğumuz tek boşluk bugün oldu.” Gözlerimi etraftan çekip konuşmasıyla birlikte ona baktım. Ciddi ciddi nikâh günü almaya getirmişti beni.

“Alalım,” diyebilirdim şaşkınlıktan kısılan sesimle.

Birlikte arabadan inip Evlendirme Dairesine doğru ilerledim. Kara, elimi sıkıca tuttuğunda diğer elinde dosya vardı. İçeriye girdiğimizde nikâh başvurusu için bizi bir odaya aldılar. Memur istenilenleri liste şeklinde verdiğinde Kara, dosyayı çıkarıp evrakları verdi. Bana karargâhta dosyaya konacak diye çektirdikleri vesikalık ve revirden aldıkları sağlık raporunu görünce gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bu ani bir karar değildi, Kara bunu bir hafta içinde planlamıştı.

“28 Ağustos boş görünüyor. Bir ay sonra.” Memur onay için bize döndüğünde Kara da bana bakıyordu.

“Olur,” dedim onaylayarak.

“Tamamdır. 28 Ağustos, saat 16.00,” diyerek bir deftere not düştü memur.

Kara ile birlikte Evlendirme Dairesinden çıktığımızda üstümde hâlâ şaşkınlık vardı. Bir ay sonraya gün almıştım ve ciddi ciddi evleniyorduk. Arabaya bindiğimizde ona baktım. Yüzünde rahat bir ifade vardı. elindeki dosyayı arka koltuğa bıraktı.

“Sürpriz olsun istedim,” dedi bana baktığında. Yüzüme düşen saçımı geriye doğru itip usulca okşadı tenimi.

“Evleniyoruz demek.” Yüzüme sınımsız bir gülümseme yayılırken yakında onun karısı olacağımı bilmek kalbimi hızlandırdı. *Sevda Karahan.*

“Seni kaçırmaya hiç niyetim yok.” Dudaklarıma bıraktığı derin öpücüğün ardından nefesi tenime çarptı.

“Ne tesadüf, benim de seni bırakmaya hiç niyetim yok,” dedim elimi yanağına koyup daha sabah tıraş olduğu için pürüzsüz tenine dokunarak.

“Eve gitmelisin,” dedi içini çekerek geri çekildiğinde. Koyulaşan bakışlarını gördüğümde dudağımı ısırdım.

“Belki gece gelirim, kapının arkasında anahtar bırakma.” Onunla uyumaya öyle alışmışım ki bazen benden önce uyandığında yokluğunu fark edip uyanıyordum. Beni kendisine bağımlı yapmıştı.

“Oldu bil güzelim,” dedi arsız bir gülümsemesiyle.

Kara beni eve bıraktığında annemle uzun uzun sarıldık. Oldukça özlemiştim ama mesleğim dolayısıyla bu ayrılıklara alışkındık. Kendimi duşa attığımda suyun altında uzun süre kaldım. Bornozuma sarılıp odama geçtiğimde telefonuma Timur’dan bildirim düştü, konumu atmıştı. Hızlıca giysi dolabıma yöneldim. Yoğunluğu nedeniyle elim siyah elbiselerime doğru gitti. Siyah kolları dirseklerimin altında biten, kare yaka, hafif bacak dekoltesi olan elbisemi çıkardım. Timur’un konum attığı yere bakmışım. Oldukça şık bir restorandı ve oraya kot, tişört gitsem kapıdan bile almazlardı.

Saçlarımı kurutup düzleştirdim, toplamak yerine açık bıraktım. Hafif bir makyaj yapıp ayakkabılarımı giydim. Siyah çantamın içine cüzdanımı ve telefonumu koydum. Odadan çıkıp annemi öptükten sonra çıktığımı haber verdim. Arabamın anahtarını alıp evden çıktım. Sokağa çıktığımda hava kararmaya başlamıştı, saat sekize geliyordu. Arabaya binip çalıştırdım ve haritayı açıp sürmeye başladım.

Restorana geldiğimde beklediğim gibi kapıda beni karşılayan garsona Timur’un adını verip girdim içeriye. İçerisi oldukça hoş görünüyordu, modern bir dekorasyonu vardı. Cam kenarında arka taraftaki masada Timur’u gördüğümde o da beni fark etmiş ve ayağa kalkmıştı. Üstünde siyah kumaş pantolon ve gözlerinin renginde koyu mavi gömlek vardı. Masaya geldiğimde uzattığım elimi sıktı.

“Hoş geldin,” dedi yüzünde dingin bir ifadeyle. Ellerimiz ayrıldığında karşılıklı oturmuştuk.

“Hoş buldum. Bekleliyordum burayı.” Etrafa göz gezdirdiğimde garson da önümüze menü bırakmıştı.

“Sen benim en sefil hâlimi çekmiştin, telafi etmek istedim.” Ona doğru baktığımda başını eğip menüye baktı.

“O kadar da kötü değildi.” Tebessüm ettiğimde ben de önümdeki menüye uzanıp seçeneklere baktım.

“Levrek alayım. Yanına da kırmızı şarap.” Siparişimi verdiğimde Timur gözlerini menüden kaldırıp bana baktı. Verdiğim sözü tutacaktım.

“Somon ve su istiyorum.” Timur da menüyü kapatıp garsona uzattı.

Bu gece rolleri değişmiştik.

Geriye doğru yaşlandığında gözleri dışarıyı gözler önüne seren camdaydı. Derin bir nefes aldığımda bir an neden burada olduğumu düşündüm. Timur’la konuşmam gerekiyordu ve onun da bana anlatacakları vardı anlaşılan, sözümü tutmamı istediğine göre. Sessizlik içinde geçen dakikaların ardından gelen yemek servisiyle birlikte masada hareketlilik oluştu. Önüme konan servis tabağı ve şarap kadehiyle derin bir nefes aldım.

“Seninle konuşmak istiyordum. Ben, özür dilerim, sana haksızlık yaptım en son konuşmamızda. Acı ikimizin de acısıydı.” Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda anlayışla bakıyordu bana.

“Kendini suçlama istedim Sevda çünkü biliyorum insan en çok vicdanını yük eder kendine. Dediğin gibi acılıydık ikimiz de o yüzden aramızda bir sorun yok.” Gerçekten de sözleri samimiydi, sorun etmediğini görünce bu konuyu hallettiğimiz için sevindim.

Şarap kadehini dudaklarıma yaklaştırıp içtiğimde gerçekten iyi bir seçim yaptığımı anladım, yavaşça boğazımdan aşağıya geçen tatla yutkundum. Kadehi bırakıp önümde leziz görünen balığı bıçak yardımıyla ayırıp parçaladım. Parmağımdaki yüzüğe gözüm takılınca derin bir nefes alma ihtiyacı duydum. Kara’nın burada olduğundan haberi vardı ama Timur’la buluşacağımı söylememiştim. Bu durum canımı sıkırsa da söylememek için sebeplerim oldukça fazlaydı.

“Anlat bakalım. Yıllar sonra sözümü tutmamı istediğine göre gerçekten de anlatacak bir şeylerin vardır.” Gözlerimi mavi gözlerine çevirdiğinde sözlerimle duraksadı.

“Tamer ve ben öz kardeş değiliz. Ben onlarla aynı kanı taşımıyorum.” Sakince konuşmasına rağmen ben donup kalmıştım.

“Nasıl yani?” Şaşkınlıkla sorduğumda önümdeki kadehten bir yudum daha aldım.

“Gerçek ailem değiller. Ben yeni doğduğumda öz ailemden kaçırılmışım. Öz ailem çok varlıklı bir aile. Düşmanı da varmış, mal davası yüzünden ters düşmüşler. Beni kaçırıp bir evin önüne bırakıyorlar. Hatice ve Kemal, yani Tamer’in anne babası beni buluyor. Çocukları olmuyormuş o zaman, evleneli altı yıl olmuş. Almışlar başka şehre yerleşmişler, kendi çocukları olarak nüfusa kaydetmişler. Ben dört yaşındayken de Tamer doğmuş ama başka çocukları olmamış.” Omuzları çökerken suyundan yudumladı.

Anlatmak onun için ne kadar zor olsa da anlattıkça rahatladığını da görebiliyordum. Demek ki Tamer ve ailesiyle arasındaki açıklık da buradan geliyordu. Yıllarca Timur’dan evlatlık olduğunu gizlemişlerdi. Bu ortaya çıktığında ise Timur’un onlara karşı olan güveni kırılmıştı.

“Öz ailenle görüşüyor musun?” Dudaklarımdan benden bağımsız çıkan soruyla aslında merak da ediyordum.

“Görüşüyorum. Yıllarca evladına hasret kalmış bir annem var. Babam vefat etmiş, onu hiç görmedim. Benden yedi yaş küçük, yirmi yaşında üniversite okuyan küçük bir kız kardeşim var. Beni bebekken onlardan alan adam ölmeden önce itiraf etmiş her şeyi. Beni bıraktığı yeri söyleyince araştırmışlar. Karşıma çıktıklarında öğrendim ben de.” İçini çektiğinde gözlerindeki mavilikler bulutlandı. Babasını hiç tanımamıştı ve bu duyguyu çok iyi bildiğim için ona karşı büyük bir anlayış duydum.

“Bana bir viski lütfen.” Garsona sipariş verdikten sonra bana doğru döndü. “Üzgünüm... Bugün sıra sendeydi ama biraz rahatlamasam anlatamayacağım ve ben anlatmak istiyorum Sevda,” dediğinde, “Sorun yok,” dedim sakince.

Timur gelen bardaktan büyük yudumlar alırken ben de balı-
ğım ile ve kadehimle ilgilendim. Timur'un kendini toplaması için ona
zaman tanıyordum, anlatacakları henüz bitmemişti ve daha fazlası
olduğunu düşünüyordum.

"Eylem'le tanışmamız çok eskiye dayanıyor. Üniversitede ortak
arkadaşlarımız vardı, aynı yaştaydık. Kara ile Eylem nişanlanana
kadar arkadaşlık ama sonra iletişimimiz kesildi. Ayrıldılar, yeniden
görüşmeye başladık. Benim öz ailem ve Eylem'in ailesi birlikte iş
yapmaya başladı. Sonra da bizim nişan gündeme geldi." Keyifsiz bir
tonda konuştuğunda aslında Eylem'le neden birlikte olduğunu da
anlatmıştı. Tahmin ettiğim gibi bu bir aşk ilişkisi değildi.

"Neden sevmediğin biriyle birlikteyim Timur? Sana bunu defa-
larca söyledim biliyorum ama o kadın sana sadece zarar verir." Zarar
verdiğini de görüyordum çünkü Timur mutlu değildi. Gelen ikinci
bardağını da aynı hızla içerken yüzünde alaycı bir tebessüm oluştu.

"Ben hiçbir zaman benim olmayacak bir kadına âşığım Sevda.
Onun uğruna yıllarımı heba edecek kadar çok sevdim, hâlâ da sevi-
yorum ama olmaz. Olmayacak bir sevda benimkisi..." Mavi gözleri
pencereden uzaklara dalarken zorlukla yutkundu.

"O, evli mi?" diye sordum. Duyduğum her şey bu gece beni çok
fazla etkiliyordu.

"Değil ama başkasını seviyor. Ben kendi sevdamın önüne set
çekiyorsam onun sevdasına saygı duyduğum için. Hani sen bana
demiştin ya, 'Çok canım yanıyor,' diye. Benim canım çok yanıyor
Sevda... Öyle çok yanıyor ki o mutlu olsun diye kendimi harcıyorum
ben." Sesi titrerken bardağında kalan içkisini kafasına dikip tekrar
istedi.

"Vazgeçsen... Olmaz mı?" Sorumla birlikte başını hızla çevirdi
bana. Mavi irisleri koyulaşırken ışığı sönmüştü.

"Sen vazgeçebildin mi? Yıllarca hayatına birini aldın ya da onu
çıkarabildin mi? Eğer Sevda... Eğer sen yapsaydın, eğer deneseydin
belki benim için de bir umut olurdu." Gözlerinde beliren hayal kırık-
lığı, dudaklarında kırık bir tebessüm olup düştü.

Vazgeçememiştim, haklıydı. Kara başka bir kadına gittiğinde

dahi kalbime söz geçirmemiş, her şeye rağmen kimseyi hayatıma almamıştım. Haklıydı, kendim yapamadığım bir şeyi ondan beklemek ikiyüzlülük olurdu. O günleri hatırlayınca içim acıdı. Ağlayarak uyuduğum gecelerin hesabını kimden soracaktım?

Önümdeki kadeh biterken yenisi eklendi. Timur üçüncü kadehini içerken benim de başım ağırlaşmaya, hafiften düşüncelerim durgunlaşmaya başlamıştı. O, sevdiği kadına hiçbir zaman ulaşamayacağını düşünerek içiyordu; ben ise sevdiğim adama harcadığım yıllarımı bilmeyişine...

Boş kalan kadehler tekrar dolarken iyiden iyi sarhoş olmuşum. Timur da benden aşağı kalır değildi. Hesabı istediğinde ödedi ve kalktığında ben de kalktım. Bir an dengemi kaybedince belimden tuttu sıkıca. Gözlerim boşluğa dalarken ona tutundum. Dışarıya çıktığımızda serin hava yüzüme çarpınca irkildim. Taksilerden birine binmiştik, başım Timur'un omzuna düşerken gözlerimi kapattım.

Gözlerim yavaşça açılırken başımda inanılmaz bir ağrı vardı. Midemin bulandığını hissediyordum. Etrafa baktığımda gözlerimi sıkıca kapatıp tekrar açtım. Kapı deli gibi çalıp yumruklanırken başım dönse de yataktan kalktım. Gece en son Timur'la birlikte restoranda olduğumuzu hatırlıyordum. Yüksek sesli bir gürültü çıktığında odanın kapısına doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda olduğum yerde donup kaldım.

"Sevda nerede?!" Kara, Timur'un yakasından tutmuş kükrerken, başını kaldırmasıyla göz göze geldik. Timur'un üstünde bornoz, benim üstümde ise sadece kısa kollu bir tişört vardı.

Bölüm 15

Timur'un yakasını bıraktığı gibi bana doğru adımladı. Gözlerinde gördüğüm endişe beni derinden sarsarken karşımda durdu. Neden burada olduğumu bile bilmezken ne söyleyeceğimi, nasıl bir açıklama yapacağımı bilmiyordum. Beni yanlış anlamasından ölesiye korkuyordum. Elini kaldırdığında gözlerim eline kaydı.

“Neredesin Sevda sen? Delirdim ben, sen neredesin?” Elleri beni sıkıca sararken başım göğsüne düştü.

Sıkıca sarıldığında ben de sonunda ellerimi kaldırıp beline koydum. Hâlâ konuşamıyor ya da bir şey diyemiyordum. Başımı biraz kaldırıp Timur'a baktığımda gözleri yerdeydi. Taksiye binmiştik, çok içtiğimi hatırlıyordum. Sonrası yoktu... Sanki bir el bütün bilincimi sıfırlayacak bir düğmeye basmıştı.

“Abi, bu gürültü de ne?” Açılan başka bir odanın kapısıyla dışarıya çıkan kız elleriyle saçlarını karıştırdı.

Kara, kollarını benden çekip yanımda kalırken eli belimde duruyordu. Benim gibi o da genç kıza döndü. Artık bir açıklama yapmam ya da bir şeyler söylemem gerektiğini düşünürken genç kız beni görünce tanıyor gibi gülümsedi.

“Kendini iyi hissediyor musun Sevda abla? Dün gece bayağı

kötü görünüyordun ama daha iyi gibisin.” Tatlı bir tebessümle konuştuğunda kaşlarım hafifçe çatıldı hatırlamadığım için.

“Gözde, kız kardeşim. Dün annemle tartışmışlar bana gelmiş, beni aradığında seninle taksideydik Sevda. Geç bir saat olduğu için Gözde’ye anahtarı verip seni bırakacaktım ama uyanmadın bir türlü. Sonra uyanıp kusunca Gözde üstünü değiştirdi. Ben de iyi değildim pek, uyuyup kalmışım salonda.” Timur düz bir ses tonuyla konuşurken gözleri kız kardeşindeydi.

“Hadi gidelim Sevda, eşyalarını al.” Kara’nın bana dönmesiyle başımı salladım.

Biraz önce çıktığım odaya dönüp çantamı ve kıyafetimin olduğu karton çantayı aldım. Saate baktığımda sabah sekiz olduğunu fark ettim. Üstümdeki tişört dizimin biraz üstündeydi ama bununla dışarı çıkabileceğimi pek sanmıyordum elbise gibi bedenimi sarmıyor, biraz hareket etsem açılacak gibi duruyordu. Kapıyı açtığımda Kara, üstündeki ceketı çıkarıp omuzlarıma bıraktığında bana bir hayli büyük olan ceketin içinde tamamen kayboldum.

“Teşekkür ederim her şey için. Üzgünüm, size de sorun çıkardım.” Önce Gözde’ye sonra da Timur’a baktım.

“Ne demek Sevda abla. Bu arada bir ara birlikte kahve içelim., ilk defa abimin arkadaşıyla tanıştım.” Gözde çok tatlı ve cana yakın bir kızdı.

“Olur tabii,” dedim geri çevirmeyerek. Sonuçta kötü bir hâldeyken bana yardım etmişti, teşekkür amaçlı kahve ısmarlayabilirdim.

Kara, belimden tutup ilerlediğinde ben de onunla birlikte kapıya doğru yürüdüm. Kapıdan çıkmak üzere Timur’un yanından geçerken kolumu tutmasıyla birlikte duraksadım. Başımı yana çevirip ona baktığımda bana bakmıyordu. Kara ile birleşen bakışları ifadesi kadar sertti. Birinin eli kolumda diğerinin eli belimde kahrken o kadar gergin bir ortam oluştu ki nefes almaya bile çekinir olmuştum.

“Sevda’ya dün görüşeceğimizi sana haber vermemesini ben söyledim. Ona kızma, suç bendeydi.” Timur konuştuğunda gözleri bana hiç değmese de ifadesi oldukça sertti.

“Karımla nasıl konuşacağımı sana soracak değilim.” Kara’nın buz gibi çıkan sesiyle gerginliğim arttı. Benim üstümden eğilince Timur’a biraz daha yaklaştı. “Şimdi o elini çek yoksa koparıp diğer eline veririm.” Sıkıdığı çenesi kasılırken gözleri hâlâ Timur’un kolumda duran eline kaydı.

Timur elini kolumdan çektiğinde Kara belimdeki elini çekti. Avcunun içine aldığı elimle beni kapıdan dışarıya çıkardı. Asansörü bile beklemeden merdivenlerden inmeye başladığında ben de onunla birlikte hareket ediyordum. Apartmandan çıktığımızda hemen binanın önüne park edilmiş arabayı görmüştüm. Kilidini açtığında elimi bırakıp beklemeden sürücü koltuğuna geçerken ben de yan taraftan kapıyı açıp bindim.

Arabayı çalıştırıp gaza yüklendiğinde araba hızla öne atılarak sokaktan çıktı. Emniyet kemerimi takıp geriye yaslandım. Öfkeli olduğunu hızlı aldığı nefeslerden anlayabiliyordum. Başımı biraz daha cekete gömdüğümde kokusunu içime çektim. Aramızdaki sessizlik gitgide büyürken konuşmak istiyor ama bir türlü buna cesaret edemiyordum. Onun biraz sakinleşmesi, benim de biraz kendimi toplamam gerekiyordu.

Araba bilindik sokağa girdiğinde Kara beni kendi evine getirmişti. Üstümdeki kıyafetlerle eve gidemeyeceğimi ikimiz de biliyorduk. Arabayı park ettiğinde kapıyı açıp indim. Birlikte apartmana girdiğimizde aramızda büyüyen sessizlik can sıkıcı bir hâl almıştı. Asansörle çıktığımız evin kapısını açtığında önce ben girdim içeriye.

Arkamı dönmeden kolumdan tuttuğu gibi beni yatak odasına doğru götürdü. Daha ne olduğunu anlamadan üstümdeki ceketini çıkardı. Tekli koltuğun üstüne attığında göz göze geldik.

“Kaldır kollarını Sevda, üstünde parçalarım yoksa.” Tişörtün ucundaki kumaşı sertçe kavradığında kollarımı yukarıya kaldırdım. Tişörtü başımdan sıyrıp yere attı. “Bir daha tenine ona ait bir şey değerse yakarım Sevda! Duydun mu beni? Yakarım!” Bal rengi hareketleri alev alev yanarken yemin eder gibi üstüne bastırarak söylemişti.

Dağılan saçlarımın arasına elini daldırıp beni kendisine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpüşünün şiddetiyle

sarsılırken beni kendine daha çok çekti. Saçlarımın arasındaki eli yavaşça kayıp boynumu okşadığında gözlerim kapandı. Aramızda bir nefeslik mesafe bıraktığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Onun yerine kendimi koyduğumda ne kadar zor bir durum olduğunu fark ediyor ve daha çok utanıyordum.

“‘Gelirim,’ dedin. Bekledim Sevda, bütün gece dakikaları sayarak bekledim. Aradım, açmadın. Mesaj attım, dönmedin. Eve gittin sandım, ne araban vardı ne de sen vardın. Bir şey oldu sandım, aklım başımdan gitti. Geceyi nasıl sabah ettim bilmek istemezsin. En sonunda dayanamayıp telefon sinyaline baktırdım.” Sıkıntılı ses tonu kalbime ağırlıkla çökerken ona bunları yaşattığım için içlerledim.

“Ben söz vermiştim Ti...” dediğimde tekrar dudaklarımın üstünde baskısını hissettim. Beni öperek susturdu.

“Ondan uzak duracaksın. Sen ne zaman ona gitsen biz seninle bir karmaşaya düşüyoruz. Söz ver bana Sevda, artık o adamdan uzak duracaksın.” Gözleri net bir ifadeyle bana bakarken ısrarlı bakışlarını üstümden çekmedi.

“Söz veriyorum mesafemi koruyacağım,” dedim pes ederek. Madem ben istediğim dostluğu kuramıyordum o zaman mesafeyi açarak Kara’yı dinleyecektim bu sefer. Kendi bildiğimi de yapmışım ama bu, işleri daha kötü hâle getirmekten başka bir işe yaramamıştı.

“Öğleden sonra karargâha gideceğiz, Binbaşı toplantı yapacak.” Üstündeki tişörtü tek hamlede çıkardıktan sonra elimi tuttu.

Birlikte pek çok gece geçirdiğimiz yatağa bu sefer güneş yeni yeni kendini belli ederken girdik. Başımı göğsüne yasladığımda bütün her şeyi unuttum. Sadece o vardı, sadece ona olan aşkım vardı. Elleri usul usul saçlarımı okşarken tenimde gezen parmakları daha çok kendimi ona bırakmamı sağlıyordu. Teni tenime değerken ondan geriye kalan her şeyi sildim ve sadece onu ekledim.

Derin bir uykuya dalan Kara’yla yataktan hafifçe ona hissettirmeden kalktım. Yatağın kenarında duran Kara’ya ait tişörtü alıp giydim. Banyoya ilerleyip kapıyı açıp duşa kabine girdim. Üstümdeki kıyafetleri çıkarıp kendimi ılık suyun altına bıraktım. Şampuan-

larından birini alıp saçlarımı yıkadım. Durulandıktan sonra benim için aldığı kendi bornozunun yanında daha kısa kalan bornozu üstüme geçirdim. Saçlarımı küçük bir havluyla sardıktan sonra yatak odasına geri döndüm. Kıyafet dolabını açıp mor gecelik takımımı çıkarıp giydim. Yerde duran kıyafetleri banyodaki kirli sepetine bırakıp bornozumu yerine astım. Saçlarımın ıslaklığını havlu ile alıp tarayıp ördüm. Banyoyu topladıktan sonra mutfığa geçtim.

Kahve makinesine su ve kahve ekleyip birkaç dakika bekledim. Çıkardığım fincana kahveyi koyup kokusunu içime çektim. Buzdolabını açıp kahvaltılıkları çıkardım. Bir yandan kahvemi içerken bir yandan da kahvaltı hazırladım. Kara, patates kızartmasını sevdiği için özellikle kızartmıştım. Yeşil biberleri de kızartıp üstüne sos hazırladım. Kaynayan çayın altını kıstıktan sonra bardakları masaya yerleştirdim. Yüzümdeki gülümsemeyle yatak odasına ilerledim.

Yüzüstü yatmıştı, yüzü bana dönüktü. Kolunun birini yastığının altına doğru alırken beline kadar sıyrılmıştı üstündeki siyah örtü. Yatağa doğru adımlayıp güzel yüzünü izledim. Siyah şekilli kaşları, kalın dudakları, düz bir çizgi gibi inen burnu ve kavisli çenesiyle bir sanatçının elinden çıkmış gibi kusursuzdu. Saçlarının arasına elimi daldırırken eğilip çıplak omzuna dudaklarımı bastırdım. Temasımla kirpikleri titredi. Bal rengi hareleri güneş misali doğdu hayatıma.

“Acıkmadın mı?” dedim tebessüm ederken.

Saçlarındaki elimi tutup beni kendine çektiğinde yatakla arasına sıkıştım. Üstüme eğildiğinde dudaklarını boynuma bastırdı. Ufak öpüşleri sıralı hâlde ilerlerken çeneme bastırdı bu sefer yumuşak dudaklarını. İçini çektiğinde dudaklarıma arsız bir öpücük bıraktı bu sefer.

“Sana doymak mümkün değil.” Boğuk ses tonuna eklenen sözleriyle kalbim ve aklım tamamen ona teslim oldu.

“Seni sevmemek de öyle, mümkün değil.” Elimini yüzüne çıkarıp usulca okşadım. Biraz geri çekilip parmak uçlarımı tek tek öptü.

Yataktan kalktığımızda Kara, banyoya ilerlerken ben de az önceki anın etkisiyle mutfığa girip kendime bir bardak su doldurdum. Tezgâha yaslanıp ağır ağır suyumu içerken Kara, üstüne tişört ve

eşofman geçirip mutfağa girmişti. Beni görünce elimdeki su bardağına bakıp gözleri alayla gülerken dudağının ucu kıvrıldı.

Bardağı tezgâha bırakıp demliğin altına kapattım. Çaylarımızı doldurduğumda karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. Birlikte birçok sabah bu masada kahvaltı yapmıştık ve bir ay sonra onun karısı Sevda Karahan olarak bu masada onun karşısında oturuyor olacaktım. İçimi titretti bu düşünce.

“Gelinlik bakmaya başlasan iyi edersin güzelim, tarihi de ailelerimize söylememiz gerekiyor tabii.” Çay bardağını masaya bırakıp bana dönen bal rengi gözleriyle konuştuğunda elimdeki çatalı kenara bıraktım ben de.

“Nikâh ardından aile arasında bir kutlama yemeği sadece. Daha fazlasını istemiyorum. Gelinlik tamam ama düğün işinde ben yokum.” Sözlerimde oldukça kararlıydım, düğün istemiyordum. Sevdiklerim olsun yanımda bana yeterdi.

“Sen nasıl istiyorsan her şey öyle olacak. Yemek için birlikte mekân bakarız, güzel birkaç yer var benim aklımda da. Nikâh için de yakın çevre ve dostlarımızı davet ederiz istediğin gibi.” Yumuşak ses tonuyla gözlerimin içine bakarak konuşması yüzümde büyük bir gülümsemeye sebep oldu.

Kahvaltının ardından burada bıraktığım kıyafetlerimden kot pantolon ve tişört giydim. Örgü olan saçlarımı açıp topladım. Çantamı da hazırladıktan sonra yatak odasından çıktım. Mutfağın geniş terasına çıkmış elinde sigarasıyla otururken buldum onu. Gözleri uzaklara dalarken derin bir nefes çekip havaya karıştırdı dumanını. Başını beni hissetmiş gibi çevirdiğinde gözlerimiz buluştu. Sigarasını söndürüp ayağa kalktığı anda benden önce hazırlanmış üstüne kamuflajlarını giymişti. Balkondan çıktığında banyoya girmiş ellerini yıkayıp dişlerini fırçalamış üstüne de parfümünü sıkıyordu.

Bense banyo kapısına yaslanmış, bu süre boyunca onu izlemiştim. Havluyla ellerini kurulayıp bana doğru döndüğünde çenemi parmakları arasına alıp hafifçe kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma sürttü. Bu hareketine gülümserken başını boynuma gömüp derin bir nefes aldı.

“Yaşadığımı hissettiriyorsun bana,” diye fısıldadı içini çekerek.

Avcumu yanağına yaslayıp parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bu sefer ben yumuşak bir öpücük bıraktım cevap olarak.

“Hadi çıkalım yoksa her şeyi siktir edip akşamı sabah edeceğim.” Yoğun bir ses tonuyla konuştuğunda arsızca göz kırptı elleri belimden aşağıya kayarken.

“Sen bu ara çok mu arsız oldun?” Gülerek konuştuğumda ellerini tenime son ana kadar değdirip üstümden çekti.

“Sana hep arsızım.” Keyifli bir tebessüm yüzünde can bulurken vestiyerden postallarını aldı.

Yüzümde sabahtan beri düşmeyen gülümsememle spor ayakkabılarımı alıp giydim. Sık sık Kara’da kaldığım için buraya eşyalarımı bırakmıştım ve şu an bunun faydasını görüyordum. Çantamı omzuma asıp anahtarımı çıkardım. Kara, asansörün tuşuna basarken ben de kendi anahtarım ile kapıyı kilitleyip anahtarı çantama attım. Birlikte asansöre bindik.

Giriş katta asansörün kapısı açıldığından karşımda Meryem teyzeyi görmeyi beklemiyordum. Şaşırsam da kendimi toplayıp asansörden çıktım. Beni görünce o da gülümsemişti.

“Nasılsın Meryem teyze?” diyerek sarıldığımda sıcacık bir gülümsemeyle karşılık sarıldı.

“İyiym kızım, sen nasılsın?” Gözleri gülerken bizi birlikte gördüğü için mutlu olduğu belli oluyordu.

“Ben de iyiym, Kara’ya uğraşmıştım evde olduğunu öğrenince.” Sabah gelmişim, şimdi uğramış sayılırdım.

“İyi yapmışsın. Ben de sizi hafta sonu yemeğe çağıracaktım, aneni arayacaktım birazdan.” İki aile çok fazla görüşmediği için ben de sevmiştim bu fikri çünkü bir aya evleniyorduk.

“İyi düşünmüşsün anne, biz Sevda ile nikâh tarihi aldık bir ay sonraya.” Kara söze direkt girdiğinde şaşırdım, söyleyeceğini biliyordum ama akşam konuşurlar diye düşünmüştüm.

“Allah tamamına erdiresin yavrum inşallah. Hayırlı iş uzatmaya

gelmez zaten.” Meryem teyze oldukça sevinmişti bu habere. Anne yüreği işte, oğlunun mutluluğunu görmek istiyordu.

“Âmin,” dedim içtenlikle.

“Biz işe geçeceğiz, erken dönersem konuşuruz anne.” Kara daha fazla ayaküstü sohbetimizi uzatmadan kestiğinde ben de Meryem teyzeyle vedalaştım.

Birlikte çıktığımızda arabaya ilerleyip bindik. Karargâha gitmek üzere yola çıktığımızda yolda annemi arayıp konuştum. Gece geç geldiğimi sabah da erken çıktığımı sanmıştı ben de durumu bozmadım. Karargâhta işimizin bugün çok süreceğini sanmıyordum zaten. Akşam ablamlara yemeğe gidecektik, herkes bir aradayken nikâh tarihini de söylemek en iyisiydi, hem Kara da kendi ailesiyle oturup konuşurdu.

Karargâha geldiğimizde Timur’la karşı karşıya geleceğimiz için gerildim. Oysaki eskiden arkadaşlık ilişkimiz çok güzeldi, görev arkadaşları olarak da birbirimize sırtımızı yaslardık. Şimdiyse son olanlardan sonra aramıza uçurumlar girecekti.

Geçmişten

Elimdeki dosyayı yerine koyarken derin bir nefes aldım. Bugün daha bir yoğun geçmişti iş ve dün gece devriyesinde olduğumdan tam anlamıyla dinlenememiştim. Masadaki evrakları düzenleyip raporları, ifadeleri ayrı ayrı mavi klasörlere koyup onları da beyaz ahşap dolaba yerleştirdim. Mesai saatim bitmişti ama işim bitmeden çıkmayı sevmiyordum, bir sonraki güne daha fazla yük oluyordu bana.

Son olarak kalemleri, boş kâğıtları düzenleyip önümde açık olan bilgisayar ekranını kapattım. Mevsim kışa dönerken sonbaharın ılıklığı tamamen kaybolmuş, yerini Ankara’nın sert ayazına bırakmıştı. Üstüme geçirdiğim mevsimlik trençkot beni şimdilik idare ediyordu. Çantamı alıp odadan çıktığımda bu gece mesai yapacak görev arkadaşlarımla yanlarından geçerken selamlaştım.

“Sevda çıkıyor musun?” Timur’un sesini duyduğumda arkamı döndüm, bana doğru ilerlediğinde bekledim.

“Evet, kendimi yatağa atıp en az on iki saat uyumak istiyorum,” dedim yanıma ulaştığında.

“Çok yorucu geçti bu iki gün. Dinlen iyice, hak ettin.” Onun da yüzünde yorgun bir tebessüm vardı. benden daha fazla uykusuz kalmasına rağmen hâlâ buradaydı.

“Sen çıkmıyor musun?” Gözlerinin altında oluşan koyu halkalar mavi gözlerinin rengini daha da koyulaştırmıştı.

“Çıkıyorum, bırakayım mı seni de eve?” Sorar gibi baktığında arada beni eve bıraktığı için ona minnetle baktım.

“Harika olur, hiç itiraz etmem.” Otobüs ya da taksi beklemeye yetecek enerjim var mıydı şu an emin değildim.

“Uraz, çıkıyorum ben. Son dosyayı bıraktım masaya, sabah Başkomiser’e verirsiniz.” Timur masasının arkasına geçip bir alt devredeki Uraz’a masasının üstündeki dosyayı gösterip kot ceke-tini giydi.

“Komiserim; Elif, Arzu, Giray ve Birol beklemenizi söylediler. Doğum gü...” Uraz konuşurken birden Timur sözünü kesti.

“Ne diyorsam o Uraz.” Timur kestirip atarken sert bir ses tonu kullanmıştı. Normalde asla sesini yükseltmez ya da ters bir tepki vermezdi. Şube içinde en çok sevilen komiserdi hatta.

“Peki komiserim.” Uraz susması gerektiğini anlamış olmalıydı ki devam etmedi.

Timur eliyle yolu işaret ettiğinde yürümeye başladım. Birlikte şubeden çıkarken Uraz’ın sözlerini o an pek algılayamamıştım ama telefonumu çıkarıp tarihe baktım. 3 Ekim’i gösteren tarihle duraksadım. Dışarı çıkmış olmalıyız ki sert bir rüzgâr esip saçlarımı dağıttı. Timur neden duraksadığımı merak etmiş olmalıydı ki o da durup bana baktı.

“Timur, doğum günün bugün. Uraz diğerlerinin seni beklediğini söyledi bu yüzden.” Sitem eder gibi konuştuğumda yüzünde keyifsiz bir ifade belirdi.

“Hadi Sevda, yorgunum zaten. Araba şurada.” Timur önüne döndüğünde itiraz edecektim ki benden önce başka bir ses böldü bizi.

“İnanamıyorum sana Timur, öylece gidecek miydin yani?” Arzu’nun incecik çıkan sesini duyduğumda yanımdan yürüyüp iki adım önümde duran Timur’un karşısına geçti.

Arzu da bizimle aynı şubede görev yapıyordu ama daha alt devrede oldukları için bizim kadar saha görevi yapmıyorlardı. Genelde merkez koordinasyon görevini yerine getiriyordu Elif ile birlikte. Telefon sinyal takibi, gelen ihbarların doğrulanması ve sahada olan ekiplere bilgi vermekle sınırlıydı görevleri. Giray ve Birol ise bizimle birlikte devriye ekibindeydi.

“Yorgunum Arzu, eve gidip dinlenmek istiyorum.” Timur yumuşak bir ses tonuyla konuşsa da bıkkın çıkmıştı sesi.

“Ama bugün doğum günün... Plan yapmıştık.” Arzu ilgisini yeterince belli ediyordu aslında ama Timur görmezden gelmeyi seçiyordu.

Aslında güzel kızdı; kumral saçları, koyu kahve gözleri vardı. Biraz minyon bir kız olsa da fiziği gayet düzgündü. Bu kadar ısrarcı olmasa belki Timur ona bir şans verebilirdi ama çok fazla kendini belli ediyordu. Israrcı tutumu boğucu kıvama geldiğindeyse Timur kaçır gibi hemen gidiyordu bahaneler üretip.

“Siz bana sormadan plan yaptınız ve bana emrivaki yaparak şu an söylüyorsunuz. Benim böyle bir plandan haberim olsa kabul etmezdim, kendiniz eğlenin işte.” Bu sefer gerçekten kızmıştı Timur, ses tonu daha ciddi bir boyuta geçmişti.

“Ben gideyim Timur, iyi geceler Arzu.” İkisini gözetliyor gibi durmak istememiştim daha fazla çünkü iki adım gerilerinde duruyordum ve her şeyi duyuyordum.

“Sevda arabaya geç, geliyorum hemen. İki araba arkada.” Sesini yumuşatırken gözlerime bakmıştı.

Timur bana anahtarı uzattığında bir eline bir de Arzu’ya baktım. Yüzü düşmüştü ama Timur gitmemek konusunda kararlı

olduğu için derin bir nefes verip anahtarı aldım ve ikisinin arasından geçtim. Yanlarından ayrılınca Timur'un arabasına doğru ilerledim. Elimdeki anahtarın kilit tuşuna bastığımda başımı kaldırıp baktım ve Arzu'nun kaşlarını çatmış sinirle bana baktığını fark ettim.

"Arzu yeter artık. Ben başkasını seviyorum, sana da anlattım bunu. Neden bunu hem kendine hem de bana yapıyorsun?" Timur'un sesi net bir şekilde bana ulaştığında bunu bilmediğim için şaşırdım ama beklemeden arabanın kapısını açıp bindim.

Birkaç dakika sonra sürücü kapısı açıldı ve Timur koltuğa oturdu. Sıkıntılı bir nefes verdiğinde elimdeki anahtarı ona doğru uzattım. Anahtarı almak için elini uzattığında biraz yukarı kaldırdım, bu sefer de uzandığında aşağıya indirdim. Bu oyunumuz birkaç kere daha tekrarlandığında Timur sonunda bileğimden tutup beni kendine doğru çekerken anahtarı da almıştı. Gözlerini gözlerime diktiğinde yüzünde biraz önceki ifadesinin aksine tebessüm vardı.

"Arzu için mi gitmek istemedin?" Anahtarı serbest bıraktığımda geri çekildi.

"Onunla yumuşak bir dille konuştum, kırmak ya da incitmek istemedim. Duygularımın olmadığı bir kadına yaklaşacak birisi değilim. Arzu'nun bana hissettiği duygusal bir yaklaşım da değil zaten, ismi gibi. Ben tersleyince de inada bindirdi. Başkasını sevdiğimi bile söyledim ama kurtulamadım." Çenesini sıvazlayıp anahtarı kontağa yerleştirdi ve arabayı çalıştırdı.

"Dün arşiv odasında Birol ile öpüşürken gördüm onu." Bunu Timur'a söylediğimi sandığı için bana öyle kötü ve sinirli bakıyordu büyük ihtimalle.

"İşte bundan bahsediyorum. Arzu, amacı doğrultusunda olan bir kadın. İnan ona tamam desem iki gün sonra hevesini alıp başka bir adama gider. Onunki duygu değil, hırs." Ses tonu çok umursamazdı, Arzu'yu önemsemiyordu.

Kucağımdaki çantamı açıp içeri karıştırdım. Bu konuda konuşmak ya da yorum yapmak istemiyordum daha fazla. Bazen

yemeğe vakit bulamadığım zaman çantamın içine küçük keklerden atıyordum. Bir tanesini bulup çıkardığımda açtım ama maalesef mumum yoktu. Timur arabayı evimin önünde durduğunda çantamdan çakmağımı çıkarıp yaktım. Bana doğru döndüğünde çakmağın alevinde belirginleşen mavi gözleri şaşkındı.

“Mumum yok maalesef... Hadi bir dilek tut,” dedim gülümseyerek.

Timur gözlerini kapatarak yüzünde dingin bir ifadeyle birkaç saniye bekledi. Gözlerini açtığında hafifçe nefesini verip çakmağın alevini söndürdü. Sokak lambasının ışığı dolarken arabanın içine paketini açtığım keki Timur’a uzattım. Keki elimden aldı, ikiye bölüp bir parçasını uzattığında alıp ağızıma attım.

“Kabul olmayacak bir dilek ama bir gün gerçekleşirse ilk sana söyleyeceğim.” Timur gözlerini uzaklara dikerek konuştuğunda içini çekti.

Ne dilediğini bilmiyordum ama söylediğinde burada olur muydum emin değildim.

Şu An

Toplantı odasına girdiğimizde yine en son gelen bizdik. Fırat, Binbaşı’ya haber vermek için çıkarken her zamanki yerime, Timur’un yanına ve Kara’nın karşısına oturdum. Bal rengi gözler benden bir an ayrılmazken üstümde başka bir çift göz daha hissettim. Başımı çevirip bakmasam da Timur saatler önceki görüşmemizden sonra ne durumda olduğumu kontrol ediyordu büyük ihtimalle. Ellerimi masanın üstünde birleştirip gözlerimi masaya çevirdiğimde kapı açıldı ve Fırat yanında Binbaşı ile birlikte içeriye girdi. Hepimiz ayağa kalktığımızda Binbaşı yerine geçip eliyle sandalyeleri gösterince oturduk.

“Operasyona kaldığımız yerden devam ediyoruz. Yıldırım dosyaları dağıt.” Binbaşı’nın emriyle dosyalar önümüze konduğunda ilk sayfasını açtım. Yıldırım anlatırken hepimiz dikkatli bir şekilde dinledik.

“Yeni hedefimiz, Gökmen Kırat. Hasan ve Yelda’nın üstündeki uyuşturucu şebekesine uzanan yolun geçtiği adam. Ünlü bir iş adamı. Yardımlar yapıyor, hayır geceleri düzenliyor. Herkes tarafından çok seviliyor ve saygı duyuluyor. Uyuşturucu işine babası giriş yapıyor ama bu işte güçlenmesi Gökmen Kırat’ın yurt dışına sevkiyat yapmasıyla başlıyor. Gürcistan üstünden geçirdiği tırları Türkiye’ye sokup dağıtım yapıyor.” Projeksiyon ekranına yansıyan fotoğrafla birlikte hedefimizdeki adamı görmüş olduk.

“Baskın mı yapacağız yoksa içeriye mi sızacağız komutanım?” Kesik’in sorusuyla birlikte Binbaşı’ya döndük.

“Her ikisini birlikte yürüteceğiz. Alıcı olarak görüşeceksiniz adamlarla. Bu bir hafta içinde boş durmayıp her şeyi ayarladık Emniyet’le birlikte. Daha önce aralarına polis sızdırıldı ama görev başarısız oldu, bu yüzden hazırlıklılar. Kara’yı uyuşturucu işine soktuk. Timur’la birlikte ortak olarak Türkiye’nin birçok ilinde barları var. Bu barlarda satmak için Gökmen’den yüklü miktarda uyuşturucu alacaklar, biz de o esnada suçüstü yapacağız.” Binbaşı operasyon hakkında bilgi verirken ben de dosyaya bakıyordum.

Başımı kaldırıp Kara’ya baktım, Timur’la ortak çalışacağını düşününce. Onun gözleri de yan tarafımda oturan adamdaydı. Henüz yeni bir gerginlik geçirmişken birlikte olmaları beni geriyordu ama ikisi de mesleğinde çok iyiydi ve işle özel hayatı birbirine karıştırmayacaklarına emindim.

“Sevda, sen geri planda kalacaksın. Kara ve Timur sahada olduğu için operasyon yönetimi sende olacak. Yıldırım, Kesik ve Fırat da koruma olarak Timur ve Kara’nın yanında yer alacak. Bize çalışan muhbirler aracılığıyla görüşme talebinde bulunduk, birkaç güne haber gelir.” İlk kez bir operasyonda saha görevinde geride kalıyordum ama bunu sorun etmedim.

Toplantı bittikten sonra Binbaşı görevle ilgili konuşmak için Kara ve Timur’u odasına çağırırken arabasız olduğum için Kara’nın gelmesini bekledim. Çantama koyduğum dosyayla birlikte toplantı odasından çıktım. Merdivenlerden inip bahçeye çıktığımda Fırat’ı gördüm. Tek başına banklardan birine oturmuş sigara içiyordu.

Kara ile aralarının bozuk olduğunu biliyordum. Ona doğru ilerlediğimde beni fark edip yana kayınca boş bıraktığı yere oturdum.

“Nasılsın?” diye sordum.

“Fena değil, sen nasılsın?” Elindeki sigarayı söndürüp çöp kutusuna attı.

“İyiym. Dün nikâh tarihi aldık, bir ay sonra evleniyoruz.” Çantamı dizlerimin üstüne koyup geriye yaslandım. Araları bozuk olmasa Kara çoktan söylerdi.

“Hayırlı olsun. Ben de seninle konuşmak istiyordum Sevda. Geçen gün için özür dilerim. Hoş olmadı.” Yüzüne sıkıntılı bir ifade yerleştiğinde başımı salladım onaylayarak.

“Evet, hoş değildi. Ben Mihrem’le de konuştum Kara’yla da. Onları anlıyorum Fırat. Diyelim ki ben Mihrem’in yerindeyim, Kara ile büyük bir ayrılık yaşadık ve yıkıldım. Sen beni gördüğün hâlde arkanı dönüp, ‘Ne hâli varsa görsün?’ deyip gider miydin?” Tek kaşımı kaldırıp sorduğumda Fırat sorumla birlikte gözlerini kaçırıldı.

“Gitmezdim,” dedi biraz öncekine göre kısılan ses tonuyla.

“Kara da gitmezdi ki gitmedi de. O yüzden onun üstüne bu konuda gitme. Biliyorum abin gibi seviyorsun, çok değerli senin için ama böyle olmaz. Biz de kavga ediyoruz, birbirimize karşı kırıncı da oluyoruz ama orta yolu buluyoruz. Kara ile ben her kavga edip tartıştığımızda gelip beni de mi suçlayacaksın sırf onu kırdım diye?” Yumuşak bir ses tonu kullansam da Fırat’ın gerçekten bu durumu anlamasını istiyordum.

“Haklısın Sevda, ileri gittim.” Kabullendiğinde anlayışla tebessüm ettim.

“Git şimdi bunları ona söyle çünkü sana kardeşi olarak değer veriyor.” Bana baktığında bize doğru gelen adamı işaret ettim.

“Teşekkür ederim, sen konuşmasan bazı şeyleri fark etmeyecektim.” Samimiyetle kurduğu cümleyle omuz silktim. Ayağa kalkıp Kara’ya doğru ilerledim. Karşı karşıya durduğumuzda Fırat arkamızda kalmıştı.

“Birbirinizi dinleyin. Yaptığı hatalara rağmen seni sevdiğini

unutma ve ona göre davran.” Elimi uzatıp avcunun içindeki anahtarı aldım gözlerine bakarak.

“Senin için... Sadece senin için...” dedi nefesini sesli bir şekilde verip.

Gözlerimi ağırca açıp kapattım. Ben arabaya doğru ilerlerken Kara biraz önce benim kalktığım yere oturmuştu. Onlar konuşurken köşeyi dönmüş açık alana bırakılan arabaların yanına gelmiştim. Kara’nın siyah renkli çok sevdiğim arabasına ilerlerken adım seslerini duyunca etrafa baktım. Timur bana doğru geldiğinde olduğum yerde bekledim, ne de olsa bu konuşma yapılacaktı biliyordum.

“İyi misin? Sorun çıkardı mı?” diye sordu karşımda durduğunda.

“Gayet iyiyim Timur, endişe edecek bir durum yok ortada.” Yüz ifademi sabit tutarak konuştuğumda o da anlamıştı araya mesafe koyduğumu.

“İstersen onunla tekrar konuşurum. İyi olman önemli benim için.” Israrcı tavrıyla kaşlarım çatıldı.

“Nişanlıyız biz, yakında evleneceğiz ve sorunlarımızı birlikte hallederiz. Dün bizim için bir sorun değildi. Sadece endişe etmiş bana ulaşamayınca, o kadar. Zaten haber vermeyerek düşüncesizlik eden bendim. Bir daha olmayacak.” Tek seferde cümlelerimi kurduğumda aramızdaki mesafeyi biraz daha açtığımı hissediyordum.

“Öyle Sevda, evleneceksiniz. Arkadaşın olarak endişe etmiştim sadece. Neyse her şey yolundaymış. Gideyim ben.” Timur geriye doğru adımlayıp arabasına ilerledi.

Arabasına binip çalıştırdığında ben olduğum yerde durdum. Belimde hissettiğim elle kalbim teklerken Kara, gözlerini benden çekip az önce baktığım yere baktı. Timur arabasını çevirdiğinde görüş açısına girmiştik. Arabaya doğru ilerlediğimde Kara da beni gölgesine sığdırıp yanımda yürümeye devam etti. Arabaya bindiğimizde ikimiz de sessizdik. Timur’la konuşmamızı duydu mu bilmiyorum ama bu konuda bir yorum yapmadı.

Beni eve bıraktığında annesi yemeğe beklediği için arabada vedalaştık. Biz de birazdan ablama geçeceğimiz için annemi öpüp

odama geçtim ve üstümü değiştirdim. Rahat bir pantolon ve sweat-shirt giydikten sonra saçlarımı topladım. Tamamen hazırlanmam yirmi dakikayı bulmuştu. Evden annemle çıktığımda birlikte arabaya binip ablama doğru yola çıktık.

Ablama geldiğimizde bizi çok güzel bir yemek masası bekliyordu. Bir haftadır görüşmediğimiz için sıkıca sarılıp sohbet edip vakit geçirdik. Yemek masasına geçtiğimizde konuya girmem gerektiğini hissederek elimdeki çatalı bıraktım.

“Biz bir ay sonraya nikâh tarihi aldık, 28 Ağustos,” dedim tebessüm ederek.

“Hayırlı olsun kızım.” Annem tebessüm ederken kimse bu kadar erken olmasına şaşırmadı çünkü Kara en başından bir iki ay içinde evlenmek istediğini söylemişti.

“Alışverişe çıkmamız lazım bir an önce.” Ablamın sözleriyle birlikte ben de başımı sallayıp onayladım.

“Meryem teyze hafta sonu yemeğe çağırıyor. Gündüz izinli olacağım, önce alışverişi çıkarız sonra da onlara yemeğe geçeriz siz de müsait olursanız.” Bizimkilere baktığımda onların da görüşme konusunda memnun olduğunu fark ettim.

“Olur, gideriz,” dedi eniştem.

Yemeğimizi yedikten sonra ablamla gelinlik modellerine baktık. Kendisi için de nikâha kıyafet bakarken benim düğün istemediğimi bildiklerinden bu konuyu hiç açmamışlardı. Çaylarımızı da içtikten sonra eve geçtik. Annem yatmak için odasına geçerken ben de duş alıp odama geçtim. Kara’nın aradığını görünce beklemeden açtım.

“Güzelim,” dedi açtığımda.

“Efendim sevgilim.” Tebessüm ederek yatağımın üstüne oturdum.

“Bizimkilerle konuştum nikâh tarihini, çok sevindiler. Sırma şimdiden başladı elbise seçimine.” Ses tonu yumuşak gelirken kapı açılma sesinin ardından araba sesi geldi, balkona çıkmıştı sanırım.

“Bizimkiler de aynı. Ablam da kıyafet bakmaya başladı şimdiden. Bu arada Meryem teyzenin yemek davetini söyledim, hafta

sonu sizde yemekteyiz.” Saçlarımdaki havluyu çıkarıp sandalyenin üstüne bıraktım.

“Güzel oldu bu, bir araya gelmemiz lazım. Biz zaten hiç ayrılmıyoruz ama ailelerimiz de tanışın birbirlerini.” Bu konuda ben de ona katılıyordum. Her ne kadar Sırma ile arkadaş olsam da aile olarak birbirimizi tam anlamıyla tanıımıyorduk.

“Sigara mı içiyorsun?” diye sordum çıkmak sesini duyunca.

“Evet, aşağıda içemedim şimdi yaktım balkona çıkıp. Hava güzel.” Boğuk çıkan sesiyle dumanı üflediğinde sesi bana ulaştı.

“Ben de duştan çıktım, senin aradığını görünce açtım.” Üstümdeki havlu nemli olduğundan içim ürperdi. Ayağa kalkıp giysi dolabına yönelip gecelik çıkardım kendime.

“Şimdi yanında olup boynuna gömülmek vardı.” İçini çekip sertçe bıraktığı nefesle kalbim tekledi arsızca.

“Sabah yaptığın gibi mi?” diye sordum dudağımı ısırırken.

“Daha da fena,” dedi sesindeki o karnıma ağrılar sokan tınıyla.

“Sen böyle konuşunca bazen nefes almayı unutuyorum. Yarın konuşalım ama bu konuyu yüz yüze.” Isırdığım dudaklarımı serbest bırakıp cevabını bekledim.

“Görev emri geldi, sabah hazırlıklara başlayacağız. Muhtemelen akşama kadar görüşemeyiz ama akşam benden kurtuluşun yok.” Sigara içtiği için mi yoksa aklına gelenlerden mi bilmiyorum ama ses tonu karanlık, boğuk bir tona bürünmüştü.

“Kurtulmak isteyen kim?” Güldüğümde bütün tenimi ürperten sözleri en çok dudaklarımı sızlattı.

Telefonu kapattıktan sonra üstümü giyip yatağa girdim ve sesini duymamanın vermiş olduğu huzurla gözlerimi kapatıp uykuya daldım.

Sabah erken saatte uyanıp karargâha geldiğimde Kara, haklı çıkmış ve birbirimizi neredeyse hiç görememiştik operasyon saatinde kadar. Herkes kendi birimiyle çalışırken ben hem polisle hem de jandarmayla birlikte ekiplerin iletişimini sağlıyordum, bu yüzden sürekli olarak birileriyle kontak sağlıyordum. Diğerlerinin saha görevi olduğu için hazırlanıyorlardı.

Bir anda kolumdan tutulup odaya çekilmemle birlikte bal rengi hareleri bir anlığına görmüş, sonra dudaklarımın üstünde sürdüğü esaretle birlikte duraksayıp yavaşça ona ayak uydurmuştum. Kısa ama etkili öpücüğü birkaç dakika içinde ayaklarımı yerden kesmişti. Elini yüzüme çıkarıp usulca okşadı tenimi.

“Önce sen. Her şeyden önce senin canın, bunu sakın unutma.” Dudaklarını şakağıma bastırduğında sıcaklığıyla ellerimi ceketinin içinden beline sardım.

“Ben geride kalacağım, asıl sen dikkat et kendine.” Başımı göğsüne yaslayıp sığındığımda sıkıca sardı beni. Saçlarımın arasına öpücükler bıraktı kalbimi bıraktığım adam.

“Sevda...” diye ismimi söyledi içini çekerek.

O bir kere *Sevda* dedi, ben bin kere sevdalandım ona...

Çıkış için emir verildiğinde birbirimizden ayrıldık. Onlardan önce gideceğimiz için son kez yanağına öpücük bırakıp çıktım odadan. Ekiplerle birlikte çıkarken bugün her şeyin yolunda gitmesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Son kontrolleri yaparken içinde olduğum minibüste epey hareketli bir iletişim trafiği vardı. Bağlandığımız kameralar aracılığıyla onları izlerken hedef noktasına çok az bir yolları kalmıştı. Binbaşı ve Şube Müdürü operasyonu karargâhtan takip ederken biz daha yakın bir mesafede konum almıştık. Hazırda bekleyen polisler ve jandarmalar iş birliği yapıp alanı güvenlik çemberine almışlardı. Onların olduğu bölgeye çevirme konmuş ve yollar trafiğe kapatılmıştı her ihtimale karşı.

“Başlıyoruz.” Yanımda bilişim ekibinden olan Dilek konuştuğunda araçlar durmuştu.

Kara ve Timur aynı anda arabadan inince arkasındaki iki araba daha açılmış; Kesik, Yıldırım ve Fırat’ın dâhil olduğu koruma ekibi de yerini almıştı. Hepsinin kulağında kulaklık vardı, iletişimimizi net bir şekilde dikkat çekmeden sağlıyorduk. Hızla alanı taradığımda aynı anda üç siyah araba giriş yaptı boş araziye. Hızla inen korumalar ve açılan kapılarla Gökmen Kırat en öndeki arabadan inmişti. Kara ve Timur’la karşı karşıya geldiler.

“Hoş geldiniz beyler.” Gökmen elini uzattığında ikisi de sıktı.

“Hoş bulduk. İsminizi çok duyduk, görüşmek bugüne nasip oldu.” Timur daha yumuşak olan taraf olduğu için iletişimi o sağlıyordu.

“Geç olsun güç olmasın demişler. Vaktim kısıtlı, konuya girelim direkt.” Gökmen tebessüm ederek işaret verdiğinde adamlardan birisi siyah bir çantayı getirdi.

Açılan çantanın içinde numune olarak getirilen toz ve hap uyuşturucular vardı. Her birini ayrı ayrı gösteren Gökmen, karşısındaki müşterilerine tanıttı yeni getirdiği mallarını. Kara ve Timur birkaç soru sordular ilgili olduklarını belli edercesine. Gökmen tadım yaptırmak istediğinde Kara arkasına dönüp elini kaldırdı. En arkadaki arabanın kapısı açılırken sokak kıyafetleri giymiş sefil bir hâlde olan bağımlı kılığındaki polis, iki koruma eşliğinde yanlarına geldi.

“İçici değilsiniz demek,” dedi Gökmen kaşlarını kaldırarak.

“Bu işte içici olmak asıl ahmaklık olur. Sattığım malla kendimi zehirlemem.” Kara ezici bir güçle konuştuğunda, Gökmen’in de bağımlı olduğunu bildiği için taş atmıştı ona.

Gökmen yüzüne umursamaz bir tebessüm eklese de sinirli olduğu belliydi. Çantayı arabalardan birinin üstüne bıraktılar ve bağımlı kılığında olan Narkotik polisi tadım yapıyormuş gibi tozu içine çekmiş gibi göründü. Aslında yaptığı ise tozu içine çekmeden tamamen burnunun içine yerleştirilmiş küçük tüpün içine hapsetmekti ciğerlerine ulaşmadan. Yeni teknoloji olarak böyle görevlerde kullanılmaya başlayan bu küçük alet, bize oldukça yardımcı olmuştu. Herkes karşısındaki adamın gerçek bir bağımlı olduğundan asla şüphe etmezdi.

Onay alınmasından sonra anlaşma aşamasına geçildi. Bu arada ekipler yerlerini almaya başlamıştı baskın için. Ufak bir karışıklık olduğunda dikkat kesildim. Adamlardan birisi telefonda konuşuyordu, sonrasında hızla öne doğru koşmaya başladı.

“Operasyon ifşa edildi!” Bütün kulaklara aynı anda bağırdığımda silahlar karşılıklı olarak çekildi.

“Polis ha?” Gökmen silahını Kara’ya doğru çekerken adamları da etrafı sarmaya başlamıştı.

Kalbim hızla atarken endişeyle kavruldum. Abluka altına alınan alanda hızla ekipler olay yerine ilerlerken daha fazla duramadım yerimde. Belimdeki silahı elime alıp emniyet kilidini açtım. Kulağımdaki kulaklıkla iletişim sürerken hızla koşmaya başladım. Ormanlık alanı geçip açık araziye çıkarken gelen sesle başımı kaldırdım. Helikopter tozu dumana katarak arazi üstünde alçalırken polis ekipleri de son hızla yerlerini almıştı.

Onları gördüğümde çatışma başlamış, silah sesleri geceyi yarıyordu. Araçların arkasına saklanarak giderek yaklaştığımda Kara ve Timur’un açıkta kaldığını gördüm. En çok onlar yaklaşmış ve arada kalmışlardı. Çelik yelek bile giymemişlerdi üst araması yapılmasına karşı.

Arabaların arkasından çıkıp karanlığa doğru ilerledim. Kendimi ağaçların arasına atarken hızlı ve sessiz olmaya özen gösterdim. Arkadan geçerken buraya en yakın olan adamın kafasına nişan aldım. Vurduktan sonra yere düşmesiyle birlikte hızla onun yerini aldım. Neden geride olduğunu çantayı görünce anladım. Uyuşturucu dolu olan siyah çanta tam ayaklarımın dibindeydi.

Çantayı aldığımda öne doğru çıktım elimdeki silahı indirmeden. Kara ve Timur’un kurşunu bitmişti ve ikisi de Gökmen’in karşısındaydı. Gökmen’in yanında üç adamı kalmıştı ama elinde Kara ve Timur vardı. Onlara doğru ilerlerken biraz önce sesini duyduğum helikopter yere değmeden bir metre yukarıda durarak tam arkalarına indi. Kara ve Timur ellerinde olduğu için çatışma durmuş ve herkes silahları elinde beklemeye başlamıştı.

“Bırak onları, gitmene izin vereyim!” Bağırduğımda bütün bakışlar bana döndü.

Elimdeki çantayı yere bırakıp iki elimle silahımı tutup Gökmen’in başına hedef aldım. Eğer onu şimdi vurursam adamları bir saniye düşünmez Timur ve Kara’ya sıkardı. Üstüme bir zırh gibi giydiğim sakinliğimle karşılarındaydım.

“Çantayı buraya getir!” Gökmen, Kara’nın başına silahı dayarken nefesim kesildi.

“Onları serbest bırak! Çantayı al ve git!” Bağırma ile birlikte sesim boş alanda yankılandı.

“Sevda gide...” Yıldırım araya girdiğinde sözünü kestim.

“Operasyon komutası bende! Kimse emrimden çıkamaz!” Sesim giderek yükselirken Yıldırım sessiz kaldı.

“Seç birini! Esmer mi yoksa sarışın mı? Birini bırakacağım, diğeri benimle gelecek garanti olarak.” Gökmen elindeki kozu bildiği için üstüme oynadı.

Gözlerim ilk defa Kara’ya değdi, kalbim büyük bir enkazın altında kaldı. Sessizliğini korurken gözlerini hafifçe açıp kapattı kendisini göndermemi isteyerek. Bakışlarımı ondan kaçırıp Timur’a baktığımda mavi gözleri zaten üstümdeydi. Yüzünde gülümseme oluşurken ifadesi rahattı.

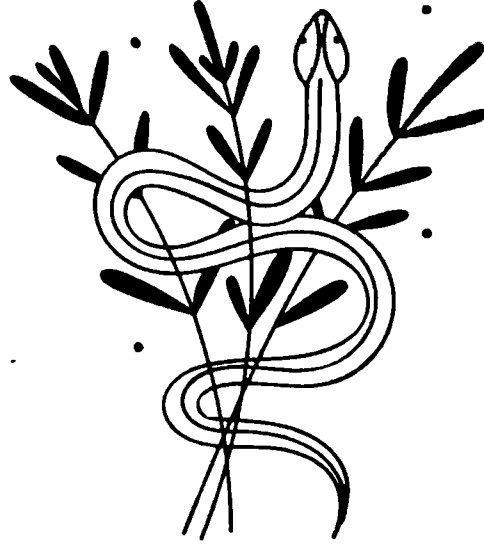
“Hayır! İki de gelecek yoksa çantayı yakar seni öldürmek pa hasına sıkarım!” Yapamazdım. Birini seçemezdim.

“Çanta kalsın, seni arayacağım. Çantayı getirip bıraktığın adamı alacaksın. Şimdi seç birini yoksa ikisinin de kafasına sıkacağım!” Sinirle bağırduğunda helikopteri artık daha fazla bekletemezdi ve sinirle bir yanlış yapıp dediği gibi ikisine de zarar verebilirdi.

Ellerimle silahı öyle sert tuttum ki biraz sonra sanki tetiğe bas sam kendimi vuracaktım. Her şey birbirine girmişken sevdiğim adamın gözlerine baktım. Omuzları dik, gözleri bendeydi. Sanki o değildi tutsak olan da o herkesi tutsak almış gibiydi. Kalbim ve aklım arasında kalırken onun işkence dâhil birçok şeye katlanacağını söylüyordu aklım. Kara her şeye göğüs gerebilir, her savaştan çıkabilirdi. Aklım bunu biliyordu.

“Kara kalsın, Timur gitsin!”

Ama bazen bilmek yetmiyordu. O yanımda yoksa benim aklım da yoktu kalbim de.

Bölüm 16

“Kara kalsın, Timur gitsin!”

Çaresizlik nedir diye sorsalar şu anı hiç düşünmeden gösterirdim. Çok çaresiz hissediyordum kendimi, çok acımasız... Timur sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi adamlara doğru geriye adım attığında sızlayan vicdanım canımı daha çok yaktı. Onu seçmeyeceğimi o da biliyordu, gözlerinde kırgınlık bile yoktu.

“İlerle!” Kara’nın omzundan silahla ittiklerinde ona bakmaya korktum.

Gözlerimiz birleştğinde onu seçmiş olmamın sevincini ve yanlış kararı vermiş olduğumun farkında olduğunu gördüm. İkimiz de onun gitmesi gerektiğini biliyorduk ama kalbim... Kalbim asla izin vermiyordu. Bunu düşününce bile tenime iğneler batıyor, aklım yerinden çıkacak gibi hissediyordum. Onun nefes alması ve iyi olması için her şeyi yapardım.

Timur’u götürmek için helikoptere doğru hareketlendiler. Kara, yolun yarısındaydı ve bana doğru değil, en yakınındaki polis kalkanına doğru ilerliyordu. En iyisi böyleydi çünkü elimde fazladan bir silah yoktu ve bana geldiği an ucunda olan kontrolüm tamamen dağılacaktı. Arkalarını dönen adamlara baktığımda gözlerimi sıkıca kapattım.

“Dur! Dur! Dur!” Bağırmamla birlikte bana doğru döndü bütün bakışlar. Elime aldığım çantayla birlikte silahımı indirdim.

“Sevda!” Kara’nın bağırmasını umursamadım.

Silahımı ve çantayı koşarken onun önüne attım. Beni durdurmasına izin vermeyerek helikoptere yaklaştım. Timur da beni gördüğüne diğer adamlar kadar şaşırmişti. Timur’u tutan adamın kolunu tutup sertçe çektim. Karşı karşıya kaldığımızda mavi gözlerini gördüm ve bunu ona yapamayacağımı bir kez daha anladım.

“Operasyon komutası bende ve bütün sorumluluğu alıyorum. Git Timur.” Kararlı olduğumu anlaması için geriye doğru ittim onu.

“Gidemem,” dedi başını iki yana sallayarak.

Gökmen silahını çıkarıp Timur’un alnına yasladığında önüne geçtim. Ona bir şey olmaması için buradaydım. Silahtan çıkan tek kurşunla herkesin canı tehlikeye girerdi, Kara da bunu bildiği için gelmiyordu yanıma. Timur geriye doğru adımlarken yanımda diki-len koruma kolumdan tutunca beklemeden helikoptere bindim.

Kalkış yapılırken başımı kaldırdım ve Kara ile göz göze geldik. Elleri sımsıkı yumruk olmuş ve sert bakışları üstümdeydi. Beni affetmeyecek gibi bakıyordu. Dudaklarımı oynatıp, “*Özür dilerim,*” dedim. Beni duyamazdı ama dudaklarımı okurdu ki öyle de olmuştu. Başını iki yana salladı özrümün bir anlamı olmadığını belirtircesine.

Geriye yaslandığımda Gökmen’in binişiyle helikopter havalandı. Emniyet kemerimi takarken bu duruma nasıl düştüğümü sorgulamaktan kendimi alamıyordum. Ya bizim bilgi aldığımız muhbir açığa çıkmıştı ya da onların da bizim içimizde muhbiri vardı. Sonuç olarak benim yönettiğim operasyon tamamen çökmüş ve kaybetmiştik.

“Yurt dışına çıkmak için hazırlıklara başlayın. Kasaları boşaltın.” Gökmen emirlerini adamlarına verirken onun ihtiyacı olan çanta artık Kara’daydı.

“Peki patron.” Yanımda oturan adam kısa sürede emirlerini yerine getirirken başımı kaldırmamla Gökmen’le göz göze geldim.

“Hangisine âşıksın çözemedim. Önce esmer olan için sarıyı feda

ettin, sonra sarı için kendini feda ettin. İsmi Sevdâ'ydı değil mi? Söylesene Sevdâ, hangisi içindi bu çaban?" Tek kaşını kaldırıp sorarken ciddi bir ifade takınmıştı.

Gözlerinin içine bakıp sessiz kaldım. *Kara* desem çantayı onun getireceğini biliyordum ve bunu ona karşı kullanabilirdi. Cevapsız bırakıp başımı yana çevirdim ve Ankara'nın karanlıkta kalan yüzünü inceledim. Helikopterin yüksek pervane sesi tamamen kulaklarıma dolarken *Kara*'yı düşündüm.

Kara

Elimi hırsla vururken arabanın ön kısmı çökmüştü. Tekrar kaldırıp bir kez daha indirdim. Ne yaparsam yapayım geçmiyordu şu siktiğimin hissi. Öyle bir nefessiz bırakıyordu ki beni, dayanamıyordum. Geçmesi lazımdı ve geçmesi için de onun bana gelmesi gerekiyordu.

"Abi dur!" dedi Fırat, elimi tekrar kaldırdığımda bileğimden tutup. "Sevdâ'ya böyle bir faydan dokunmaz. Bir an önce topla kendini." Bileğimi bırakıp geri çekildi.

"Bilişimden kim varsa hızla tarasın helikopterin gittiği yeri! Acil konumunu istiyorum! Polisler karakola geçsin, diğerleri beş dakika içinde karargâhta olacak!" Emrimle birlikte herkes toparlanmaya başladığında yerdeki siyah çantayı ve Sevdâ'nın giderken attığı silahını aldım.

Hızlı adımlarla en arkadaki arabaya binip çalıştırdım. Geri çıktığımda hızımı arttırıp gaza yüklendim. Bir an önce karargâha gidip onu geri almak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Başıma giren ağrılarla camı açtım. Buz gibi soğuk rüzgâr içeriye dolarken derin bir nefes aldım.

Sevdâ, nasıl yaparsın bunu Sevdâ? Nasıl vazgeçersin kendinden ben, sen diye delirirken?

Kalbim sıkışırken aldığım her nefes zehir oldu. Benim gitmem gerekiyordu, beni bırakmalıydı geride. Söylemesem de belli

etmiştim. Anlamıştı bunu, biliyorum, görmüştüm gözlerinde. Bırakacaktı beni ama yapamadı. “*Tamam,*” dedim. “*Bırakamıyorsun. Yanında olacağım, beraber halledeceğiz.*” Ona adımlıyordum, ona geliyordum.

Sonra sesini duydum. İsmi haykırdım. İçimden kopan bir his-ti o an adı. Anlamıştım gideceğini ama anlamak yetmemişti. Atmıştı o adımları bana inat. Yine vicdanını susturamamış, o herifi geride bırakmamıştı. Gözümün içine baka baka gitmişti, geride bırakmıştı beni. Eğer gideceğini bilsem bir adım atmaz, onun gelmesine izin vermezdim.

Karargâha girdiğimde arabayı girişteki askerlerden birine bırakıp aceleyle Şube Müdürü ve Binbaşı’nın olduğu odaya ilerledim. Kapıyı çalmadan bir anda içeriye girince onların da bakışları bana döndü.

“Konumları bulundu mu?” Direkt konuya girdiğimde gözlerim Binbaşı’ya döndü.

“Nereye inecekleri belirsiz ama uydu yoluyla takip ediyoruz.” En azından nerede olduklarını biliyordum.

“Bir an önce operasyona hazırlanmamız lazım, Sevda ellerinde.” Kulaklıklardan her şeyi duydukları için bunu biliyorlardı.

“Operasyonu sen yönetmeyeceksin Kara. Çık odadan kendine çekidüzen ver!” Binbaşı’nın sert çıkışıyla yumruk olan elim masaya indi.

“İstedikleri çanta bende. Eğer ben o operasyonda olmazsam binbaşım, gider teker teker sıkar yine alırım Sevda’yı. Yaparım biliyorsun.” Gözümü karartıp her şeyi siktir ettim.

“Git sakinleş evlat, Sevda bizim için de çok önemli. Konumları belli olunca söz ben haber vereceğim sana.” Şube Müdürü anlayışla konuştuğunda onun da gözlerinde Sevda için endişe vardı.

Bizim otoritemizin aksine onlarda bağlar ciddiyetle değil, daha çok samimiyetle kuruluyordu. Sırtımı onlara dönüp toplantı odasından çıktığımda karşıdan gelen ekibin diğer üyelerini fark ettim. İçlerinde Timur’u görünce üstüne doğru yürüdüğümde olduğu

yerde durdu. Adımlarım karşısında durduğunda sinirle baktım.

“Nasıl bıraktın lan onu orada? Nasıl bıraktın senin için kendini feda ederken?!” Bağırmanla birlikte sesim koridorda yankılandı.

“Sevda istedi,” dedi kısık, yenilmiş bir ses tonuyla başını eğerek.

“Eğer ona bir şey olursa seni benim elimden alacak kimse olmayacak!” Yakasından tuttuğumda öfkem artık beni tamamen ele geçirmişti.

“Bırak,” diye araya girdi Yıldırım, Timur’u elimden alarak.

Timur’un omzuna çarparak yanından geçip ilerlemeye başladım. Eğer Sevda onlara ilerlediği an fark edip helikoptere ondan önce binseydi böyle olmayacaktı. Geç kalmıştı ve Sevda bunu kullanarak araya girmişti.

“Gideceğini bilsem ölürdüm yine de izin vermezdim ama bana seçenek bırakmadı!” Arkamdan Timur’un öfkeli sesini duyduğumda yavaşça ona döndüm.

“Ölseydin o zaman!” Onun alınına dayalı namlunun ucuna kendini koymuştu benim canım olan kadın.

“Ben zaten öldüm! Her an ölüyorum! Sevdiğim kadın senin kollarının arasındayken ben her dakika acı çeke çeke ölüyorum! Allah benim belamı versin!” Sesi koridoru iletirken herkesin içinde bağıra bağıra söyledi bunu.

İlk gördüğüm an... Onun Sevda’ya olan bakışını ilk gördüğüm an hissetmiştim bunu. Sevda’ya Timur’dan uzak durmasını söylememin Eylem’le değil, onunla ilgisi vardı. Üstelik Timur bunu o kadar belli ediyordu ki Sevda’nın nasıl görmediğine şaşırıyordum. Sonrasında anladım ki Sevda yıllardır yan yana durduğu bu adama karşı arkadaşlık dışında bir şey hissetmediği için görmüyordu.

Bu sefer kimseyi umursamadan geçtim karşısına, bu saatten sonra da beni tutamayacaklarını hepsi biliyordu zaten. Söylediklerinden bir gram pişman olmamış, aksine rahatlamış gibi duruyordu karşımda.

“Allah senin zaten belanı vermiş Timur, bir de benden bulmak istemiyorsan sesini keseceksin! Sevda benim karım, o benim canım.

Bir daha ağzından ona dair bir şey duyarsam seni yok ederim! Sana elimi şimdi sürmüyorsam Sevda'nın hatırına, arkadaşım demesi hatırına. Yoksa ecdadını siker atarım senin!"

Avuçlarıma yumruklarımı hapsedip bu sefer zorlukla ayrıldım oradan. Karşıma geçmiş teni tenime karışmış olan kadına âşık olduğunu söylüyordu. Benim canım *Sevda* diye yanarken o bu sevdaya dâhil olduğunu gözüme baka baka dile getiriyordu. İzin vermezdim buna, onu benden kimse alamazdı. Bütün yolları cehenneme çevirir yine de benden başka yol bırakmazdım!

Gecenin karanlığı altında banklardan birine çöktüm kaldım. Cebimden çıkardığım sigara paketinden bir dalı dudaklarımın arasına yerleştirip yaktım. Elim saçlarımın arasına girerken daha dün gece parmaklarının okşadığı saç tellerimi çekiştirdim. Bu hâlimi görse elimi çekip hafif çattığı kaşlarıyla usul usul okşardı. Gözlerindeki parıltılarla işlerdi bakışlarını bana.

Ellerim titriyordu. Benim ellerim, bir kadına dokunurken titriyordu. Ona dokunurken bile içimi çekerek gözümünden sakınarak bakıyordum ben. Aşk değildi bu, çoktan kabullenmiştim, sevdaydı. Saçları omuzlarının altında biten, bakışlarında bile merhamet gezen bir kadına tutulmuştum. Öyle bir tutulmaydı ki bu, hayatımdan uzun zaman önce çıkan o duygu yeniden yüreğime ucu sivri bir mızrak gibi düşüp beni parçalamıştı. Ona bir şey olacak diye deli gibi korkuyordum.

Bir kez gülüyordu, kirpiklerinin arasından bakıp gözlerime kaçamak bakışlar atarken büyüyordu gülümsemesi. Bir keresinde kollarımın arasında uyandığı bir sabah güneşe benzetmişti gözlerimi. Ben gözlerimi her onunla açtığımda benim gözlerimde güneş değil sevdâ doğuyordu. Güzel kadındı ama güzelliği değildi beni kendine tutsak eden, kalbiydi. Kollarımda uyandığı her an bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Biten sigaramı söndürüp başımı gökyüzüne çevirdim. *Şimdi nerede nefes alıyorsun bensiz? Bana sensiz aldığım her nefes zehir oluyor. Bulacağım Sevda, yemin olsun ben bir gece dahi sensiz nefes almayacağım...*

Telefonum çalarken ceketimin cebinden çıkardım. Numara gizliydi ama kimin aradığını biliyordum. Beklemeden açıp kulağıma götürdüğümde tahminlerim doğru çıkmıştı.

“Sen de bana ait bir şey var Yüzbaşı. Bende de sana ait bir şey var.”

“Eğer parmağının ucu ona değdiyse yemin olsun sadece seni değil sülaleni sikerim! Bir mezarın bile olmaz, ite çakala yem eder senden geriye bir şey kalmayana kadar da başında beklerim!” Öfkeli ses tonum giderek yükselirken hiddetle kalkıp indi göğsüm.

“Sakin Yüzbaşı, sakın. Seninki gayet iyi, uslu uslu oturuyor. Attığım konuma gel. Yalnız olmazsan iyi olacağı konusunda garanti veremem ama.” Sesindeki alaycılığı duyduğumda kulaklarım çınladı.

“Sevda’nın sesini duymadan bu telefon kapanırsa benden alacağın tek şey alına kurşun olur! Beş saniyen var!” Baskın çıkan ses tonumla hışırtı sesleri geldi.

“Kara...” dedi yumuşak ses tonuyla.

“Geliyorum bebeğim, geliyorum. Biliyorum sen korkmazsın ama yine de korkma, tamam mı?” Hızla oturduğum yerden kalkarken karargâha doğru adımlamaya başladım.

“Korkmuyorum, seni bekliyorum.” Nahif sesi içime işlerken telefonun kapanma sesiyle ekrana bakakaldım. Siktiğimin şerefsizi kapattırmıştı.

Konum geldiğinde tekrar arasam bile ulaşamayacağımı biliyordum, hattı çoktan kırıp atmışlardı. Merdivenleri çıktığımda açık olan toplantı odasından içeriye girdim. Sevda için her şeyi yapardım. Adımlarım uyuşturucu dolu olan köşedeki siyah çantaya doğru gitti ve sıkıca tuttum onu.

Bekle sevdam, sana geliyorum.

Sevda

Ellerim bağlı bir şekilde oturduğum koltukta biraz önce Kara ile olan konuşmamızı düşünüyordum. Endişe etmemi gerektirecek bir

şey yoktu, gelip beni alacaktı. Her zaman ona güvendim, bu ilişkinin başında bana dediği her şeyi doğru olarak kabul ettim ve o beni hiçbir zaman yanıltmadı. Yanımda durup elini elimden hiç çekmedi. Belki âşık değildi ama bana değer verdiğini, benim için çabaladığını görmek beni mutlu ediyordu. Biliyordum, benim sonum onun sonsuzluğundan geçiyordu.

“Hadi kalk gidiyoruz.” Odaya giren adamlardan birisinin bana doğru ilerlemesiyle ayağa kalktım.

Kapının önünde durduğunda ilerleyecekken belimden tuttu. Ellerimin bağlı olmasını fırsat bildiğinde tek hamleyle elimdeki düğümlerden kurtuldum. Elimin üstündeki ellerini tuttum ve dizimi geriye doğru itip kasıkların arasına sert bir tekme attım. Kendimi geriye çekerken dizlerinin üstüne çökmüş inleyen şerefsizin yüzüne geçirdiğim ikinci tekmemle bayılması bir oldu. Eğer nereye vuracağını iyi bilerseniz en ufak hareketiniz bile ölümcül olurdu.

“Adamınız elini nereye koyacağını öğrendi sanırım. Uyandığında anlamadıysa yeniden anlatabilirim.” Üstümdeki kot ceketini düzeltip koridora çıktığımda Gökmen duvara yaslanmış beni izliyordu.

“Alın şunu,” diye emir verdiğinde iki kişi öne çıkıp yerde yatan pisliği sürükleyerek çıkardı odadan. “Ellerini çözebiliyorsun ama çözmedin.” Düşünceli bir sesle konuştuğunda yine cevapsız bıraktım.

Eğer ellerimi baştan çözseydim bu sefer hem ellerimi hem de ayaklarımı bağlar, üstüne başıma birini dikerlerdi. En küçük bir zayıflık göstermemsem de onlara kendi gücümü de göstermemiştim. Biraz önce burnunu kırdığım şerefsizle bir odada tamamen hareketsiz bir şekilde olabilirdim ve ben kolay yem olmaya niyetli değildim.

Arka arkaya ilerleyen bir grubun içinde yürürken tekrar ellerimi bağlamadılar. Geldiğimiz yer köhne bir gecekondur mahallesinde yıkık bir evdi. Kendi pisliğini buraya akıttığı için mahalle Gökmen’in adamlarıyla doluydu. Onları tuzağa çekiyordu ama ben emindim ki Kara, zeki bir adamdı ve bu küçük oyuna düşmezdi.

Yıllardır uzaktan izlediğim adam, şimdi nefes alsa tenime değecek kadar yakındı sürekli. Öyle bir vurulmuştum ki ben ona adım,

adı olmuştu. O, benim için sevdandı. Cehennem çukurlarını cennet bahçesine çeviren adamdı. Sekiz yıl -dile kolay sekiz yıl- olmayacak bir hayale kapılmış, kapıldığım bu hayali şimdi onunla yaşar olmuş-tum. Parmağımda sevdiğim adamın yüzüğü, kalbimde ona olan aş-kım ve gözlerimde onun görüntüsüyle attım adımlarımı ona doğru.

Bir an bile düşünmeden onu geride bırakmış, ne olursa olsun tutsak olmasının ihtimaline bile dayanamamıştım. Onu gözden çıkaramayacağımı en iyi onun bilmesi gerekiyordu. Buna rağmen kendisini tercih etmemi ve göndermemi istemişti. Yapamamıştım, kalbimdeki yeri aklımdaki yerinin önüne geçmişti. O an Yüzbaşı Kara olarak değil, sevdiğim adam olarak karşımdaydı ve başına silah dayanmıştı. Anladım ki bana iki seçenek sunulsa ben hep onu seçerdim, ne olursa olsun ben hep ona giderdim.

Timur... Umarım vicdanı ona yük olmuyordur. Kara'yı bırakmadım ama onun da benim seçimim uğruna zarar görmesine izin veremedim. Her şeyi geçtim yıllardır dostluğu, arkadaşlığı bile onu geride bırakmamam için bir sebepti. Biz görev arkadaşydık, birbirimize canımızı emanet etmiştik. Şimdi o ana geri dönünce yüzündeki kırık tebessüm daha anlamlı geliyordu. Onu seçmeyeceğimi biliyor-du söz konusu Kara olunca. Ben ise söz konusu Timur mu kendim mi olduğunda Timur'u seçmiştim.

Düşüncelerim gecenin karanlığından sabahın aydınlığına doğru yola çıkarken buluşma yerine gitmek üzere araçlara binilmişti. Gökmen ile karşılıklı oturduğumuzda en azından sessiz olduğu için şükrettim. Zira konuşacak ne hâlim vardı ne de isteğim. Bir an önce çantayı alıp yurt dışına çıkmak istiyordu. Burada ne kadar kalırsa yakalanma riski o kadar artıyordu. Şimdiyse bir komiseri, uyuşturucu dolu çantaya takas yapmak için bir askerin yanına gidiyordu.

Arabaya birkaç dakikalık bir mesafede durdu. Mahallenin girişindeydik. Kara'yı bilerek bu mahalleye çağırdığını düşünüyordum çünkü pusu kurmak için ideal bir yerdi. Etrafı incelemeye başladığımda çatıda adamları olduğunu gördüm. Olası bir çatışmada çapraz ateş hattında bırakabilirlerdi. Az kişi görünse de aslında boş evlere yerleştirilmiş adamları da fazlaydı. Gökmen karışıklık çıkarıp

kaçmayı düşünüyordu. Amacı sadece hedef şaşırtmaktı ve kendi adamlarını yem yapıyordu.

“Seninki çıkmış yola.” Bana alayla baktığında tek kaşımı kaldırdım. Kara’dan bahsediyordu.

“Öleceksin, biliyorsun değil mi? Beni aldın ve o, seni sırf bunun için bile sağ bırakmaz.” Gözlerinde korkunun emarelerini gördüğümde Kara’yı ilk gördüğü andan beri çekindiğini biliyordum. Ona bakmak bile çekinmeye yetiyordu.

“İşin güzel yanı da bu değil mi? Seni aldım ve o öylece kaldı. Seni tehlikeye atmamak için tıpış tıpış ayağımıza gelecek.” Her ne kadar kendinden emin durmaya çalışsa da gözleri sürekli tetikte etrafı tarıyordu.

“Ölü bir adamla konuşuyorum sanırım, bu bir ilk. Gerçi en son Andrea ölmeden önce de benimle böyle konuşuyordu.” Dikkatli bir şekilde tepkilerini izlerken *Andrea* dediğim an kendini ele verdi. Yakalamıştım.

İfadesiz bir şekilde durmaya çalışsa da *Andrea*’yı tanıdığını, gerilmesi ve *ölüm* dediğimde elini boğazına götürmesiyle açık bir şekilde göstermişti. *Andrea* ile ortak çalışanlardan biriydi zaten ama doğruluğu konusunda elimizde bir delil yoktu. Sadece davetli listesinden ulaştığımız bir isimdi Gökmen. Daha sonra takip altına alınmış ve uyuşturucu işinin içinde olduğu belirlenmişti. Sıra ondaydı.

Boş sokağı motosiklet sesi doldurduğunda herkes tetikte beklemeye başladı. Gözlerim kısılrken siyah motosiklet boş sokağı inletecek biz hızla arkadaki mesafeyi azalttı. Mesafe ne kadar olursa olsun onu tanımam için bir kere görmem yetiyordu. Benim için gelmişti.

Sokağın başında durduğunda kafasındaki kaskı çıkarıp arkadan aldığı çantayla durdu. Gözlerimiz buluştuğunda hızla beni kontrol etti. Gökmen’in bir adım gerisinde duruyordum. Bakışlarını benden çekerken ifadesiz bir yüzle hemen önümde duran adama baktı. Elindeki çantayı yere bıraktığında herkes oldukça gergindi. İlk defa asker olan Kara karşımda duruyordu. Daha önce onu hep bir maskenin arkasından görmüştüm operasyonlarda. Yüzbaşı olarak gelmişti buraya.

“Sevda’yı gönder, çantayı al.” Kara, sert bir ses tonuyla konuştuğunda önce benim gelmemi istedi.

“Belki çantada benim mallar yok. Nereden bileceğim tuzak olmadığını?” Gökmen şüpheyile öne doğru bir adım attı.

Kara, eğilip çantayı açtı ve eline bir paket aldı. İçinde pembe renkte haplar olan poşeti açıp cebindeki çakmağı çıkardı ve yaktığı alev titreşti. Poşetin ucuna tuttuğunda plastik hızla erirken haplar da onunla birlikte islenmişti. Çakmağını kapatıp eriyen poşeti yere attıktan sonra ayağıyla üstüne basıp dağılmasını sağladı Gökmen’in gözlerinin içine baka baka.

“İstersen devam edelim? Ne de olsa paket çok,” diyerek çantaya doğru elini uzattı.

“Tamam, tamam dur! Kızı gönderin!” Aceleyle konuştuğunda kimsenin beni yönlendirmesine izin vermeden yürümeye başladım.

Gözlerimiz buluşmadı çünkü ben yürürken gözleri sürekli arkamı kontrol ediyordu. Önünde durduğumda tek eliyle belimden tutup beni arkasına aldı ve ben onun iri bedeninin arkasında kaldım. Yerdeki çantayı alıp ilerideki adamlardan birine attığında çantayı havada tutmuşlardı.

“Bitirin işlerini!” Gökmen’in emriyle birlikte silahlar çekildi.

Kara beni kolumdan tuttuğu gibi duvar kenarına çekerken geceyi silah sesleri yardı. Başımı kaldırdığımda gördüğüm SİHA’larla derin bir nefes aldım. Kara, kulaklığı ile emirler verirken silahlı insansız hava araçları tek tek adamları indirmeye başladı. Tuzak kuran sadece Gökmen değildi, asıl Kara onu en beklenmedik yerden vurmuştu.

Avcuma sıkıştırdığı anahtarla birlikte motora doğru koştuğumda hemen arkamda olduğunu biliyordum. Gökmen’in adamları tek tek yere düşüp yolumuz açılırken kendisi çoktan ortalıktan kaybolmuştu. Motora bindiğimde Kara hemen arkama binmişti. Çalıştırıp hızla yola çıktığımda o da silahını çıkarmış, geçtiğimiz yolda başını çıkararak indirmişti. Gökmen’i gördüğümde hıza biraz daha yüklendim.

“Direksiyonu tut!” Sesim kasktan dolayı boğuk çıksa da ona ulaştı.

Kara silahını beline koyup direksiyonu tutarken bacağımı diğer tarafa attım ve yüz yüze bakacak şekilde önüne oturdum. Beline koyduğu iki silahı da alıp göğsümü göğsüne yaslayıp kalçamın üstünde yükselip ondan destek aldım. Gökmen’i geçtiğimizde Kara’nın omzu üstünden hedef alıp önce dizinden vurdum. İkinci atışım ise omzuna denk gelmişti. Açık alandaki helikoptere ulaşmadan yere yığılıp kalmıştı.

Adamlarının çoğu ya ölmüş ya da yakalanacağını anlayınca kaçmıştı. Motosiklet tam önünde durduğunda önce Kara indi sonra belimden tutup beni indirdi. Saçlarımı geriye doğru atıp yere eğildim. Kan kaybederken acı dolu inlemeleri ve hırıltılı nefesleri boş sokakta duyuluyordu. Bir gram acımıyordum. Ülkedeki bütün çocukları, gençleri bu batağa sürükleyip bağımlı yapan şerefsizin tekiydi. Benim görevim ise ülkemi böyle pisliklerden arındırmaktı.

“Andrea ile ilgili ne biliyorsan anlatmak için üç saniyen var yoksa hâlâ sıkamak için can attığım bir koluna ve bacağına daha elveda dersin. Bir, iki, üç...” derken birden sözüm kesildi.

“Yardım ettim ona... Sana... Sana kafayı takmıştı, araştırmamı istedi. Zaten seni araştıran adamım, yanında sarışın mavi gözlü komiseri görünce anlamış polis olduğunuzu...” Acıdan dolayı kesik kesik nefes alırken zorlukla konuştu.

“Nasıl açığa çıktığımızı da öğrenmiş olduk. Demek bu yüzden beni geri plana almışlar,” dedim Kara’ya doğru dönüp.

“Bana bu konuda bilgi verilmedi,” derken bal rengi gözleri kısıldı ve gerilen damarları sinirlendiğini belli etti.

“Benim burada işim bitti.” Silahımı belime yerleştirdim ve onun silahını geri uzattım. Silahını alıp beline koydu.

Fırat ve Yıldırım ekip aracıyla geldiğinde Gökmen için de ilk yardımda bulunacak bir doktor gelmişti. Bu manzarayı izlemeye daha fazla katlanamadım. Kara ile birlikte oradan ayrıldığımızda tekrar motosiklete yöneldik. Bu sefer direksiyona o geçerken ben başımı sırtına dayayıp gözlerimi kapattım. Sıcaklığına sarılırken kokusunu içime çektim.

Gün ağrırken boş yollardan geçtik. Evinin sokağında durduğunda artık benim de evim olarak kabul ettiğim sokak bana yabancı gelmedi. Apartmanın otoparkına bıraktığı motorla birlikte aşağıya indi. Yan dönüp atladığımda kaskını arkadaki kutuya yerleştirip elimi tuttu. Bir kat merdiven çıkıp asansöre bindik. Kapıyı açtığında içeriye girdim. Direkt banyoya ilerledim.

“Temiz kıyafet getirir misin?” Üstümdeki tişörtü çıkarıp kirli sepetine attım ona seslenirken.

Sadece iç çamaşırlarımla kaldığımda saçlarımdaki tokayı çıkardım. Aynada yüzüme baktığımda uykusuzluktan dolayı gözlerimin altı çökmüştü. Başım ağrırken duşa girmek için suyu açtım. Elimi tutup ılıklığına bakarken iki iri kol belime dolandı. Omzuma dudaklarını bastırdı sertçe.

“Çay suyu da koyar mısın?” diye mırıldandım.

“Olur güzelim.” Saçlarımı okşayıp parmaklarını arasından geçirdi. Gözlerim kapanırken içimi çekti.

“Ellerin şifa sanki. Başım ağrıyordu ama şimdi dokunuşların iyi geldi.” Başımı geriye doğru yasladığımda boyun girintisine sokuldum.

“Beni ne kadar korkuttun, haberin var mı senin? Aklım çıktı Sevda. Bana bunu ikinci yapışın ve ben bunu bir daha yapma diye seni kendime kelepçeleyebilecek durumdayım.” Ses tonu yumuşak olsa da oldukça ciddiye.

“Yapamazdım, seni veremezdim. Onu da veremezdim çünkü aslında senin gitmen gerektiğini biliyordum. Asıl gitmemi sağlayan şey ise sana olan güvenimdi. Ne yapıp edip benim için geleceğini biliyordum.” Başımı çevirip beni saran kolunun üst kısmına dudaklarımı bastırıp öptüm.

“Senin için her zaman gelirim, bebeğim.” Kulağıma doğru fısıldadığında telefonda duyduğum sesinden daha çok etkilenmiş, hatta karnıma sancılar girmişti.

“Duşa girmem gerek,” dedim artık ısınan suyla. Kollarını benden çektiğinde getirdiği kıyafetleri yatak odasına götürmesini istedim duşa girmeye karar verdiğim için.

Kara banyodan çıkarken kendimi ılık suyun altına bıraktım. Şampuanı alıp iyice köpükler içinde kaybolurken ferahladığımı hissettim. O köhne ev ve mahalleden sonra rutubet solumak bana iyi gelmemişti. Şampuanımı çıktığımız alışveriş sırasında Kara almıştı, buraya yerleşmiş gibiydim zaten. Banyoda diş fırçam ve bornozum, dolabında da kıyafetlerim vardı. Beni sadece hayatına değil, her anına dâhil ediyordu.

Bornozumu giyip banyodan çıktığımda Kara'nın sesi mutfaktan geliyordu. Yıldırım ile konuşuyordu operasyon hakkında. Yatak odasına geçip saçlarımı kurutup taradım. Dolabı açıp içinden iç çamaşırı ve onun tişörtlerinden birini çıkardım. Tişörtleri bana mini elbise gibi olduğu için giymeyi seviyordum. Saçlarımı toplayıp banyoya bornozumu bıraktım ve mutfığa geçtim.

Dudaklarının arasında yeni yaktığı belli olan sigarasıyla demlediği çayın altını kısıyordu. Ellerimi beline sarıp biraz önce bana yaptığı gibi göğsümü sırtına yasladım. Tişörtünü çıkardığı için çıplak olan sırtına dudaklarımı bastırdım. Bedeni kasılırken başını geriye doğru çevirdiğinde tebessüm ettim. Geri çekildiğinde bu sefer o uzanıp dudaklarıma bulaştırdı dudaklarını özlemle. Yavaşça yana kayıp o çok sevdiğim gamzesinin üstüne sıkı bir öpücük bıraktım.

Geri çekildiğimde bal rengi hareleri yıldızlar kadar güzel parlıyordu. Sigarasını tezgâhın üstündeki küllüğe bıraktığında sağ eliyle yüzümü avcunun içine aldı. Başımı biraz daha yukarı kaldırdığımda bir sanat eserini inceliyor gibi baktı bana uzun uzun.

“İsmini kim verdi sana?” diye sordu en sonunda.

“Babam vermiş, anneme çok âşıkmiş. Ablam onların güneşi olmuş, ben de sevdası,” dedim gülümseyerek.

“Baban çok isabetli bir karar vermiş Sevda. Seni başka bir isimle düşünemiyorum.” Boğuk ses tonuna eklenen o hayran tınıyla içimi çektim.

“Kara'nın Sevda'sı,” dedim tek kaşımı kaldırıp.

“Cık.” Başını iki yana salladı. “Sevda Karası...” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Sevda Karası,” diye tekrar ettim. Bu çok başka hissettirmişti bana.

“Hadi bir şeyler yemen gerekiyor, sonra da uyumamız lazım.” Elimden tutup masaya çekti ve sandalyeye oturmamı sağladı.

Ben onu çeneme dayadığım elimle oturmuş izlerken benim için kahvaltı hazırladı. Dolaptan çıkardığı kahvaltılıkları masaya dizip peynirli omlet yaptı. Çaylarımızı koyduğunda karşıma geçip oturdu. Ekmekten bir parça bölüp üstüne koyduğu balı dudaklarımın arasına uzattığında memnuniyetle aldım. Gülümseyerek yaptığım kahvaltıdan sonra ikinci bardak çayımı da içtim. Masayı birlikte topladık, zaten beş dakika sürmüştü.

Birden beni kucağına aldığı anda şaşkınlıkla kalsam da başımı göğsüne yasladım. Uzun saatler uyumadığım için çok yorgun hissediyordum. Yatak odasına girdiğimizde yumuşak yatakla buluşan sırtımla birlikte Kara da hemen yanıma uzanmış, beni kendine doğru çekmişti. Burnu boyun girintime sürterken derin bir nefes aldı.

“Beni bir daha bu kokudan mahrum bırakma.” Boynuma dudaklarını bastırıp mırıldandığında kalbim tekledi.

“Seni asla bırakmam.” Uykulu ve yorgun çıkan sesimle yine de ona cevap verdim.

Gözlerimi kapattığımda günün yorgunluğu beni çok fazla etkisine almıştı. Onun kokusuyla mayışırken uykuya dalmam çok da uzun sürmemişti.

Yatakta diğer tarafa döndüğümde boşluğa düşen elimle kaşlarım çatıldı. Başımı kaldırıp etrafa baktığımda oda bıraktığım gibiydi. Yataktan çıkıp ilerlediğimde banyodan gelen su sesini duydum. Kara’nın duşa girdiğini anlayınca odaya geri döndüm. İfade vermem gerekiyordu, o yüzden önce karakola uğrayacaktım. Giysi dolabını açıp baktığımda küçük çekmeceyi açtım ve saatleriyle göz göze geldim. Her birine dikkatle bakarken bir tanesi bana çok tanıdık geldi. Kutudan aldığım saate dokunduğum an hatırladım.

Geçmişten

Kalbim ağzına kadar onunla doluyken ondan başka bir yol harardı bana.

On dokuz yaşımın hatırlanmaya değer en özel günüydü bugün, doğum günümdü. Üniversite ikinci sınıf öğrencisi olarak döneme başlamış ve emin adımlarla yolumu çizmeye başlamıştım. Bir aşkın sancısı sanırım en çok bu yaşlarda belli oluyordu ama benim için sancıyı çekmek için deli olduğum bir zamandı. Onu görmeye gidecektim çünkü kalbim onu görmediğim zamanlarda sancıyordu.

İki yıldan biraz fazla geçti onu gördüğüm ilk anın üstünden. Her gördüğümde bir sonraki göreceğim anı bekleyerek geçirmiş, yolunu ondan habersiz beklemiştim. Sırma bugün arayıp doğum gününe biraz geç kalacağını, abisinin görevden geldiğini söylemişti. En yakın arkadaşımın geç gelmesinin bile önemi kalmamıştı onun geleceğini duymamla. Kalbim sarsılırken derinden, bir gün ben olayım istedim gelişlerinin sebebi.

Üstümdeki elbise siyah, dizimin biraz üstündeydi. Kolları omuzlarından düşük, belden oturtmalı etek uçları giderek bollaşan türdendi. Siyah saçlarım belime kadar uzamıştı, tepeden toplayıp omuzlarımdan aşağıya serbest bıraktım. Yaptığım hafif makyajla birlikte aynada kendimi inceledim. Doğum günü kızı olarak siyah giyinmem uygun olur muydu bilmiyorum ama ben siyaha âşık bir kızdım.

Annem, ablamın nişan alışverişi için çıkmıştı, doğum günümü akşam birlikte de kutlayacaktık evde. Arkadaşlarımla çıkacağımı bildikleri için çantamı alıp ayakkabılarımı giydim ve kapıyı kilitledim. Apartmandan çıktıktan sonra bir alt sokaktaki caddeye yürüdüm ve gelen otobüse bindim. Evlerimizin arası uzak olmadığı için dört durak sonra inmiştim. Çantamı sıkı sıkı tutup sokağın başında durdum. Birazdan çıkacağını biliyordum, Sırma'yı kafeye bırakacak ya da en azından caddeden otobüse binene kadar yanında yürüyecekti.

Beklediğim gibi de oldu. Onu gördüğüm ilk andan bu yana ne kadar değiştiğini net bir şekilde anladım. Ben, on dokuz yaşımın baharında; o, yirmi beşinin en fırtınalı zamanındaydı. Bedeni daha fazla kas yapmıştı, üstüne giydiği siyah tişörtü bedenine oturmuydu. Siyah kot pantolonu uzun bacaklarını sararken attığı her adımda gücünü belli ediyordu. Bugün ikimiz de karalara bürünmüştük.

Sırma'nın omzuna elini atıp sokağın bana göre tersi yönüne ilerlemeye başladılar. Adımlarımı küçük tutarak attığımda otobüs durağına ilerlediklerini anladım. Sırma gülerek ona bir şeyler anlatırken sakince dinliyor arada başını sallıyor, tebessüm ediyordu. Önümden araba geçerken başını hafif arkaya çevirdiğinde hızla yandaki binanın girişine attım kendimi. Elim kalbimde kalırken nefes nefeseydim heyecandan. Başımı hafif çevirip baktığımda caddeye doğru döndüklerini gördüm.

Bu kadar aksiyon bana yeter diyerek bir alt sokaktan caddeye çıktım ve zaten geç kaldığım doğum günüm daha fazla geç kalmamak için taksiye binmeyi tercih ettim. Bulunduğum yere çok da uzakta olmadan bir kafede beni bekleyen arkadaşlarımın yanına yirmi dakikada gelmiştim. Benden on dakika sonrada Sırma içeriye girmişti.

Yüzünde gülümseme eksik olmazken gelip bana sarıldı ve elindeki karton çantayı uzattı doğum günümü kutlayarak. Paketi açtığımda içinde siyah oldukça şık bir kol saati vardı. Yelkovan ve akrep, bordo ok ucuyla rakamları gösterirken siyah kayış kısmındaki incelik de oldukça zarifti.

"Sırma bu çok güzel, teşekkür ederim." Ona sarıldığımda tebessümüm büyüdü.

"Ashında abim aldı dün alışverişe çıktığımızda. Çift saatimiş. Bunun erkek için olanını çok beğendi. Arkadaşım saat takmayı seviyorsa diye diğerini de senin için aldı," dedi Sırma, bana dünyaları verdiğinden habersiz.

Bu, bana ondan habersiz gelen ikinci hediye idi. İlki mezuniyet gününde dolaylı yoldan aldığım beyaz güldü, ikincisi ise doğum

günümde ondan geldiğini bildiğim bu saatti. Saati kutusundan çıkarıp çalışır durumda olduğu için beklemeden taktım. Kara, bana yakışıyordu.

Şu An

Benim olan saatin bir diğer eşini yıllar sonra elimde tutuyordum. Kapanan banyo kapısının sesini duyunca saati aldığım yere hızlıca bıraktım. Kendime siyah kumaş pantolon, beyaz ip askılı bluz ve pantolonun takımı olan siyah ceket çıkardım. Karakola gideceğimiz için biraz daha resmî giyinmeye karar vermiştim. Dolabın kapaklarını kapattığımda üstünde bornozuyla odaya giren adama doğru döndüm.

“Biraz daha uyusaydın,” dedi beni ayakta gördüğünde. Saat öğleden sonra dörde geliyordu.

“Karakola ifadeye gitmem gerekiyor, senin de karargâha uğraman gerekmiyor mu?” Benim kadar o da operasyonun içindeydi ve farklı yerlerden emir alsak da rapor vermemiz gerekiyordu.

“Uğramam gerek ama önce seni bırakırım.” Yanıma gelip dolabın onun olan kısmını açıp içinden kendine siyah bir takım çıkardı.

“Takım elbise mi?” Tek kaşımı kaldırıp baktığımda şaşırmışım.

“Kamuflajlarım kuru temizlemede, Binbaşı’nın karşısına da kotla tişört çıkamam. Resmî olarak rapor vermeye gidiyorum.” Yandan bana bakıp göz kırptığında başımı salladım.

Banyoya saçlarını kurutmak için geçtiğinde odada üstümü değiştirdim. Kara da üstünü giyerken bu sefer ben banyoya girip saçlarımı taradım ve üstten sıkı bir topuz yaptım. Yatak odasına girdiğimde anlık olarak duraksadım çünkü çok uyumlu olmuştuk. Beyaz gömlek üstüne siyah ceket ve siyah kumaş pantolonu fena hâlde yakışmıştı. Telefonunu cebine koyduğunda eğilip yanağını öptü.

“İşim erken biterse seni alırım, ara beni.” Birlikte odadan çıktığımızda vestiyerden aldığım ayakkabılarımı giydim.

“Eve geçerim bugün, bizimkileri de görmem gerekiyor.” Anemle sabah eve geldiğimde arayıp konuşmuştum. Operasyon gizlilik içerdiği için benim alındığımı kimse söylememişti ki söylemelerini ben de istemezdim.

“Tamam güzelim.”

Apartmandan çıktığımızda Kara’nın arabasına bindik. Motosikletin de onun olduğunu ama uzun süredir kullanmadığını öğrenmiştim kahvaltı yaparken konuştuğumuzda. Açıkçası onunla motosiklete binmek çok hoşuma gitmişti. Benim de motor ehliyetim vardı, polis olduğumda özellikle almıştım belki kullanırım diye. Hatta araba almadan önce bir motorum da vardı ama arabayı alırken satmıştım. Kara’nın motosikleti benim çok beğendiğim bir modeldi, arada kaçırabilirdim bence.

Yolda Kara’ya dün gece olanları anlattım. İfademde yer alacağı için zaten öğrenecekti. Elimi çözüp bana dokunmaya çalışan şerefsizi haşat ettiğimi öğrenince hem küfür etmiş hem de gözlerinde gururla bakmıştı bana. Karakolun önünde durduğumuzda ben inmiştim, o da karargâha geçmişti.

Şubeden içeri girdiğimde olayı bilen arkadaşlarım geçmiş olsun dilemişler, ben de iyi olduğumu söyleyip tebessüm etmiştim. Müdür’ün odasında olduğunu öğrenince oyalanmadan içeriye girdim. Kısaca konuştuktan sonra başka bir polis daha içeriye girdi ve ifade mi baştan sona her şeyi anlatarak verdim. Bir saatten geçmişti ifade işlemi, operasyon başlangıcından itibaren yirmi dört saati detay atlamadan anlatmak bir hayli uzun sürmüştü.

“Tamam Seveda, gerisi bizde. Sen yarın sabah karargâha geçersin, yine oradan devam edeceksiniz.” Müdür’ün konuşmasıyla birlikte ayağa kalktım.

“Peki müdürüm. Size kolay gelsin.” Çıkmak için kapıya ilerlediğimde Müdür’ün konuşması durdurdu beni.

“Bir daha da kendini öne atma. Kara ortalığı yıktı geçti dün gece. Sabaha kadar herkesi mum etti. Şu ortak operasyonlar bitene kadar adamı delirtme.” Bıyık altından gülse de dün gece Kara onları epey zorlamıştı anlaşılan.

“Dikkat ederim,” dedim başımı eğip. Bu beni biraz utandırmıştı sanırım.

Odadan çıktığımda Kara’yı aradım, yolda olduğunu söyleyince beklemeye karar verdim. Bekleme alanındaki sandalyelerden birine oturduğumda bana doğru gelen Timur’u gördüm. Dün gece aklıma gelince gerildim.

“Nasılsın?” Sorusuyla birlikte ayağa kalkıp yüzüne baktım karşımda durduğunda.

“İyiyim ama sen yorgun görünüyorsun.” Hâlâ uyumamıştı sanırım, mavi gözleri kızarmıştı.

“SİHA’ların başında ben vardım, seni almaya Kara geldiği için. Sonrasında ortalık dağılınca adamların sorgusuna girdim.” Ellerini kumaş pantolonun cebine koyup sakince konuştu ama sesinde yorgun bir ton vardı. Dün gece giydiği takım elbisenin gömleği ve pantolonu biraz kırıışmış olsa da hâlâ üstündeydi.

“Çok iyi plandı ama hakkını yememek gerek. Hiç can kaybı da olmadı bizden çatışma olduğunda.” Gökmen ya tek başına bekliyordu Kara’yı ya da bir ordu adamla ama umduğu gibi gitmemişti işler.

“Sevda, bir daha yapma. Eğer bir seçim şansın olursa ve kendinle benim aramda kalırsan beni seç. Bir daha bana bunu yapma.” Gözlerini benden çekmeden ciddi bir şekilde bakıyordu.

“Benim yerimde olsan eminim ki sen de beni vermezdin Timur, lütfen bu konuyu kapatalım. Ben iyiyim, sen de vicdanını rahat tut.” Hafifçe tebessüm ettim, içinin rahat olmasını istiyordum.

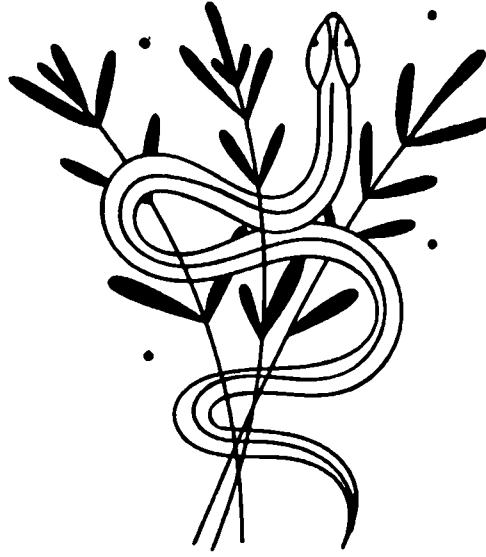
Timur’un arkasında Kara’nın geldiğini görünce yüzümdeki gülümseme silindi. Timur’la görüşmemi istemiyordu ama ne olursa olsun biz karşı karşıya geliyorduk hep. Üstelik şubede iyi olduğumu sorduğu için farklı bir şekilde anlamayacağını umuyordum. Kara, başından itibaren Timur’u hiç sevmemişti. Eski nişanlısıyla Timur’un evleneceğini düşününce bu durum bana anlamsız da gelmiyordu. Üstelik anladığıma göre Eylem’in onu Timur için terk ettiğini düşünüyordu. Her ne kadar Timur iş ilişkisi dese de benim bir yerde buna inanasım gelmiyordu.

“Sevgilim.” Kara tam yanımda durduğunda elini belime sarıp beni kendine çekti.

“Ben de seni bekliyordum,” dedim gözlerine baktığımda.

“Ben gideyim.” Timur geriye doğru bir adım attığında Kara’nın bakışları da ona dönmüştü.

“Bu arada Timur, dört hafta sonra 28 Ağustos’ta nikâhımız var, seni de bekleriz. Sonuçta Tamer’in abisi, Sevda’nın görev arkadaşı-sın. Gerçi biz dinî nikâhı çoktan kıydık. Sevda, Allah katında karım ama attığımız imzayla resmiyete de döneceğiz çok kısa bir süre sonra.” Kara konuşurken gözlerini bir an bile Timur’dan ayırmazken, Timur’un gözleri beni buldu.

Bölüm 17

Kara'nın bunu söylemesini beklemiyordum ama son olanlardan sonra Timur ile aramıza bir çizgi çektiğini de anlamıştım. Timur'un mavi gözlerine bakarken ne diyeceğimi bilmiyordum ama onun gözlerinden geçen anlık şaşkınlık silinmişti. Hafifçe tebessüm etti başını öne doğru yavaşça sallayıp.

“Tebrik ederim, çok mutlu olursunuz umarım.” Yorgunluğu sesine yansımıştı sanırım çünkü sesi titremişti.

“Teşekkür ederiz Timur. Seni de tutmayalım çok yorgun görünüyorsun, bir an önce dinlen.” Tebessümüne karşı ben de gülümsedim.

Timur'u sorguya giren polislerden birisi çağırınca yanımızdan ayrılmıştı, biz de daha fazla beklemeden karakoldan çıkmıştık. Ellerimiz arabaya binene kadar ayrılmazken aklım dinî nikâhın kıyıldığı güne gitmişti. Ben de beklemiyordum aslında ama her şey bir anda olmuştu.

Bir Hafta Önce

“İyi hoş evleneceksiniz zaten nişanlısınız ama şu dinî nikâhı da çıkarın aradan. Aynı odada kalıyorsunuz oğlum, lafi sözü geçtim

de günah.” Yıldırım’ın sesini duyduğumda olduğum yerde kaldım.

Üç gündür karargâhta kalıyorduk, hafta sonuna kadar da buradaydık. Silah eğitiminden çıkıp toplantı odasına gelmişim. Kara’nın burada olacağını Fırat söylemişti. İçeriye girecekken Yıldırım’ın sözlerini duymuş ve Kara’nın cevabı için beklemeye başlamıştım. Yıldırım’ın dediği gibi bir iki ay içinde evlenmeye karar vermiştik ama dinî nikâh konusu hiç açılmamıştı.

“Aslında ben sormuştum ama resmî nikâh kıyılmadan kabul edilmiyormuş. Sevda ne der ki onun da fikrini almam gerekiyor.” Kara, düşünceli bir şekilde söylediğinde şaşırmıştım çünkü sordüğünü bana söylememişti.

“Yeter ki isteyin yüzbaşım, koca karargâhta bir imam vardır herhalde askerler arasında. Sen Sevda’ya sor, ben eminim kabul edeceğinden. Biz Gülşen’le nişanda kıydık dinî nikâhı hatta babası istemişti.” Yıldırım bizi evlendirme konusunda oldukça ciddiydi.

Daha fazla beklemeyip içeriye girdiğimde ikisinin gözleri de beni buldu. Hafifçe tebessüm edip Kara’nın yanındaki boş koltuğa oturdum. Yıldırım sanırım konuşmamız için işi olduğunu söyleyip çıktığında kapıyı da arkasından kapatmıştı. Elimi tuttuğunda ona doğru döndüm. Dizlerimiz birbirine değdi.

“Yıldırım benim de daha önce düşündüğüm bir konuda konuştu benimle. Yakında evleneceğiz ama dinî nikâh hakkında hiç konuşmadık Sevda. Resmî nikâhtan önce yapalım ister misin? Sen ne karar verirsen ben ona uyacağım.” Ciddi bir ifadeyle konuştuğunda aslında onun da istediğini biliyordum ama yine de kararı bana bırakmıştı.

“Olur, yapalım,” diyerek onayladığımda sağ yanağındaki gamzesini çıkaracak kadar gülümsedi bana.

Yıldırım dediğini yapmış, askerler arasından imam olan birini bulmuştu. Bir saat içinde dinî nikâhımız kıyılmış ve ben o gece Kara’nın kollarında karısı olarak uyumuştum.

Şu An

“Eve bırakmayacak mıydın beni?” Çevre yolu yerine merkezden uzaklaştığımızda merakla sormuştum.

“Seni kaçırıyorum,” diyerek bana doğru döndü kısa bir an.

“Anneme gideceğimi söylemiştim, beklerler.” İtiraz etmek istemiyordum ama eve geleceğimi söylemiştim.

“Ben aradım haber verdim seni almaya gelmeden önce. Güneş bizi idare edecek.” Ablamın da bu işin içinde olduğunu öğrenince merakım daha fazla arttı.

“Küçük bir ipucu...” Oturduğum yerden ona doğru eğildim yüzüne bakabilmek için.

“Gözlerini kapat ve dinlen. Yol biraz uzun,” dedi ipucu vermek yerine.

İçimi çekip dediğini yaptım. Geriye doğru yaslanıp koltuğu biraz daha yatırdım. Başımı ona doğru çevirip arka kısma yasladım. Rahat bir şekilde araba kullanırken bir süre hareketlerini takip ettim. Tek eliyle hâkim bir şekilde direksiyonu çevirmesini, arada aynaları kontrol edip yolu takip etmesini, hafifçe sarsılan arabanın içinde bazen bana dönen bakışlarını küçük bir çocuğun hevesle en sevdiği çizgi filmi seyretmesi gibi izledim.

Aracın içine dolan hafif ılık hava tenime değerken üstümdeki ceket çıkarıp dizlerime örttüm. Tekrar eski konumuma döndüğümde gözlerim hafifçe kapanmaya başlamıştı. Kara, bana bir ipucu vermediği için gideceğimiz yere olan mesafemizi de bilmiyordum. Gözlerimi kapatıp biraz dinlenmek için uyumaya çalıştım.

Kollar bedenimi sıkıca sararken başımı biraz daha ona yasladım. Havalandığımı hissettiğimde kollarının arasında olduğumu biliyordum ama gözlerimi hiç açasım yoktu. Anahtar sesi duyduğumda başımı hafifçe kaldırdım ama burnum boynuna sürttü. Kara, saçlarıma öpücük bıraktı. Biraz önce hissettiğim hafif serin hava giderken içeriye girdiğimizi anlamıştım. Sırtım yumuşak yatakla buluşurken temiz çarşaf kokusu burnuma doldu. Uykum

tekrar gelirken gözlerimi açmadan yeniden uykunun tatlı kollarına atıldım.

Bu sefer uyandığımda gözlerimi açtım direkt. Karnım acıkmıştı ve çok güzel kokular geliyordu. Odanın içine baktığımda çift kişilik bir yatağın tam ortasında yattığımı fark ettim. Yatak dışında oda bomboştu. Çıplak ayaklarımla yere bastığımda kalkıp kapıya doğru ilerledim. Kapıdan çıktığımda salon çıktı direkt karşıma ama burası da bomboştu. Hava daha yeni kararmaya başlıyordu pencereden dışarıya baktığımda.

“Uyandın mı güzelim?” Sevdığım adamın sesini duyunca başımı merdivenlere doğru çevirdim.

“Biraz önce uyandım. Burası neresi?” Adımlarımı ona doğru attığımda kolları arasına aldı beni.

“Sana sürprizim. Hadi gel bakalım.” Merdivenlere doğru elimi tutup çektiğinde onunla birlikte ilerledim.

Üst kata çıktığımızda açık olan cam kaplama çift kapıdan dışarıya çıktık. Kara arkadan belime sarılırken ellerinin üstüne ellerimi koydum ben de. Terasın manzarası ormana bakıyordu ve yeşille iç içe muazzam bir görüntüsü vardı. Ciğerlerime çektiğim temiz hava bile iyi hissettiriyordu.

“Beğendin mi?” Sorusuyla başımı hafif arkaya çevirip gözlerine baktım.

“Bayıldım,” dedim gülümseyerek.

“Önce karnını doyuralım sonra etrafı gezeriz.” Geri çekildiğinde içeri girdik. Direkt manzaraya odaklandığım için sağ taraftaki hazır olan yemek masasını yeni fark ediyordum.

“Enfes görünüyor.” Gerçekten de yemekler çok güzel görünüyordu.

“Ben yaptım demek isterdim ama maalesef bunlar hazır, sadece ısıttım. Bir sonraki yemek benden ama sözüm olsun.” Sandalyemi çektiğinde oturdum.

Tatlı tatlı konuştuğunda ve bana söz verdiğinde gözlerimi ona çevirdim, karşıma geçip oturdu. Şarap şişesini açıp ikimize birer

kadeh doldurduğunda kadehimi önüme bıraktı. Masa özenle hazırlanmıştı, her bir detayını ayrı ayrı sevmiştim. İçinde bir buket beyaz gül olan vazo, masanın köşesinde dururken çok güzel bir koku yayıyordu. Yemekler özellikle sevdiğim yemeklerdi. Servis tabakları ve peçetelikler de özenle yerleştirilmişti.

“Her şey mükemmel görünüyor yalnız... Kutlama mı yapıyoruz onu anlamadım.” Kadehimden bir yudum aldığımda mayhoş tat damağımda yayıldı.

“Senin benimle olman her günü kutlamaya değer ama bu kutlamanın başka bir amacı daha var. Biz işleri biraz tersten aldık ama bunu düzgün yapmak istiyorum.” Ayağa kalktığında kalbim heyecanla atarken üstümdeki şaşkınlık artmıştı.

Üstünde beyaz gömleği vardı, kollarını birkaç kez katlamıştı. Karşımda durduğunda elini bana uzattı, beklemeden tuttum. Sandalyemi biraz geri çektiğimde şimdi onunla yüz yüze bakıyorduk. Dizinin üstüne çöktüğünde ellerimi avuçlarının içine alıp yukarı çevirdi. İki avcuma dudaklarını yaslayıp öptüğünde başını kaldırıp gür kirpiklerinin arasından bal rengi hareleriyle baktı.

“Öyle güzelsin ki hâlâ benim karım olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. İkinci kez ama bu sefer son kez soruyorum. Benimle evlenir misin? Kalbimin sahibi olduğun gibi hayatımın da sahibi olur musun?” Kesik bir nefes verip gülümsedi.

Karşımda dururken ve bana kalbinde olduğumu söylerken nefes alamadığımı hissettim. Gerçekten de kalbinde miydim? Beni seviyor muydu? Bunca yıl rüyalarımı, hayallerimi süsleyen o an yaşanmış mıydı? Gözümden akan yaşla gülümsedim.

“Evlenirim. Bir kez de sorsan yüz kez de sorsan benim cevabım hep aynı olacak. Evlenirim, sevgilim.” Kollarımı boynuna doladığımda sıkıca sarıldım ona.

Beni kendine çekip ayağa kalktığında ayaklarımın yerle temasını da kesmişti. Ellerim saçlarının arasına girerken alnıma dudaklarını yasladı. Öyle güzel, içini çeke çeke sanki muhtaçmış gibi öptü ki içim titredi. Kocaman kolları arasında sanki küçük bir bebek tutuyor

gibi yumuşak ama sağlamdı dokunuşları. Çok seviyordum kolları arasında olduğum adamı, çok âşıktım.

“Sevda, benim güzel karım...” diye fısıldadı usulca.

Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda göz bebeklerinin içi gülüyordu. Öyle *güzel karım* demişti ki içimde onun karısı olduğunu bilen yanım havalandı. Ben onun karısıydım, kalbinin diğer yarısıydım. Sözcükleri bir araya getiremeyecek kadar dilim tutulmuş, kalbim onun sevdası olmanın gururuyla dolmuştu. Sevdiğim adamın kollarında, onun karısı olarak duruyordum.

Gülümserken bal rengi hareleri kısıldı, ince çizgiler oluşan göz kenarlarına değdirdim parmağımı. Yavaşça yüzünde gezdi ellerim, dudaklarına değen avuç içlerimi öptü yeniden. Ellerim tekrar boyuna kaydığında geniş omuzlarına dokundu.

“Neden avuç içlerimden bu kadar şefkatle öpüyorsun?” diye sordum dakikalar sonra.

“Ağlayınca gözyaşlarını hep avuç içinle siliyorsun. Benden önce akıttığın her bir damla için avuçlarından öpesim var.” Başını bana doğru eğip tam gözlerimin altındaki çukurdan öptü.

“Sen hiç ağlamıyorsun, yani ben görmedim ama yine de hiç ağlama. Ben yine öperim senin avuç içlerinden.” Ayaklarım yere değdiğinde sağ elinin avuç içini tutup gözlerinin içine bakarak öptüm.

“Kalbi güzelim, sen istersin de ben yapmaz mıyım?” Elimini tutup beni sandalyeme oturttu ve arkama geçtiğinde saçlarımdan öptü.

Tekrar karşıma oturduğunda servis edilen yemekten tabağıma almaya başladım. Gözlerim ara ara ona kayarken oldukça acıkmış olduğum için genelde tabağımla ilgilendim. Hava kararmaya başladığında terasın ışıklandırmasını açtı. Omuzlarıma içeriden getirdiği poları bıraktığında merkeze göre buranın daha serin olduğunu da fark etmiştim. Masayı toplayıp çöpleri attığında bana hiçbir şey yaptırmamış, elime tutuşturduğu kupadan sallama çayımı içmemi istemişti sadece.

“Hadi gel bakalım, hava karardı ama evi gezebiliriz en azından.”

Elini uzattığında oturduğum sandalyeden kalkıp avcunun içine bıraktım elimi.

“Buradan daha önce hiç bahsetmemiştin. Üstelik ev boş ve yeni gibi duruyor,” dedim terastan içeriye girerken.

“Geçen hafta aldım burayı. Kesik bizden sonraki arsayı aldı, buranın da satılık olduğunu söyleyince gelip bakmak istedim. Nikâhta hiçbir şey istemedin, bana da şart koştun ama içime sinmedi. Burası senin Sevda, tapusu senin üstüne olacak imza işi kaldı sadece.” Elleri belimi sararken bir kapıyı açtı.

“Çok güzel ama ben kabul edemem Kara. Allah aşkına ev almak ne demek?” Başımı omzumun üstünden kaldırıp gözlerine baktım sitem ederek.

“Sana her şey feda; içtiğim su, aldığım nefes, şu canım bile.” Tok ses tonuyla öyle baskılı bir şekilde söyledi ki alsam nefesini nefesim yapsam itirazı yoktu.

“İtiraz bile edemiyorum sen bana böyle baktığında, böyle konuştuğunda...” dedim ona karşı yenilgiyle.

“Her şeyin en güzelini hak ediyorsun. Bak, burası çocuk odası mesela. Yan taraf da yatak odası, çaprazda banyo var.” Ellerini belimden çekmeden kapıları teker teker açarak gezdirdi beni.

“Benim uyandığım oda da bayağı büyüktü,” dedim alt kata inerken.

“Orası oturma odası, salona açılıyor. Aşağıda mutfak dışında başka bir yer yok zaten, odaları yukarı yapmışlar terasla birlikte. Ben çocuklara yatağı aşağı bırakmalarını söyledim zaten evde başka eşya yok.” Basamakların sonunda salona girdiğimizde köşede büyük bir şömine vardı, üstündeki bir kat tuğla tam çerçeve yerleştirmek içinmiş gibi duruyordu.

Kolları arasından çıkıp salonda ilerlemeye başladım. Dış kapıyı açtığımda üçlü hasır sallanan bir salıncak karşıladı beni verandada. Üstünde açık yeşil renginde yan yana dizilmiş minderler vardı. Salıncığın bir ucuna oturduğumda hevesle gülümsedim. Hep müstakil bir evim olunca böyle bir salıncığım olmasını istemiştım. Başımı kaldırıp ona baktığımda elleri cebinde beni izliyordu.

“Ablam söyledi değil mi?” Gözlerimi kısarak baktığımda usulca başını salladı yardım aldığıni çekinmeden belirtirken.

“K    ken gittiğiniz bir evde g rm    n, seni kaldıramamışlar hatta uyuyakalınca g t rm    ler eve. Gerçi o demirdenmi  ama bunu daha çok seveceğini d    nd  m.” Bana doğru adımlayıp yanımdaki boşluğa oturdu. Uzun bacakları bir hayli ileride dururken hafifçe salladı salıncağı.

“ ok inat ıydım çocukken, sanırım biraz da babasız b y  d    mden hır ındım. Annem bizi kırmamak için elinden geleni yapardı her zaman.” Gözlerim boşluğa dalarken kırgın bir tebess  m yerleşti dudaklarıma.

“Hırçın sevgilim benim.” Kolumdan tutup kendine çektiğinde g ğ  ne yaslanıp ayaklarımı yukarı kaldırdım.

Bedeninin sıcaklığı ısıtırken kollarını bana sardığı için aramıza soğuk girmiyordu. Yavaş yavaş sallanırken huzuru iliklerime kadar hissettim. Bu zamana kadar pek çok kez Sevda olmuştum ben başkalarına. Teyze olan Sevda, komiser olan Sevda, evlat olan Sevda, kardeş olan Sevda, dost olan Sevda... Ama ben en çok Kara’nın karısı Sevda olmayı sevmi tim.

Benim dünyam onunla dönmeye başlamıştı. G z  m  açtım bir onu g rd  m, bir onu duydum, bir onu sevdim. Yıllarım vardı kournuna sığındığım adamda ve ben o yılları onunla ya arken çektiğim acılara bedel sayacaktım. B t  n yollarımın sokaklarıydı benim. Sözüünü tutmuş tek tek elleriyle çiçekler ekmi , mutluluğum için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Kalbini bana bağı lamı tı.

“    d  n m  ?” Titrek bir nefes verdiğimde beni kendine daha çok çekti.

“Burası biraz soğuk,” diye mırıldandım.

Beni sardığı kolunu çekip başımı geriye yaslamamı sağladı. Sallıncaktan kalktığında arkasından baktım. Kapının     ne park ettiği arabanın bagajını açıp içinden siyah spor çantasını çıkardı. Tekrar verandaya çıktığında elimi tutup beni de kaldırdı. Birlikte içeriye girdiğimizde yatağın olduğu odaya ilerledik. Ben yatağa oturduğumda Kara, çantayı açıp     mde diz   kt  . Elinde g rd  ğ  m bir çift  o-

raba uzanırken elimi öpüp bacağımın üstüne koydu. Dizinin üstüne koyduğu ayağıma elindeki çorabı giydirirken dudaklarımı dişledim. Çorabı bana giydirdikten sonra ellerini belime sarıp başını karnıma yasladı.

“Ben yapardım.” Kısık çıkan sesimle biraz utanmıştım.

“Her şeyini ben yapmak istiyorum, içimden geliyor. Saçlarını taramayı da seviyorum mesela bu ara iyice uzadı.” Karnıma dudaklarını bastırıp geri çekildi benim içimde kelebekler uçuşurken.

Çantadan sweatshirt ve rahat bir eşofman çıkardığında yatağın üstüne bıraktı. Üstümdeki gömleğin düğmelerini açarken o da kendisi için kıyafet çıkarmıştı. Gerçekten bu gece her şeyi düşünmüştü. Hızlı bir şekilde sweatshirtü giyip pantolonumu bacaklarımın arasından sıyırdım. Eşofmanı giyip bağcıklarını bağladım. Yatağın üstüne attığım kıyafetleri katlayıp kenara bıraktım. Arkamı döndüğümde alt eşofmanını giymiş, gömlek düğmelerini çözmek üzereydi. İki adımda karşısına geçip ellerinin yerini devraldım. Tek tek düğmelerini çözerken gözlerim açığa çıkan esmer tenindeydi.

Gömleği bedeninden sıyrıp tişörtünü aldım yataktan. Başımı kaldırdığımda göz göze geldik ve bal rengi gözlerinde tutkunun alevini gördüm. Elini yüzüme çıkarıp çenemi tuttuğunda başımı biraz daha kaldırıp dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Elimdeki tişört yere düşerken sırtım yumuşak yatakla buluştu. Kollarına dokunduğum ellerimle tenini daha fazla hissederken hiç bitmeyecek bir arzuyla öptüm onu.

Sabah uyandığımda saat bir hayli erkendi. Kara henüz uykusunun tatlı kollarındayken dudağının kenarına öpücük bırakıp yataktan kalktım. Üstümde gece ona giydirmeye çalıştığım ama uyumadan benim giydiğim tişörtü vardı. Küçük adımlarla banyoya girip suyu ayarlayıp duşa girdim. Misafir havlusu için bırakılan beyaz havlulardan birisine sarıldım duştan çıkınca. Odaya döndüğümde hâlâ uyuduğunu görünce tebessüm ettim. Siyah spor çantasının

içinden tişört ve kot çıkarıp hızlıca giyindim. Saçlarımın nemini havluyla alıp parmaklarımla tarayıp ördüm. Odanın içindeki dağınıklığı topladığımda yatakta uyuyan sevdiğim adama doğru ilerledim.

“Günaydın,” dedim usul usul yanağına, gamzesine, çenesine öpücük bırakarak.

“Seninle her sabah gün ayıyor güzelim.” Dudaklarını çeneme bastırduğında başını hafif kaldırmıştı.

“Binbaşı toplantıya bekliyordur, şimdi geç kalmayalım ama buraya kısa süre sonra tekrar gelelim.” Yataktan kalktığımda benimle birlikte o da kalkmıştı.

“Olur, istediğin zaman geliriz. Ev senin.” Göz kırıp gülümsediğinde bu detay aklımdan çıkmıştı.

Kara, duşa girerken ben de yatağı topladım. Duştan çıktığında giyinmek için odaya girerken ben üst kattaki terasa çıkıyordum. Dün çok fazla etrafa bakmamıştım, gitmeden önce evi de etrafı da görmek istiyordum. Terası büyüktü kalabalık aileler ağırlayacak kadar geniş bir alana sahipti. Yeşillik alanın içine konumlandırılmış ahşap ev ise tam merkezdeydi. Ağaçların bazıları çiçek açmıştı, meyve ağaçları da vardı bahçede. Birkaç tane elma ağacını net bir şekilde görmüştüm. Yaz sonu olduğu için çoğu meyve olgunlaşmıştı. Bahçenin köşesinde gördüğüm limon ağacıyla gülümsemem büyüdü. Sarı renk limonlar bana göz kırpıyordu.

“Bahçe güzel değil mi?” İri kolları belime sarıldığında başımı salladım.

“Çok güzel. Özellikle meyve ağaçları kalbimi çaldı,” dedim gülerek.

“Bak şurada iki tane erik ağacı var. Eğer kızımız olursa ona o ağaçların altında bir salıncak kuracağım. Oğlumuz olursa da birlikte maç yapacağımız kale direği olacaklar.” Kulağıma planlarını fısıldarken bilinçli mi yapıyordu bilmiyorum ama eli tam kasıklarına yakın karnımın alt tarafını okşuyordu.

“Çok mu istiyorsun bir bebeğin olmasını?” Başımı geriye yatırıp gözlerine baktım.

“Bebeğimiz olsun istiyorum, senin gibi hayatıma ışık saçacak senden bir parça. İstemez misin sevgilim; babası ben, annesi sen olan bir güzelliği?” Tek kaşını kaldırıp tatlı tatlı konuşurken gözleri parlıyordu.

“İsterim,” dedim bu heyecanı karşısında. Onun çocuklarının annesi olmayı çok isterdim.

“Biliyorum, şu an korunuyorsun ama evlendikten sonra eğer sen de hazır hissedersen ben senin annesi olacak bir çocuğun babası olmaya hazırım Sevda.” Sözleri içimi her bir kelimede öyle büyük bir hevesle doldurdu ki onun heyecanını paylaştım.

Onu seviyordum, âşıktım ama dediği gibi plansız bir bebek istemediğim için önlemimi hep alıyordum. Kara ise bu konuda tamamen bana bırakmış ve kararlarım saygı duymuştu. Şimdiyse kısa bir süre sonra resmî olarak karısı olacaktım ve benimle kendi hislerini, isteklerini paylaşması çok normaldi. Ben ona istediklerimi rahat bir şekilde dile getiriyorken onun da bana söylemesi, aramızdaki iletişimin ne kadar kuvvetli olduğunun göstergesiydi

Evden ayrıldığımızda arabaya bindik ve merkeze doğru yola çıktık. Evde akşam yemeği dışında bir şey olmadığı için yolda durup kahvaltı yaptık. Zamanımız kısıtlı olduğu için tost ve ayranla hızlıca yaptığımız kahvaltı sonrasında karargâha geçmiştik. Kara, Binbaşı ile konuşmak için odasına giderken ben de toplantı odasına çıkmıştım. Bir ara Yıldırım uğrayıp birkaç dosya bırakmıştı, onların işleri bitmemişti henüz. Yaptığımız operasyonların sınıra uzanan kolları olduğu için benim dün karakolda yaptığım gibi kendi aralarında da bu konuyla ilgili görüşmeler yapıyorlardı. Dosyaları okurken bir ara aşağı inip kendime kahve almış ve geri çıkmıştım.

Elimdeki kupada dumanı tüten sıcak kahve kokusunu içime çektim. Dudaklarımı yaslayıp küçük bir yudum aldığımda tadı damağımda yayıldı. Önümdeki dosyanın sayfalarını çevirirken şu ana kadar açığa çıkan örgüt üyelerinin ve düzenlediğimiz operasyonlarda aldığımız adamların bilgilerini okuyordum. Kırmızı bültenle arananlar vardı. Arama kararı çıkarılmış hatta yurt dışı

yasağı getirilmişti. Boynumu esnetirken sürekli dosya okumaktan kaslarımı hissedince yüzümü buruşturdum.

Bir el arkadan boynuma dokunduğunda tenime değer değmez o olduğunu biliyordum. Elimi ensemden çekerken boş kalan yere kendi ellerini yerleştirmiş ve derin bir nefes almamı sağlamıştı. Ağrının nerede olduğunu bilir gibi ben daha söylemeden o noktalara dokunuyor, hafif baskı uygulayarak dağılmasını sağlıyordu. Gözlerimi kapatıp gevşerken dokunuşlarıyla ağrıyı hissetmiyordum artık. Enseme, oradan da açıkta kalan boynuma dudaklarını bastırınca gözlerimi açtım.

“Kara...” diye mırıldandım kendimi çekip. Toplantı odasının kapısı açıktı ve her an birisi içeriye girebilirdi.

“Efendim güzelim,” dedi yanımdaki sandalyeyi çekip bal rengi hareleriyle beni gözaltına alırken.

“Sen bu kadar dikkatsiz olmazdın.” Başımla açık kapıyı işaret ettim.

“Senin yanında dengem şaşıyor.” Dudağının ucu kıvrılırken sandalyemin iki tarafından tutup kendine yaklaştırdı.

Dudağımı ısırırken tatlı tatlı gülümsedim. Şu hâlleri beni benden alıyordu, hem itiraf ediyor hem de beni benden ediyordu. Bana kirpiklerinin arasından bakarken sanki bu dünyaya sadece ben onu seveyim o da bana karışsın diye gelmiş gibi hissettiriyordu. Biz birbirimize öyle güzel bulaşmıştık ki karışmış bir bütün olmuştuk. Onun bir parçası olmak, benden bir parça bırakmak çok değerli ve özeldi.

“Biliyorsun operasyonlardan dolayı Fırat’ın nişanı ertelendi, bu hafta sonu yapmaya karar vermişler. Gideriz demiştin.” Parmak uçları saçlarıma dolandı yine. Ne çok seviyordu saçlarımı...

“Gideriz. Siz barıştınız mı?” En son konuştuklarını biliyordum ama tam olarak kırgınlıkları halledip halledemediklerini bilmiyordum.

“Çevrendeki herkesi büyülüyorsun sanırım. O eşek herife defalarca anlatmama rağmen anlamamıştı ama senin konuşmanla bazı şeyler kafasına dank etmiş.” Kaşları hafif çatılırken bir yandan kızıyor bir yandan da bana bakmaya devam ediyordu.

“Sadece böyle yaparak seni üzüp uzaklaştıracağını söyledim. Fırat seni kaybetmek istemiyor, öz abisi gibi değer veriyor.” Yüzümde gülümseme büyürken karşımdaki adamın gerçekten seilmeye değer olduğunu biliyordum. Fırat için eminim çok fazla şey yapmıştı.

“Benim için Sırma’dan bir farkı yok Fırat’ın ama kulağını çekirim haksız olduğu zamanda.” Ses tonu katı bir hâl alırken başımı salladım.

Kara hâlâ saçlarımla oynarken gülümseyerek izledim onu. Parmağına dolayıp ucunu açıyor, daha sonra her bir telini ayrı ayrı özenle okşuyordu. Son zamanlarda iyice alışkanlık hâline getirmişti, uyurken özellikle saçlarımı okşayarak uyutuyordu ki bu benim en sevdiğim uyuma şeklimdi. Onu izlediğimi görünce bana doğru eğilip dudaklarını saçlarıma bastırdı.

“Bence sen temas bağımlısıydın,” dedim sesimden bile anlaşılan gülümsememle.

“Sana bağımlıyım.” Hafifçe geri çekildiğinde gayet ciddi bir şekilde söylemişti bunu.

Bu adamın benim kalbime kastı vardı.

Kapının hemen dışından gelen ayak sesleriyle hafifçe öksürüp yerimde dikleştim. Kara hiç istifini bozmazken kapıdan içeriye giren ekibin üyeleri masanın etrafında yerlerini almaya başladı. Timur ayakta beklerken Kara onun yerine oturduğu için kaşları çatılmıştı. Aradaki elektrik elle tutulacak kadar gerginken ne Kara yanımdan kalkacak ne de Timur beklemekten vazgeçecek gibi duruyordu.

Binbaşı içeriye girdiğinde Timur pes edip Kara’nın karşısındaki boş sandalyeye geçti. Normalde ben Kara ile karşı karşıya oturdum ama yerlerimiz öyle bir ayarlanmıştı ki benim karşıma da Yıldırım denk gelmişti. Binbaşı olduğu için herkesle birlikte ben de ayağa kalktım. Binbaşı eliyle sandalyeleri gösterirken yerlerimize tekrar oturduk. Fırat projeksiyonu ayarlarken masanın ortasında duran dosyaları aldı herkes. Ben çoktan incelediğim için projeksiyondaki yazılara dikkat kesildim daha çok.

“Nasılsın Sevdâ?” Binbaşı’nın sorusuyla birlikte olduğum yerde dikleştim.

“İyiym efendim. Operasyon tam olarak başarılı olmasa da kayıpsız atlattığımız için sevindim.” Operasyon komutası bendeydi ve benim yönetimimde açığa çıkmak ağır bir yükü benim için. En azından kayıpsız atlatmanın huzuru vardı üstümde.

“Seni geri plana almamızın nedeni açığa çıkman değildi, bunu söylemek isterim. Strateji olarak Şube Müdürü seni uygun gördüğü için geri plana aldık. Ayrıca bizi şaşırtmadın. Plan açığa çıksa bile yönetimin çok iyiydi, tebrik ederim.” Binbaşı samimi bir ifadeyle tebriğini sunduğunda tebessüm ettim.

“Teşekkür ederim efendim.” Üstlerimden, özellikle strateji konusunda uzman bir askerden, bu sözleri duymak sevindirmişti beni.

“Şimdi sıradaki konumuza gelelim. Gökmen itirafçı oldu. Artık içeride bir adamımız var. Andrea’dan daha çok işimize yarayacak bilgilere sahip. Artık işin sonuna geldik sayılır. Gökmen’in bir üstü bizi yurt dışına sevkiyatı sağlayan patronuna götürecektir. Kara, Kesik, Yıldırım ve Fırat sınır görevine gidiyor kaçakçı olarak. Sevda ve Timur’un yanına iki komiser daha verilecek, onlar da Ankara-İstanbul arasındaki yapılan sevkiyata baskın yapacak. Operasyonlar peş peşe olacağı için hazırlıklar bir an önce başlamalı. Gökmen’in açığa çıktığından kimsenin haberinin olmaması gerekiyor.” Binbaşı görev yerlerimizi açıklarken nefesimi tuttum.

Yine bizim payımıza mesafeler düşmüştü.

“Ne kadar sürecek sınır operasyonu?” Benim aklımdaki soruyu Fırat dile getirmişti ki o da çok yakında nişanlanacaktı, merak etmesi normaldi.

“Pazartesi başlayacak operasyon. Süresi belirsiz ve önümüzde iki gün var, hazırlıklara başlayın hemen. Kara ve Timur beş dakika sonra çalışma odamda olun.” Binbaşı ayağa kalktığında hepimiz kalktık.

Toplantı odasından çıktığında derin bir nefes verip yanımdaki adama döndüm. Onun gözleri de benim üstümdeydi. Fırat’ın sitemini duyuyor ama ne söylediğini anlayacak kadar dinlemiyordum. Bal rengi gözlerin içinde de beni geride bırakmanın sıkıntısı vardı ama böyle olacağını ikimiz de biliyorduk. Bazen o gidecek ben kalacaktım

bazen ben gidecektim o kalacaktı geride ama eninde sonunda ortak bir yerde buluşup bütün özlemimizi birbirimizde dindirecektik.

“Bekle beni gitme, seni ben bırakırım.” Sözleriyle başımı usulca sallayıp tekrar oturdum yerime.

Timur ve Kara toplantı odasından çıkarken boş boş dosyaya baktım. Süresiz bir şekilde uzak duracak olmanın şimdiden özlemi sarmıştı bütün benliğimi. O kadar iç içeydik ki son zamanlarda, zaman onsuz nasıl geçecekti bilmiyordum. Nefesini her an ensemde hissetmek, her an benim için açık olan kollarının arasına girmek varken şimdi aramıza girecek kilometreler nefesimi kesiyordu. Dün gecenin güzelliği hâlâ aklımdayken bugünün böyle olmaması gerekiyordu.

Yarım saatin ardından Kara beni almaya gelince toplantı salonundan çıktık. Karargâhtan çıkıp arabaya bindiğimizde ikimiz de sessizdik. Arabayı merkeze doğru sürdüğünde dizimin üstündeki elimi tutup üstüne dudaklarını bastırıp öptü. Sıcak temasıyla birlikte üstümde olan gerginlik uçup gitmişti. Bir dokunuşu bile yetiyordu. Ona karşı duygularım tek tek kilitleri kırıp gün yüzüne çıkıyordu.

“Üzülme güzel karım, kısa sürmesi için elimden geleni yapacağım,” dedi bir an yoldan gözlerini çekip bana bakarken.

“İstersen bir hafta değil bir ay sürsün ama bana sağlam gel Kara. Bir kere gittin yaralı geldin ama lütfen bu sefer dikkat et. Kendi canın için değil, benim canım için kendine dikkat et.” Bana bir söz vermişti, benim canımı kendi canının önüne koyacağına dair yemin etmişti. Benim canım oydu, canıma can katan adamdı o.

“Merak etme, nikâha yaralı olarak gelmeyi ben de istemem. Daha balayı için izne çıkacağız. Bu son güzelim, bir de bu yandan düşün. Operasyon bitince uzun bir süre bir yere gitmeyeceğiz.” Avuç içimi başparmağı okşarken yumuşak bir tonda konuşmuştu üzülmemi istemeyerek.

“Haklısın sevgilim, bu son. Sonrasında uzun bir süre kollarından çıkmayacağım.” Tebessüm ettiğimde gülümsemem ona da buluşmuş, gamzesini çıkararak gülmüştü.

“Senin yerin benim kollarımın arası zaten bebeğim.” Gözlerinde arsız bir parıltı oluşurken başımı cama doğru çevirdim.

Kara, beni eve bıraktığında yarın Fırat’ın nişanına gideceğimizi hatırlatmıştı. Sabah karargâha geçecek, akşamüstü de beni evden alacaktı. Ben apartmana girene kadar bekleyip sonrasında gitmişti. Eve girdiğimde annemi mutfakta yemek yaparken bulmuştum. Uzun uzun sarılıp öptüm, iki gün sonra yine göreve çıkacaktım. Son zamanlarda annemi yalnız bırakmak içimi burksa da ablamla sürekli birlikte olduklarını bilmek biraz olsun rahatlatıyordu beni.

“Anlat bakalım kızım, nasıl gidiyor? Mutlu musun?” Annemle karşılıklı kahvelerimizi içerken üstümü değiştirmiş rahat bir eşofman giymiştim.

“Mutluyum anne. Kara sürpriz yapmış, şehrin dışında çok güzel bir ev almış. İki katlı, ahşap, bahçesinde bir sürü meyve ağacı var. Ablamları, Meryem teyze ve Sırma’yı da alıp bir gün hep beraber gidelim. Görevin bitmesine az kaldı, sonrasında daha sık burada olacağım.” Bizimkiler hâlâ Kara ile ortak operasyon yürüttüğümüzü bilmiyordu, gizlilik esasına dayanarak saklıyorduk durumu.

“İyi olun da kızım, sağ salim gelin de gerisi mühim değil. Hem Kara oğlum arıyor beni arada, hâlimi hatırlamı soruyor. Sen de ihmal etme Meryem Hanım’ı ara, aile bağlarınız güçlü olsun.” Annemden duyduklarıma şaşırmıştım, Kara’nın ablamla iletişimde olduğunu biliyordum ama annemi araması sürpriz olmuştu.

“Ararım tabii anne Meryem teyzeyi,” dedim birkaç dakika sonra da olsa cevap vererek.

Annem saatin geç olmasıyla yatmaya giderken ben de kendi odama geçtim. Eşyalarımın birazını Kara’nın evine yerleştirdiğim için kıyafetlerim azalmıştı. Dolabın başına geçip nişanda giyecek kıyafet baktım ama bulamadım. Sırma cumartesi günleri çalışmıyordu, uzun zamandır birlikte vakit geçiremez olmuştuk onunla da. Telefonumu alıp mesaj bölümüne girdim ve Sırma’ya mesaj yazdım.

Sevda: *Yarın boş musun canım? Alışveriş, yemek ya da kahve?*

Çok beklemeden cevap geldi, uyumamıştı.

Sırma: *Ooo Seveda Hanım, sonunda bir arkadaşınız olduğunu hatırladınız, abimden sıra bize geldi yani. Neyse görümceliğimi yarına saklıyorum. Saat bir gibi alırsın beni, arabam serviste bu hafta.*

Mesajına olumlu dönüş yapıp gönderdim. Siteminde sonuna kadar haklıydı, son zamanlarda Kara ile o kadar çok vakit geçiriyordum ki kimseyle görüşmeye fırsat kalmıyordu. Yine de bencil davranıp bundan vazgeçmek istemiyordum, üstümdeki yılların hasreti dinmiyordu. Öyle bir his ki içimi saran yanımda olsa dahi, teni tenime değse dahi yetmiyormuş gibi geliyordu. Ben onun bana olan sevgisine, sevdasına açtım. Sekiz yıldır öyle çok doldurmuştum ki ona olan aşkıma içime, şimdi ondan aldıklarımı ancak beni ikna ediyordu sevildiğime.

Sevgisi o kadar güzeldi ki tadı damağımda kalıyordu. Her seferinde beni kollarına almasının hazzını yaşıyordum. Olsun beni seviyor ya geç de olsa gerçekten seviyor ya içim rahat. Ona hiç düşünmeden kalbimi, canımı emanet edecek kadar güveniyordum. Karısı olmuştum her şeyden önce kalbimin diğer yarısının. Beni her şeyden önde tutacağını anlamıştım artık.

Yatağımanın içine girdiğimde ondan gelen iyi geceler mesajını yüzümde gülümsemeyle okuyup cevapladım. Gözlerimi kapattığımda uyumadan son düşündüğü kişi olmanın sevinçli çarpıntısı vardı içimde. Gözlerimi kapatıp uykuya dalarken bile aklımda yazdıkları vardı.

Kara: *Güzel karım, ayrı uyuduğumuz son geceler bunlar. Güzel rüyalar gör, iyi uykular.*

İçim gidiyordu bana her *karım* dediğinde.

Sabah uyandığımda annemle güzel bir kahvaltı hazırladık ve uzun uzun keyif çayı içtik. Nikâh tarihini aldığımız için davet edeceğimiz kişileri konuştuk. Akşama Kara'yla nişana gideceğimi söylemişim anneme. Pazartesi göreve çıkacaktık, gece de Kara'ya geçerdim zaten yarın hep birlikte yemek yiyecektik Meryem teyzelerde. O gün onda kalmamın imkânı yoktu, bizimkilerle eve dönerdim.

Odama geçtiğimde giysi dolabımı açıp siyah yüksek bel pantolonumu çıkardım, üstüne de bordo rengi yarım kollu bedenime oturan

bir tişört aldım. Alışveriş yapacağımız için hem rahat hem de kolay çıkan az parça seçmiştim. Üstümü değiştirip saçlarımı tarayıp topladım. Fırat'ın nişanı oldukça kalabalık ve gösterişli olacaktı. Nişan için kız tarafı Çırağan Düğün Salonu'nu seçmişti. O yüzden dolabımdaki kıyafetler çok özensiz duracak gibi hissetmiştim. Kara üstüne ne giyse taşıyacak bir adamdı. Ben de biraz özenmek istiyordum.

Hazır olduğumda telefonumun arkasına banka kartımı koyup çıktım. Bütün param kendime gidiyordu, annem babamdan kalan maaşı ve dedemin bıraktığı mülklerle benden gelecek paraya ihtiyaç duymadığını sürekli belirtiyordu. Eve yine de birkaç mobilya almış değişiklik yapmışım. Tek başıma olduğum için çok fazla harcama yapmıyordum, ev giderleri derdim de olmadığı için yıllık iznimde genelde bizimkileri tatile götürürdüm. Üç yıldır epey birikimim olmuştu. Ayrıca dedemden kalan mülkler annem tek çocuk olduğu için ona kalmış, sonrasında ablam ve benim aramda pay edilmişti. Ablamın da benim gibi ihtiyacı olmadığı için mülklere dokunmamış, gelen kira parasını annemin hesabına yatırmaya devam etmiştik.

Sırma'yı almak için evine geldiğimde Kara'nın çoktan karargâha gittiğini biliyordum. Yolda onu aramıştım, kısa bir telefon görüşmesi yapmıştık. Çok fazla işi vardı, sınır dışı operasyonu olduğu için hazırlıklar da uzun sürüyordu. Telefonumu çıkarıp Sırma'yı aradığımda meşgule attı, iki dakika sonra da binadan çıkıp arabaya doğru geldi. Yan koltuğun kapısını açıp kendini içeri attığında uzanıp sarıldı bana. Gülümsemem büyürken onu özlediğimi fark ettim.

“Hayırsız! Anca işin düşünce ara arkadaşını.” Kaşlarını çatıp sistemini sürdürürken gülümseyip arabayı çalıştırdım.

“Bu ara çok yoğunum. İşler bir yana evleniyorum da hani onun da yorgunluğu var,” dedim gülümseyerek.

“Doğru canım yorgunsundur. Abime ne zaman yemeğe gelecek mi diye sorsak, ‘Ben yedim,’ diyor. Abimi de doyurmak zor tabii.” İmayla bana bakıp konuştuğunda elimi dizine atıp hafifçe vurdum.

“Sırma!” dedim gözlerimi açarak.

“Ne var canım hiç mi yemek yapmıyorsun abime? İçin fesat kızım senin,” diyerek kıkırdadı.

“Kesin onu kastediyorsundur. Abin gidiyor pazartesi, söyledi mi size de?” Konuyu hızla değiştirdiğimde gidecek olmasının hüznü sardı yine.

“Sabah uğrayıp söyledi çıkmadan. Bir de kâğıt verdi bana, imzalaman gerekiyormuş.” Çantasından çıkardığı mavi dosyayı yukarı kaldırıp gösterdi.

“Abin ev almış bana, ölüyor aşkımdan. Malını mülkünü üstüme yapıyor adam.” Gülümsemem büyürken omuz silkip keyiflice konuştum.

“Oha! Ciddi misim kızım sen?” Sırma dosyayı açıp yazılanlara bakarken tapu senedi olduğunu fark etmişti. “Vallahi doğru! Ev diyor, arazi diyor. Doğruyu söyle, büyü yaptın değil mi abime?” Gözlerini kısarak bana baktığında başımı sallayıp onayladım.

“Kara Sevda büyüğü yaptım abine. Bensiz olduğu her an yataklara düşsün, aklını kaçırsın aşkımdan diye.” Sesimi kısıp gizem katıp konuştuğumda Sırma kahkaha attı.

“Bunu da görümcene söylemezsin ya,” dedi gülmeye devam ederken.

Arabayı otoparka bırakmıştım caddeler çok kalabalık olduğu için. Kâğıdı imzalayıp Sırma’ya verdim. Kara pazartesi gideceği için tapu konusunu Sırma’ya devretmişti beklemek istemeyerek. Alışveriş merkezine uğrayıp birkaç günlük kıyafet baktıktan sonra kot, tişört ve spor ayakkabı almıştım. Sırma da Tamer için gömlek beğenmişti. Tamer ve Timur’un öz kardeş olmadıklarını hâlâ öğrenmemişti ve Tamer bunu karısından saklayarak iyi mi yapıyordu emin değildim. Timur konusu en son konuştuğumuz andan sonra bir daha açılmamıştı zaten. Bu konuyu söylemek bana düşmediği için sessiz kaldım.

“Bu elbiseye bayıldım, kesin alıyoruz.” Sırma ellerini çırpıp hayranlıkla konuştuğunda ben de dönüp aynaya baktım.

Gerçekten güzel görünüyordu. Elbise ince zincirli tek askı, tek bacağıma açıkta bırakan yırtmaçlı ve siyah rengindeydi. Yumuşak kumaşı bedenimi sarıyor ama sıkılmıyordu, hoş bir yapısı vardı. Kara’nın da siyah giyeceğini bildiğim için güzel bir seçenek olmuştu benim için.

“Tamam, bunu alıyoruz,” diyerek onayladım.

Elbiseyi çıkarıp ödemesini yaptıktan sonra Sırma ile bir restorana oturduk. İki saatten fazladır geziyorduk ve yürümekten değil, sürekli bir şeyler giyip çıkarmaktan yorulmuştum. Sırma akşam nişana gideceğimizi biliyordu zaten ben de Kara’nın evine geçip hazırlanacaktım. Anahtarım olduğu için o gelene kadar işlerimi halletmiş olurdum. Yemeğimizi yedikten sonra ayakkabı almak için bir mağazaya uğramış siyah düz stiletto almıştım. Elbise yeterince gösterişli olduğu için ayakkabıyı daha sade seçmiştim.

“Görüşürüz bebeğimi” dedi Sırma elindeki poşetleri verdiğinde sarılırken.

“Yarın yemekte sizdeyiz zaten, görüşürüz,” diyerek yanıtladım.

Ben asansöre ilerlerken Sırma kendi evinin kapısını açmış içeriye giriyordu. Birkaç dakika sonra ben de pantolonumun cebindeki anahtarı çıkarmış kapıyı açıp içeriye girmiştım. Elimdeki poşetleri yatak odasına bırakıp direkt duşa girdim. Hava çok sıcaktı ılık su iyi gelmişti. Duştan çıkınca kendime kahve yapıp yatak odasına geçtim. Saçlarımı kurutup kahvemi bitirdim. Makyaj masasına oturup gözlerimi ön plana çıkaracak dumanlı bir makyaj yaptım. Dudaklarıma kırmızı mat rujumu yedirdikten sonra saçlarıma geçtim. Uçlarını kalın bukleler olacak şekilde maşaya sardım. Yirmi dakikada saçlarımı bitirmiştım. Sprey sıkıp sabit durmasını sağladım. Üstümdeki Kara’nın tişörtünü çıkarıp elbiseyi giydim. Kapıdan gelen anahtar sesiyle gülümsedim. *Tam zamanında.*

Yatak odasına gelmesini beklerken adım sesleri koridorda yankılandı. Birkaç dakika sonra yatak odasının kapısından içeriye girdiğinde beni görünce duraksadı. Baştan aşağıya incelerken tek kaşı yukarı kalkmış, yüzünde hayran bir ifade vardı. Dudaklarının arasından çıkan ısılıkla güldüm. Elini uzattığında iki adım atıp tuttum ve beni kendi etrafımda döndürüp kollarının arasına aldı.

“Ben boşuna güzel karım demiyorum. Aklımı alıyorsun, aklımı,” dedi ses tonundan bile akan etkileyici hâliyle.

“Kocamızın yanına yakışmaya çalışıyoruz,” dedim gülümseye-

rek. Ellerimi omuzlarına koyarken ilk defa ona *kocam* dediğim için sanırım yüzünde keyifli bir tebessüm oluştu.

“Kocan yesin seni.” Yanağıma dudaklarını yaslayıp oradan boynuma nefesini verdi. Huylandığım için geriye adımlarken daha çok çekti beni kendine.

“Geç kalacağız.” Belimdeki elleri geriye çekilirken yerden kesilen ayaklarım da zemine zorlukla tutundu.

“Bir duşa girip geliyorum. Dolaba bak güzelim, takımlardan beğendiğini çıkar.” Bana göz kırptıktan sonra üstündeki kamuflajın ceketini çıkardı.

O banyoya ilerlerken ben de giysi dolabında askıların olduğu bölümü açtım. Siyah takımlardan birisini alırken içine de Kara’ya çok yakıştırdığım siyah gömleğini çıkardım. Kravat takmayacağını bildiğim için siyah cep mendili ve yuvarlak dijital mat siyah saatini aldım kutusundan. Ben kıyafetleri hazırlayana kadar duştan çıkmış ve odaya girmişti. Ferah kokusu genzimi doldururken başımı ona çevirdim. Eline aldığı havluyula saçlarını kurulurken üstünde bornoz vardı. Havluyu sandalyesinin üstüne bırakıp telefonunu kontrol etti.

“Takımı çıkardım sevgilim. Sen giyin, ben balkondayım.” Yanağını öpüp odadan çıktım.

Mutfağa geçip oradan da balkona çıktım. Üçlü koltuğa oturduğumda hava kararmaya başlamış, sokak lambaları yanmıştı. Telefonumu titreşime alıp küçük çantamın içine koydum. Biraz sonra Kara’nın bana seslenmesiyle ayağa kalktım. Balkonun kapısını kapatıp koridora çıktım. Çıkardığım siyah takım bedenine tam oturmuştu ve enfes duruyordu. Gözlerimdeki hayran bakışı esirgemedi memnuniyetle baktım ona.

“Çok yakışıklısınız beyefendi,” dedim cebindeki siyah mendili düzeltirken.

“Çok şanslıyım ki bu gece sizin gibi güzel bir kadın eşlik edecek bana.” Elimi tutup dudaklarını bastırduğunda tenimden yine o muhteşem elektrik akımı geçti.

Ayakkabılarımı kutusundan çıkarıp giydiğimde evden birlikte

çıktık. Gece tekrar buraya döneceğim için kendi arabam yerine Kara'nın arabasına bindim. Parmağımdaki siyah tektaş yüzük öyle güzel duruyordu ki sanki kıyafetimle bir bütündü. Akşam trafiği olsa da Ankara'yı avcunun içi gibi bilen şoförüm sayesinde kısa süre sonra nişanın yapılacağı yere gelmiştik. İçeri girdiğimizde giriş bölümünü geçip nişan için ayrılan kutlama alanına geçtik.

Üç yüzü geçen davetli sayısı içeriye çok kalabalık havası vermiyordu aslında. Masalara dağılmış insanlar kendi aralarında sohbet ederken hafif klasik bir müzik çalıyordu. Kara'nın eli belimdeyken beni boş masalardan birine yönlendirdiğinde ona ayak uydurdum. Fırat ve nişanlısı Cemre salona giriş yaptığında alkış sesleri yükseldi. Cemre ünlü bir iş adamının kızıydı, Fırat'tan öğrenmiştim tanışma hikâyelerini karargâhta kaldığımız zaman. Cemre'yi kaçırmaya çalışırlarken Fırat onu kurtarmıştı ve böylelikle tanışmışlardı. Cemre'nin ailesi Fırat'ı çok sevmiş ve ikili görüşmeye başladığında bu ilişkiye onay vermişlerdi. Aslında Fırat'ın ailesinin de hatırı sayılır bir zenginliği vardı ama Fırat, asker olmak için her şeyi geride bırakmıştı. Şimdiyse hem sevdiği kadınla evliliğe adım atıyor hem de sevdiği işi yapıyordu.

"Çok güzel görünüyorlar," dedim ikili ilk danslarını yaparken. Cemre; bordo renginde etekleri tül, üstü dantel ve saten karışımı bir gece elbisesi tercih etmişti. Fırat'ın da siyah takımının içinde bordo rengi kravatı vardı.

"Benim gözlerim senin güzelliğin dışında hiçbir güzelliği görmüyor." Kulağıma eğilip fısıldadığında başımı kaldırıp ona baktım. Bugün ayaklarım yere basmayacaktı anlaşılan.

Masalar arasında göz gezdirirken Kesik'i ve nişanlısını, Yıldırım ve eşiyle birlikte salonun bir diğer köşesinde gördüm. Binbaşı'nın operasyon planlaması yüzünden gelemeyeceğini tahmin etmiştim ama ekip buradaydı. Dans müziği bittiğinde Fırat ve Cemre gelen konuklara *hoş geldiniz* demek için masaları geziyorlardı.

"Bakın burada kimler varmış." Hayatımda duymak istemediğim tek sesin sahibiyle birlikte içime şimdiden sıkıntı çökmüştü.

Kara ile aynı anda sağ tarafımıza döndüğümüzde karşımızda

mor ip askılı saten bir elbiseyle duran Eylem ve elini sıkıca tuttuğu Timur vardı. Şu görüntü bana o kadar kötü hissettiriyordu ki kelimelere dökemiyordum. Timur'un her şeyi bilmesine rağmen onun gibi bir kadınla olmasını yakıştıramıyordum bir türlü. Bunu kendine yapmamalıydı.

“Hadi Eylem, ısrar ettin geleceğim diye sorun çıkartma.” Timur sert bir ses tonuyla nişanlısını uyarırken Fırat'ın çalışma arkadaşı oldukları için onu da çağıracağını tahmin etmem gerekiyordu.

“Güzel haberi vermeyelim mi sevgilim? 28 Ağustos'ta evleniyoruz! Siz seversiniz düğünleri, nikâhları. Gelmek isterseniz bir davetiye ayarlarız.”

Eylem gülümseyerek bana baktığında ben gözlerimi ondan çekip Timur'a çevirdim. Aynı gün mü evleniyorduk?

Sevda Karası Yangın

“Sevda...” dedi şaşkınlığa bulanmış ses tonu ve gözleriyle.

“Tebrik ederim.” Yüzüme kondurduğum tebessümle birlikte ona doğru adımladım. Elimdeki kutuyu uzattığımda önce kutuya sonra bana kaydı bakışları. Uzanıp aldı sonunda.

Üstündeki siyah takım elbise çok yakışmıştı. Saçlarını geriye doğru taramış, gözlerinin renginde bir gömlek giymişti içine. Uzun boyuna yakışan siyah kumaş pantolon bacaklarını sarmıştı. Dik duran omuzlarına yaslanan ceketinin tek düğmesi kapalıydı. Kutuyu açarken yüzündeki ifadeyi izledim, düğün hediyeimdi.

“Sen geldiğime şaşırdığına göre Eylem gönderdi davetiyeyi bana. Düğüne kalamayacağım, üzgünüm. Sadece hediyeni vermek için uğradım.” Elimde duran küçük çantayı sıkıca tutup gözlerimi odanın içinde gezdirdim.

“Geleceğinden haberim yoktu, hediye için teşekkür ederim.” Kutunun kapağı açıktı, içinde koyu mavi kordona sahip bir saat vardı. Sevdiğini bildiğim saatlerdendi hediyem. Gözlerimi ona çevirip gözlerinin içine baktım.

“Mutlu ol, ben olamadım ama sen ol. Senden bunu beklemek zor ama kendini düşün artık biraz olsun. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun.” Sözlerimde ciddiydim. O, mutlu olmayı hak ediyordu.

“Mutlu olayım, öyle mi?” Gözlerinden geçen ifade olamayacağını belirtir gibi dalgalandı.

“Öyle,” dedim başımı hafifçe sallayıp.

Kapı tıklatıldığında her şeyin hazır olduğunu ve onu bekleyen bir gelin olduğunu söyledi kapının arkasındaki ses. Son bir bakışma geçti aramızdan. Bu, benim de gitme zamanımın geldiğini ifade ediyordu. Geriye doğru iki adım attığımda hâlâ yüz yüzeydik. Arkamı dönüp kapıyı açtım çıkmak için.

“Ya ben mutlu olmak için başkalarını mutsuz etmek zorunda kalırsam?” Konuşmasıyla birlikte elim kapı kolunda duraksadım.

“Hayat bu Timur. Üzülmek de var mutlu olmak da...” Dışarıya doğru adım attığımda hızlı adımlarla koridordan uzaklaştım.

Merdivenlerden inmek için hareket ettiğimde Eylem'i gördüm. Beyaz gelinliği içinde güzel görünüyordu. Benim giymediğim, ömrüm boyunca bir daha da giymenin nasip olmayacağı gelinlik onun üstündeydi. Beni gördüğünde gözlerimin içine baktı derince. Ben demiştim bakışlarıydı bunlar, biliyordum. “Yanacaksın Sevda,” demişti bana ve ben yanmışım her zerremle alev alev kül olarak.

“Timur ona göndermişti bizim nişan davetiyemizi, ben de sana göndermek istedim. O da gelmişti senin gibi.” Alayla kurduğu cümleyle birlikte yüzümde soğuk bir tebessüm oluştu. Yanındaki iki kız ne olduğunu anlamazken sadece bize bakıyorlardı.

Gözlerimi ondan çekip basamakları inmeye başladım. Dışarıya çıktığımda derin bir nefes aldım. Arabama bindiğimde eve doğru sürdüm bu sefer. Gelmişim, görmüştüm ve gidiyordum. Arabanın hızını arttırıp ana yola girdiğimde saçlarımın arasına elimi sokup geriye doğru attım. Evimin sokağına doğru girdiğimde arabamı yerine park edip çantamı alıp indim. Apartmana doğru girecekken sokağa ani giriş yapan arabayla birlikte geçmesi için bekledim ama önümde durdu. Arabanın sürücü kapısı açılırken gördüğüm yüzle duraksadım. Bana doğru adımlayıp tam önümde durdu.

“Mutlu ol,’ dedin bana, ben de mutlu olacağım tek yere geldim. Sana geldim Sevda, yıllardır sevdiğim kadına geldim.” Timur karşımda durduğunda sözleriyle birlikte gözleri üstümdeydi.

Bunu sesli olarak ondan duymanın etkisinden çıkamadan

T mur'un biraz arkasında duran onu gördüm. Gözlerimiz buluŖtuğunda yüzündeki ifadeden ve bal rengi harelerindeki sert bakıŖtan her Ŗeyi duyduğunu anladım.

İki adam vardı karŖımda. Birisi beni yıllardır seviyordu, diğeri ben yıllardır seviyordum.

İki adam vardı karŖımda. Birisi canımı çok yakmıŖtı ve beni geri almak istiyordu, diğeri sevgisiyle Ŗıfa olmak istiyordu.

Sevmek mi seilmek mi?

İŖte tam bu noktadaydım.